C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert -Kolo_casu_4-Stin_se_siri_1.PDB

PDB Name: Jordan_Robert -Kolo_casu_4-Stin
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.12.2004
Modification Date: 26.12.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KOLO ČASU

KNIHA ČTVRTÁ

STÍN SE ŠÍŘÍ

SVAZEK 1

ROBERT JORDAN

A stín se rozšíří přes celý svět, zatmí každou zemi, i ten nejmen-ší koutek, a nebude ani Světlo, ani bezpečí. A on, jenž byl zro-zen z úsvitu, zrozen z Děvy, podle proroctví, natáhne ruce, aby chytil Stín, a svět vykřikne bolestí ze spasení. Všechna sláva patří Stvořiteli a Světlu a tomu, kdo bude zrozen zas. Kéž nás před ním Světlo ochrání.

z Poznámek ke Karaethonskému cyklu
Sereine dar Shamelle Motara

sestra-rádkyně Comaelle, nejvyšší královny Jaramidské
(asi 325 PR, třetí věk)

KAPITOLA PRVNÍ

Sémě Stínu

Kolo času se otáčí a věky přicházejí a odcházejí, zanechávajíce za sebou vzpomínky, jež se stávají pověstmi. A pověsti blednou v mýty, a když věk, jenž je zrodil, znovu nastane, i ty mýty jsou dávno zapomenuty. V jednom věku, zvaném některými třetím, ji-nými vě-kem, který teprve nastane, věkem, který dávno pominul, se na velké pláni zvané Caralainská pastviště zvedl vítr. Ten vítr ne-byl začátkem. Otáčení kola času nemá ani začátků, ani konců. Ale toto byl nějaký začátek.
Na sever a na západ ten vítr vál pod raním sluncem, přes neko-nečné míle vlnící se trávy a řídce roztroušených hájků, přes rychle plynoucí řeku Luan a kolem tesáku Dračí hory s ulomeným vrchol-kem, hory z pověstí, zvedající se nad mírnými pahorky zvl-něné pláně, tyčící se tak vysoko, že v polovině cesty ke kouřícímu vrcholku se jí vznášel věnec mračen. Kolem Dračí hory, kde ze-mřel Drak - a s ním, jak tvrdí někteří, i věk pověstí - kde se pod-le proroctví měl znovu narodit. Nebo se narodil. Na sever a na zá-pad, přes vesnice Jualdhe a Darein a Alindaer, kde se mosty jako z kamenné krajky skláněly od Zářících hradeb, velkých bílých hra-deb kolem města, které někteří nazývali největším na světě. Kolem Tar Valonu. Města, k němuž se každého večera natahoval stín Dračí hory.
Za těmito hradbami budovy, postavené někdy před dvěma tisíci let ogiery, vypadaly spíš, jako by vyrostly ze země, než že byly po-staveny, nebo připomínaly víc práci větru a vody než práci i těch pro-slavených rukou ogieřích kameníků. Některé připomínaly vzlé-tající ptáky nebo ohromné lastury ze vzdálených moří. Vysokánské věže, zužující se směrem vzhůru, rýhované či vinuté, tu stály pro-pojené vi-sutými můstky ve výškách desítek sáhů, často bez zábra-dlí. Jen ti, kdo byli v Tar Valonu delší dobu, nezírali s otevřenými ústy jako venkované, kteří nikdy neopustili vlastní hospodářství.
A největší z těchto věží, Bílá věž, městu dominovala, zářící ve slunci jako leštěná vybělená slonovina. Kolo času se točí kolem Tar Valonu, říkali lidé ve městě, a Tar Valon se točí kolem Bílé vě-že. Prv-ní, co poutníci z Tar Valonu spatří, dřív, než je jejich koně donesou na dohled mostů, než kapitáni jejich říčních lodí zahléd-nou ostrov, je Věž odrážející paprsky slunce jako maják. Není te-dy divu, že velké náměstí, obklopující opevněné věžové pozemky, vypadá pod mohutnou Věží menší, než ve skutečnosti je, že lidé na něm připomínají hmyz. A přesto i kdyby Bílá věž byla nejmenší věží v Tar Valonu, to, že je srdcem moci Aes Sedai, by ostrovní město uvádělo v úžas a vzbuzovalo by úctu.
I přes značný počet lidí nebylo náměstí zdaleka plné. Na krajích do sebe lidé vráželi, jak se všichni hnali za svými záležitostmi, ale blíž ke Věži bylo lidí stále méně, až těsně u vysokých bílých hra-deb se táhl pás holého dláždění, nejméně pětadvacet sáhů široký. V Tar Valonu si Aes Sedai samozřejmě velice vážili, a amyrlinin stolec vládl městu, jako vládl Aes Sedai, ale jen málokdo se chtěl přiblížit k moci Aes Sedai víc, než bylo nezbytně nutné. Mezi hr-dostí na velký krb ve vašem sále a ochotou vstoupit do plamenů je značně velký rozdíl.
Jen málokdo tedy přicházel blíž k širokému schodišti vedoucí-mu do samotné Věže, ke složitě vyřezávaným dveřím dost širo-kým, aby tudy prošlo dvanáct lidí vedle sebe. Ty dveře byly ote-vřené a zvaly dál. Vždycky se našli lidé, kteří potřebovali pomoc či odpovědi, jež jim mohly podle jejich mínění poskytnout pouze Aes Sedai. A tito lidé přicházeli zblízka stejně jako zdaleka, z Arafelu a Ghealdanu, ze Saldeie a Illianu. Mnozí uvnitř nalezli pomoc i radu, i když často ne ta-kové, jaké čekali či v ně doufali.
Min měla širokou kapuci pláštěnky staženou hluboko do očí, takže měla tvář v jejím stínu. Přes teplý den byl její oděv dost leh-ký, aby nevyvolával poznámky, ne na ženě tak očividně stydlivé. A hodně lidí se stydělo, když přicházeli do Věže. Na Min teď nebylo nic, co by přitahovalo pozornost. Tmavé vlasy měla delší, než když byla ve Věži naposledy, byť jí stále nedosahovaly ani k ra-menům, a šaty, modré až na úzké proužky bílé jaerecuzské krajky u krku a na zápěstí, by se hodily třeba na dceru prosperujícího

sed-láka, když si na cestu do Věže obleče sváteční šaty, právě jako ostatní ženy přicházející k širokému schodišti. Min aspoň doufala, že vypadá stejně. Musela přestat zírat na ostatní, aby se přesvědči-la, zda snad nechodí či se nenesou nějak jinak. Zvládnu to, říkala si v duchu.
Rozhodně neurazila celou tu dálku, aby se teď obrátila. Šaty byly dobrým převlekem. Ti, kdo se na ni pamatovali z Věže, si pa-matovali mladou ženu s nakrátko ostříhanými vlasy, vždy v chla-peckém kabátci a spodcích, nikdy ne v šatech. Musel to být velmi dobrý převlek. Ohledně toho, co dělala, neměla na vybranou. Ne doo-pravdy.
Čím blíž byla Věži, tím stísněněji se cítila a tím pevněji svírala raneček, který si tiskla k hrudi. Měla tam svůj obvyklý oděv a dob-ré boty a všechny své věci. Jen koně nechala v hostinci kousek za ná-městím. S trochou štěstí bude za pár hodin u valacha zpátky a pojede k Ostreinskému mostu a k silnici na jih.
Na jízdu na koni tak brzy se sice zrovna netěšila, ne po týdnech strávených bez oddechu v sedle, ale toužila tohle místo opustit co nej-dřív. Nikdy Bílou věž nepovažovala za pohostinné místo, a prá-vě teď jí připadala stejně hrozná jako věznice Temného v Shayol Ghulu. Otřásla se a přála si, aby nebyla na Temného vůbec po-myslela. Ráda bych věděla, jestli si Moirain myslí, že přijdu, jen proto, že mě o to požádala. Světlo mi pomoz, chovám se jako pěk-ná husa. Dělám hlou-posti kvůli troubovi!
S nepříjemným pocitem vkročila na schody - každý byl dost hluboký, takže musela udělat dva kroky, aby se dostala k dalšímu stupni - a na rozdíl od většiny ostatních se nezastavila a ohrome-ně nezírala na vysokou světlou Věž. Chtěla to mít za sebou.
Velkou kulatou vstupní síň uvnitř téměř zcela obklopovaly ar-kády, ale prosebníci se tlačili uprostřed komnaty a tiskli se k sobě pod zploštělou kupolí. Světlý kámen na podlaze byl za celá staletí ošoupa-ný a vyleštěný bezpočtem nervózních nohou. Nikdo tu ne-myslel na nic jiného, než kde je a proč. Sedlák a jeho žena v hru-bých vlněných šatech se drželi za mozolnaté ruce a otírali se rameny o obchodnici v sametem podšitém prostřihávaném hedvábí. Dívka za ní tiskla malý košík z tepaného stříbra, bezpochyby dar její paní Věži. Jinde by se obchodnice dívala svrchu na sedláky, kteří by se o ni otřeli, a ti by se zase s omluvami rychle odporou-čeli. Teď ne. Tady ne.
Mezi prosebníky bylo méně mužů, což Min nijak nepřekvapilo. Většinu mužů Aes Sedai vyváděly z míry. Všichni věděli, že to by-li muži Aes Sedai, když ještě existovali muži Aes Sedai, kdo byl zodpo-vědný za Rozbití světa. Tři tisíce let tu vzpomínku nezaplašilo, i když se za tu dobu mnoho podrobností pozměnilo. Matky stále děsily děti vyprávěnkami o mužích, kteří mohou usměrňovat jedinou sílu, mužích odsouzených k šílenství díky tomu, jak Tem-ný poskvrnil saidín, muž-skou polovici pravého zdroje. A nejhorší příběhy se týkaly Luise The-rina Telamona, Draka, Luise Therina Rodovraha, jenž s Rozbitím za-čal. Tyto příběhy děsily i dospělé. Proroctví pravilo, že Drak se znovu narodí v hodině největší nou-ze lidstva, aby bojoval s Temným v Tar-mon Gai'donu, v Poslední bitvě, ale to neznamenalo žádný rozdíl ve způsobu, jakým většina lidí pohlížela na spojení mužů a síly. Teď všechny Aes Sedai mu-že, jenž uměl usměrňovat, pronásledovaly. Ze sedmi adžah červe-né sestry nedělaly skoro nic jiného.
Jistě, to nemělo nic společného s tím, jít požádat Aes Sedai o pomoc, přesto se jen málokterý z mužů cítil dobře, když byl ja-kýmkoliv způsobem spojován s Aes Sedai a jedinou silou. Totiž s vý-jimkou strážců, ale každý strážce byl spojen s nějakou Aes Se-dai. Strážce tedy nebylo možné brát jako měřítko pro běžné muže. Existo-valo rčení: "Muž by si raději uřízl ruku, aby se zbavil třísky, než by požádal o pomoc Aes Sedai." Ženy to považovaly za ukáz-ku mužské umíněnosti a hlouposti, ale Min slyšela, jak někteří mu-ži prohlašují, že uříznout si ruku je z těch dvou možností ta lepší volba.
Napadlo ji, co by ti lidé asi udělali, kdyby věděli, co ví ona. Nej-spíš by s křikem utekli. A kdyby znali důvod, proč je tady, možná by nepřežila ani do té doby, než by ji odvlekla věžová garda a uvrhla ji do kobky. Měla sice ve Věži přítelkyně, ale žádnou dost mocnou či vlivnou. A kdyby odhalili její záměry, bylo mnohem pravděpodobněj-ší, že by je stáhla s sebou do žaláře či na popraviště, než že by jí doká-zaly pomoci. Tedy v případě, že by se vůbec dožila výslechu, mnohem spíš by byla umlčena dávno před za-čátkem soudu.
Říkala si, aby přestala takhle myslet. Zvládnu to jistě dovnitř a zvládnu to taky ven. Světlo spal Randa al'Thora, že mě do to-hohle dostal!
Tři či čtyři přijaté, ženy asi v Minině věku, možná trochu starší, obcházely kulatou síň a tiše hovořily s prosebníky. Na bílých ša-tech neměly žádné ozdoby, jenom sedm barevných pruhů na lemu, jeden pruh

za každé adžah. Občas se objevila novicka, vždy vel-mi mladá žena či ještě dívka, celá v bílém, aby někoho odvedla hlouběji do Vě-že. Prosebníci novicky vždy následovali se zvláštní směsicí vzrušené dychtivosti a váhání.
Když se jedna z přijatých zastavila před ní, Min pevněji stiskla raneček. "Světlo tě ozařuj," řekla kudrnatá žena lhostejně. "Jme-nuji se Faolain. Jak ti může Věž pomoci?"
Faolain měla tmavou pleť a kulatý obličej a tvářila se trpělivě jako někdo, kdo vykonává nudnou práci, když by byl mnohem ra-ději někde jinde. Z toho, co věděla o přijatých, Min usoudila, že asi touží po studiu. Aby se naučila dost a mohla se stát Aes Sedai. Nejdůležitěj-ší však bylo, že z výrazu přijaté novicky bylo zřejmé, že Min nepo-znala. Když totiž byla Min ve Věži předtím, setkaly se spolu, byť jen nakrátko.
Min však pro jistotu sklopila hlavu v předstírané ostýchavosti. Nebylo to nijak nepřirozené. Hodně venkovanů neznalo rozdíl me-zi přijatými novickami a hotovými Aes Sedai. Min skryla tvář pod okrajem kapuce a na Faolain se zpříma nepodívala.
"Mám otázku, kterou musím položit amyrlininu stolci," začala, a pak se prudce zarazila, když se tu zastavily tři Aes Sedai, aby se mohly podívat do vstupního sálu, dvě z jednoho klenutého vchodu a jedna z dalšího.
Když je jejich obchůzky přivedly blíž k jedné z Aes Sedai, při-jaté i mladší novicky udělaly pukrle, ale jinak se dál věnovaly svým úkolům, snad jen trochu rázněji. To bylo vše. Ne tak pro-sebníci. Ti jako by všichni zadržovali dech. Mimo Bílou věž, mi-mo Tar Valon, by Aes Sedai mohli prostě považovat za tři ženy, je-jichž věk nelze uhádnout, tři ženy v plné síle, a přesto dospělejší, než by naznačovaly jejich hladké líce bez jediné vrásky. Ve Věži však nebylo pochyb. Ženě, která dlouho pracuje s jedinou silou, neplyne čas stejně jako ostatním ženám. Ve Věži nikdo nepotřebo-val vidět na zlatý prsten s Velkým hadem, aby poznal Aes Sedai.
Hlouček se zavlnil, jak ženy dělaly pukrlata a těch pár mužů se neohrabaně klanělo. Dva či tři lidé dokonce padli na kolena. Bo-hatá obchodnice vypadala polekaně. Venkovský pár vedle ní s roz-šířenýma očima hleděl na oživlou legendu. Jak správně jednat s Aes Sedai, bylo pro většinu z prosebníků otázkou toho, co se do-slechli. Nebylo pravděpodobné, že by některý z nich, až na ty, co v Tar Valonu bydleli, už někdy spatřil Aes Sedai na vlastní oči, a dokonce ani Tarvalonští se nejspíš k žádné nedostali tak blízko.
Důvodem Minina odmlčení však nebyly samotné Aes Sedai. Občas, ne často, totiž Min vídávala věci, když se podívala na lidi, ob-razy a auru, které se obvykle zjevily a vzápětí zmizely. Někdy věděla, co to znamená. Ty obrazy vidívala jen zřídka, a ještě řid-čeji věděla, co znamenají, ale když to věděla, měla vždycky prav-du.
Na rozdíl od ostatních lidí, Aes Sedai - a jejich strážci - měli kolem sebe vždycky obrazy a auru, někdy dokonce tolik tančících a míhajících se obrazů, až se z toho Min zatočila hlava. Počet ob-razů však neznamenal rozdíl v jejich výkladu, neboť u Aes Sedai věděla stejně málo, co znamenají, jako u kohokoliv jiného. Tento-krát však poznala víc, než chtěla, a rozrazila ji z toho zima.
Štíhlá žena s rozpuštěnými černými vlasy do pasu, jediná z těch tří, kterou poznala - jmenovala se Ananda a byla ze žlutého adžah - kolem sebe měla odporně hnědé kolo, svraštělé a poseté hnijící-mi prasklinami, které se objevily, a jak tlely, rozšiřovaly se. Malá plavo-vlasá Aes Sedai vedle Anandy byla podle zelených třásní na šátku ze zeleného adžah. Když se na okamžik otočila, bylo na něm vidět bílý plamen Tar Valonu. A na rameni, jako by uhnízděna me-zi révou a kvetoucími jabloňovými větévkami, vyšitými na šátku, jí seděla lidská lebka. Malá ženská lebka, čistě obraná a vybělená sluncem. Třetí, kyp-rá hezká žena na druhé straně místnosti, žádný šátek neměla. Většina Aes Sedai je nosila pouze při oficiálních pří-ležitostech. To, jak nesla hlavu a držela ramena, prozrazovalo sílu a pýchu. Ta jako by vrhala chladné modré oči na prosebníky skrze krvavou clonu, po obličeji jí stékaly šarlatové pramínky. Krev, lebka a kolo zmizely v tanci obrazů, objevily se a zase zmizely. Prosebníci na ně hleděli s bázní vidíce pouze tři ženy, které se dokážou dotknout pravého zdroje a usměrňovat jedinou sílu. To ostatní kromě Min nikdo nespatřil. Nikdo kromě Min nevěděl, že ty tři ženy brzy zemřou. Všechny v ten samý den.
"Amyrlin nemůže nikoho přijmout," řekla Faolain se špatně za-krývanou netrpělivostí. "A další veřejné

slyšení nebude mít dřív než za deset dní. Řekni mi, co chceš, a já ti domluvím schůzku se sestrou, která by ti mohla pomoci nejlépe."
Min mrkla na raneček ve svých rukou a nechala oči sklopené. Částečně i proto, aby se už nemusela dívat na to, co právě zahléd-la. Všechny tři! Světlo! Jaká je šance, že tři Aes Sedai zemřou ten stejný den? Ale věděla to. Věděla. "Musím hned mluvit s amyrlinin stol-cem. Osobně." Bylo to právo, jehož se lidé zřídka do-máhali - kdo by se také opovážil? - ale stávalo se to. "Každá že-na má takové právo, a já ho žádám."
"Copak si myslíš, že amyrlin se sama osobně setká s každým, kdo přijde do Bílé věže? Jiná Aes Sedai ti určitě dokáže pomoci ta-ky." Faolain silně zdůraznila tituly, aby na Min udělala dojem. "Teď mi řekni, čeho se tvoje otázka týká. A sděl mi své jméno, aby novicka věděla, pro koho sem má přijít."
"Jmenuju se... Elmindreda." Min sebou proti své vůli trhla. To-hle jméno vždycky nenáviděla, ale amyrlin byla jedna z mála žijí-cích, kdo je kdy slyšel. Jenom jestli si vzpomene. "Mám právo mluvit s amyrlin. A moje otázka je jen pro ni. Mám právo."
Přijatá zvedla obočí. "Elmindreda?" Zvedla koutky v pobave-ném úsměvu. "A žádáš svá práva. No dobrá. Pošlu zprávu kronikářce, že si přeješ osobně setkat s amyrlinin stolcem, Elmindredo."
Min jí chtěla dát políček za to, jaký důraz položila na "Elmin-dredu", ale přinutila se jen zamumlat: "Děkuju."
"Ještě mi neděkuj. Bezpochyby potrvá celé hodiny, než si kroni-kářka najde čas ti odpovědět, a svou otázku amyrlin určitě nepo-ložíš dřív než na matčině dalším veřejném slyšení. Čekej trpěli-vě, Elmin-dredo." Upjatě se na Min usmála, tedy spíš se samolibě ušklíbla, a otočila se.
Min zaskřípala zuby a s ranečkem se vydala ke stěně mezi dvě-ma klenutými vchody, kde se snažila splynout se světlým kame-nem. Nikomu nevěř, a dokud se nedostaneš k amyrlin, dávej pozor, aby tě nikdo nepoznal, řekla jí Moirain. Moirain byla jediná Aes Sedai, které Min věřila. Většinou. A rada to byla dobrá v každém případě. Musí se jenom dostat k amyrlin a skončí to. Bude si mo-ci obléknout své vlast-ní šaty, navštívit své přítelkyně a odejít. Už žádné skrývání.
Ulevilo se jí, když Aes Sedai odešly. Tři Aes Sedai, které ze-mřou v jeden jediný den. Bylo to naprosto nemožné, jinak to vy-jádřit nešlo. A přesto k tomu dojde. Nic, co řekne nebo udělá, to nemůže změnit - když věděla, co obraz znamená, stalo se to - ale musí o tom povědět amyrlin. Možná to dokonce bude stejně důle-žité jako zprávy, které přinášela od Moirain, i když tomu bylo těž-ké uvěřit.
Jiná přijatá novicka přišla nahradit jednu z těch, co tu již byly, a pro Mininy oči jí před tvářemi jako jablíčka přepluly mříže, jako mří-že klece. Do sálu nahlédla Sheriam, správkyně novicek - Min na ni jenom mrkla a hned upřela zrak na podlahu před sebou. She-riam ji znala až příliš dobře - a rusovlasá Aes Sedai jako by měla obličej po-tlučený a nateklý. Byl to samozřejmě jenom obraz, ale Min se přesto musela kousnout do rtu, aby náhle nevyjekla. She-riam, se svou klid-nou autoritou a jistotou, byla stejně nezničitelná jako sama Věž. She-riam přece nemohlo nic ublížit. Ale něco jí ublíží.
Aes Sedai, kterou Min neznala, se šátkem hnědého adžah, do-provázela ke dveřím buclatou ženu v dobře tkaných červených vl-něných šatech. Buclatá žena kráčela lehce jako holčička a usmíva-la se. Hnědá sestra se usmívala také, ale její aura zeslábla a zhasla, jako když zhasne plamen svíčky.
Smrt. Zranění, zajetí a smrt. Pro Min jako by to bylo natištěno na papíře.
Dívala se před sebe. Už nic víc vidět nechtěla. Ať si vzpomene, říkala si v duchu. Po celou dlouhou cestu z pohoří Oparů nepocí-tila zoufalství, dokonce ani při dvou příležitostech, kdy se jí kdosi pokusil ukrást koně, ale teď byla zoufalá. Světlo, ať si na to zatra-cené jméno vzpomene.
"Paní Elmindredo?"
Min sebou trhla. Černovlasá novicka, která stála před ní, byla stěží dost stará na to, aby ji pustili z domu, mohlo jí být tak patnáct šestnáct, i když si dávala dost práce, aby působila důstojně. "Ano? Jsem... To je moje jméno."
"Já jsem Sahra. Pojď, prosím, se mnou -" v Sahřině pisklavém hlásku se objevil udivený podtón - "amyrlinin stolec tě přijme ve své pracovně."
Min si oddechla úlevou a ochotně Sahru následovala.
Kapuci pláště měla stále staženou do obličeje, ale to jí nebrání-lo ve výhledu, a čím víc viděla, tím víc toužila být už u amyrlin. V širo-kých chodbách s dlaždicemi jasných barev a stěnami ověše-nými

ko-berci a zlatými lustry, vinoucích se nahoru, bylo jen málo lidí - Věž byla postavena pro mnohem víc lidí, než tu přebývalo v současné době - ale skoro každý, koho cestou nahoru potkala, měl obraz či auru pro-zrazující násilí a nebezpečí.
Strážci pospíchající kolem nevěnovali dvěma ženám pozornost. Strážci byli muži, kteří se pohybovali jako lovící vlci, jejich meče byly jen nepříliš podstatným dodatkem k jejich smrtícím doved-nostem, ale oni také měli zakrvácené obličeje či zející rány. Kolem hlav jim výhružně tančily meče a oštěpy. Jejich aury se blýskaly, mi-hotaly se na ostří smrti. Min tu viděla chodit mrtvé, věděla, že zemřou stejného dne jako Aes Sedai ve vstupním sále, nebo při-nejlepším o den později. Dokonce i někteří ze sloužících, muži i ženy s plamenem Tar Valonu na prsou, chvátající za svými po-vinnostmi, nesli znaky násilí. Aes Sedai, kterou Min jen na oka-mžik zahlédla v boční chodbě, kolem sebe měla řetězy, a další, přecházející křižovatku chodeb před Min a její průvodkyní, i na těch pár krocích, co ji Min viděla, jako by měla stříbrný obojek ko-lem krku. Min se při tom pohledu zadrhl dech. Chtělo se jí křičet.
"Někoho, kdo tu ještě nikdy nebyl, to tu může opravdu úplně ohromit," poznamenala Sahra a snažila se, i když neúspěšně, mlu-vit, jako by Věž pro ni teď byla stejně obyčejná jako její rodná ves-nice. "Ale tady jsi v bezpečí. Amyrlinin stolec všechno urovná." Když se zmínila o amyrlin, zadrhl se jí hlas.
"Světlo, kéž by to byla pravda," zamumlala Min. Novicka jí vě-novala úsměv, který měl být uklidňující.
Než dorazily k předsíni amyrlininy pracovny, Min měla žaludek stažený a do místnosti vpadla hned za Sahrou. Jen nutnost předstí-rat, že je tu cizí, jí zabránila, aby se už dávno nerozběhla napřed.
Jedny ze dveří do amyrlininých komnat se otevřely, ven rychle vyšel mladý muž s rudozlatými vlasy a málem vrazil do Min a je-jí průvodkyně. Vysoký, vzpřímený a svalnatý, v modrém kabátci, na rukávech a na límci bohatě krumplovaném zlatem, Gawyn z ro-du Tra-kandů, nejstarší syn královny Morgasy Andorské, vypadal každým coulem jako pyšný mladý pán. Rozzuřený mladý pán. Min už neměla čas sklonit hlavu. Gawyn jí pohlédl přímo do obličeje pod kapuci.
Oči se mu překvapením rozšířily a hned zase zúžily, až vypada-ly jako čárky modrého ohně. "Takže jsi zpátky. Nevíš náhodou, kam se poděla moje sestra a Egwain?"
"Ony nejsou tady?" Min na všechno předstírání zapomněla ve vlně paniky. Než si uvědomila, co vlastně dělá, popadla prince za ru-káv a napjatě se na něj podívala a přiměla ho o krok ustoupit. "Gawy-ne, ony se do Věže vydaly už před celými měsíci! Elain, Egwain a Nyneiva taky. S Verin Sedai a... Gawyne... já... já..."
"Uklidni se," pravil mladík a jemně sundal její ruku ze svého rukávce. "Světlo! Nechtěl jsem tě tak vyděsit. Dorazily sem v po-řádku. A neřekly ani slovo o tom, kde byly, ani proč. Mně tedy ne. Asi není naděje, že ty bys mi to řekla, viď?" Min si myslela, že se tváří vyrovnaně, ale jemu stačil jediný pohled a řekl: "Myslel jsem si to. Tohle místo má víc tajemství než... Zase zmizely. A Nyneiva taky." Nyneivu přihodil jen tak. Mohla být Mininou přítelkyní, ale pro něj neznamenala zhola nic. Hlas mu znovu zdrsněl, každou chvíli byl na-pjatější. "A zas beze slova. Ani slovíčko! Mají být ně-kde na statku jako trest za to, že utekly, ale já nemůžu zjistit kde. A amyrlin mi nedá přímou odpověď."
Min sebou škubla. Na chvíli mu proudy zaschlé krve změnily obličej na ponurou masku. Bylo to jako dvě rány kladivem. Její přítel-kyně byly pryč - cestu do Věže jí usnadňovalo přesvědčení, že se tu s nimi setká - a Gawyn bude zraněn stejný den, kdy Aes Sedai zemřou.
Přes všechno, co viděla od svého příchodu do Věže, přes svůj strach se jí dosud nic nedotklo osobně. Pohroma, která se snese na Věž, zasáhne i veliké území kolem Tar Valonu, ale ona do Věže ne-patřila a nikdy sem patřit nebude. Ale Gawyn byl někdo, koho znala, někdo, koho měla ráda, a on utrží ránu horší, než naznačo-vala ta krev, utrží ránu někde hluboko v nitru. Min došlo, že jestli může postihnout Věž neštěstí, odnesou to nejen vzdálené Aes Se-dai, ženy, s nimiž se nikdy necítila spřízněná, ale také její přítel-kyně. Ty do Věže patřily.
Jistým způsobem byla ráda, že tu Egwain s ostatními není, byla ráda, že se na ně nemůže podívat a možná uvidět znamení smrti. A přesto se chtěla podívat, přesvědčit se, pohlédnout na své přítel-kyně a nic nespatřit, nebo zjistit, že budou žít. Kde pro Světlo jsou? Proč ode-šly? Jelikož všechny tři znala, považovala za prav-děpodobné, že jestli Gawyn neví, kde jsou, je to proto, že nechtě-ly, aby to věděl. To bylo docela dobře možné.
Náhle si uvědomila, kde je a proč, a to, že tu s Gawynem není sama. Sahra zřejmě zapomněla, že má

Min dovést k amyrlin. Zřej-mě zapomněla na všechno kromě mladého pána, na něhož dělala telecí oči, čehož si on ovšem nevšiml. Přesto už nebylo třeba před-stírat, že je ve Věži cizí. Byla u amyrlininých dveří a teď ji ne-mohlo už nic zastavit.
"Gawyne, nevím, kde jsou, ale jestli jsou za trest někde na stat-ku, tak jsou nejspíš celé zpocené a zablácené až po uši, a ty jsi ten poslední, koho by chtěly vidět." Popravdě řečeno ji však jejich ne-přítomnost také zneklidnila, stejně jako Gawyna. Příliš se toho sta-lo, příliš se toho děje, příliš mnoho s nimi bylo svázáno, a s ní ta-ké. Ale nebylo zcela vyloučeno, že je opravdu poslali za trest na statek.
"Tím, že amyrlin rozzlobíš, jim moc nepomůžeš."
"Já ale nevím, jestli jsou na statku. Nebo vůbec naživu. K čemu všechno to schovávání a uhýbání, jestli jenom někde plejí záhony? Jestli se mé sestře něco stane... Nebo Egwain..." Zamračil se na své boty. "Měl bych na Elain dávat pozor. Jak ji mám ale chránit, když ani nevím, kde je?"
Min si povzdechla. "Myslíš, že potřebuje ochranu? Kterákoliv z nich?" Ale jestli je někam poslala amyrlin, tak možná ano. Amyrlin byla schopná poslat ženu do medvědího doupěte jenom s proutkem, kdyby to posloužilo jejím cílům. A čekala by, že se ta žena vrátí s medvědí kůží nebo medvěda přivede na vodítku, pod-le nařízení. Kdy-by to však řekla Gawynovi, ten by se jen ještě víc rozčílil a dělal by si větší starosti. "Gawyne, ony se zaslíbily Věži. Kdyby ses jim do toho pletl, nepoděkovaly by ti."
"Vím, že Elain není malé dítě," prohlásil Gawyn, "i když se po-řád potácí mezi tím, že uteče jako malá, a hned si zase hraje na to, že je Aes Sedai. Ale je moje sestra, a kromě toho taky dědička Andoru. Po máti se stane královnou. Andor ji potřebuje celou a v po-řádku, aby mohla usednout na trůn, ne další boj o nástupnictví."
Hraje si na to, že je Aes Sedai? On si očividně neuvědomoval rozsah sestřina nadání. Dědičky Andoru posílaly do Věže na vý-cvik od té doby, co vznikl Andor, ale Elain byla první, která měla nadání, aby se mohla opravdu stát Aes Sedai, a to dost mocnou Aes Sedai. A Gawyn nejspíš nevěděl, že Egwain je stejně silná.
"Takže ji budeš chránit, ať chce, nebo nechce?" Řekla to ne-dbale, aby si uvědomil, jakou dělá chybu, ale on si varování ne-všiml a přikývl na souhlas.
"To byla moje povinnost ode dne, kdy se narodila. Já proliji krev dřív než ona, já položím život dřív než ona. Tu přísahu jsem slo-žil, když jsem skoro ještě nedohlédl do její kolébky. Gareth Bryne mi musel vysvětlit, co to znamená. A teď ji rozhodně nepo-ruším. Andor ji potřebuje víc než mě."
Mluvil s klidnou jistotou - přijímal to jako něco přirozeného a správného, až z toho Min zamrazilo. Vždycky ho považovala za malé-ho kluka, který se pořád směje a škádlí své přátele, ale teď pro ni byl cizincem. Napadlo ji, že když přišlo na tvoření mužů, musel být Stvo-řitel unavený. Občas jí skoro nepřipadali jako lidé. "A Eg-wain? Jakou přísahu jsi složil ohledně ní?"
Jeho výraz se nezměnil, jen ostražitě přešlápl. "O Egwain si sa-mozřejmě dělám starosti. I o Nyneivu. Co se stane Elaininým spo-lečnicím, může se stát i jí. Předpokládám, že jsou stále spolu. Když byly tady, zřídka bylo vidět jednu bez druhých."
"Moje máma vždycky říkala, abych si vzala špatnýho lháře, a ty by ses na to hodil. Ale myslím, že někdo na tebe má větší právo."
"Některé věci se mají stát," odvětil tiše, "a některé zase ne. Ga-lad je úplně nemocný z toho, že Egwain odešla." Galad byl jeho polo-bratr a oba byli posláni do Tar Valonu, aby tu cvičili pod do-hledem strážců. To byla další andorská tradice. Galadedrid Damodred byl muž, který vždy dělal jen to, co je správné, až to pod-le Minina názoru někdy mohla být chyba, ale Gawyn na něm neviděl nic špatného. A nikdy by se nevyznal z citů k ženě, pro niž zahořelo Galadovo srdce.
Chtěla s ním zatřást, nasypat do něj trochu rozumu, ale na to teď nebyl čas. Ne když na ni čekala amyrlin, ne s tím, co musela če-kající amyrlin povědět. A rozhodně ne, když tu stála Sahra, telecí oči netele-cí oči. "Gawyne, povolala mě amyrlin. Kde tě najdu, až se mnou skončí?"
"Budu na cvičném dvoře. Starosti si přestávám dělat - jedině snad když cvičím s Hammarem šerm." Hammar byl mistr šermíř a strážce, který vyučoval zacházení s mečem. "Většinou jsem tam až do západu slunce."
"Tak dobře. Přijdu hned, jak to půjde. A dávej si pozor na to, co říkáš. Jestli amyrlin rozhněváš, Elain a Egwain by to mohly odnýst taky."

"To nemohu slíbit," odtušil pevně. "Něco se děje s celým svě-tem. Občanská válka v Cairhienu. To stejné a ještě horší v Tarabonu a Arad Domanu. Falešní Draci. Potíže a zprávy o potížích ze všech koutů světa. Neříkám, že je za tím Věž, ale dokonce i tady není všech-no tak, jak by být mělo. Nebo jak to vypadá. Zmizení Elain a Egwain není zdaleka všechno. Ony jsou ale ty, kdo mě za-jímají. A já zjistím, kde jsou. A jestli se jim něco stalo... Jestli jsou mrtvé..."
Zamračil se a na okamžik se jeho obličej zase proměnil v tu masku zaschlé krve. Víc: nad hlavou se mu vznášel meč a za ním se vlnil praporec. Meč s dlouhým jílcem, jaké používala většina strážců, měl do lehce zakřivené čepele vyleptanou volavku, sym-bol mistra šermíře, a Min nepoznala, patří-li tento meč Gawynovi, nebo zda ho ohrožuje. Na praporci byl Gawynův znak, útočící stříbrný kanec, ale na zeleném poli, místo na rudém poli Andoru. Meč i praporec vy-bledly spolu s krví.
"Buď opatrný, Gawyne." Myslela to dvěma způsoby. Opatrný na to, co řekne, a opatrný způsobem, který mu nemohla vysvětlit, kte-rý neznala ani ona sama. "Musíš být velice opatrný."
Zapátral jí očima ve tváři, jako by si uvědomil, že její varování má i hlubší rovinu. "Pokusím se," řekl nakonec. Nasadil úsměv, skoro takový, na jaký se u něj pamatovala, ale bylo jasné, že tak činí s ná-mahou. "Asi bych se měl vydat na cvičiště, jestli chci udr-žet krok s Galadem. Dopoledne se mi podařilo zvítězit dvakrát z pěti zápasů s Hammarem, ale Galad už zvítězil třikrát, když se posledně obtěžoval zajít cvičit." Náhle se zdálo, že ji poprvé do-opravdy uviděl, a jeho úsměv teď šel od srdce. "Měla bys nosit ša-ty častěji. Sluší ti. Pamatuj, budu tam do západu slunce."
Když šel pryč, kráčeje s půvabem, který se téměř podobal ne-bezpečnému půvabu strážců, Min se přistihla, že si uhlazuje šaty přes boky, a okamžitě toho nechala. Světlo spal všechny muže!
Sahra vydechla, jako by zadržovala dech. - "On opravdu moc dobře vypadá, že?" poznamenala zasněně. - "Samozřejmě ne tak dobře jako urozený pán Galad. A ty ho opravdu znáš." Napůl to byla otázka, ale jen napůl.
Min si také povzdechla. Ta holka bude mluvit se svými přítel-kyněmi v obydlí novicek. Syn královny byl přirozeným námětem ho-voru, zvláště když byl hezký a nosil se jako hrdina z příběhů vyprávě-ných kejklíři. A cizí žena jen dodala koření k zajímavějším úvahám. Nedalo se s tím však nic dělat. Na každý pád už teď ne-mohla napáchat škodu.
"Amyrlinin stolec se musí divit, proč jsme ještě nepřišly," řekla.
Sahra se s trhnutím vzpamatovala. Popadla Min za rukáv a sko-čila otevřít dveře, táhnouc Min za sebou. Ve chvilce byly uvnitř. No-vicka udělala neohrabané pukrle a vyhrkla: "Přivedla jsem ji, Leano Sedai. Paní Elmindredu. Amyrlinin stolec ji chce vidět."
Vysoká žena s měděnou barvou pleti v předsíni měla na dlaň ši-rokou štólu kronikářky, modrou, aby bylo vidět, že pochází z mod-réh o adžah. S rukama v bok vyčkala, než dívka domluví, a potom ji propustila se strohým: "Že ti to ale trvalo, dítě. Tak zpátky ke svým úkolům." Sahra předvedla další poklonu a odběhla stejně rychle, jako vstoupila.
Min stála s očima upřenýma na podlahu a kapuci staženou do očí. To, že si nedala pozor na jazyk před Sahrou, bylo již tak dost špatné - i když ta novicka aspoň neznala její jméno - ale Leana ji znala lépe než kdokoliv ve Věži kromě amyrlin samotné. Min si byla jistá, že to již nemůže znamenat žádný rozdíl, ale po tom, co se stalo v chodbě, se hodlala držet Moiraininých příkazů, dokud nebude s amyr-lin sama.
Tentokrát jí její opatrnost nebyla k ničemu. Leana udělala dva kroky a shrnula jí kapuci z hlavy. Pak zavrčela, jako by ji někdo uho-dil do břicha. Min zvedla hlavu a vzdorovitě se na ni podívala. Snažila se předstírat, že se kolem ní nepokoušela proklouznout ne-poznána. Kronikářčin obličej lemovaly rovné tmavé vlasy, jen o málo delší než měla Min. Výraz Aes Sedai byl směsí překvape-ní a podráždění, že se nechala překvapit.
"Takže ty jsi Elmindreda, co?" pravila Leana rázně. Vždycky mluvila rázně. "Musím říct, že v šatech na to jméno vypadáš spíš než ve svém obvyklém... oblečení."
"Jenom Min, prosím, Leano Sedai." Min se podařilo udržet bez-výraznou tvář, ale dalo jí hodně práce, aby se zlostně nemračila. Kro-nikářka měla v hlase příliš mnoho pobavení. Když už ji matka musela pojmenovat po někom z příběhů, proč to musela být zrov-na žena, kte-rá zřejmě trávila většinu času vzdycháním kvůli mu-žům, když je zrovna neinspirovala ke skládání písní na její oči či úsměv?
"No dobře, Min. Neptám se, kde jsi byla, ani proč se vracíš v šatech a očividně se chceš na něco zeptat

amyrlin. Aspoň zatím ne." Z jejího výrazu však bylo jasné, že to hodlá udělat později a dostat od-povědi. "Předpokládám, že matka ví, kdo je Elmindreda, viď? Ovšem. Měla jsem to poznat, když mi řekla, abych pro tebe hned poslala. Světlo samo ví, proč se s tebou vůbec baví." Ustaraně se zamračila. "Co se děje, děvče? Není ti dobře?"
Min se zase zatvářila vyrovnaně. "Ne. Ne, jsem v pořádku." Na chvíli se kronikářka dívala skrze průhlednou masku vlastního ob-ličeje, ječící masku. "Smím teď jít dál, Leano Sedai?"
Leana si ji ještě chvíli prohlížela, pak však trhla hlavou k pra-covně. "Tak běž." Minina rychlost, s níž uposlechla, by uspokoji-la i tu nejtvrdší učitelku.
Pracovna amyrlinina stolce patřila za dlouhá staletí mnoha vzne-šeným a mocným ženám. Pokoj byl plný připomínek na jejich úřado-vání, od vysokého krbu celého obloženého zlatým mramo-rem z Kan-doru, nyní vyhaslého, k deštění ze světlého a zvláštně pruhovaného dřeva, tvrdého jako železo, a přesto s vyřezávanými úžasnými šelma-mi a nádherně opeřenými ptáky. Ty desky sem by-ly přivezeny ze zá-hadné země ležící za Aielskou pustinou dobře před tisícem let, a oh-niště bylo víc než dvakrát tak staré. Leštěná krevel na podlaze pocha-zela z pohoří Oparů. Vysoké oblouky oken vedly na balkon. Měňavý kámen na obložení oken zářil jako perly a byl vyloven z pozůstatků města potopeného do Bouřlivého moře během Rozbití světa. Od té doby nikdo neviděl podobný.
Současná zastánkyně úřadu, Siuan Sanche, se ale narodila v ro-dině rybáře v Tearu, a nábytek, který si vybrala, byl prostý, i když dobře vyrobený a naleštěný do vysokého lesku. Amyrlin sama se-děla na pevné židli za velkým stolem, dost obyčejným, aby zapadl i na statku. Jediná další židle v místnosti, stejně prostá a obvykle odsunutá stranou, nyní stála před stolem na malém tairenském koberečku mod-ré, hnědé a zlaté barvy. Na vysokých čtecích pultech, rozestavených po místnosti, leželo otevřených asi půl tuctu knih. To bylo vše. Nad krbem visel obrázek. Maličké rybářské čluny, stejné, jako měl amyrli-nin otec, mezi rákosím v Dračích Prstech.
Na první pohled, i přes hladké líce Aes Sedai, vypadala Siuan Sanche stejně prostě jako její nábytek. Byla také pevně stavěná a spíš hezká než krásná, a jediná výrazná věc na jejích šatech byla široká štóla úřadu amyrlinina stolce, s pruhy v barvách každého ze sedmi adžah. Její věk se nedal určit, jako u každé Aes Sedai. V tmavých vla-sech neměla jediný šedivý. Ale pronikavé modré oči nepřipouštěly žádné hlouposti a pevná brada prozrazovala od-hodlání nejmladší ženy, jaká kdy byla na amyrlinin stolec zvolena. Přes deset let byla Siuan Sanche schopna povolat si vladaře a moc-né, a oni poslušně přicházeli, i když Bílou věž nenáviděli a Aes Sedai se báli.
Když amyrlin obcházela stůl, Min položila raneček na zem a za-čala neohrabané pukrle, přičemž podrážděně a velice tiše nadáva-la, že to musí dělat. Ne že by chtěla být neuctivá - to by nikoho tváří v tvář ženě jako Siuan Sanche ani ve snu nenapadlo - ale po-klona, kterou by předvedla obvykle, by v šatech vypadala hloupě, a ona měla jen velice matnou představu, jak správně pukrle udělat.
V půli cesty dolů, když už měla suknice roztažené, ztuhla jako přikrčená ropucha. Siuan Sanche tam stála vznešená jako královna a na okamžik také ležela na podlaze, nahá. Kromě toho, že na so-bě ne-měla ani nitku, bylo na tom obraze cosi podivného, ale zmi-zel dřív, než Min poznala co. Bylo to jedno z nejsilnějších vidění, jaké kdy měla, a ona neměla tušení, co to znamenalo.
"Zase vidíš věci, viď?" promluvila amyrlin. "No, já tu tvoji schopnost mohu využít. Mohla jsem ji využívat celé ty měsíce, co jsi byla pryč. Ale nemluvme o tom. Co se stalo, stalo se. Kolo tká, jak si kolo přeje." Stísněně se usmála. "Ale jestli to uděláš znovu, dostanu tvoji kůži na rukavičky. Vstaň, děvče. Leana mi vnutí dost obřadnosti za měsíc, aby to rozumné ženě vydrželo aspoň na rok. Nemám na to čas. Ne v poslední době. A teď, cos právě viděla?"
Min se pomalu narovnala. Byla to úleva, ocitnout se pohroma-dě s někým, kdo věděl o jejím nadání, i když to byla sama amyr-lin. Před amyrlin nemusela skrývat, co spatřila. Naopak. "Bylas... Nemělas na sobě šaty. Já... nevím, co to znamená, matko."
Siuan se krátce, nevesele zasmála. "Nepochybně to, že budu mít milence. Ale na to také nemám čas. Na pomrkávání po mužích ne-máš čas, když vybíráš vodu z člunu."
"Možná," připustila Min. Mohlo to ale znamenat tohle, i když o tom dost pochybovala. "Já prostě nevím. Ale od chvíle, kdy jsem vstoupila do Věže, mám, matko, pořád vidění. Stane se něco zlé-ho, něco hrozného."

Začala vyprávět od Aes Sedai ve vstupním sále a vypověděla všechno, co viděla, stejně jako co to všechno znamená, pokud si tím byla jistá. Neprozradila jen to, co říkal Gawyn, aspoň většinu z toho. Nemělo by smysl říkat mu, aby nenahněval amyrlin, kdy-by to pak udělala za něj. Zbytek vylíčila stejně syrově, jako to vi-děla. Když o tom mluvila, byl z jejího hlasu cítit strach, jak to zno-vu všechno pro-žívala. Než skončila, hlas se jí třásl.
Amyrlinin výraz se celou dobu nezměnil. "Takže tys mluvila s mladým Gawynem," řekla, když Min domluvila. "No, myslím, že jeho dokážu přesvědčit, aby držel jazyk za zuby. A jestli se na Sahru pa-matuji správně, tak tomu děvčeti práce na venkově jedině prospěje. Při okopávání zeleninového záhonku žádné klepy šířit nebude."
"Tomu nerozumím," řekla Min. "Proč má být Gawyn zticha? Nic jsem mu neřekla. A Sahra...? Matko, možná jsem to neřekla jasně. Aes Sedai a strážci zemřou. To znamená bitvu. A pokud ne-pošleš hodně Aes Sedai a strážců někam pryč - a taky sloužících, viděla jsem i mrtvé a zraněné sloužící - pokud to neuděláš, tak k té bitvě dojde tady! V Tar Valonu!"
"Viděla jsi to?" chtěla vědět amyrlin. "Bitvu? Víš to díky své-mu... svému nadání, nebo jenom hádáš?"
"Co jiného by to mohlo být? Nejmíň čtyři Aes Sedai jako by už byly mrtvé. Matko, viděla jsem jen devět z vás, co jsem se vrátila, a z těch mají čtyři umřít! A strážci... Co jiného by to mohlo být?"
"Víc věcí, než by se mi líbilo," pravila Siuan ponuře. "Kdy? Za jak dlouho se ta... věc... odehraje?"
Min zavrtěla hlavou. "To nevím. Většina toho se stane v rozme-zí nejvýše dvou dnů, ale to může být zítra nebo třeba za rok. Nebo za deset let."
"Modleme se za těch deset. Jestli k tomu dojde zítra, tak není příliš velká naděje, že tomu zabráním."
Min se poněkud zamračila. Jenom dvě Aes Sedai kromě Siuan Sanche věděly, co dokáže. Moirain a Verin Mathwin, která se sna-žila její nadání prostudovat. A ani jedna neměla o nic větší tušení, jak to funguje, než ona sama. Jen byly přesvědčeny, že to má co do činění s jedinou silou. Možná proto jenom Moirain dokázala po-chopit, že když Min ví, co vidění znamená, tak se to zcela určitě stane.
"Možná to budou bělokabátníci, matko. Byli po celém Alindae-ru, když jsem jela přes most." Nevěřila, že by děti Světla měly ně-co společného s tím, co má přijít, ale váhala vyslovit nahlas, co si mys-lela. Myslela, ne věděla, ale i to bylo dost špatné.
Amyrlin však zavrtěla hlavou dřív, než Min domluvila. "Ti by se o něco pokusili, kdyby mohli, o tom nepochybuji - útok na Věž by se jim velice zamlouval - ale Eamon Valda neudělá nic otevře-ně bez rozkazů od pana velícího kapitána, a Pedron Niall nezaútočí, pokud si nebude myslet, že máme velké potíže. Ví, že jsme příliš silné, aby nás mohl oklamat. Po tisíc let se bělokabátníci chovali takhle. Jako piraně v rákosí, co čekají na kapku krve Aes Sedai ve vodě. Ale my jsme jim zatím žádnou slabost neukázaly, a ani neukážeme, pokud tomu dokážu zabránit."
"Ale kdyby se Valda pokusil o něco na vlastní pěst -"
Siuan ji přerušila. "U Tar Valonu nemá víc než pět set mužů, děvče. Zbytek poslal před několika týdny pryč, aby vyvolávali po-tíže někde jinde. Zářící hradby zadržely Aiely. A taky Artuše Jest-řábí kří-dlo. Valda Tar Valonu nikdy nedobyde, pokud se město ne-rozpadne na kusy zevnitř." Jak mluvila dál, ani se jí nezměnil hlas. "Ty moc chceš, abych uvěřila, že ty potíže způsobí bělokabátníci. Proč?" V jejích očích nebyla ani stopa po něze.
"Protože tomu chci věřit já sama," zamumlala Min. Olízla si rty a pronesla slova, která nechtěla vyslovit nahlas. "Ten stříbrný obo-jek, který jsem viděla na jedné Aes Sedai. Matko, vypadal... Vy-padal prá-vě jako ty obojky, co... co Seanchani používali k... k ovlá-dání žen, které dokážou usměrňovat." Hlas jí vypověděl, když Siuan znechuce-ně zkřivila rty.
"Odporné věci," zavrčela amyrlin. "Ještě dobře, že většina lidí nevěří ani čtvrtině toho, co se o Seanchanech doslechnou. Ale mno-hem spíš to budou ti bělokabátníci. Jestli se Seanchani někde zase vylodí, kdekoliv, dozvím se to do několika dní po holubech, a od moře k Tar Valonu je daleko. Jestli se znovu objeví, budu mít spoustu varo-vání. Ne, bojím se, že to, cos viděla, je něco mnohem horšího než Seanchani. Bojím se, že to mohly být jedině černé adžah. O nich nás ví jen hrstka, a já nechci ani pomyslet, co by se stalo, kdyby se ta zpráva rozšířila, ale největším a bezprostředním nebezpečím pro Věž jsou ony."
Min si uvědomila, že si tiskne suknice tak pevně, až ji z toho bolí ruce. V ústech měla sucho jako na

pouští. Bílá věž vždycky chladně popírala existenci skrytého adžah, oddaného Temnému. Nej-jistější způsob, jak si pohněvat Aes Sedai, byl jen se o tom zmí-nit. Z toho, že sama amyrlin tak klidně uznávala černé adžah jako skuteč-nost, se Min změnila páteř v kus ledu.
A amyrlin, jako by neřekla nic neobvyklého, pokračovala dál. "Ale tys nepřišla z takové dálky, jen aby ses na nás mohla podívat. Jaké jsou zprávy od Moirain? Vím, že všude od Arad Domanu po Ta-rabon vládne zmatek, a to je slabý výraz." Opravdu to byl slabý výraz. Lidé podporující Draka Znovuzrozeného bojovali s těmi, kteří stáli proti němu, a obě země zachvátila občanská válka, když navíc ještě bojovaly proti sobě o nadvládu nad Almothskou plání. Siuanin tón to všechno shrnul jako nedůležitou maličkost. "Ale o Randu al'Thorovi jsem neslyšela už celé měsíce. A on je ohnis-kem toho všeho. Kde je? Co ho nechá Moirain dělat? Posaď se, děvče. Posaď se." Ukázala na židli před stolem.
Min šla k židli a cestou se jí podlamovaly nohy. Na židli se má-lem svalila. Černé adžah! Ó Světlo! Aes Sedai měly stát za Svět-lem. I když jim tak zcela nevěřila, tak tomu vždycky bylo. Aes Se-dai, a všecka moc Aes Sedai, stála za Světlem a proti Stínu. Jenže teď už to nebyla pravda. Skoro se neslyšela, když říkala: "Je na cestě do Tearu."
"Do Tearu! Takže je to Callandor. Moirain chce, aby si v Tear-ském Kameni vyzvedl Meč, jehož se nelze dotknout. Přísahám, že ji za to pověsím na slunce usušit! Bude si přát, aby byla zase novicka! Na to ještě nemůže být připravený!"
"To nebyla..." Min se odmlčela, aby si mohla odkašlat. "To ne-byla Moirainina práce. Rand odešel uprostřed noci sám od sebe. Ostatní se vydali za ním a Moirain mě poslala, abych ti to řekla. Teď už by mohli být v Tearu. Co já vím, tak už by mohl mít i ten Callan-dor."
"Světlo ho spal!" štěkla Siuan. "Teď už by mohl být mrtvý! Přála bych si, aby se nikdy nedoslechl ani slovo z Dračich proroctví. Jestli se mi podaří mu zabránit, aby se z nich dozvěděl víc, tak to udělám."
"Ale copak on nemusí proroctví naplnit? Tomu nerozumím."
Amyrlin se unaveně opřela o stůl. "Jako by jim vůbec někdo po-řádně rozuměl! Proroctví nejsou to, co z něj učiní Draka Znovu-zrozeného. Na to stačí, aby si to přiznal, a to musel, jestli jde pro Callandor. Proroctví jsou tu proto, aby ohlásila světu, kým je, aby ho připravila na to, co přijde, a svět taky. Jestli ho Moirain dokáže aspoň trochu zvládnout, povede ho k těm proroctvím, o nichž jsme si jisty - až bude připraven jim čelit! - a co se týče zbytku, tak mu-síme věřit, že to, co dělá, bude stačit. Doufejme. Co já vím, tak už možná naplnil proroctví, které nikdo z nás nechápe. Světlo dej, ať to stačí."
"Takže ty ho chceš ovládnout. Říkal, že ses ho pokusila využít, ale to je poprvé, co to otevřeně připouštíš." Min zamrazilo. Rozzlobe-ně dodala: "Zatím jste s Moirain neodvedly moc dobrou prá-ci."
Siuan jako by z ramen spadla veškerá únava. Narovnala se a stála tu shlížejíc na Min. "Radši bys měla doufat, že to dokážeme. Copak sis myslela, že ho nechám jen tak odejít a volně pobíhat? Umí-něného a unáhleného, necvičeného, nepřipraveného, možná už dokon-ce zešílevšího? Copak si myslíš, že můžeme věřit vzoru, jeho osudu, že ho udrží naživu, jako v nějakém příběhu? Tohle ne-ní pohádka a on není nějaký neporazitelný hrdina, a bude-li jeho vlákno ve vzoru pře-rušeno, kolo času si ani nevšimne, že je pryč, a Stvořitel neudělá žád-ný zázrak, aby nás zachránil. Jestli mu Moi-rain nedokáže zkasat plachty, může se docela dobře nechat zabít, a kde pak budeme? Kde bude svět? Temného věznice povoluje. On se zas bude dotýkat světa, je to jenom otázka času. A jestli tu Rand al'Thor nebude, aby mu čelil v Poslední bitvě, jestli se ten svéhla-vý mladý hlupák nechá dřív zabít, svět bude zničen. Válka síly znovu se vším všudy, bez Luisů Therinů a stovky rytířů. Pak při-jde věčný oheň a stín." Náhle se zarazila a po-dívala se na Min. "Tak odtud vítr fouká, co? Ty a Rand. To jsem ne-čekala."
Min důrazně zavrtěla hlavou a cítila, jak jí hoří tváře. "Ovšem-že ne! To jen... To ta Poslední bitva. A Temný. Světlo, jenom jsem myslela na to, že volný Temný by stačil zmrazit i strážci morek v kostech. A černé adžah -"
"Nesnaž se to zamluvit," zarazila ji amyrlin ostře. "Snad si ne-myslíš, že je to poprvé, co vidím, jak se žena obává o život svého mu-že? Klidně to můžeš přiznat."
Min si poposedla. Siuaniny oči se jí propalovaly až na dno du-še, vědoucí a netrpělivé. "No dobře," zavrčela nakonec, "řeknu ti všech-no, a jsem zvědavá, jestli nám to bude k něčemu dobrý. Když jsem Randa uviděla vůbec poprvé, spatřila jsem tři ženské tváře, a jedna byla moje. Já ještě nikdy neviděla nic o sobě, ale věděla jsem, co to znamená. Že se do něj zamiluju. Všechny tři ho bude-me milovat."

"Tři. Ty druhé dvě. Kdo je to?"
Min jí věnovala trpký úsměv. "Ty obličeje byly rozmazané. Ne-vím, kdo to je."
"A nic nenaznačuje, že on bude na oplátku milovat tebe?"
"Nic! Nikdy se na mě ani pořádně nepodíval. Myslím, že mě považuje za... za svou sestru. Tak se mě nesnaž použít jako uzdu, abys ho mohla utáhnout, protože to nebude fungovat!"
"Ale ty ho miluješ."
"Nemám na vybranou." - Min se snažila mluvit méně mrzutě. "Snažila jsem se to brát jako žert, ale už se tomu nemůžu dál smát. Možná mi nebudeš věřit, ale když vím, co to znamená, vždycky se to stane."
Amyrlin si poklepala prstem na rty a zamyšleně se na Min podí-vala.
Ten pohled Min postrašil. Nechtěla se tak předvádět, ani toho na sebe tolik prozradit. Neřekla amyrlin všechno, ale věděla, že už by měla vědět, že nesmí dát Aes Sedai do ruky žádnou páku, pokud ne-chce vidět, jak ji používá. Aes Sedai byly velice obratné při hle-dání způsobů, jak člověka využít. "Matko, donesla jsem ti Moirainino zprávu a řekla jsem ti všechno, co vím o tom, co moje vidění zname-ají. Už není důvod, proč bych si nemohla oblíknout svoje šaty a jít."
"Jít kam?"
"Do Tearu." Po rozhovoru s Gawynem, kdy se snažila zajistit, aby neudělal nějakou hloupost, si přála, aby se sama odvážila ze-ptat, kde Egwain a ostatní opravdu jsou, jenže pokud amyrlin neřekla nic Elaininu bratrovi, tak existovala jen malá naděje, že to poví Min. A Siuan Sanche měla v očích pořád ten zamyšlený po-hled. "Nebo tam, kde Rand je. Možná jsem jenom hloupá husa, ale nejsem první žena, která se zbláznila do muže."
"První, která se zbláznila do Draka Znovuzrozeného. Bude to nebezpečné, být poblíž Randa al'Thora, až svět zjistí, kdo je a čím je. A jestli teď má v rukou Callandor, svět se to dozví velice brzy. Polo-vina lidí ho bude chtít zabít i přes to, jako by tím, že ho zabi-jí, mohli zabránit Poslední bitvě a zastavit Temného, aby se neosvobodil. Z těch, co budou po jeho boku, hodně lidí zemře. Bylo by pro tebe mož-ná lepší, kdybys zůstala tady."
Amyrlin mluvila soucitně, ale Min jí to nevěřila. Nevěřila, že je Siuan schopna soucitu. "Já to risknu. Možná mu i pomůžu. S tím, co vidím. A navíc ve Věži o moc víc bezpečno nebude, ne pokud je tu jediná červená sestra. Ty když uvidí chlapa, co umí usměrňo-vat, za-pomenou na Poslední bitvu i Dračí proroctví."
"Mnoho dalších také," podotkla klidně Siuan. "Starých způsobů myšlení se lidé zbavují jen velice těžko, ať už jsou Aes Sedai ne-bo ne."
Min se na ni popleteně podívala. Amyrlin teď zřejmě stála na Minině straně. "Není tajemstvím, že Egwain a Nyneiva jsou moje ka-marádky, a není tajemstvím, že jsou ze stejný vesnice jako Rand. Pro červené adžah to je dostatečný spojení. Když Věž zjistí, co je zač, nej-spíš by mě ještě před setměním strčily do žaláře. A Egwain s Nynei-vou taky, pokud jsi je někam neschovala."
"Tak tě nesmí nikdo poznat. Rybu nechytíš, když si všimne sítě. Navrhuji ti, abys na chvíli zapomněla na kabátec a spodky." Amyr-lin se usmála jako kočka, když se usmívá na myš.
"A jakou rybu chceš na mě chytit?" zeptala se Min slabým hlás-kem. Myslela, že ví, a zoufale doufala, že se mýlí.
Její naděje však amyrlin nezabránila, aby neřekla: "Černé ad-žah. Třináct jich uteklo, ale bojím se, že nějaké zůstaly. Nejsem si jistá, komu mohu věřit. Jednu chvíli jsem se bála věřit vůbec ně-komu. Ty nejsi temná družka, to vím jistě, a tvoje nadání by moh-lo trochu po-moci. Aspoň budeš dalšíma důvěryhodnýma očima."
"Tys tohle plánovala, co jsem vešla do dveří, že ano? Proto jsi chtěla, aby Gawyn a Sahra mlčeli." V Min bublal hněv jako voda v konvici. Ta žena řekla žába a čekala, že lidi skočí. A to, že to obvykle udělali, věci jenom zhoršovalo. Ona není žádná žába, žádná loutka na provázku. "Tos taky udělala s Egwain, Elain a Nynei-vou? Poslalas je za černýma adžah? Klidně bych tomu věřila!"
"Ty se starej jenom o svoje sítě, dítě, a ty dívky nechej starat se o jejich. Co se tebe týče, ony za trest pracují na statku. Je to jas-né?"
Ten neochvějný pohled přinutil Min si poposednout. Bylo snad-né vzdorovat amyrlin - dokud na vás neupřela ty své pronikavé chlad-né modré oči. "Ano, matko." Poddajnost v jejím hlase sice nebyla tak

úplně opravdová, ale pohled na amyrlin Min přesvěd-čil, že to má ne-chat být. Zatahala se za jemnou vlnu svých šatů. "Asi mě nezabije, když to budu ještě chvíli nosit." Siuan se náhle zatvářila pobaveně. Min cítila, jak jí naskakuje husí kůže.
"Bojím se, že to nebude stačit. Min v šatech je pořád Min v ša-tech pro každého, kdo se líp podívá. A tady nemůžeš pořád nosit plášť s kapuci do očí. Ne, musíš změnit všechno, co se změnit dá. Například budeš dál vystupovat pod jménem Elmindreda. Konec-konců, je to tvoje jméno." Min sebou trhla.
"Vlasy máš skoro tak dlouhé jako Lea-na, dost dlouhé, aby se daly nakadeřit. A ten zby-tek... Já jsem sice růž, pudr a barvičky nikdy nepoužívala, ale Le-ana si pamatuje, jak na to."
Min se od zmínky o kudrnách s každým slovem rozšiřovaly oči. "To ne," vyjekla.
"Jakmile z tebe Leana udělá dokonalou Elmindredu, nikdo v to-bě neuvidí Min, co nosí nohavice."
"To NE!"
"A důvod tvého pobytu ve Věži - důvod vhodný pro rozrušenou mladou ženu, která rozhodně nevypadá a nechová se jako Min." Amy-rlin se zamyšleně zamračila a nevšímala si Minina úsilí ji pře-rušit. "Ano. Dáme na vědomí, že paní Elmindredě se podařilo roz-ohnit dva nápadníky natolik, že se musí ukrýt ve Věži, dokud se mezi nimi ne-dokáže rozhodnout. Pár žen tu stále každým rokem žádá útočiště, a občas kvůli úplným hloupostem." Výraz jí ztvrdl. "Jestli pořád myslíš na Tear, tak si to rozmysli. Uvaž, jestli Randovi víc pomůžeš tady, nebo tam. Jestli černé adžah svrhnou Věž, nebo něco horšího, získají kontrolu, a on ztratí i tu malou pomoc, kterou mu mohu poskytnout. Tak. Jsi žena, nebo zamilovaná hol-čička?"
Min byla v pasti. Viděla to jasně, jako by měla na noze okovy. "Ty vždycky dostaneš, co chceš, matko?"
Amyrlinin úsměv byl tentokrát ještě chladnější. "Obvykle, dítě. Obvykle."
* * *
Elaida si upravila šátek s červenými třásněmi a zamyšleně se za-dívala na dveře do amyrlininy pracovny, v nichž právě zmizely dvě mladé ženy. Novicka vyběhla skoro vzápětí, a stačil jí jeden po-hled na Elaidinu tvář, aby začala blábolit jako nemocná ovce. Elai-da měla dojem, že ji poznává, i když se nedokázala rozpomenout na její jméno. Měla důležitější věci na práci než učit nějaká mi-zerná děcka.
"Jak se jmenuješ?"
"Sahra, Elaido Sedai." Znělo to spíš jako kvílení. Elaida se sice o novicky nestarala, ale novicky ji znaly, i její pověst.
Teď si Elaida na děvče vzpomněla. S hlavou celý den v oblacích se středním nadáním, nikdy nebude mít skutečnou moc. Bezpo-chyby nevěděla o nic víc, než co už Elaida viděla a slyšela - urči-tě se nepa-matovala na víc než na Gawynův úsměv. Hlupačka. Elaida ji propus-tila.
Dívka udělala pukrle a uklonila se tak hluboko, až se hlavou má-lem dotkla podlahy, a pak bleskově utekla.
Elaida ji ani neviděla odcházet. Červená sestra už se otočila a na novicku zapomněla. Jak se pak nesla chodbou, nehyzdila jí hladké rysy jediná vráska, v jejím nitru to však vřelo. Nevšímala si ani slu-žebných a mladších i přijatých novicek, které jí spěšně uhýbaly z cesta a hluboce se klaněly, když procházela kolem. Jednou sko-ro vrazila do hnědé sestry, která měla nos zabořený do papírů s po-známkami. Buc-latá hnědá sestra uskočila s překvapeným vyjeknu-tím, které Elaida ani nezaslechla.
I přes šaty onu mladou ženu, jež šla navštívit amyrlin, poznala. Min, která při své první návštěvě Věže strávila s amyrlin tolik ča-su, i když důvody nikdo neznal. Min, která byla blízkou přítelky-ní Elain, Egwain a Nyneivy. A amyrlin tajila, kde se ty tři vysky-tují. Elaida si tím byla úplně jista. Všechny zprávy, tvrdící, že si odsluhují trest na nějakém statku, pocházely sice z třetí i čtvrté ru-ky, ale jistě od Siuan Sanche, což byla dost velká vzdálenost, aby stačila zakrýt pozměněná slova a zpráva nebyla vyloženou lží. Ne-mluvě o tom, že značné úsilí, jež Elaida vynaložila, aby ten statek našla, přišlo nazmar.
"Světlo ji spal!" Na okamžik se jí na tváři objevil hněv. Nebyla si jista, zda tím myslí Siuan Sanche či dědičku. Obojí by bylo v po-řádku. Zaslechla ji jakási štíhlá přijatá novicka, mrkla na její obli-čej a zbledla jako její šaty. Elaida kráčela dál, aniž si toho všimla.
Kromě toho, jak byla rozzuřená, že nemůže najít Elain, mívala Elaida občas schopnost věštit, předpovídat budoucnost. Objevova-la se zřídka a jen slabě, ale bylo to víc, než měla jakákoliv Aes

Se-dai od dob Gitary Moroso, která zemřela před dvaceti lety. První věcí, kterou kdy Elaida věštila, když byla ještě přijatou novickou - a už tenkrát dost chytrá, aby si to nechala pro sebe - bylo, že krá-lovský rod Andoru bude klíčem k porážce Temného v Poslední bit-vě. Jakmile tedy bylo jasné, že na trůn nastoupí Morgasa, přilepi-la se Elaida na ni a trpělivě po celá léta upevňovala svůj vliv na královnu Andoru. A teď všechna její námaha, její oběť - mohla se sama stát amyrlin, kdyby nesoustředila veškeré úsilí na Andor - mohly přijít vniveč, protože Elain zmizela.
S námahou se přinutila myslet na to, co teď bylo nejdůležitější. Egwain a Nyneiva pocházely ze stejné vesnice jako ten zvláštní mladý muž, Rand al'Thor. A Min ho taky znala, i když se to sna-žila zakrýt. Rand al'Thor byl ve středu toho všeho.
Elaida ho viděla jen jednou. Měl to být ovčák z Dvouříčí v An-doru, ale každým coulem vypadal jako Aielan. Při pohledu na něj na ni přišlo věštění. Byl ta'veren, jeden z těch vzácných lidí, kte-ří, místo aby byli vetkáni do vzoru podle toho, jak rozhodlo kolo času, nutili vzor, aby se vytvaroval kolem nich, přinejmenším na čas. A Elaida viděla, jak kolem něj víří chaos, rozdělení a sváry v Andoru, možná v celém světě. Ale Andor musel být udržen ce-lý, ať už se jinak stane cokoliv. To první věštění ji o tom přesvěd-čilo.
Byla tu další vodítka, dost na to, aby se Siuan chytila do vlastní sítě. Pokud se dalo věřit klepům, tak existovali tři ta'veren, ne jen je-den. Všichni tři pocházeli z té stejné vesnice, z té Emondovy Ro-le, a všichni tři byli zhruba ve stejném věku, což bylo dost zvlášt-ní, aby se o tom ve Věži hodně mluvilo. A Siuan je na své cestě do Shienaru skoro před rokem všechny tři viděla, dokonce s nimi hovořila. Rand al'Thor. Perrin Aybara. Matrim Cauthon. Povídalo se, že to byla je-nom shoda okolností. Pouhá šťastná náhoda. Tak se to říkalo. Avšak ti, kdo to tvrdili, nevěděli to, co věděla Elaida.
Když Elaida uviděla toho mladého al'Thora, byla to Moirain, kdo ho odklidil z cesty. Moirain doprovázela jeho i ty druhé dva ta've-ren do Shienaru. Moirain z rodu Damodredů, nejbližší přítel-kyně Siuan Sanche, když byly novickami. Kdyby se měla Elaida vsadit, vsadila by si na to, že kromě ní si na to přátelství ve Věži nepamatuje nikdo. Ode dne, kdy byly pozvednuty mezi Aes Sedai, na konci aiel-ské války, se Siuan a Moirain vydaly každá svou vlastní cestou a poté se chovaly skoro jako cizinky. Ale Elaida by-la jednou z přijatých, když ty dvě byly ještě mladšími novickami, učila je a přísně trestala za to, když řádně neplnily své povinnosti, a pamatovala si to. Nemohla skoro uvěřit, že se jejich spiknutí táh-ne tak daleko - al'Thor se nemohl narodit o moc dřív - ale bylo to to poslední pojítko, které je všechny spojovalo. Elaidě to bohatě stačilo.
Ať už měla Siuan za lubem cokoliv, bylo nezbytné ji zastavit. Všude se množil zmatek a vřava. Temný se určitě osvobodí - už jen z toho pomyšlení se Elaida zachvěla a přitáhla si úžeji šátek kolem těla - a Věž musí stát nad světskými sváry, aby tomu moh-la čelit. Věž musí mít volnost tahat za provázky, aby státy udržela stát při sobě, bez pro-blémů, které přinese Rand al'Thor. Nějak mu musí zabránit zničit An-dor.
Nikomu neřekla, co o al'Thorovi ví. Chtěla to s ním, pokud možno, vyřídit potichu. Ve věžové sněmovně se už mluvilo o tom, že Věž na tyto ta'veren dohlédne, dokonce je povede. Sněmovna by ne-přistoupila na to, aby byli odstraněni, zvláště tento jeden, jak bylo nezbytně třeba ho odstranit. Pro dobro Věže. Pro dobro světa.
Elaida vydala zvuk, který se skoro podobal zavrčení. Siuan by-la vždycky umíněná, už jako novicka si toho na dceru ubohého ry-báře o sobě vždycky hodně myslela, ale jak mohla být tak hloupá a zaplést Věž do něčeho takového, aniž by to oznámila sněmovně? Věděla, co přijde, stejně jako ostatní. Jediný způsob, jak to mohlo být ještě horší, byl, jestli...
Elaida se náhle zastavila a zahleděla se někam do prázdna. Mohlo to být tak, že Rand al'Thor dokáže usměrňovat? Nebo některý z ostatních? Nejspíš to bude al'Thor. Ne. To jistě ne. Dokonce ani Siuan by se nezapletla s někým takovým. To nemohla. "Kdo ví, co ta ženská provede?" zamumlala Elaida. "Ona se na amyrlinin sto-lec nikdy neho-dila."
"Mluvíš sama se sebou, Elaido? Věděla jsem, že vy červené nemáte přátele mimo své vlastní adžah, ale aspoň v něm musíš mít někoho, s kým by sis mohla promluvit."
Elaida se obrátila a zamračila se na Alviarin. Aes Sedai s labutí šíjí na ni hleděla s nesnesitelným chladem, který byl charakteris-tickým znakem bílých adžah. Mezi červenými a bílými sestrami rozhodně nepanovala láska. Po tisíc let stály ve sněmovně na opač-ných stranách. Bílé držely s modrými, a Siuan

byla modrá. Ale bí-lé se pyšnily věcnou logikou.
"Pojď se mnou," vyzvala ji Elaida. - Alviarin zaváhala, než se k ní připojila.
Nejdřív bílá sestra zvedla opovržlivě obočí nad tím, co Elaida musela povědět ohledně Siuan, ale než červená adžah skončila, zau-jatě se mračila. "Nemáš důkaz o ničem... nesprávném," podo-tkla, když Elaida konečně domluvila.
"Zatím ne," pravila Elaida pevně. Když Alviarin kývla, dovoli-la si Elaida napjatý úsměv. Byl to začátek. Ať tak nebo tak, Siuan bude zastavena dřív, než úplně zničí Věž.
* * *
Ukryt v hájku vysokých kalin na severním břehu řeky Taren, si Dain Bornhald odhodil bílý plášť s jasným zlatým slunečním kotou-čem na prsou a zvedl k oku trubičku dalekohledu z tvrdé kůže. Kolem hlavy mu bzučel oblak maličkých kousalek, ale on si jich nevšímal. Ve vesnici Tarenský Přívoz naproti přes řeku stály na vysokých pilo-tech pro případ jarních záplav vysoké kamenné do-my. Vesničané se vykláněli z oken či čekali na stupních a hleděli na třicet jezdců sedí-cích na koních v bílých pláštích a naleštěné plátové i kroužkové zbro-ji. S jezdci se setkala delegace mužů a žen z vesnice. Podle toho, co Bornhald viděl, spíš naslouchali Jaretu Byarovi, což bylo mnohem lepší.
Bornhald skoro slyšel hlas svého otce. Nechej je, ať si myslí, že mají naději, a nějaký hlupák to zkusí. Pak je třeba zabíjet, a jiný hlu-pák se ho pokusí pomstít, takže dojde k dalšímu zabíjení. Hned od za-čátku zasaď do jejich srdcí strach ze Světla, ať si myslí, že ni-kdo ne-bude zraněn, pokud udělají, co se jim řekne, a nebudeš mít žádné potí-že.
Při vzpomínce na otce, nyní mrtvého, zaťal zuby. S tím taky ně-co udělá, a brzy. Byl si jist, že pouze Byar ví, proč tak ochotně sko-čil po tomto velení, a Byar bude držet jazyk za zuby. Byar byl od-dán Dainovu otci jako pes a všechnu svou věrnost přenesl i na Daina. Když mu Eamon Valda svěřil toto velení, Bornhald ani na okamžik neváhal jmenovat Byara svým pobočníkem.
Byar otočil koně a vrátil se zpátky k přívozu. Převozníci oka-mžitě vyrazili a začali tahat bárku na těžkých lanech natažených přes rychle plynoucí proud. Byar se podíval na muže u lan. Ti si ho ner-vózně prohlíželi, jak přecházeli po bárce a pak klusali zpát-ky, aby mohli znovu vzít lano. Všechno vypadalo v pořádku.
"Urozený pane Bornhalde?"
Bornhald sklonil dalekohled a obrátil hlavu. Muž s tvrdou tváří, jenž se objevil u jeho ramene, stál zpříma a zpod kónické přílby hleděl přímo před sebe. Dokonce i po namáhavé cestě z Tar Valonu - a Bor-nhald je hnal celou dobu - mu zbroj zářila stejně jasně jako sněhobílý plášť se zlatým slunečním kotoučem.
"Ano, dítě Ivone?"
"Setník Farran mě poslal, můj pane. To ti Cikáni. Ordeith mlu-vil se třemi z nich, můj pane, a teď nelze ani jednoho z těch tří najít."
"Krev a popel!" Bornhald se otočil na patě a s Ivonem za zády vstoupil do hájku.
Mimo dohled z řeky se mezi kalinami a borovicemi krčili jezd-ci v bílých pláštích, držíce s nedbalou samozřejmostí kopí či mají-ce luky položené přes sedlové hrušky. Koně netrpělivě podupáva-li a oháněli se po mouchách. Jezdci čekali bez hnutí. Tohle nebude jejich první přechod přes řeku na neznámé území, a tentokrát tu nebude nikdo, kdo by je zastavil.
Na velké mýtině za muži na koních stála karavana Tuatha'anů, Kočovného lidu. Cikánů. Skoro stovka vozů s koňskými spřežení-mi, jako malé hranaté domky na kolech, omalované směsí barev, z níž až bolely oči, rudá a zelená a žlutá a všechny představitelné odstíny mod-ři se mísily tak, jak se to mohlo líbit jen Cikánům. Li-dé sami měli ša-ty, vedle nichž jejich vozy vypadaly nevýrazně. Teď seděli ve velkém hloučku na zemi a se zvláštně klidnou nejis-totou si prohlíželi jezdce. Tichý pláč děcka jeho matka rychle uti-šila. Opodál byla hromada mrt-vých mastifů, kolem níž již bzučely masařky. Cikáni by sami na svou obranu nezvedli ruku a psy měli spíš kvůli podívané, ale Bornhald nehodlal zbytečně riskovat.
Šest mužů podle něj na dohled nad Cikány bohatě stačilo. Ti dokonce i přes strnulé výrazy vypadali rozpačitě. Na sedmého mu-že sedícího na koni u vozů, kostnatého mužíka s velkým nosem v tmavo-šedém kabátci, který jako by mu byl i přes dokonalý střih příliš velký, se nikdo ani nepodíval. Farran, vousatá hromada sva-lů, přes svou výš-ku i šířku nesmírně rychlý, stál a na všech sedm se

zlostně mračil. Setník si v pozdravu přitiskl ruku v kovové ru-kavici na prsa, ale mlu-vení nechal na Bornhaldovi.
"Na slovíčko, pane Ordeithe," řekl Bornhald tiše. Kostnatý mu-žík naklonil hlavu a dlouho se na Bornhalda jen díval, než koneč-ně sesedl. Farran zavrčel, ale Bornhald mluvil i nadále tiše. "Tři Cikáni nejsou k nalezení, pane Ordeithe. Neuvedl jsi snad do pra-xe ten svůj návrh, že ne?" První slova, která Ordeithovi při spatře-ní Cikánů sply-nula ze rtů, zněla: "Zabijte je. Nejsou k ničemu." Bornhald už zabil hodně lidí, ale nikdy s takovou lhostejností, s ja-kou mluvil ten mužík.
Ordeith si prstem zamnul dlouhý nos. "A proč bych je měl za-bíjet? Zvlášť když jsi mě sjel už jenom za to, že jsem to navrhl?" Dneska byl jeho lugardský přízvuk zvlášť patrný. Občas jím mlu-vil a občas ne, zřejmě aniž si toho byl sám vědom. Další věc, kte-rá Born-haldovi na tom člověku vadila.
"Takže jsi jim dovolil utéci, ano?"
"No, co se toho týče, vzal jsem jich pár stranou, kde jsem mohl zjišťovat, co vědí. Nerušeně, chápeš."
"A co věděli? Co pod Světlem můžou Cikáni vědět, aby nám to k něčemu bylo?"
"To se nedá říct, dokud se nezeptáš, ne?" utrousil Ordeith. "Žádnýmu z nich jsem moc neublížil, a řekl jsem jim, ať se k vozům vrátí sami. Kdo by si pomyslel, že budou mít dost kuráže, aby utekli, když se tu kolem potlouká tolik tvých chlapů?"
Bornhald si uvědomil, že skřípe zuby. Dostal rozkaz jet co nej-rychleji, aby se mohl setkat s tímto podivným chlapíkem, který pro něj bude mít další rozkazy. Bornhaldovi se to nelíbilo, i když oba rozkazy měly pečeť i podpis Pedrona Nialla, velícího kapitána dě-tí Světla.
Příliš toho zůstalo nevyřčeno, včetně Ordeithova přesného zařa-zení. Malý mužík měl Bornhaldovi radit a Bornhald měl s Ordeithem spolupracovat. Nebylo jasné, je-li Ordeith pod jeho velením, a Born-haldovi se nelíbil náznak, že by se měl řídit jeho radami. Dokonce i důvod k vyslání tolika dětí do této zapadlé krajiny mu nebyl jasný. Vykořenit temné druhy, samozřejmě, a šířit Světlo. To bylo bez řečí. Ale skoro polovina legie byla bez povolení na úze-mí Andoru - řád hodně riskoval, jestli se o tom něco donese krá-lovně do Caemlynu. Bylo toho moc, aby to vyrovnalo těch pár od-povědí, které Bornhald dostal. Všechno se vracelo zpátky k Ordeithovi. Bornhald nechápal, jak může velící kapitán tomu muži věřit. Pořád se zlomyslně šklebil a díky jeho záchvatům špatné nálady a povýšeným pohledům si Born-hald nebyl nikdy jist, s jakým člověkem vlastně mluví. Ne-mluvě o tom, jak se jeho přízvuk občas změnil uprostřed věty. Pa-desát dětí, které Ordeitha provázely, byly tou nejmrzutější a nejza-mračenější skupinou, jakou kdy Bornhald viděl. Byl přesvědčen, že si je Ordeith vybral osobně, že se jich tolik pořád tváří kysele, a to něco prozrazo-valo o člověku, jenž si takové lidi sám vybere. Dokonce i jeho jméno, Ordeith, znamenalo ve staré řeči "pely-něk". Přesto měl Bornhald vlastní důvody, proč chtěl být tam, kde byl. Bude s tím mužem spolu-pracovat, protože musí. Ale jen tolik, kolik bude muset.
"Pane Ordeithe," řekl opatrně vyrovnaným tónem, "ten přívoz je jedinou cestou do a z dvouříčského kraje." To nebyla tak doce-la prav-da. Podle mapy, kterou měl, se Taren nedala jinde překročit a na hor-ním toku Manetherendrelly, protékající jižní hranicí kraje, nebyly žádné brody. Na východ ležely bažiny a slatiny. I tak mu-sela existovat cesta na západ, přes pohoří Oparů, i když mapa kon-čila na kraji té oblasti. Přinejlepším však by průchod tamtudy byl natolik tvrdý, že by ho mnoho z jeho mužů nemuselo přežít, a on nechtěl, aby Ordeith věděl i o tak malé šanci. "Až bude čas odejít, jestli zjistíme, že tento břeh hlídají andorští vojáci, pojedeš přes ře-ku mezi prvními. Zjistíš, jak je zajímavé vidět z první ruky potíže, které vznikají, když si musíš vynutit přechod přes tak širokou ře-ku, je to jasné?"
"Tohle je tvoje první samostatné velení, viď?" V Ordeithově hlase se ozýval výsměch.
"Tenhle kout země je možná na mapě Andoru, ale Caemlyn tak daleko na západ neposlal výběrčího daní už celá pokolení. I kdy-by ti tři mluvili, kdo by uvěřil třem Cikánům? Jestli si myslíš, že tu hrozí nebezpečí, nezapomínej, čí pečeť je na tvých rozkazech."
Na Bornhalda se podíval Farran a skoro sáhl po meči. Bornhald lehce zavrtěl hlavou a Farran nechal ruku klesnout. "Chci přejít ře-ku, pane Ordeithe. Přejdu ji, i kdyby další zpráva zněla, že Gareth Bryne a královnina garda sem dorazí před rozbřeskem."
"Jistě," řekl Ordeith a náhle se Bornhalda snažil uklidnit. "Ujiš-ťuju tě, že tu získáš tolik slávy jako pod Tar Valonem." Jeho hlu-boké tmavé oči náhle dostaly skelný výraz, jak se zahleděl na co-si v dálce. "V Tar Valonu je taky pár věcí, které chci."

Bornhald zavrtěl hlavou. A s ním já musím spolupracovat.
Jaret Byar přitáhl otěže a seskočil z koně vedle Farrana. Byl stejně vysoký jako setník, s protáhlým obličejem a tmavýma, zapad-lýma očima. Vypadal, jako by z něj vyvařili i poslední uncí tu-ku. "Vesnice je zabezpečená, můj pane. Lucellin dává pozor, aby nikdo neuklouzl. Skoro se pokáleli, když jsem se zmínil o temných druzích. Tvrdí, že to není nikdo z jejich vesnice. Ale taky říkali, že by to mohli být lidi dál na jih, ti prý by se na temné druhy hodili."
"Dál na jih, ano?" zeptal se Bornhald rázně. "Uvidíme. Ať se tři setniny přepraví přes řeku, Byare. Nejdřív Farranova. Ostatní bu-dou následovat za Cikány. A ať už se žádný z nich neztratí, ano?"
"Vyčistíme Dvouříčí," vložil se do toho Ordeith. Úzký obličej měl zkřivený a ze rtů mu stékaly sliny. "Zbičujeme je, stáhneme je z kůže a spálíme jejich duše! To jsem mu slíbil! A teď ke mně při-jde sám! Přijde!"
Bornhald kývl na Byara a Farrana, aby splnili jeho rozkaz. Šíle-nec, pomyslel si. Pan velící kapitán mě přinutil spolupracovat se ší-lencem. Ale aspoň si najdu cestu k Perrinovi z Dvouříčí. Ať to stojí co to stojí, já svého otce pomstím!"
* * *
Z terasy na vrcholku kopce, obklopené sloupořadím, hleděla velkopaní Suroth na širokou, nakloněnou mísu přístavu Cantorin. Její vyholené spánky ponechávaly široký hřeben černých vlasů, které jí spadaly na záda. Ruce měla zlehka položené na hladkém kameni ba-lustrády tak bílé, jako její čisté roucho se stovkami zá-hybů. Ozývalo se tiché rytmické cvakání, jak nepřítomně bubno-vala prsty s na coul dlouhými nehty, na ukazováčku a prostřední-ku nalakovanými na mod-ro.
Od Arythského oceánu vál slabý větřík a spolu se svým chladem přinášel i výraznou vůni soli. U stěny za velkopaní klečely dvě mladé ženy a držely velké bílé péřové vějíře připravené pro případ, že by vánek ustal. Dvě další ženy a čtyři mladí muži doplňovali řadu klečí-cích postav připravených posloužit. Bosí, všech šest mě-lo na sobě průsvitná roucha, aby čistými liniemi svých končetin a půvabem po-hybů potěšili oko esteticky nadané velkopaní. V té-to chvíli však Su-roth sluhy nevnímala o nic víc, než vnímáme ná-bytek.
Suroth se totiž dívala na šest gardistů smrtihlavů stojících na obou koncích terasy. - I když byli nehybní jako sochy, s kopími s čer-nými střapci a černě lakovanými štíty, symbolizovali její ví-tězství i nebezpečí, jež z toho plynulo. Smrtihlavi sloužili pouze císařovně a jejím vybraným zástupcům a byli ochotni zabít i sami zemřít se stej-nou vervou. Existovalo rčení: "Na výsluní jsou chod-níčky dlážděny dýkami."
Surothiny nehty dál cvakaly o balustrádu. Jak tenké bylo ostří, po němž kráčela.
Vnitřní přístav za vlnolamem byl plný plavidel Atha'an Miere, Mořského národa, a dokonce i to největší vypadalo příliš úzké na svou délku. Díky odřezaným plachtám byla jejich ráhna a vratiráhna naklo-něná v bláznivých úhlech. Paluby byly prázdné, po-sádky lodí byly na břehu a přísně stráženy, jako každý na těchto ostrovech, kdo měl tolik zručnosti, aby dokázal přeplout otevřené moře. Velké seanchanské lodě se zkosenými příděmi kotvily ve vnějším přístavu mimo jeho ústí. Jedna, s žebrovanými plachta-mi napjatými, doprovázela houf malých rybářských člunů zpátky k ostrovnímu přístavu. Kdyby se menší plavidla rozdělila, některé by mohlo uniknout, ale seanchanské lodi s sebou vozily damane, a jediná ukázka síly damane zahnala veš-keré pomyšlení na útěk. Ožehlý a rozbitý trup lodi Mořského národa stále ležel v bahně u ústí přístavu.
Jak dlouho se jí podaří zabránit, aby se Mořský národ jinde - a ti prokletí suchozemci z pevniny - nedozvěděl, že drží tyto ostrovy, to Suroth nevěděla. Bude to dost dlouho, říkala si v duchu. Musí to být dost dlouho.
Po katastrofě, do níž je zavedl velkopán Turak, se jí podařil malý zázrak, když sehnala většinu seanchanských oddílů. Až na hrst-ku lodí velela celému loďstvu, které uniklo z Falme, a nikdo nezpo-chybňoval její právo velet Hailene, Předběžníkům. A jestli ten zázrak vydrží, nikoho na pevnině ani nenapadne, že jsou tady. A čekají, aby mohli dobýt zpět území, pro něž je poslala císařov-na, čekají, aby do-sáhli corenne, návratu. Její špehové už hledali ce-stu. Nebude třeba vracet se ke dvoru Devíti měsíců a omlouvat se císařovně za neú-spěch, který ani nebyl její.
Pomyšlení na to, že by se musela omluvit císařovně, ji roztřás-lo. Taková omluva byla vždy ponižující a obvykle bolestná, ale ona se třásla pomyšlením na to, že by jí nakonec nemuselo být po-voleno ze-mřít,

že by musela žít dál, jako by se nic nestalo, zatím-co by všichni, obyčejní lidé i ti urození, věděli o jejím pokoření. Přiskočil k ní jeden z hezkých mladých sloužících, přinášeje svět-le zelené roucho pošité peřím rajek zářivých barev. Suroth natáh-la ruce, aby jí mohl oděv na-vléci, a nevšímala si ho o nic víc než hroudy hlíny vedle svého same-tového střevíčku.
Aby se vyhnula té omluvě, bude muset znovu získat, co bylo ztraceno před tisíci lety. A aby toho dosáhla, musí vyřídit toho mu-že, o němž jí její špehové z pevniny sdělili, že se prohlásil za Dra-ka Zno-vuzrozeného. Jestli nepřijdu na způsob, jak to s ním vyřídit, bude ne-přízeň císařovny nejmenší z mých starostí.
Ladně se obrátila a vstoupila do komnaty vedle verandy. Vnější stěnu místnosti tvořily dveře a vysoká okna, aby zachytila vánek. Světlé dřevo na stěnách, hladké a lesklé jako aksamit, se Suroth lí-bilo, ale nábytek původního majitele, bývalého atha'anmierského guvernéra Cantorinu, nechala odstranit a nahradit několika vyso-kými zástěnami, pomalovanými většinou ptáky a květinami. Na jedné byla velká skvrnitá kočka ze Sen T'jore, velká jako horský koník, na druhé černý horský orel s chocholkou zvednutou jako světlá koruna a sněhobílými špičkami křídel roztažených na svých plných tři a půl lokte. Takové zástěny byly považovány za nekultivované, ale Suroth měla ráda zvířata. A protože si nemohla svůj zvěřinec vzít s sebou přes Arythský oceán, nechala si na zástěny namalovat svá dvě nejoblíbenější zvířata. Vždy nesnášela, když jí bylo něco upíráno.
Tři ženy čekaly, jak je tu nechala, dvě klečely a třetí ležela na holé leštěné podlaze z poskládaného tmavého a světlého dřeva. Klečí-cí ženy měly tmavomodré šaty sul'dam s červenými štítky s klikatými stříbrnými blesky na prsou a po stranách suknice. Jed-na z nich, Alwhin, modrooká žena se špičatou bradou a věčně za-mračená, měla vyholený levý spánek. Zbytek světle hnědých vla-sů měla spletený do copu, který jí visel na rameno.
Suroth při pohledu na Alwhin na okamžik stiskla rty. Ještě ni-kdy nebyla žádná sul'dam povýšena mezi so'jhin, dědičné vrch-ní sloužící urozených, natož na hlas urozených. Ale v Alwhinině případě k tomu byly dobré důvody. Alwhin toho moc věděla. Byla to však žena ležící na břiše, v prostých tmavošedých ša-tech, kdo přitáhl Surothinu pozornost. Žena měla kolem krku širo-ký obojek ze stříbřitého kovu spojený lesklým vodítkem s náram-kem ze stejného materiálu, který měla na zápěstí druhá sul'dam, Taisa. Díky vodítku a obojku, a'dámu, dokázala Taisa ovládat tu ženu v šedém. A tu bylo třeba ovládat. Byla to damane, žena, kte-rá mohla usměrňovat, a tudíž příliš nebezpečná, aby jí mohlo být dovoleno chodit volně. - Vzpomínky na vojska Noci byly mezi Seanchany stále silné i tisíc let po jejich zničení.
Suroth nejistě mrkla na dvě sul'dam. Už žádné sul'dam nevěři-la, ale neměla na vybranou, věřit jim musela. Damane nikdo jiný ovládat nedokázal, a bez damane... Už samotná představa byla ne-myslitelná. Moc Seanchanů, moc samotného Křišťálového trůnu byla postavena na ovládaných damane. Bylo příliš mnoho věcí, které se sice Suroth nelíbily, ale s nimiž se musela smířit. Tako-vé jako Alwhin, která ji sledovala, jako by byla so'jhin celý život. Ne. Jako by sama byla urozená a klečela jen proto, že se tak roz-hodla.
"Puro." Damane kdysi měla jiné jméno, když ještě byla nenávi-děnou Aes Sedai, než padla do rukou Seanchanům, ale Suroth je ne-znala a ani jí na něm nezáleželo. Žena v šedém se napjala, ale hlavu nezvedla. Její výcvik byl obzvlášť tvrdý. "Zeptám se znovu, Puro. Jak ovládá Bílá věž toho muže, který si říká Drak Znovu-zrozený?"
Damane maličko pohnula hlavou, dost na to, aby mohla vrhnout poděšený pohled na Taisu. Bude-li její odpověď nevyhovující, sul'-dam jí mohla způsobit bolest, aniž by hnula prstem, jenom díky a'dá-mu.
"Věž by se nepokoušela ovládat falešného Draka, velkopaní," vydechla Pura. "Chytily by ho a zkrotily."
Taisa se rozhořčeně podívala na velkopaní. Odpověď se vyhnu-la Surothině dotazu a možná naznačila, že jedna z urozených vy-slovila nepravdu. Suroth lehce zavrtěla hlavou, jen maličko - ne-měla čas čekat, až se damane vzpamatuje z trestu - a Taisa se podvolila a sklonila hlavu.
"Ptám se znovu, Puro, co víš o tom, jak Aes Sedai..." Suroth zkřivila rty, jak si je pošpinila tím jménem, a Alwhin znechuceně za-vrčela, "...Aes Sedai pomáhají tomu muži? Varuji tě. Naši vojá-ci ve Falme bojovali s ženami z Věže, ženami usměrňujícími sílu, tak se to nesnaž popřít."
"Pura... Pura to neví, velkopaní." Hlas damane zněl naléhavě a velice nejistě. Znovu se koutkem oka podívala na Taisu. Bylo jasné, že se zoufale snaží, aby jí uvěřily. "Možná... Možná amyrlin nebo věžová

sněmovna... Ne, ty by to neudělaly. Pura neví, vel-kopaní."
"Ten muž může usměrňovat," prohlásila stroze Suroth. Žena na podlaze zasténala, i když ta stejná slova již od Suroth slyšela. Když to opakovala, Suroth se sevřel žaludek, ale nedovolila, aby se něco z toho objevilo na její tváři. Jen málo z toho, co se stalo ve Falme, měly na svědomí usměrňující ženy. Damane to dokázaly vycítit a sul'dam s náramkem na ruce vždycky poznala, co její da-mane cítí. To zname-nalo, že to musela být práce muže. Také to znamenalo, že je neuvěři-telně silný. Tak silný, že se Suroth jednou či dvakrát přistihla, jak s rostoucí nevolností uvažuje, zda by to vskutku nemohl být Drak Zno-vuzrozený. To není možné, řekla si pevně. V každém případě to ne-znamenalo žádný rozdíl pro její plá-ny. "Nelze uvěřit, že by dokonce i Bílá věž dovolila takovému mu-ži chodit volně. Jak ho ovládají?"
Damane tu ležela mlčky na břiše a ramena se jí třásla, jak vzly-kala.
"Odpověz velkopaní!" vyjela na ni ostře Taisa. Taisa se ani ne-pohnula, ale Pura zalapala po dechu a trhla sebou, jako by ji někdo udeřil po zádech. Rána způsobená skrze a'dam.
"P-Pura n-neví." Damane váhavě natáhla ruku, snad aby se do-tkla Surothina střevíčku. "Prosím, Pura se naučila poslouchat. Pura mluví jen pravdu. Prosím, netrestej Puru."
Suroth rychle ustoupila, ale nedávala na sobě znát své podráž-dění. Z toho, že ji damane přinutila se pohnout. Že se jí skoro do-tkl někdo, kdo umí usměrňovat. Cítila potřebu se vykoupat, jako by se jí ta žena opravdu dotkla.
Taisa vyvalila tmavé oči nad opovážlivostí damane. Líce jí za-hořely hanbou, že k tomu mohlo dojít, když měla ona její náramek. Zřejmě se nemohla rozhodnout, zda má padnout na zem vedle da-mane a prosit o odpuštění, či potrestat tu ženu hned teď a tady. Alwhin se na to opovržlivě dívala se stisknutými rty a z každého jejího rysu vyzařovalo, že kdyby ona měla náramek, k něčemu po-dobnému by nikdy nedošlo.
Suroth maličko zvedla prst v gestu, které všichni so'jhin znali od dětství, prosté propuštění.
Alwhin zaváhala, než si to přeložila, a pak se své uklouznutí po-kusila zakrýt tím, že hrubě vyjela na Taisu. "Odveď tuhle... tohle stvo-ření z přítomnosti velkopaní Suroth. A až ji potrestáš, zajdi za Surelou a řekni jí, že své úkoly zvládáš, jako bys ještě nikdy ne-nosila náramek. Řekni jí, že máš být -"
Suroth přestala Alwhin vnímat. Ona nic takového nenařídila, jen je propustila, ale sledovat hádky mezi sul'dam bylo pod její úro-veň. Velice ráda by věděla, zda se Pura nesnaží něco skrývat. Její špehové hlásili, že ženy z Bílé věže nemohou lhát. Nebylo možné Puru donutit říci byť prostou lež, říci, že bílý šátek je černý, ale to jako důkaz ne-stačilo. Někdo by mohl přijmout slzy damane a její tvrzení, že to ne-dokáže, ať už sul'dam udělá cokoliv, ale nikdo z těch, komu by to sta-čilo, by nebyl povýšen, aby vedl návrat. Pu-ra mohla mít schovánu ještě zásobu svobodné vůle, mohla být dost chytrá, aby se pokusila využít jejich víry, že nedokáže lhát. Žádná z žen uvázaných na pevni-ně nebyla zcela poslušná a důvěryhodná, nebyly jako damane přive-zené ze Seanchanu. A žádná z nich plně nepřijala, čím jsou, jako seanchanské damane. Kdo mohl říci, jaká tajemství by mohla skrývat jedna z těch, které se nazývaly Aes Se-dai?
Suroth nikoliv poprvé zatoužila, aby měla i ty ostatní Aes Sedai, které byly lapeny na Tomově Hlavě. Kdyby mohla vyslýchat dvě, měla by větší naději přichytit je při lži a uhýbání. Bylo to však jen marné přání. Ty druhé mohly být mrtvé, utopené v moři nebo před-vedeny před dvůr Devíti měsíců. Některým lodím, které se Suroth nepodařilo sebrat, se muselo podařit vrátit se zpátky přes oceán. A na jedné z nich mohla být některá z těchto žen.
Ona sama vyslala zpátky loď s pečlivě upravenými zprávami už skoro před půl rokem, jakmile upevnila svou kontrolu nad Předběžní-ky, s kapitánem a posádkou pocházející z rodin, které slouži-ly té její od chvíle, kdy se skoro před tisícem let Lothair Pendrag prohlásil císa-řem. Vypravit tu loď bylo hazardní, protože císařov-na mohla poslat někoho, kdo by ji nahradil. Ale nevyslat ji by by-lo ještě nebezpečnější. Pak by Suroth mohlo zachránit jen naprosté a drtivé vítězství. Možná ani to ne. Takže císařovna věděla o Falme, o Turakově neúspěchu a Surothině odhodlání pokračovat dál. Ale co si o tom myslela a co s tím udělá? To ji zajímalo víc než všechny damane, ať už byly před svým uvázáním čímkoliv.
Císařovna však přesto nevěděla vše. To nejhorší nemohla svěřit žádnému poslovi bez ohledu na jeho věrnost. To Suroth sdělí císa-řovně osobně. A Suroth si dávala práci, aby to tak bylo. Doposud žili jen čtyři lidé, kteří znali její tajemství, a dva z nich už nikdy nepro-mluví, ne o své vlastní vůli. Jen tři smrti by toto tajemství ještě víc upevnily.

Suroth si neuvědomila, že to poslední zamumlala nahlas, dokud Alwhin neřekla: "A přesto velkopaní potřebuje, aby ti tři zůstali naži-vu." Ta žena tu klečela pokorná a poslušná, jak se slušelo, do-konce zvládla i ten trik se sklopenýma očima, přičemž se jí však dařilo neu-stále sledovat, zda Suroth nevydá nějaký pokyn. Hlas měla také po-korný. "Kdo ví, velkopaní, co by císařovna - kéž žije věčně! - udělala, kdyby zjistila, že před ní někdo chce takovou věc zatajit?"
Místo odpovědi Suroth zase maličko kývla prstem na znamení, že ji propouští. Alwhin opět zaváhala - tentokrát to musela být prostá neochota odejít, ta žena si o sobě moc myslí! - než se hlu-boce poklo-nila a vycouvala ze Surothiny přítomnosti.
Suroth se s námahou uklidnila. Sul'dam a ty druhé dvě zname-naly problém, který zatím nemohla vyřešit, ale trpělivost byla pro uro-zené nezbytná. Ti, jimž chyběla, obvykle skončili ve věži Krkavců.
Když se znovu objevila na terase, klečící sloužící se maličko předklonili, jak byli připravení ji posloužit. - Vojáci dál stáli na stráži, aby zajistili, že ji nikdo nevyruší. Suroth se znovu zastavila u balust-rády, a tentokrát se zadívala daleko na moře směrem k pev-nině stovky mil na východ.
Tomu, kdo úspěšně povede Předběžníky, kdo začne návrat, při-padne velká čest. Možná dokonce adopce do císařovniny rodiny, i když to nebyla čest, která by neměla své záporné stránky. A také být tím, kdo úspěšně chytí toho Draka, ať už falešného či skuteč-ného, a zajistí ovládání jeho neuvěřitelné síly...
Ale jestli - až ho zajmu, předám ho císařovně? To je otázka.
Znovu začala poklepávat dlouhými nehty na široké kamenné zá-bradlí.

KAPITOLA DRUHÁ

Víry ve vzoru

Na pevninu vál horký noční vítr, na sever přes rozlehlou deltu zvanou Dračí Prsty, složité bludiště říčních ramen, širokých i úz-kých, některých dokonce udušených ostřicí. Rozlehlé porosty rá-kosí oddělo-valy hloučky nízkých ostrůvků zarostlých stromy s pa-voukovým ko-řáním, které nebyly k vidění nikde jinde. Nakonec delta ustoupila svému zdroji, řece Erinin, řece v tomto místě ne-smírně široké, tečko-vané světly luceren malých člunů, které s po-mocí jich rybařily. Čluny a světla se prudce rozkolébaly - zcela nečekaně, a někteří starší muži začali mumlat o zlých tvorech po-tulujících se nocí. Mladí muži se smáli, ale o to rychleji vytahova-li sítě, dychtiví být zpátky doma a ze tmy. V příbězích se vyprávě-lo, že zlo nemůže překročit váš práh, po-kud je nepozvete. Tak se to vyprávělo. Ale tady venku, v temnotě...
I poslední zbytky soli zmizely, když vítr dosáhl velkého města Tearu, stojícího na břehu řeky, kde se hostince a krámky s taško-vými střechami tísnily vedle vysokých paláců s mnoha věžemi lesknoucími se v měsíčním světle. Ale žádný z paláců nebyl ani zpolovice tak vy-soký jako masivní hmota, téměř hora, která se táhla ze středu města až k vodě. Tearský Kámen, pevnost z pověs-tí, nejstarší tvrz lidstva, vzty-čená za posledních dnů Rozbití světa. Když státy a říše vznikaly a rozpadaly se, byly nahrazeny jinými, a ty se také rozpadly, Kámen tu pořád stál. Byla to skála, na níž si vojska lámala zuby - oštěpy, meče i srdce - po tři tisíce let. A za celou tu dobu pevnost nikdy nepadla. Až nyní.
Ulice města, taverny a hostince byly v teplé a dusné temnotě téměř prázdné. Lidé se opatrně zdržovali ve vlastních zdech. Kdo Kámen držel, byl pánem Tearu, města i státu. Tak tomu bylo vždy, a lidé z Tearu to vždycky přijímali. Za denního světla nadšeně já-sali a zdravili svého nového pána, jako by zdravili i toho starého. Za noci se choulili ve svých domovech a třásli se i přes panující vedro, když jim nad střechami kvílel vítr jako tisíc plaček. Hlava-mi se jim honily nové představy a naděje, sny, jaké si v Tearu ni-kdo nedovolil po sto pokolení, naděje smíšená se strachem starým jako Rozbití.
Vítr trhal za dlouhý bílý praporec chytající měsíční světlo nad Kamenem, jako by ho chtěl urvat. Na praporci kráčela vlnící se posta-va jako čtyřnohý had se zlatou lví hřívou, šarlatovými a zlatý-mi šupi-nami. Tvor na korouhvi jako by si osedlal vítr. Korouhev z proroctví, po jejímž spatření všichni tolik prahli a zároveň se ho děsili. Zástava Draka. Draka Znovuzrozeného. Zvěstovatele spa-sení světa a ohlašo-vatele příchodu nového Rozbití. Jako by ho takový vzdor příliš rozzu-řil, vítr se vrhl proti pevným hradbám Kamene. Dračí zástava se vzná-šela, lhostejná za noci, očekávající větší bouře.
V místnosti asi v polovině výšky Kamene na jeho jižní straně seděl na truhlici Perrin s nohama položenýma na posteli a pozoro-val tmavovlasou mladou ženu přecházející sem a tam. Ve zlatých očích měl ostražitý výraz. Faile se s ním obvykle štěkala, mírně si utahovala z jeho schválně pomalých způsobů. Dneska večer však od chvíle, co prošla dveřmi, nepronesla ani deset slov. Cítil růžo-vé lístky, které jí po vyprání vložili do šatů, i vůni, která byla jen její. A v náznaku čistého potu cítil nervozitu. Faile skoro nikdy ne-dávala najevo nervozitu. Perrina z toho, jak uvažoval, proč je ner-vózní právě teď, začalo svrbět mezi lopatkami, a nemělo to nic společného s vedrem. Úzké, rozstřižené suknice, které Faile nosi-la, při jejím přecházení tiše šustily.
Perrin se podrážděně podrbal na dvoutýdenním strništi. Vous měl ještě kudrnatější než vlasy. A taky bylo horko. Už posté ho na-padlo, že by se měl oholit.
"Sluší ti to," řekla Faile najednou a zastavila se.
Perrin nejistě pokrčil rameny, která ho po dlouhých hodinách práce v kovárně bolela. Občas to dělávala, jako by věděla, nač zrovna myslí. "Lechtá to," zavrčel a přál si, aby mluvil odhodlaněji. To ta jeho bradka. Mohl si ji oholit, kdykoliv by chtěl.

Faile si ho prohlížela s hlavou na stranu. Díky výraznému nosu a vysedlým lícním kostem byl její ohnivý pohled v ostrém proti-kladu k tichému hlasu, když řekla: "Vypadá na tobě správně."
Perrin si povzdechl a znovu pokrčil rameny. Ona ho nežádala, aby si nechal narůst plnovous, a ani to neudělá. A přesto věděl, že bude holení dál odkládat. Napadlo ho, jak by se s takovou situací vy-rovnal jeho přítel Mat. Možná by ji štípl do zadečku a políbil a po-znamenal by něco, co by ji rozesmálo, a on by ji zatím přivedl na jiné myšlenky. Ale Perrin věděl, že to s děvčaty neumí tak jako Mat. Mat by se nikdy nepotil kvůli vousu jen proto, že si nějaká žena myslí, že by měl mít chlupy na obličeji. Leda by ta žena by-la Faile. Perrin měl pocit, že otec musí jejího odchodu z domova velice litovat, a to nejen proto, že byla jeho dcera. Byl to největší obchodník s kožešinami v Saldeii, aspoň to Faile tvrdila, a Perrinovi bylo jasné, že je vždycky po jejím.
"Něco ti dělá starosti, Faile, a nejsou to moje vousy. Tak co je to?"
Náhle se zatvářila ostražitě. Uhýbala před ním očima a raději si opovržlivě prohlédla zařízení místnosti. Vyřezávaní levharti a lvi, načepýření jestřábi a lovecké výjevy zdobili vše, od vysokého šatníku a sloupků u postele, silných jako jeho noha, po čalouněnou lavici před vychladlým mramorovým kr-bem. Některá zvířata měla granátové oči.
Snažil se přesvědčit majhere, že chce obyčejný pokoj, ale ona to zřejmě nepochopila. Ne že by byla hloupá nebo natvrdlá. Majhere velela zástupu sloužících, kterých bylo víc než obránců Kamene. Ať už velel Kameni kdokoliv, ať už kdokoliv držel jeho hradby, majhere dohlížela na každodenní záležitosti, aby všechno fungo-valo, tak jak má. Ale na svět se dívala tairenskýma očima. Přes své šaty musel být víc než jen mladý venkovan, na což vypadal, pro-tože kmáni v Kameni nebyli nikdy ubytováváni - až na obránce a sloužící, samozřejmě. A kromě toho patřil do Randovy společ-nosti, přítel či družiník, rozhodně však byl nějakým způsobem blízký Draku Znovuzrozenému. A pro majhere proto patřil přinej-menším na stejnou úroveň jako páni země, pokud ne vznešení pá-ni. Šokovalo ji už to, že ho ubytovali tady, kde neměl ani obývací pokoj. Perrin tušil, že by mohla i omdlít, kdyby trval na ještě oby-čejnější komnatě. - Pokud tu vůbec něco takového kromě obydlí sloužících a obránců vůbec bylo. Aspoň tu kromě svícnů nebylo nic pozlaceno.
Avšak Faile neměla na věci stejný názor. "Měl bys mít lepší po-koj než tohle. Zasloužíš si to. Můžeš vsadit poslední měďák, že Mat ho má."
"Mat má rád křiklavý věci," odtušil prostě.
"Ty netrváš na tom, co ti patří."
Perrin neřekl nic. Kvůli jeho pokoji nervózní nebyla o nic víc než kvůli jeho vousům.
Po chvíli se Faile ozvala znovu. "Pán Drak o tebe zřejmě ztratil zájem. Teď je pořád zavřený se vznešenými pány."
Svrbění mezi lopatkami zesílilo. Perrin poznal, že tohle je to, co jí dělá skutečné starosti. Snažil se mluvit lehce. "Pán Drak? Mlu-víš jako Tairenka. Jmenuje se Rand."
"Je to tvůj přítel, Perrine Aybaro, ne můj. Jestli takový muž má vůbec nějaké přátele." Zhluboka se nadechla a pokračovala mír-nějším tónem. "Napadlo mě, že opustím Kámen. Odejdu z Tearu. Myslím, že mě Moirain nebude chtít zastavit. Zprávy o... o Randovi už pronikly z města před dvěma týdny. Nemůže si myslet, že to udrží v tajnosti dál."
Perrin se zarazil, aby si znovu nepovzdechl. "Já si to taky ne-myslím. Spíš mám dojem, že tě považuje za přítěž. Nejspíš ti dá nějaký peníze a pošle tě pryč."
Faile si dala ruce v bok a upřeně se na něj zadívala. "To k tomu nemáš víc co říct?"
"Co chceš, abych řekl? Že chci, abys zůstala?" Hněv, jenž se mu ozval v hlase, ho poděsil. Zlobil se na sebe, ne na ni. Zlobil se, pro-tože ho tohle nenapadlo. Zlobil se, protože nevěděl, co s tím. A on si rád věci pořádně promýšlel. Bylo snadné nevědomky někomu ublížit, když jste moc pospíchali. A to udělal teď. Faile měla tma-vé oči rozší-řené šokem. Pokusil se to napravit. "Já chci, abys zů-stala, Faile, ale možná bys měla odejít. Vím, že nejsi zbabělá, ale Drak Znovuzrozený, Zaprodanci..." Ne že by někde bylo opravdo-vé bezpečí - aspoň ne na dlouho - ale existovala bezpečnější mís-ta, než byl právě teď Kámen. Aspoň prozatím. Nebyl však tak hloupý, aby jí to řekl takhle otevřeně.
Ale jí zřejmě nezáleželo na tom, jak jí to podal. "Zůstat? Světlo na mě sviť! Cokoliv je lepší než sedět tady jako balvan, ale..." Pů-vabně před ním poklekla a položila mu ruce na kolena. "Perrine. Ne-snáším

pomyšlení na to, že se přede mnou může najednou ob-jevit ně-který ze Zaprodanců, a přemýšlení o tom, kdy nás Drak Znovuzrozený všechny zabije. Koneckonců to udělal už při Roz-bití. Zabil každého, kdo mu byl blízký."
"Rand není Luis Therin Rodovrah," namítl Perrin. "Totiž, on je Drak Znovuzrozený, ale není... neudělal by..." Odmlčel se nevěda, jak skončit. Rand byl znovuzrozený Luis Therin Telamon. To zna-menalo být Drakem Znovuzrozeným. Ale znamenalo to taky, že je Rand od-souzený k osudu Luise Therina? Nejen že zešílí - každé-ho muže, který mohl usměrňovat, čekal takový osud a pak smrt uhnitím zaživa - ale zabije také každého, komu na něm záleží?
"Mluvila jsem s Bain a Chiad, Perrine."
To nebylo žádné překvapení. S Aielankami Faile trávila značné množství času. Přátelství pro ni sice znamenalo jisté potíže, ale ona zřejmě měla Aielanky ráda stejně, jako nesnášela urozené Tairenky z Kamene. Perrin v tom však neviděl žádné spojení mezi tím, o čem tu mluvili, a také jí to řekl.
"Ony tvrdí, že se Moirain občas zeptá, kde jsi. Nebo Mat. Ne-chápeš? To by nemusela dělat, kdyby tě mohla sledovat s pomocí je-diné síly."
"Sledovat mě s pomocí síly?" vyjekl slabě. O tom nikdy neuva-žoval.
"A to ona nemůže. Pojď se mnou, Perrine. Než nás začne po-strádat, můžeme být na dvacet mil za řekou."
"Nemůžu," odepřel jí nešťastně. Pokusil se odvést její myšlen-ky polibkem, ale ona vyskočila a ucouvla tak rychle, že málem upadl. Nemělo smysl za ní chodit. Ruce měla zkřížené na prsou ja-ko přehra-du.
"Netvrď mi tu, že se jí bojíš. Vím, že je Aes Sedai a že jak tahá za provázky, tak vy všichni tancujete. Možná má... Randa... uvá-zaného tak, že nemůže utýct, a Světlo ví, že Egwain, Elain a do-konce i Nyneiva nechtějí, ale ty bys mohl její provázky přetrhnout, kdybys chtěl."
"To nemá s Moirain vůbec nic společnýho. Prostě to musím udě-lat. Já -"
Faile mu skočila do řeči. "Neopovažuj se tu na mě zkoušet ně-jaký ty mužský žvásty o tom, že chlap musí konat svou povinnost. Já znám povinnost stejně jako ty, a ty tady nikomu ničím povino-vaný nejsi. Možná jsi ta'veren, i když podle mě to není pravda, ale on je Drak Znovuzrozený, ne ty."
"Budeš už poslouchat?" zařval na ni a zlostně se zamračil. Fai-le poněkud nadskočila. Ještě na ni nikdy nezvýšil hlas, ne takhle. Zvedla bradu a narovnala ramena, ale neřekla nic. Perrin pokračo-val. "Mys-lím, že jsem nějak součástí Randova osudu. A Mat taky. Myslím, že on nedokáže to, co má, pokud my taky neuděláme svůj díl. To je po-vinnost. Jak bych mohl odejít, kdyby to mohlo zna-menat, že Rand neuspěje?"
"Mohlo?" V jejím hlase se ozval náznak důrazu, ale jen náznak. Perrina napadlo, jestli by se nedokázal přinutit a křičet na ni častěji. "To ti řekla Moirain, Perrine? Už bys měl vědět, že máš po-řádně po-slouchat, co říkají Aes Sedai."
"To jsem vydumal sám. Myslím, že ta'veren to táhne k sobě. Nebo nás s Matem možná přitahuje Rand oba. On by měl být nej-silnějším ta'veren od Artuše Jestřábí křídlo, možná od Rozbití svě-ta. Mat dokonce ani nepřizná, že je sám ta'veren, ale ať se sebevíc snaží utýct, vždycky ho to přitáhne zpátky k Randovi. Loial říká, že ještě nikdy neslyšel o třech ta'veren, aby byli všichni tři stejnýho stáří a ze stejnýho místa."
Faile si hlasitě odfrkla. "Loial nic neví. Na ogiera není moc sta-rý."
"Je mu přes devadesát," prohlásil Perrin na jeho obranu a ona se na něj upjatě usmála. U ogiera neznamenala devadesátka o moc víc, než kolik bylo Perrinovi. Možná byl Loial dokonce mladší. Perrin toho o ogierech moc nevěděl. Na každý pád Loial přečetl víc knih, než kolik Perrin kdy viděl či o nich dokonce slyšel. Ně-kdy měl dojem, že Loial přečetl každou knihu, která kdy byla vy-tištěna. "A ví toho mno-hem víc než ty nebo já. On si myslí, že jsem to asi pochopil správně. A Moirain taky. Ne, neptal jsem se jí, ale proč by mě jinak tolik hlí-dala? Nebo myslíš, že chce, abych jí udě-lal dranžírovací nůž?"
Faile chvíli mlčela, a když promluvila, znělo to soucitně. "Ubo-hý Perrine. Odešla jsem ze Saldeie, abych našla dobrodružství, a teď jsem přímo v srdci jednoho takového dobrodružství, toho největšího od Rozbití světa, a já chci jenom být někde jinde. Ty chceš být jenom kovářem, a nejspíš skončíš v příbězích, ať už po tom toužíš nebo ne."
Perrin odvrátil zrak, i když měl stále hlavu plnou její vůně. Ne-myslel si, že se o něm bude vyprávět příliš

mnoho příběhů, leda by se jeho tajemství rozneslo o hodně dál než na těch pár lidí, kteří ho již znali. Faile si myslela, že o něm ví všechno, ale mýlila se.
Sekera a kladivo byly opřené o zeď naproti, oba nástroje prosté a funkční, s topory dlouhými jako jeho předloktí. Sekera měla oškli-vou půhněsíčnou čepel se silným trnem vyrobeným pro větší účinnost při boji. S kladivem dokázal vyrábět předměty, vyráběl s ním před-měty, v kovárně. Hlavice kladiva vážila víc než dvakrát tolik co čepel sekery, ale byla to sekera, co mu pokaždé, když ji zvedl, připadala těžší. Se sekerou dělal... Zamračil se, protože na to nechtěl ani po-myslet. Faile měla pravdu. On chtěl být pouze ko-vářem, vrátit se do-mů a znovu uvidět rodinu, pracovat v kovárně. Ale to nebylo možné. Věděl to.
Zvedl se, sebral kladivo a zase se posadil. Na kladivu bylo něco uklidňujícího. "Pantáta Luhhan vždycky říkával, že nemůžeš ode-jít od rozdělaný práce." Rychle mluvil dál, protože si uvědomil, že se to dost blíží tomu, co nazývala mužskými žvásty. "To je kovář u nás doma, učil jsem se u něj. Už jsem ti o něm vyprávěl."
K jeho úžasu Faile nevyužila příležitosti poukázat, že se skoro opakuje. Ve skutečnosti neřekla nic, jen se na něj dívala a na něco čekala. Po chvíli mu to došlo.
"Takže odcházíš?" zeptal se.
Faile vstala a oprášila si sukni. Dlouho mlčela, jako by zvažo-vala jeho otázku. "Nevím," řekla nakonec. "Dostal jsi mě do pěk-ný kaše."
"Já? A co jsem udělal?"
"No, jestli to nevíš, tak já ti to teda určitě neřeknu."
Perrin se znovu poškrábal ve vousech a zadíval se na kladivo, které držel v druhé ruce. Mat by nejspíš věděl přesně, co měla na mysli. Dokonce i starý Tom Merrilin. Bělovlasý kejklíř tvrdil, že že-nám nikdo nerozumí, ale když vyšel ze svého maličkého poko-jíku v útrobách Kamene, brzy si našel půl tuctu děvčat dost mla-dých, aby mohla být jeho vnučkami, která vzdychala a posloucha-la, jak hraje na harfu a vypráví o vznešených dobrodružstvích a romancích. Faile byla jediná žena, po jaké Perrin toužil, ale ob-čas měl pocit, jako kdyby byl ryba, co se snaží pochopit ptáka.
Věděl, že chce, aby se jí zeptal. Tolik věděl. Mohla mu to říci a nemusela, ale on se měl zeptat. Umíněně držel pusu zavřenou. Tento-krát hodlal vyčkat, až ji to přejde.
Venku ve tmě zakokrhal kohout.
Faile se zachvěla a objala si rukama ramena. "Moje chůva říká-vala, že to znamená příchod smrti. Ne že bych tomu věřila."
Perrin otevřel ústa, aby souhlasil, že je to hloupost, i když se ta-ké zachvěl, ale jeho pozornost přitáhlo zaskřípění a náraz. Sekera spadla na zem. Měl jen čas se zamračit a zauvažovat, co ten pád asi způsobilo, když se sekera znovu pohnula, aniž by se jí někdo dotkl, a vzlétla přímo proti němu.
Bez přemýšlení se ohnal kladivem. Kov narazil na kov a zařin-čení přehlušilo Failein výkřik. Sekera přeletěla přes pokoj, odrazi-la se od protější stěny a čepelí napřed mu letěla vstříc. Perrinovi se zježily vlasy i všechny chlupy na těle.
Jak letěla sekera kolem ní, Faile se vrhla dopředu a oběma ru-kama popadla topor. Sekera se v jejím sevření obrátila a švihla po jejím obličeji. Perrin jen tak tak stačil přiskočit. Pustil kladivo a obě-ma rukama popadl sekeru kousíček od tváře Faile. Měl pocit, že ze-mře, jestli jí sekera - jeho sekera - ublíží. Odtrhl sekeru od ní tak tvr-dě, že si málem zabodl silný trn do hrudi. Byl by to dobrý obchod, kdyby tak sekeře zabránil, aby ublížila Faile, ale zoufale si uvědomo-val, že to možná nezvládne.
Zbraň sebou zmítala jako živá, jako oživlá zlá vůle. Chtěla Per-rina - věděl to tak jistě, jako by to na něj zakřičela nahlas - ale bojo-vala velice mazaně. Když ji odtrhl od Faile, sekera využila jeho hyb-nosti, aby ťala po něm. Když ji od sebe odtlačil, pokusila se dosáhnout na Faile, jako by věděla, že mu to zabrání tlačit. Bez ohledu na to, jak pevně jej svíral, topor se mu točil v rukou a ohro-žoval jednoho či dru-hého trnem nebo zakřivenou čepelí. Už ho z té námahy začínaly bolet ruce a mohutné svaly na pažích měl napja-té k prasknutí. Po čele se mu řinul pot. Nebyl si jist, jak dlouho ješ-tě potrvá, než se mu sekera vymkne z rukou. Tohle bylo šílenství, holé šílenství, a on neměl čas na přemýšlení.
"Vypadni," zavrčel přes zaťaté zuby. "Ihned vypadni z pokoje, Faile!"
Byla bílá jako plátno, ale zavrtěla hlavou a rvala se se sekerou. "Ne! Nenechám tě tu!"

"Zabije nás oba!"
Faile znovu zavrtěla hlavou.
Perrin zavrčel a jednou rukou sekeru pustil - paže se mu třásla, když ji musel držet jen v jedné ruce, a od toho, jak se topor krou-til, měl spálenou dlaň - a Faile odstrčil. Ta vyjekla, když ji strkal ke dve-řím. Nevšímaje si jejího křiku a toho, jak do něj buší pěst-mi, ji držel ramenem u zdi, dokud se mu nepodařilo otevřít dveře, a pak ji vystrčil do chodby.
S prásknutím za ní dveře zavřel a opřel se o ně zády. Bokem za-sunul závoru a znovu popadl sekeru oběma rukama. Těžká čepel, lesklá a ostrá, se chvěla na coul od jeho obličeje. S obrovskou ná-mahou ji odsunul na délku paže. Z druhé strany silných dveří se tlu-meně ozýval křik Faile a on cítil, že do dveří buší, ale skoro si ji neu-vědomoval. Žluté oči jako by mu zářily, jako by odrážely každičký paprsek světla v místnosti.
"Takže jen ty a já," štěkl na sekeru. "Krev a popel, jak tě nená-vidím!" Uvnitř se jedna část jeho osobnosti málem hystericky roze-smála. Rand je ten, kdo se má zbláznit, a tady jsem já, mluvím se seke-rou! Rand! Světlo ho spal!
Námahou cenil zuby a odtlačil sekeru ještě o krok ode dveří. Zbraň se chvěla, bojovala, aby dosáhla na tělo. Téměř cítil její nena-sytnou žízeň po krvi. Náhle zařval a přitáhl zakřivenou čepel k sobě, přičemž se sám vrhl dozadu. Kdyby sekera byla dooprav-dy živá, byl si jist, že by uslyšel vítězoslavný výkřik, jak mu letě-la na hlavu. V po-sledním okamžiku se Perrin zkroutil a protáhl se kolem letící sekery. - Čepel se s hlasitým zaduněním zarazila do dřeva.
Cítil, jak z uvězněné zbraně vyprchává život - nenapadlo ho, jak jinak to nazvat. Pomalu pustil topor. Sekera zůstala, kde byla, opět jen ocel a dřevo. Dveře mu však připadaly jako vhodné místo, kde sekeru nechat. Roztřesenou rukou si otřel pot z čela. Šílenství. Tam, kde je Rand, kráčí šílenství.
Náhle si uvědomil, že už neslyší Faile křičet ani bušit na dveře. Odsunul závoru a rychle dveře otevřel. Ze silného dřeva na druhé straně trčel lesklý oblouk oceli a zářil ve světle lamp rozvěšených po nástěnnými koberci ověšených stěnách chodby.
Faile tam stála s pozvednutýma rukama, jak ztuhla při bušení na dveře. Oči měla doširoka rozevřené a užaslé. Dotkla se špičky no-su. "Ještě coul," vydechla slabě, "a..."
Náhle sebou trhla, vrhla se Perrinovi do náručí, prudce ho obja-la a mezi nesrozumitelným mumláním ho zasypávala polibky na krk a do vousů. Stejně rychle pak odskočila a nervózně mu ruka-ma přejela po hrudi a ramenou. "Jsi v pořádku? Nejsi zraněný? Ne-stalo...?"
"Nic mi není," řekl jí Perrin. "Ale co ty? Nechtěl jsem tě vydě-sit."
Vzhlédla k němu. "Opravdu? Vážně ti nic není?"
"Vůbec nic. Já -" Dala do svého políčku všechnu sílu, až mu za-zvonilo v uších, jako když kladivo udeří na kovadlinu.
"Ty velkej chlupatej halamo! Myslela jsem, že jsi mrtvý! Bála jsem se, že tě to zabilo! Myslela jsem -!" Zarazila se, když ji chy-til za ruku dřív, než ho stačila uhodit podruhé.
"Prosím, tohle už nikdy nedělej," řekl tiše. Otisk její dlaně ho pálil na tváři a měl dojem, že ho čelist bude bolet po celý zbytek noci.
Její zápěstí svíral jemně jako ptáčka, ale i když se mu veškerou silou vzpírala, aby se osvobodila, nepovolil ani o fous. Ve srovná-ní s tím, jak celý den mával kladivem v kovárně, mu to vůbec ne-připadalo namáhavé, i po tom, jak se rval s tou sekerou. Náhle se Faile zřejmě rozhodla nevšímat si toho, že ji drží, a místo toho se mu zadívala do očí. Ani tmavé, ani zlaté oči nezamrkaly. "Mohla jsem ti pomoct. Neměl jsi právo -"
"Měl jsem plný právo," opáčil pevně. "Tys mi pomoct nemohla. Kdybys tam zůstala, umřeli bychom oba dva. Nemohl jsem bojo-vat - ne tak, jak jsem musel - a zároveň dávat pozor ještě na tebe." Faile otevřela ústa, ale Perrin zesílil hlas a pokračoval. "Vím, že to slovo nenávidíš. Snažím se, jak můžu, abych s tebou nezacházel jako s por-celánem, ale jestli mi někdy řekneš, abych se díval, jak umíráš, svážu tě jako jehně na jarmark a pošlu panímámě Luhhanový. Ona takový pitomosti nemůže vystát."
Přejel si jazykem po zubu a zkoušel, zda se mu neuvolnil. Sko-ro si přál, aby viděl, jak se Faile snaží mávat s Alsbet Luhhanovou. Ko-vářova žena manžela zvládala se stejnou lehkostí jako péči o dům. Dokonce i Nyneiva si před panímámou Luhhanovou dávala trochu pozor na svůj ostrý jazýček. Perrin

usoudil, že zub zatím drží.
Faile se náhle zasmála, tichým hrdelním smíchem. "Ty bys to udělal, co? Jen si nemysli, že by sis nezatančil s Temným, kdybys to zkusil."
Perrina to tak překvapilo, že ji pustil. Neviděl žádný rozdíl me-zi tím, co právě řekl, a tím, co řekl předtím, ale ona předtím vzplá-la jako suchý věchet, kdežto tentokrát to vzala... hravě. Ne že by bral její hrozbu smrtí na lehkou váhu. Faile nosila po těle poscho-vávané nože a věděla, jak je použít.
Teď si okatě mnula zápěstí a cosi si tiše bručela. Zachytil výraz "chlupatý osel" a slíbil si, že si tu hloupou bradu oholí do posled-ního vousku. Určitě.
Nahlas Faile řekla: "Ta sekera. To byl on, viď? Drak Znovuzro-zený se nás pokouší zabít."
"Musel to být Rand." Položil na jméno důraz. Nelíbilo se mu, když na Randa musel myslet jinak. Raději si pamatoval na to, jak s Randem vyrůstali v Emondově Roli. "Ale nesnažil se nás zabít. On ne."
Faile se na něj suše usmála, dost podmračeně. "Jestli se o to ne-snažil teď, tak doufám, že to nikdy neudělá."
"Nevím, co to dělal. Ale hodlám mu říct, aby toho nechal, a to hned."
"Nevím, proč ti tak záleží na muži, který si dělá tolik starostí s vlastní bezpečností," zavrčela.
Perrin se na ni užasle zamračil a uvažoval, co tím asi myslela, ale ona se do něj jenom zavěsila. Když se vydali do Kamene, Per-rin se ještě divil. Sekeru nechal, kde byla, zaraženou do dveří. Tam nikomu neublíží.
* * *
Mat, s dlouhou troubelí fajfky v zubech, si rozepnul kabátec a snažil se soustředit na karty ležící před ním rubem nahoru a na mince nasypané doprostřed stolu. Měl na sobě jasně červený ka-bátec andor-ského střihu, z nejlepšího sukna, se zlatou výšivkou kolem manžet a se širokým límcem, ale každý den se mu připomí-nalo, že Tear leží o hodný kus jižněji než Andor. Obličej měl celý zpocený a košile se mu lepila na záda.
Žádný z jeho společníků u stolu si však horka nevšímal i přesto, že jejich kabátce vypadaly ještě silnější než ten jeho, s nabíranými rukávci podšitými hedvábím, samý brokát a saténové pruhy. Dva muži v červenozlatých livrejích hráčům neustále dolévali poháry a nabízeli vyleštěné stříbrné podnosy s olivami, sýrem a oříšky. Na sluhy vedro také nijak neúčinkovalo, i když tu a tam zívali, když si mysleli, že se nikdo nedívá. Noc už nebyla zrovna mladá.
Mat upustil od toho, že by karty zvedl a znovu je zkontroloval. Určitě se od posledně nezměnily. Tři vládcové, nejvyšší karty ve třech z pěti barev, by měli stačit, aby vyhrál.
Mnohem raději by však hrál v kostky. V místech, kde obvykle hrával, se balíček karet hledal těžko, tam se spíš měnilo stříbro při padesáti různých hrách v kostky, ale tihle mladí tairenští panáčko-vé by raději chodili v hadrech, než si zahráli kostky. Podle nich hráli kostky jenom venkovští balíci, i když si dávali pozor, aby to neříkali před ním. Nebáli se jeho vzteku, ale toho, koho považovali za jeho přátele. Oni hráli tuhle hru, nazývanou rána, a to celé ho-diny, noc co noc, používajíce karty namalované a nalakované jed-ním mužem z města, který se díky jim a dalším takovým stal veli-ce zámožným měš-ťanem. Od karet je dokázali odlákat jen ženy či koně, ale ani jedno nadlouho.
Mat nicméně hru rychle pochopil, a i když v ní neměl takové štěstí jako v kostkách, stačilo mu. Vedle jeho karet ležel naditý vá-ček a další, ještě naditější, měl v kapse. Kdysi, ještě v Emondově Roli, by to považoval za hotové bohatství, stačilo by mu to, aby mohl po zby-tek života žít v přepychu. Ale od chvíle, co opustil Dvouříčí, se jeho představy o přepychu změnily. Mladí pánové měli své mince na leda-byle naházených třpytících se hromádkách, ale Mat některé staré zvy-ky nehodlal měnit. Z taveren a hostinců bylo občas nutné rychle zmi-zet. Zvláště když měl své štěstí.
Až bude mít dost, aby se mohl zařídit podle sebe, zmizí z Ka-mene stejně rychle. Než Moirain pozná, co má v plánu. Už by byl zmizel, kdyby bylo po jeho. Jenže si nejdřív musel opatřit nějaké zla-to. Za jednu noc u tohohle stolu vydělal víc než za týden v kost-kách v taverně. Jen jestli mu štěstí vydrží.
Trochu se zamračil a ustaraně zatahal z fajfky, aby to vypadalo, že si není jistý, zda má karty dost dobré na další hru. Dva z mla-dých pánů měli také fajfky, ale vykládané stříbrem a s jantarovými náustky. V horkém nehybném vzduchu byl jejich navoněný ta-bák cítit jako oheň v oblékárně urozené paní. Ne že by Mat někdy byl v oblékárně urozené paní. Díky chorobě, která ho málem zabi-la, měl v paměti tolik

děr jako nejlepší krajka, ale byl si jist, že ně-co takového by si docela určitě zapamatoval. Dokonce ani Temný by nemohl být tak špatný, aby mě přiměl zapomenout něco tako-vého.
"Dneska přistála loď Mořského národa," procedil Reimon přes troubel. Širokoplecí mladý pán měl naolejovanou bradku sestříha-nou do úhledné špičky. To byla mezi mladými pány nejnovější mó-da a Reimon se poslední módy držel stejně neúnavně, jako se ho-nil za žen-skými. Což činil jen o málo méně pilně, než hrál karty. Teď hodil na hromádku uprostřed stolu stříbrnou korunu za další kartu. "Fregata. Říkají, že fregaty jsou vůbec nejrychlejší lodě. Předběhnou i vítr, ří-kají. Rád bych ji viděl. Ať shoří má duše, rád bych." Ani se nenamá-hal podívat na kartu, kterou dostal. Nikdy to nedělal, pokud neměl všech pět.
Buclatý muž s růžovými tvářemi mezi Reimonem a Matem se pobaveně uchechtl. "Ty chceš vidět loď, Reimone? Chtěl jsi snad říct holky, ne? Žena. Exotické krásky Mořského národa, s prsteny a cet-kami a houpavou chůzí, co?" Položil korunu a vzal si svou kartu. Když se na ni podíval, zaškaredil se na ni. To nic nezname-nalo. Podle toho, jak se Edorion tvářil, měl vždycky nízké a nepadnoucí karty. Ale vyhrál víc, než prohrál. "No, možná budu mít s děvčaty Mořského národa větší štěstí."
Rozdávající, vysoký a štíhlý, seděl po Matově druhé ruce. Měl špičatou bradku, ještě tmavší a lesklejší než Reimon. Teď si polo-žil prst na nos. "Myslíš, že s nimi budeš mít štěstí, Edorione? Pod-le toho, jaké to jsou netýkavky, budeš mít štěstí, když jenom ucítíš jejich vo-ňavku." Nadneseně mávl rukou a ostatní pánové se roze-smáli, včetně Edoriona.
Mladík s nevýrazným obličejem jménem Estean se smál ze všech nejhlasitěji a prohrábl si rukou řídké vlasy, které mu neustá-le padaly do čela. Kdyby měl tento mladík na sobě místo jemného žluté-ho sukna obyčejné hnědé, vypadal by jako kterýkoliv sedlák, místo jako syn vznešeného pána s nejbohatšími statky v celém Tearu a svým způsobem nejbohatší muž u stolu. Také vypil mnohem víc vína než ostatní. Estean se kymácivě naklonil přes muže vedle sebe, naparáděné-ho hejska s ostrým nosem jménem Baran, jenž jako by se na všech-ny pořád díval svrchu, a dloubl do rozdávajícího nepříliš jistým prstem. Baran se zaklonil a zkřivil rty kolem troubele, jako by se bál, že by Estean mohl vrhnout.
"To je dobrý, Carlomine," zabublal Estean. "Taky si to myslíš, Barane? Edorion si ani nečichne. Jestli chce zkusit štěstí... risko-vat... měl by zajít za těma aielskýma holkama, jako tuhle Mat. Všechny ty oštěpy a nože. Ať shoří moje duše. Jako požádat o ta-nec lva." Kolem stolu se rozhostilo naprosté ticho. Estean se smál sám, pak zamrkal a znovu si prohrábl vlasy. "Co se děje? Řekl jsem něco? Aha! Aha, ano. Ony."
Mat se jen tak tak přestal mračit. Ten trouba začal mluvit o Aielech. Jediným horším námětem k hovoru by byly Aes Sedai. To už jim připadalo lepší, když jim po chodbách chodili Aielové a zahlíželi na každého Tairena, který se jim dostal do cesty, než jediná Aes Se-dai, a tihle muži si mysleli, že tu mají přinejmenším čtyři. Mat z váčku vytáhl andorskou stříbrnou korunu a přihodil ji na hromádku. Carlo-min mu pomalu podal kartu.
Mat ji lehce nadzvedl palcem a nedovolil si ani mrknout. Vlád-ce kalichů, vznešený pán Tearu. Vládcové v kartách se lišili podle toho, kde byly karty vyrobeny, a vládce kalichů, nejvyšší barva, byl vždycky skutečným vládcem toho kterého státu. Tyto karty by-ly velmi staré. Mat už viděl nový balíček s Randovým obličejem nebo něčím, co se mu hodně podobalo, na vládci kalichů, dokon-ce i s Dračí zástavou. Rand vládce Tearu. Pořád mu to připadalo natolik směšné, až cítil potřebu se štípnout. Rand byl ovčák, dobrý přítel se smyslem pro humor, pokud zrovna nebyl přespříliš vážný a zodpovědný. Rand byl teď Drakem Znovuzrozeným. Z toho by-lo jasné, jaký je Mat trouba, že tu sedí u karet, když ho může Moirain sehnat, kdykoliv se jí zlíbí, a čeká, co udělá Rand dál. Mož-ná s ním půjde Tom Merrilin. Nebo Perrin. Jenže Tom se zřejmě v Kameni usadil, jako by nikdy nehodlal odejít, a Perrin nikam ne-půjde, pokud mu Faile nekývne. No, Mat byl v případně nutnosti připraven jít sám.
Ale uprostřed stolu bylo stříbro a před mladými pány zlato, a jestli dostane ještě pátého vládce, nikdo ho v této hře neporazí. Ne že by to potřeboval. Náhle cítil, jak ho zašimralo štěstí. Samozřejmě to nebylo takové šimrání jako při kostkách, ale on si už byl jist, že jeho čtyři vládce nikdo nepřebije. Tairenové divoce sázeli celou noc, přes stůl si jen tak přehazovali i cenu deseti statků.
Ale Carlomin hleděl na balíček karet v ruce, místo aby koupil čtvrtou, a Baran zuřivě bafal z fajfky a posunoval si mince před se-bou, jako by je chtěl nacpat do kapes. Vousatý Reimon se mračil a Edorion

si zachmuřeně prohlížel nehty. Jen Esteana to zřejmě ni-jak neovlivnilo. Nejistě se zubil na všechny kolem stolu a možná už zapomněl, co vlastně řekl. Když přišli na přetřes Aielové, ob-vykle se jim podařilo to zvládnout se ctí, ale bylo již hodně pozdě a celou noc volně teklo víno.
Mat v duchu zapátral, jak zabránit, aby se svým zlatem od karet odešli. Jeden pohled na jejich obličeje mu stačil, aby pochopil, že změna předmětu hovoru nepostačí. Ale existoval jiný způsob. Jest-li je přiměje, aby se začali Aielům smát... Stálo by taky za to, aby se smáli i mně? Skousl troubel a pokoušel se přijít na něco jiného.
Baran oběma rukama nabral zlato a začal si je cpát do kapes.
"Taky bych se chtěl kouknout na ty ženský Mořskýho národa," řekl Mat rychle a mávl fajfkou, aby svým slovům dodal na důraze. "Když se honíte za aielskýma děvčatama, stávají se vám divný vě-ci. Hrozně divný. Jako třeba ta hra, co jí říkají Dívčina hubička." Už upoutal jejich pozornost, ale Baran ještě mince nevrátil a Car-lomin pořád nehodlal koupit další kartu.
Estean se opilecky zahihňal. "Asi tě políbí ocelí mezi žebra. Dě-vy oštěpu, chápete. Ocel. Oštěpem do žeber. Ať shoří moje duše." Nikdo jiný se nezasmál. Ale poslouchali.
"To ani ne." Mat se zmohl na úsměv. Ať shořím, už jsem toho řekl tolik, že jim můžu dopovědět i ten zbytek. "Rhuark říkal, že jestli chci vyjít s Děvama oštěpu, měl bych je požádat, aby si se mnou tu hubičku zahrály. Tvrdil, že je to nejlepší způsob, jak je poznat." Pořád to znělo jako jedna z těch líbacích her, co hrávali doma, jako třeba líbání sedmikrásek. Ale Mata by nikdy nenapad-lo, že by si z něj ná-čelník aielského kmene mohl vystřelit. Příště bude opatrnější. Teď se pokusil vylepšit svůj úsměv.
"Tak jsem za-šel za Bain a..." Reimon se netrpělivě zamračil. Nikdo z nich ne-znal kromě Rhuarka jediného Aiela jménem, a ani to nechtěli. Mat jména vypustil a rychle pokračo-val, "...tak jsem za nima zašel, hloupej jako jehňátko, a poprosil jsem je, aby mi to ukázaly." Měl něco vytušit z toho, jak se náhle zářivě usmály. Jako kočky, které myš požádala o tanec. "Než jsem pochopil, co se děje, měl jsem kolem krku hrst oštěpů jako límec. Stačilo mi jednou kýchnout a mohl jsem být oholenej."
Ostatní kolem stolu vybuchli smíchy. Reimon skoro sípal a Es-tean opilecky řval.
Mat je nechal. Málem znovu ucítil hroty oštěpů, které by mu prořízly kůži, kdyby jenom pohnul prstem. Bain se smála celou dobu, co mu vykládala, že ještě nikdy neslyšela o muži, který by si chtěl opravdu zahrát Dívčinu hubičku.
Mat zaváhal, když tu si Carlomin hladil bradu a promluvil. "Ta-dy nemůžeš přestat. Tak dál. Kdy to bylo? Sázím se, že přede dvěma dny. Když jsi nepřišel ke kartám a nikdo nevěděl, kde jsi."
"To jsem hrál dámu s Tomem Merrilinem," řekl Mat rychle. "Tohle už bylo dávno." Byl rád, že umí lhát s kamennou tváří. "Obě si vzaly polibek. To je všechno. Když se jim hubička líbila, sundaly oštěpy. Když ne, trochu přitlačily. Dalo by se říct, že na povzbuzení. To bylo všechno. Ale jedno vám řeknu. Byl jsem pořezanej míň, než když se holím."
Nacpal si fajfku zpátky do úst. Jestli chtějí vědět víc, můžou si o tu hru říci sami. Mat skoro doufal, že někteří budou natolik hlou-pí. Zatracené aielské ženské a jejich zatracené oštěpy. Do postele se tu noc dostal až za rozbřesku.
"Mně by to víc než stačilo," prohlásil Carlomin suše. "Světlo spal moji duši, jestli ne." Hodil na stůl stříbrnou korunu a rozdal si další kartu. "Dívčina hubička." Otřásal se tichým smíchem a ko-lem stolu se rozběhla další vlna veselí.
Baran si koupil pátou kartu a Estean vylovil mince z rozsypané hromádky před sebou. Chvíli si ji prohlížel, aby zjistil, co to vůbec je. Teď už hrát nepřestanou.
"Divoši," zamumlal Baran přes fajfku. "Nevědomí divoši. To jsou, ať shoří moje duše. Žijí v jeskyních v Pustině. V jeskyních! V Pustině můžou žít jedině divoši."
Reimon kývl. "Aspoň slouží Draku Znovuzrozenému. Kdyby toho nebylo, sebral bych stovku obránců a vymetl je z Kamene." Ba-ran a Carlomin mu důrazně přitakávali.
Matovi nedalo práci udržet si kamenný výraz. Něco podobného už slyšel mockrát. Chvástání je vždycky snadné, když nikdo nečeká, že to opravdu uděláte. Stovka obránců? Dokonce i kdyby se Rand z nějakého důvodu postavil stranou, těch pár set Aielů drží-cích Kámen by se nejspíš udrželo proti jakémukoliv vojsku, které by Tear dokázal postavit. Ne že by Aielové Kámen opravdu chtě-li. Mat měl tušení, že jsou tu jen proto, že tu je i Rand. Nemyslel si, že by na to přišel i ně-který z mladých pánů - ti

se snažili Aiely pokud možno ignorovat - ale Mat pochyboval, že by se pak cítili o mnoho lépe.
"Mate." Estean si rozložil karty do dlaně jako vějíř a přeskládá-val si je, jako by se nemohl rozpomenout, jak mají vlastně jít po sobě. "Mate, promluvíš s pánem Drakem, viď?"
"O čem?" zeptal se Mat opatrně. Příliš mnoho Tairenů vědělo, že s Randem vyrůstali společně, aby se mu to líbilo, a zřejmě si ta-ky mysleli, že když zrovna není s nimi, je pořád s Randem. Nikdo z nich by se však nepřiblížil ani k vlastnímu bratrovi, kdyby mohl usměrňo-vat. Mat nevěděl, proč ho považují za většího troubu.
"Copak jsem to neříkal?" Muž s obyčejnou tváří zašilhal do ka-ret a poškrábal se na hlavě. Potom se mu tvář poněkud rozjasnila. "Aha, ano. To jeho prohlášení, Mate. Prohlášení pána Draka. To po-slední. Kde říkal, že plebejci mají právo povolat urozené pány před magistrát. Kdo to kdy slyšel, aby urozeného pána povolali před ma-gistrát? A kvůli sedlákovi!"
Mat stiskl váček, až mince uvnitř zaskřípaly o sebe. "Byla by to hanba," řekl tiše, "kdyby vás soudili a odsoudili jenom proto, že jste si užili s dcerou třeba takového rybáře, i když ona byla proti, nebo za to, že jste zmlátili nějakého sedláka, protože vám náhodou zacákal plášť."
Ostatní si neklidně poposedli, pochopili jeho náladu, ale Estean kýval. Hlava se mu pohupovala nahoru a dolů, až se skoro zdálo, že mu upadne. "Právě. I když až tak daleko by to samozřejmě ne-došlo. Urozený pán souzený magistrátem? To nejde. Ne dooprav-dy." Opile se zasmál do karet. "Ne kvůli dceři rybáře. Je cítit rybama, víš, i když ji necháš umýt. Kyprý holky ze statku jsou ale nejlepší."
Mat se v duchu přesvědčoval, že je tu kvůli hře. Přesvědčoval se, že si nemá všímat tohohle hloupého žvanění, připomínal si, ko-lik zlata dokáže dostat z Esteanova váčku. Ale jeho jazyk nepo-slouchal.
"Kdo ví, kam by to mohlo dojít? Možná i na šibenici."
Edorion se na něj úkosem podíval. Byl ostražitý a neklidný. -"Musíme mluvit o... plebejcích, Esteane? Co třeba dcery starého Asto-rila? Už ses rozhodl, kterou si vezmeš?"
"Cože? Aha. Aha, asi si hodím mincí." Estean se zamračil do karet, jednu přesunul a zamračil se znovu. "Medora má dvě tři hez-ký komorný. Možná Medoru."
Mat se nyní zhluboka napil ze stříbrného poháru s vínem, aby toho muže nemusel praštit do jeho sedláckého obličeje. Byl pořád u prvního poháru. Dva sloužící se už přestali namáhat, aby mu do-lili. Kdyby Esteana uhodil, žádný z ostatních by se nezvedl, aby ho zasta-vil. Dokonce ani Estean by se o to nepokoušel. Protože byl přítelem pána Draka. Mat zatoužil po tom, aby byl v krčmě někde ve městě, kde mohl nějaký přístavní dělník začít zpochybňovat je-ho štěstí, a jen rychlý jazyk, rychlé nohy či rychlé ruce by ho z té kaše dostaly celé-ho. To tedy byl hloupý nápad.
Edorion se znovu podíval na Mata a zvažoval, v jaké je náladě. "Slyšel jsem dneska nějaké řeči. Slyšel jsem, že pán Drak hodlá vy-táhnout do války proti Illianu."
Mat se málem zakuckal vínem. "Do války?" vyhrkl.
"Do války," souhlasil šťastně Reimon přes troubel.
"Jsi si jistý?" ujišťoval se Carlomin a Baran dodal: "Já nic tako-vého neslyšel."
"Já to zaslechl teprve dneska od tří nebo čtyř lidí." Edorion byl zřejmě cele pohlcen svými kartami. "Kdo ví, co je na tom prav-dy?"
"Musí to být pravda," prohlásil Reimon. "Když nás povede pán Drak s Callandorem v ruce, nebudeme dokonce ani muset bojovat. On rozpráší jejich vojska a my napochodujeme rovnou do Illianu. Ale je to vlastně špatné. Ať shoří má duše, jestli ne. Moc rád bych dostal příležitost zkřížit s Illiánci meč."
"S pánem Drakem v čele žádnou takovou šanci nedostaneš," ře-kl Baran. "Ti padnou na kolena, jakmile zahlídnou Dračí zásta-vu."
"A pokud ne," dodal se smíchem Carlomin, "pán Drak je na místě srazí bleskem."
"Nejdřív Illian," pravil Reimon. "A potom... Potom pro pána Draka dobudeme celý svět. Pověz mu, že jsem to říkal, Mate. Ce-lý svět."
Mat zavrtěl hlavou. Před měsícem by je představa muže, který umí usměrňovat, muže odsouzeného k šílenství a strašlivému kon-ci, vyděsila k smrti. Teď byli připraveni následovat Randa do bit-vy a důvěřovat jeho síle, že ji za ně vyhraje. Důvěřovat jediné sí-le, i když by to tak nejspíš neřekli. Mat však tušil, že si museli najít něco, čeho se mohli přidržet. Neporazitelný Kámen byl v rukou Aielů. Drak Zno-vuzrozený byl ve svých komnatách na sto loktů nad jejich hlavami, a s ním tam byl i Callandor. Tři

tisíce let tairenské víry a dějin tu ležely v troskách, a svět byl převrácen vzhů-ru nohama. Mata napadlo, zda by to sám zvládl lépe, kdyby se ce-lý jeho svět za necelý den zhroutil. Protáhl si mezi prsty zlatou tairenskou korunu. Ať už se mu vedlo sebelépe, nevrátí se.
"Kdy vytáhneme, Mate?" zeptal se Baran.
"Nevím," odvětil Mat pomalu. "Nemyslím, že by Rand začal nějakou válku." Leda by se už zbláznil. A na to bylo těžké i jen po-myslet.
Ostatní se tvářili, jako by je ujišťoval, že zítra nevyjde slunce.
"My jsme pánu Drakovi samozřejmě všichni věrní." Edorion se mračil do karet. "I když na venkově... Slyšel jsem, že někteří ze vzne-šených pánů, pár z nich, se snaží sehnat vojsko, aby dobyli Kámen zpátky." Náhle se na Mata nikdo nedíval, i když Estean se stále snažil rozhodnout ohledně svých karet. "Až nás pán Drak vy-vede do války, tak se samozřejmě rozprchnou. Na každý pád, my tady v Kameni jsme věrní. A vznešení páni taky, tím jsem si jistý. To jen těch pár na ven-kově."
Jejich věrnost nevydrží déle než strach z Draka Znovuzrozené-ho. Mat měl na chvíli pocit, že chtěl Randa opustit v hnízdě zmijí. Pak si připomněl, co je Rand zač. Bylo to spíš jako opustit kunu v kurníku. Rand býval přítel. Ale Drak Znovuzrozený... Kdo by mohl být příte-lem Draka Znovuzrozeného? Já nikoho neopouštím. On by jim nejspíš mohl shodit Kámen na hlavu, kdyby chtěl. A mně taky. Znovu si řekl, že je čas odejít.
"Žádný dcery rybáře," mumlal Estean. - "Promluvíš s pánem Drakem."
"Jsi na řadě, Mate," řekl Carlomin nervózně. Vypadal dost vy-děšeně, i když čeho se bál - zda toho, že Estean Mata rozčílí, ne-bo že by se hovor mohl vrátit k otázce věrnosti - se nedalo poznat. "Koupíš si tu pátou kartu, nebo zůstaneš stát?"
Mat si uvědomil, že jim nevěnuje pozornost. Všichni až na něj a Carlomina měli pět karet, i když Reimon ty svoje úhledně polo-žil lí-cem dolů na stůl na znamení, že vypadl. Mat zaváhal předstí-raje, že přemýšlí, pak povzdechl a hodil na hromádku další minci.
Když se stříbrná koruna odrazila, náhle ucítil, jak štěstí rychle roste z pramínků v hotovou povodeň. Pokaždé, když stříbro cink-lo o dřevěný stůl, jasně mu zazvonilo v hlavě. Dokázal říct dopře-du, jestli mince při každém dopadu skončí hlavou či orlem naho-ru. Právě tak jako věděl, jaká bude jeho další karta, ještě než ji před něj Carlomin položil.
Sebral karty ze stolu a rozložil si je v ruce do vějíře. Vládce plamenů na něj hleděl spolu s ostatními čtyřmi. Amyrlin na obrázku měla plamen na dlani, i když zdaleka nevypadala jako Siuan Sanche. Ať už měli Tairenové k Aes Sedai jakýkoliv vztah, uznávali moc Tar Valonu, i když byly plameny nejnižší barva.
Jaká je pravděpodobnost, že dostane všech pět vládců? Jeho štěstí fungovalo nejlépe při věcech náhody, jako byly kostky, ale do karet se ho zřejmě začínalo také trochu dostávat. "Světlo spal mý kosti na popel, jestli to tak není," zamumlal. Nebo to aspoň chtěl říci.
"Tak." Estean skoro křičel. "Tentokrát to nemůžeš popřít. To byl starý jazyk. Něco o pálení a kostech." Zazubil se na všechny ko-lem stolu. "Můj vychovatel by na mě byl hrdý. Měl bych mu po-slat nějaký dárek. Jen kdybych zjistil, kam se poděl."
O šlechticích se předpokládalo, že umějí mluvit starým jazy-kem, i když ve skutečnosti jich jen pár vědělo víc než zřejmě Es-tean. Mladí pánové se začali dohadovat, co přesně Mat řekl. Oči-vidně si mysleli, že si stěžoval na horko.
Matovi naskočila husí kůže, jak se snažil rozpomenout na slova, která právě vypustil z úst. Světlo spal Moirain! Kdyby mě nechala na pokoji, neměl bych v paměti díry dost velké, aby jimi propadl povoz i se spřežením, a neplival bych... ať to bylo zatraceně coko-liv! Taky by dojil tátovy krávy, místo aby chodil světem s kapsami plnými zlata, ale tu část se mu podařilo vynechat.
"Jste tu kvůli hře," zavrčel drsně, "nebo abyste žvanili jak starý ženský na přástkách!"
"Kvůli hře," odvětil Baran stroze. "Tři koruny, zlaté!" A přiho-dil mince na hromadu.
"A další tři." Estean škytl a přidal k ostatním šest zlatých korun.
Mat potlačil úsměv a úplně na starý jazyk zapomněl. Bylo to docela snadné, vůbec na něj totiž nechtěl myslet. Kromě toho, jestli začali přihazovat tolik, mohl by vyhrát dost na svůj list, aby mohl ráno odejít. A jestli je dost bláznivý, aby začal válku, tak odejdu, i kdybych měl jít pěšky.

Venku v temnotě zakokrhal kohout. Mat si neklidně poposedl a řekl si, aby se nechoval hloupě. Přece nikdo neumře.
Sklopil oči ke kartám - a zamrkal. Amyrlinin plamen nahradil nůž. Zatímco si říkal, že už je unavený a má vidiny, vrazila mu malič-kou čepel do ruky.
S chraplavým výkřikem karty odhodil a vrhl se dozadu. Převrá-til židli a při pádu oběma nohama převrátil stůl. Vzduch jako by zhoustl na med. Všechno se pohybovalo, jako by se zpomalil čas, ale zároveň jako by se všechno událo najednou. Ostatní vykřikli hned po něm a jejich křik zněl dutě, jako by se rozléhal v jeskyni. Mat se židlí odplouval dozadu a stůl se vznesl nahoru.
Vládce plamenů visel ve vzduchu, zvětšoval se a pozoroval Mata s krutým úsměvem. Teď, když amyrlin nabyla skoro životní ve-likosti, začala vycházet z karty. Stále byla namalovaná, dvojroz-měrná, neměla hloubku, ale hned se po něm napřahovala čepelí zrudlou krví, jako by mu ji už vrazila do srdce. Vedle ní začal růst vládce kalichů, tairenský vznešený pán, a tasil meč.
Mat odplouval, ale nějak se mu podařilo natáhnout se pro dýku do levého rukávu a plynule ji hodit, míře amyrlin rovnou na srdce. Pokud vůbec nějaké srdce měla. Do levé ruky se mu plavně dostal druhý nůž a ještě plavněji z ní vylétl. Dvě čepele se vzduchem nes-ly jako chmýří bodláku. Mat chtěl zaječet, ale v ústech mu ještě pořád zněl ten první výkřik zděšení a rozhořčení. Vládce tyčí se rozšiřoval vedle prvních dvou karet. Andorská královna svírala tyč jako obušek a rudozlaté vlasy rámovaly škleb šílence.
Mat pořád padal a pořád křičel. Amyrlin už se uvolnila z karty a vznešený pán vykročil i se svým mečem. Ploché postavy se pohybo-valy stejně pomalu jako Mat. Téměř stejně. Mat měl důkaz, že ocel v jejich rukou ho může zranit, a tyč by bezpochyby doká-zala rozrazit lebku. Jeho lebku.
Dýky, které hodil, se pohybovaly jako skrze rosol. Mat si byl jist, že ten kohout kokrhal jemu. Ať už jeho otec říkal cokoliv, zname-ní byla skutečná. Ale on se ještě nehodlal vzdát a zemřít. Nějak se mu podařilo dostat z kabátce další dvě dýky, jednu do každé ru-ky. Snaže se otočit uprostřed pádu a dostat se na nohy, hodil no-žem po zlatovla-sé postavě s obuškem. Druhý nůž držel připravený a snažil se otočit, přistát tak, aby mohl čelit...
Svět poskočil zpátky do své normální rychlosti a Mat neohraba-ně přistál na boku a dost tvrdě, aby si vyrazil dech. Zoufale se sna-žil zvednout a vytáhnout další nůž. Tom tvrdil, že jich u sebe ne-může mít moc. Nepotřeboval však ani jeden.
Na okamžik měl pocit, že karty a postavy zmizely. Možná si to všechno jenom představoval. Možná se měl zbláznit on. Pak za-hlédl karty, zase v normální velikosti, přibodnuté jeho noži, které se stále ještě chvěly, k jednomu tmavému panelu dřevěného oblo-žení. Zhlu-boka, roztřeseně se nadechl.
Stůl ležel na boku, mince se ještě sypaly po podlaze a mezi roz-hozenými kartami se krčili mladí pánové a sloužící. Všichni zírali s otevřenými ústy a vytřeštěnýma očima na Mata a jeho nože, na ty, co měl v rukou, i na ty ve stěně. Estean popadl stříbrný džbán, který ně-jak unikl překocení, a začal si lít víno rovnou do hrdla, až mu přeté-kalo po bradě a na prsa.
"Jenom proto, že nemáš karty na výhru," řekl ochraptěle Edori-on, ,,ještě nemusíš -" Odmlčel se a otřásl se.
"Taky jste to viděli." Mat vrátil nože do pochev. Po ruce mu stékal tenoučký pramínek krve z maličké ranky. "Nepředstírejte, že jste oslepli!"
"Já nic neviděl," namítl Reimon ztuhle. "Nic!" Začal se plazit po podlaze a sbírat zlato a stříbro. Soustředil se na mince, jako by to byla ta nejdůležitější věc na světě. Ostatní dělali totéž, jen Este-an prohlížel převrácené džbány, zda v nich nezůstalo víno. Jeden ze sluhů měl ob-ličej skrytý v dlaních. Druhý měl zavřené oči a oči-vidně se skoro bez dechu kvílivě modlil.
Mat tiše zaklel a vydal se k místu, kde jeho nože přibodly tři karty k deštění. Opět to byly pouhé hrací karty, jen tuhý papír s ny-ní popraskaným lakem. Ale postava amyrlin stále svírala dýku místo plamene. Mat ucítil krev a uvědomil si, že si cucá ránu na ruce.
Spěšně nože vytáhl ze zdi, a než je schoval, každou kartu pře-trhl vejpůl. Po chvíli prohledal karty na podlaze, až našel vládce mincí a větrů, jež také roztrhal. Cítil se trošku hloupě - bylo po všem, karty byly opět jenom kartami - ale nemohl si pomoci.
Žádný z mladých pánů lezoucích kolem po kolenou se ho ne-snažil zarazit. Jen mu uhýbali z cesty a ani se na něj nepodíva-li. Dnes v noci se již hrát nebude, možná ani v několika příštích dnech. Aspoň nebudou

hrát s ním. Ať se stalo cokoliv, jasně to by-lo namířeno proti němu. A ještě jasnější bylo, že to mělo něco spo-lečného s jedinou si-lou. S tím oni nechtěli mít nic společného.
"Světlo tě spal, Rande!" zamumlal si tiše. "Jestlis zešílel, tak mě z toho vynechej!" Fajfka se mu rozlomila na dva kusy a troubel byla viditelně prokousnutá. Rozzlobeně sebral ze země svůj váček a vyšel z místnosti.
* * *
V potemnělé ložnici sebou Rand neklidně házel na posteli dost velké pro pět lidí. Snil.
V šerém lese ho Moirain pak poháněla ostrým klackem směrem k místu, kde čekal amyrlinin stolec. - Amyrlin seděla na pařezu a v rukou držela ohlávku připravenou pro něj. Mezi stromy se po-hybovaly nejasné postavy, plížily se za ním a sledovaly ho. Tady se v mizejícím světle zableskla dýka, támhle zachytil provazy, kte-ré ho měly spoutat. Štíhlá a nevysoká, nesahala mu ani k rameni, měla Moirain výraz, jaký na její tváři ještě neviděl. Strach. Celá zpocená ho pobídla silněji a snažila se ho nahnat k amyrlinině ohlávce. Temní druzi a Zaprodanci ve stínech, vodítko Bílé věže před ním a Moirain za ním. Sehnul se pod Moiraininým klackem a utekl.
"Na to už je pozdě," volala za ním, ale on se musel vrátit zpát-ky. Zpátky.
Házel sebou na posteli a mluvil ze spaní, pak zase ležel klidně a chvíli dýchal lehčeji.
Byl doma, v Luhu, větvovím stromů pronikaly sluneční paprs-ky na hladinu jezírka před ním, až voda jiskřila. Na kamenech na této straně tůně rostl zelený mech a o třicet kroků dál na druhém konci byl malý oblouček lučního kvítí. Tady se jako malý kluk na-učil plavat.
"Měl by sis zaplavat."
Prudce se otočil. Tam stála Min ve svých chlapeckých spodcích a kabátci a zubila se na něj. Vedle ní stála Elain s rudozlatými kudr-nami v zeleném hedvábném rouše, hodícím se i do zámku její matky.
Byla to Min, kdo promluvil, ale Elain dodala: "Voda vypadá lá-kavě, Rande. Tady nás nikdo rušit nebude."
"Když já nevím," začal Rand pomalu. Min ho přerušila tím, že mu sepjala ruce za hlavou, zvedla se na špičky a políbila ho.
Tiše zopakovala Elainina slova. "Tady nás nikdo rušit nebude." Ustoupila a sundala si kabátec. Potom se vrhla na tkanice košile.
Rand na ni hleděl a ještě víc užasl, když si uvědomil, že Elaini-ny šaty leží na mechu. Dědička se zkříženýma rukama popadla lem košile.
"Co to děláte?" zeptal se přiškrceným hlasem.
"No, chceme si zaplavat s tebou," opáčila Min.
Elain po něm bleskla úsměvem a přetáhla si košili přes hlavu.
Rand se spěšně obrátil zády, i když to skoro nechtěl. A zjistil, že stojí proti Egwain, která na něj upírá smutné tmavé oči. Beze slo-va se obrátila a zmizela mezi stromy.
"Počkej!" volal za ní. "Já ti to vysvětlím."
Rozběhl se. Musel ji najít. Ale když dorazil ke stromům, zasta-vil ho Minin hlas.
"Nechoď, Rande."
Už byly s Elain ve vodě, a jak líně plavaly uprostřed jezírka, byly jim nad hladinou vidět jen hlavy.
"Vrať se," zavolala Elain, zvedla štíhlou paži a zvala ho k sobě pokynem. "Copak si pro změnu nezasloužíš to, po čem toužíš?"
Rand přešlápl. Chtěl odejít, ale nemohl se rozhodnout, kterým směrem. Po čem touží. Ta slova zněla divně. Po čem vlastně tou-ží? Zvedl ruku k obličeji, protože měl pocit, že si musí otřít pot. Volavku vypálenou do dlaně mu skoro zakryl hnis. Ranami s ru-dými okraji byly vidět bílé kosti.
S trhnutím se probudil. Ležel ve tmě a horku a třásl se. Spodní prádlo a lněná prostěradla pod zády měl promáčená potem. Bok ho bolel tam, kde měl starou ránu, co se nikdy řádně nezahojila. Pře-jel prstem drsnou jizvu, kroužek skoro coul v průměru, po tak dlouhé době stále citlivou. Dokonce ani léčení Aes Sedai, které na něm pro-vedla Moirain, ránu úplně nezacelilo. Ale ještě mi maso na těle ne-hnije. A ani jsem zatím nezešílel. Zatím. Zatím. Tím bylo ře-čeno vše. Bylo mu do smíchu. Zauvažoval, zda to neznamená, že už se trochu zbláznil.
Že se mu zdálo o Min a Elain, že se mu o nich zdálo takhle... No, to nebylo šílenství, ale rozhodně to byla

bláhovost. Ani jedna se na něj nikdy takhle nepodívala, když byl vzhůru. S Egwain si byli skoro zaslíbeni již od dětství. Sice nikdy nepronesli závazná slova před ženským kroužkem, ale po Emondově Roli se vědělo, že se jed-noho dne vezmou.
Ale ten den samozřejmě nikdy nepřijde. Ne teď, když před ním ležel osud muže, který umí usměrňovat. Egwain si to musela uvě-domit taky. Musela. Byla cele zaujatá tím, že se stane Aes Sedai. Ženy však byly zvláštní. Možná si myslela, že se může stát Aes Sedai, a přesto si ho vzít, usměrňování neusměrňování. Jak by jí měl říci, že už se s ní oženit nechce, že ji miluje jako sestru? Ale to nebylo nutné říkat, tím si byl jist. Mohl se schovat za to, čím byl. To musela pochopit. Který muž by požádal ženu o ruku, kdy-by věděl, že mu zbývá jen pár let, tedy pokud bude mít štěstí, než zešílí, než začne uhnívat zaživa? I přes panující vedro se otřásl.
Potřebuji se vyspat. Vznešení páni se ráno vrátí a budou se sna-žit získat jeho přízeň. Přízeň Draka Znovuzrozeného. Možná se mi teď už nebude nic zdát. Začal se převalovat hledaje suché místo na prostě-radle - a ztuhl. Zaposlouchal se do tichého šustění v temno-tě. Nebyl sám.
Meč, jenž není mečem, ležel na druhé straně místnosti, mimo jeho dosah, na trůnu podobném stojanu, který mu věnovali vzne-šení páni bezpochyby v naději, že bude držet Callandor z jejich dohledu. Někdo chce ukrást Callandor. Napadlo ho ještě něco. Ne-bo zabít Dra-ka Znovuzrozeného. Nepotřeboval slyšet Tomovo ti-ché varování, aby věděl, že ujišťování vznešených pánů o jejich nehynoucí věrnosti byla jenom slova zrozená z nutnosti.
Oprostil se ode všech myšlenek a pocitů a povolal prázdnotu. To dělal bez nejmenší námahy. Vznášel se ve studené prázdnotě své-ho nitra, všechny myšlenky a pocity byly venku, a natáhl se po pravém zdroji. Tentokrát na něj dosáhl snadno, což ovšem nebylo pravidlo.
Saidín ho naplnil jako proud bílého žáru a světla povznášejícím životem a odpornou pachutí špíny Temného, jako když pěna ze žumpy pluje na čisté, sladké vodě. Hrozilo, že ho proud strhne, spálí ho, po-hltí ho.
Bojoval se záplavou a zvládl ji pouhou silou vůle. - Potom se zvedl z postele a díky usměrňování jediné síly přistál na nohou, jíž začínala figura šermu zvaná Kvítky jabloně ve větru. Nepřátel ne-mohlo být mnoho, jinak by natropili mnohem víc hluku. Ale figu-ra s jemným jménem byla určena k boji s více než jedním protiv-níkem.
Když dopadl na koberec, měl již v rukou připravený meč s dlouhým jílcem a mírně zakřivenou jednobřitou čepelí. Meč jako by byl ukut z plamene, ale na dotek nebyl teplý. Na červenožluté če-peli se jasně rýsovala černá volavka. - V té chvíli také vzplály všechny svíce i pozlacená lampa, a malá zrcátka za plamínky ze-silovala osvět-lení. Větší zrcadla na stěnách a dvě stojací zrcadla odrážela světlo dál, takže všude ve velkém pokoji bylo pohodlně možné číst.
Callandor byl v pořádku na stojanu. Meč vypadal jako skleně-ný, jílec i čepel, na stojánku vysokém i širokém jako člověk, z jem-ně vyřezávaného pozlaceného dřeva a vyložený drahými kameny. I nábytek byl celý pozlacený a se vsazenými drahokamy, postel, židle i lavice, šatníky, truhlice i stojan s umyvadlem. Džbán i umy-vadlo byly ze zlatého porcelánu Mořského národa, tenkého jako lístek. Široký tarabonský koberec se šarlatovými, zlatými a mod-rými spirálami by stačil na jídlo pro celou vesnici na několik mě-síců. Skoro na každém rovném povrchu stál další jemný porcelán Mořského národa, nebo číše, misky a ozdoby ze zlata vykládané-ho stříbrem či ze stříbra vykládaného zlatem. Na široké mramoro-vé krbové římse se dva stříbrní vlci s rubínovýma očima snažili strhnout zlatého jelena dobrého půldruhého lokte vysokého. V úz-kých oknech visely závěsy ze šarlatového hedvábí s vyšívanými zlatými orly a mírně se vlnily v průvanu. Tam, kde bylo místo, le-žely knihy vázané v kůži či dřevě, některé potrhané a ještě uprášené z nejhlubších polic v knihovně Kamene.
Tam, kde myslel, že jsou vrahové či zloději, překvapeně stála uprostřed pokoje překrásná žena a černé vlasy jí spadaly na rame-na v lesklých vlnách. Její tenké roucho z bílého hedvábí víc odha-lovalo, než zakrývalo. Berelain, vládkyně městského státu Mayene, byla tou poslední osobou, kterou by tu čekal. Nejdřív sebou trhla, ale hned se mu půvabně hluboko uklonila, čímž se její oděv ještě více napjal. - "Jsem neozbrojena, vznešený Draku. Pochybuješ-li o mých slovech, podvolím se a můžeš mne pro-hledat." Její úsměv ho náhle vyvedl z míry, protože si uvědo-mil, že sám na sobě kromě spodního prádla nic nemá.

Ať shořím, jestli mě ona donutí, abych si začal rychle hledat ně-co na sebe. Ta myšlenka se vznášela mimo prázdnotu. Neprosil jsem se jí, aby sem chodila. Aby se sem vplížila! Hněv a rozpaky také jen proplouvaly okrajem prázdnoty, ale stejně zrudl. Nejasně si to uvědo-mil, což způsobilo, že mu ruměnec na tvářích ještě víc ztmavl. Tak chladný a klidný uvnitř prázdnoty, vně... Cítil jednu každou kapku potu, která mu stékala po prsou a po zádech. Vyža-dovalo to velkou námahu i umíněnost, aby zůstal pod jejím pátravým zrakem stát na místě. Prohledat ji? Světlo mi pomáhej!
Trochu se uvolnil a nechal meč zmizet, ale podržel si docela tenký pramínek spojení se saidinem. Bylo to jako pít z otvoru v hrá-zi, když hrozí, že se celá ta hromada země náhle sesype. Voda by-la slad-ká jako víno s medem a odporná jako močůvka vytékající z hnojiště.
Příliš toho o této ženě nevěděl, jen to, že chodila Kamenem, ja-ko by to byl její zámek v Mayene. Tom říkal, že první z Mayene neu-stále klade každému otázky. Otázky ohledně Randa. Což moh-lo být, vzhledem k tomu, čím byl, docela přirozené, ale jeho to pří-liš neuklid-nilo. A nevrátila se do Mayene. Což rozhodně přiroze-né nebylo. Sice to nikdy nikdo neřekl nahlas, ale do jeho příchodu byla v Kameni již celé měsíce držena jako zajatec, odříznutá od svého trůnu a vlády nad malým státečkem. Většina lidí by využila první příležitosti, aby se dostala z dosahu muže, který umí usměr-ňovat.
"Co tu děláš?" Věděl, že to zní hrubě, ale nezáleželo mu na tom. "Když jsem šel spát, stáli u těch dveří na stráži Aielové. Jak ses přes ně dostala?"
Berelain se rty zvlnily o trošičku víc. Rand měl pocit, že se vzduch v pokoji ještě ohřál. "Když jsem řekla, že mě vznešený pán Drak povolal, nechali mě okamžitě projít."
"Povolal? Já nikoho nepovolal." Přestaň s tím, řekl si. Ona je královna, nebo něco podobného. A ty o královnách víš asi tolik ja-ko o létání. Snažil se chovat zdvořile, ale nevěděl, jak má první z Mayene oslovit. "Má paní..." To bude muset stačit, "...proč bych tě povolával v tuto noční hodinu?"
Berelain se zasmála hlubokým hrdelním smíchem - a Rand - i když byl zahalen v chladné prázdnotě, ten smích cítil, jako by ho za-lechtal, až se mu zježily chloupky na pažích a nohou. Náhle si uvědo-mil její přiléhavý oděv, jako by jej spatřil teprve teď, a cítil, jak znovu rudne. Nemůže myslet... Nebo může? Světlo, vždyť jsem s ní doteď nepromluvil ani dvě slova.
"Třeba jsem si chtěla popovídat, vznešený Draku." Nechala svět-lé roucho padnout na podlahu, čímž odhalila ještě tenčí šat z bílé-ho hedvábí, což podle Randa mohla být jedině noční košile. Hlad-ká ramena měla úplně nahá a šat také odhaloval značnou část jejích světlých ňader. Rand zjistil, že vzdáleně uvažuje, jak jí ta košilka vlastně drží na těle. Bylo těžké na ni nezírat. "Jsi daleko od domova, jako já. A zvláště noci jsou tu osamělé."
"Zítra si s tebou velice rád popovídám."
"Ale přes den jsou kolem tebe stále lidé. Prosebníci. Vznešení páni. Aielové." Lehce se zachvěla. Rand si říkal, že by se měl dí-vat jinam, ale stejně tak mohl přestat dýchat. Ještě nikdy si tolik neuvě-domoval vlastní reakce, když byl zahalen v prázdnotě. "Aie-lové mne děsí a tairenské pány nemám ráda."
Ohledně Tairenů jí rád věřil, ale nemyslel si, že by tuto ženu do-kázalo něco vyděsit. Ať shořím, je v noci v ložnici cizího muže, je-nom napůl oblečená, a já jsem ten, kdo skáče jako kočka při psích dosti-zích, prázdnota neprázdnota. Nastal čas věci urovnat, než ce-lá záleži-tost zajde příliš daleko.
"Bylo by lepší, kdyby ses vrátila do své ložnice, má paní." Jed-na jeho část jí chtěla říci, aby si vzala taky plášť. Hodně tlustý plášť. Jedna jeho část to rozhodně chtěla. "Na... Na povídání je opravdu dost pozdě. Zítra si promluvíme. Za světla."
Úkosem se na něj podívala. "To už jsi přejal ty škrobené tairen-ské způsoby, vznešený Draku? Nebo je ta cudnost pozůstatkem z toho tvého Dvouříčí? My v Mayene nejsme tak... formální."
"Má paní..." Snažil se mluvit formálně. Jestli neměla ráda for-málnost, tak to bylo to, po čem on toužil. "Jsem zaslíben Egwain al'Vereové, má paní."
"Myslíš tu Aes Sedai, vznešený Draku? Jestli vůbec je Aes Se-dai. Na to, aby nosila prsten a šátek, je poměrně mladá - možná až příliš mladá." Berelain mluvila, jako by Egwain byla dítě, i když ona sama nemohla být o víc než o rok starší než Rand, pokud vů-bec, a on byl jenom o něco přes dva roky starší než Egwain. "Můj pane, ne-chtěla jsem se cpát mezi vás. Ožeň se s ní, jestli je ze zeleného adžah. Já rozhodně nejsem natolik ctižádostivá, abych se toužila provdat za samotného Draka Znovuzrozeného. Odpusť, jestli jsem překročila hranici, ale říkám ti, my v Mayene nejsme tak... formální. Smím tě

oslovovat Rande?"
Rand sám sebe překvapil, když si lítostivě povzdechl. Když Be-relain mluvila o svatbě s Drakem Znovuzrozeným, zablesklo se jí v oku, jen maličko změnila výraz, hned to bylo pryč. Pokud o tom před-tím neuvažovala, tak teď zcela jistě ano. Za Draka Znovuzro-zeného, ne Randa al'Thora. Za muže z proroctví, ne za ovčáka z Dvouříčí. Pří-liš ho to ale nezděsilo. Některé dívky doma často snily o tom, kdo byl ve hrách o Bel Tinu a Letnicích nejsilnější ne-bo nejrychlejší, ať už to byl kdokoliv, a občas nějaká žena spoči-nula okem na muži s největší-mi polnostmi či největšími stády. By-lo by dobré myslet si, že chce Randa al'Thora. "Je čas odejít, má paní," řekl tiše.
Berelain přistoupila blíž. "Cítím na sobě tvoje oči, Rande." Hlas měla jako mlhavý žár. "Já nejsem žádná vesnická dívka uvázaná k zástěře své matky a vím, že chceš -"
"Copak si myslíš, že jsem z kamene, ženská?" Když zařval, Be-relain odskočila, ale vzápětí už zase přicházela, natahovala k němu ruce a její oči byly jako temné tůně, které dokážou muže stáhnout do svých hlubin.
"Tvoje paže vypadají pevné jako z kamene. Jestli si myslíš, že na mne musíš být takto hrubý, tedy buď hrubý, pokud mě obejmeš." Potom se dotkla jeho tváře. Od prstů jako by jí přeskočily jiskry.
Rand bez přemýšlení usměrnil proud, s nímž byl stále spojen, a ona se náhle potácela a couvala s očima poplašeně rozšířenýma, jako by ji zatlačovala stěna ze vzduchu. Rand si uvědomil, že to ta-ké vzduch je. Dělal věci, aniž věděl, co vlastně dělá, mnohem častěji, než když to věděl. Ale pokud to aspoň jednou zvládl, obvykle si pamato-val, jak to zopakovat.
Neviditelná, posouvající se stěna vytvářela vlnky na koberci, dostala se k Berelaininu rouchu i botě, kterou při svlékání odhodil, a červené podnožce s otevřeným svazkem Historie Tearského Ka-mene od Ebana Vandese, a to vše tlačila stejně jako návštěvnici skoro až ke stěně, kde Berelain uvěznila. Dostatečně daleko od něj. Rand přerušil proud - když to dělal, tak na to dokázal myslet jen takhle - a už ani nepotřeboval štít udržovat sám. Chvíli studo-val, co vlastně udělal, až si byl jist, že to dokáže provést znovu. Vypadalo to užitečně, zvláště ta pouta.
Berelain, s očima stále rozšířenýma, ohmatala třesoucíma se ru-kama své vězení. V obličeji byla bílá skoro jako její průsvitná košilka z bílého hedvábí. Stolička, bota i kniha jí ležely u nohou, zamotané v kusu oděvu.
"Jakkoliv toho lituji," řekl jí Rand, "už spolu nebudeme hovo-řit, pokud to nebude na veřejnosti, má paní." Opravdu toho litoval. Ať už byly její motivy jakékoliv, byla to nádherná žena. Ať shořím, já jsem ale hlupák! Nebyl si jist, jak to myslel - zda pro to, že ji považoval za krasavici, nebo pro to, že ji posílá pryč. "Vlastně bu-de nejlepší, když si co nejdřív zařídíš cestu zpátky do Mayene. Sli-buji ti, že Tear už Mayene obtěžovat nebude. Máš moje slovo." Byl to slib, který potrvá jen do jeho smrti, možná jen tak dlouho, dokud zůstane v Kameni, ale musel jí něco nabídnout. Obvaz na ránu, kterou utržila její pýcha, dar, kterým odvedl její pozornost od toho, jak je vyděšená.
Ale ona už svůj strach ovládala, přinejmenším navenek. Její vý-raz byl samá upřímnost a otevřenost, veškerá svůdnost zmizela. "Od-pusť. Tohle jsem nezvládla. Nechtěla jsem tě urazit. U nás smí žena volně vyjádřit muži svou náklonnost, nebo on jí. Rande, mu-síš vědět, že jsi velice pohledný muž, vysoký a silný. To já bych musela být jako z kamene, kdybych to nepoznala a neobdivovala. Prosím, neposílej mne pryč. Budu tě prosit na kolenou, jestli bu-deš chtít." Ladně po-klekla, jako při tanci. Navenek byla stále ote-vřená, vše přiznávala, ale na druhou stranu, v kleku se jí podařilo stáhnout již tak choulostivý kus oděvu o hodný kus dál, až oprav-du hrozilo, že jí spadne. "Prosím, Rande."
I když byl Rand zahalen v prázdnotě, zíral na ni, byť to nemělo nic společného s její krásou či téměř úplnou nahotou. No, jen čás-tečně. Kdyby byli obránci Kamene jen zpolovice tak odhodlaní ja-ko tahle žena, zpolovice tak upření na svůj záměr, ani deset tisíc Aielů by Kámen nezdolalo.
"Jsem poctěn, má paní," řekl Rand diplomaticky. "Věř mi, že jsem. Ale to by k tobě nebylo poctivé. Nemůžu ti dát, co si za-sloužíš." Ať si z toho vybere, co bude chtít.
Venku v temnotě zakokrhal kohout.
K Randovu překvapení se Berelain náhle podívala za něj a oči měla velké jako talíře. Ústa měla otevřená a štíhlý krk přiškrcený vý-křikem, který však nikdy nevydá. Rand se otočil a do ruky mu opět vskočil červenožlutý meč.

Na druhé straně pokoje odráželo zrcadlo jeho obraz. Vysoký mladý muž s narudlými vlasy a šedýma očima, pouze v bílém lně-ném prádle, v ruce s mečem ukutým z ohně. Odraz vykročil ze zr-cadla na koberec a zvedl meč.
Já vážně zešílel. Ta myšlenka proplula na okraji prázdnoty. Ne! Ona to viděla. Je to skutečné.
Koutkem oka zachytil jakýsi pohyb po své levici. Stočil se dřív, než si to stačil promyslet, a švihl mečem nahoru v pohybu zvaném Měsíc stoupá nad hladinu. Čepel proťala postavu - jeho - sestu-pující ze zrcadla na zdi. Postava se zamihotala, rozpadla se jako prachová zrnka, chvíli se vznášela vzduchem a pak zmizela. Randův odraz se však vzápětí objevil v zrcadle znovu, ale tentokrát hned položil ruce na rám. Rand si uvědomoval pohyb ve všech zr-cadlech v místnosti.
Zoufale bodl do zrcadla. Postříbřené sklo se roztříštilo, ale zdá-lo se, že jeho odraz se rozbil první. Rand měl dojem, že se mu v hlavě ozval vzdálený výkřik, jeho vlastní hlas zařval a umlkl. Každé zrcadlo v místnosti tiše vybuchlo a na koberec se sypalo sklo. Umírající křik se v jeho hlavě ozýval znovu a znovu, až mu z toho běhal mráz po zádech. Byl to jeho hlas. Bylo mu zatěžko uvěřit, že to nekřičí sám.
Otočil se k obrazu, jenž již ze zrcadla vylezl, jen tak tak včas, aby stačil odrazit útok. Otevíráním vějíře odrazil Kameny padající dolů horou. Postava odskočila, a Rand si náhle uvědomil, že není sa-ma. I když zrcadla rozbil dost rychle, unikly z nich ještě další dva od-razy. Teď tu stály proti němu, tři kopie jeho samotného až po naběh-lou jizvu na boku, všichni tři na něj hleděli s tvářemi po-křivenými nenávistí a opovržením a zvláštním hladem. Jen jejich oči byly prázd-né, bez života. Než se stačil nadechnout, odrazy se na něj vrhly.
Rand ukročil a pořezal si nohy o střepy z rozbitého zrcadla. Stále ustupoval do boku, procházel šermířskými figurami a snažil se čelit vždy jen jednomu útočníkovi najednou. Použil všechno, co ho kdy při jejich denních cvičeních Lan, Moirainin strážce, naučil o meči.
Kdyby ti tři bojovali společně a podporovali se navzájem, ze-mřel by hned v první minutě, ale oni bojovali každý sám za sebe, jako by ti ostatní neexistovali. Přesto nedokázal jejich čepel odra-zit pokaž-dé. Ve chvilce mu po tváři, po hrudi i po pažích stékala krev. Stará rána se znovu otevřela a krev mu rudě potřísnila i spod-ky. Jeho pro-tivníci měli jeho zručnost stejně jako jeho tvář, a byli tři na jednoho. Při boji převraceli židle i stolky. Nesmírně cenný porcelán Mořského národa se rozbíjel na koberci.
Cítil, jak ho opouštějí síly. Žádná z ran nebyla sama o sobě váž-ná, až na to staré zranění na boku, ale dohromady... Ani na oka-mžik ho nenapadlo zavolat si na pomoc Aiely stojící na druhé stra-ně dveří. Silné stěny by umlčely i výkřik umírajícího. Ať už je třeba udělat co-koliv, musí to udělat sám. Bojoval zahalen v chlad-né, bezcitné prázd-notě, ale na její hranice škrábal strach jako vět-rem zmítané větve škrá-bající za noci na okno.
Jeho čepel proklouzla kolem nepřítelovy míříc na obličej těsně pod očima - nemohl si pomoci, aby sebou sám netrhl, byl to jeho obli-čej - a protivník ucouvl jen natolik, aby se vyhnul smrtící rá-ně. Z rány se vyvalila krev a zalila ústa a bradu tmavým karmínem, ale výraz na poničeném obličeji byl stále stejný a prázdné oči ani nemrkly. Odraz prahl po jeho smrti, jako hladovějící prahne po skývě chleba.
Dokážu je zabít všechny? Všichni tři protivníci krváceli z ran, které se mu podařilo jim zasadit, ale je krvácení nijak nezpomali-lo, kdežto jeho ano. Snažili se vyhnout jeho meči, ale zřejmě si ne-uvědomovali, že jsou zranění. Jestli vůbec jsou, pomyslel si ponu-ře. Světlo, jestli krvácejí, tak je možné je zranit! Musí být!
Potřeboval chvilku oddychu, aby mohl popadnout dech, aby se sebral. Náhle od nich odskočil a překulil se přes postel. Spíš vycí-til, než uviděl, čepele sekající do pokrývek, kdy ho jen tak tak mi-nuly. Zapotácel se, přistál na nohou a zachytil se malého stolku, aby nabyl rovnováhu. Lesklá, stříbrem vykládaná zlatá miska na stole se zaky-mácela. Jeden z jeho dvojníků se vyšplhal na postel a cestou ostražitě odkopával husí peří. Meč držel připravený. Dru-zí dva postel obešli, aniž si všímali jeden druhého, pozornost cele upřenou na Randa. Oči se jim leskly jako sklo.
Rand se otřásl, když mu rukou, kterou měl položenou na stole, projela bolest. Jeho odraz, asi šest coulů vysoký, právě vytahoval me-čík z rány. Pudově popadl postavičku dřív, než ho stačila bod-nout znovu. Ta se v jeho sevření svíjela a cenila na něj zuby. Rand si uvě-domil pohyb malých postaviček po celém pokoji. Desítky malých od-razů vycházely z leštěného stříbra. Ruka mu začínala tuhnout a chlad-nout,

jako by mu ta věc vycucávala teplo z těla. Žár saidínu v něm zesílil, jeho proud mu naplnil hlavu a žár mu vtékal do ledové ruky.
Náhle malá postavička praskla jako bublina a on cítil, jak z té bubliny do něj cosi proudí, malá částečka ztracené síly. Škubl se-bou, jak ho začaly zasypávat slabé údery životní síly.
Když zvedl hlavu - a zauvažoval, proč ještě není mrtvý - malič-ké odrazy, které předtím viděl, byly pryč. Ty tři velké tu stály a kymá-cely se, jako by to, že získal sílu, byla jejich ztráta. Ale když vzhlédl, postavy se narovnaly a vrhly se na něj, i když poně-kud opatrněji.
Couval a horečnatě přemýšlel a odrážel střídavě všechny útoč-níky. Jestli bude pokračovat v boji jako doposud, dříve nebo po-zději ho zabijí. Věděl to tak jistě, jako věděl, že krvácí. Ale ty od-razy něco spojovalo. Když pozřel ten malý - ta vzdálená myšlenka byla dost odpudivá, ale tak tomu bylo - nejenže to smetlo i ty ostatní, ale také to ovlivnilo větší odrazy, aspoň na chvíli. Kdyby dokázal to stejné s jed-ním z nich, mohlo by je to zničit všechny tři.
Z pouhého pomyšlení na to, že by je taky pozřel, se mu chtělo zvracet, ale na žádný jiný způsob nepřišel. Tak nevím. Jak jsem to udělal? Světlo, co jsem to udělal? Musí jednoho z nich chytit, ale-spoň se ho dotknout. Tím si byl jist. Ale jestli se pokusí dostat tak blízko, vrazí mu oni vmžiku všechny tři čepele do srdce. Odrazy. Nakolik to jsou ještě odrazy?
Doufaje, že to není úplná hloupost - pokud ano, tak už jako by byl mrtvý - nechal svůj meč zmizet. Byl připraven ho okamžitě povo-lat zpátky, ale když čepel ukutá z ohně zhasla, ty ostatní také zmizely. Na okamžik měly tři kopie v obličeji vepsán zmatek. Ale než je stačil popadnout, skočily po něm a všichni čtyři dopadli na podlahu ve změti sápajících se končetin a váleli se po střepy po-krytém koberci.
Rand byl zmáčený potem. Údy mu až do morku kostí pronikala otupělost, až skoro necítil, jak se mu do těla zarývají střepy zrca-del a porcelánu. Prázdnotou, jež ho obklopovala, proběhlo něco podobného panice. Možná udělal osudovou chybu. Byli větší než ten, kterého pozřel, a sáli z něj víc tepla. A nejen tepla. Jak mu chladlo tělo, skelně šedé oči se upíraly do jeho a ubíraly mu život. S mrazivou jistotou poznal, že jestli zemře, nebude to konec zápa-su. Ti tři se vrhnou na sebe, až zůstane jen jeden, a ten získá jeho život, jeho vzpomínky, stane se jím.
Umíněně bojoval dál, a čím byl slabší, tím víc se vzpíral. Přitáhl si saidín, snažil se naplnit jeho žárem. Dokonce i ta špína, z níž se mu obracel žaludek, byla vítaná, protože čím víc ji cítil, tím víc ho saidín zaplavoval. Jestli se jeho žaludek ještě může vzpírat, zna-mená to, že je stále naživu, a jestli je naživu, může bojovat. Ale jak? Jak? Co jsem udělal předtím? Saidín se jím hnal, až se zdálo, že jestli přežije útok, stejně ho pohltí jediná síla. Jak jsem to udě-lal? Ale mohl se jenom držet saidínu, snažit se... natahovat se... napínat se...
Jeden ze tří zmizel - Rand cítil, jak vklouzl do něj. Bylo to, ja-ko by spadl z velké výšky na kamenitou zem - a pak druzí dva spo-lečně. Náraz ho odhodil na záda, kde zůstal ležet s pohledem upře-ným na bíle omítnutý strop se zlacenými štuky. Ležel tu a těšil se z toho, že ještě dýchá.
Síla stále naplňovala každičkou škvírku jeho bytí. Chtěl vyvrh-nout každý kousek jídla, které kdy snědl. A cítil se tak živý, že ve srovnání s tím byl život bez saidínu jen životem ve stínu. Cítil vče-lí vosk ze svic a olivový olej z lamp. Pod zády cítil každé vlákno kober-ce. Na těle cítil každou ránu, každé škrábnutí i modřinu. Ale držel se saidínu dál.
Jeden ze Zaprodanců se ho pokusil zabít. Nebo všichni dohro-mady. To muselo být ono, leda by byl sám Temný volný, v kte-rémžto případě by však nemusel čelit něčemu tak snadnému a jed-noduchému. - A tak si podržel spojení s pravým zdrojem. Pokud jsem to neudělal já sám. Mohl bych nenávidět to, čím jsem, nato-lik, abych sám sebe pokusil zabít? Aniž bych o tom věděl? Světlo, musím se to naučit ovládat. Musím!
Bolestivě se zvedl. Zanechávaje krvavé otisky na koberci, do-kulhal ke stojanu, na němž spočíval Callandor. Byl pokryt krví ze stovek ran. Zvedl meč a jeho skleněná čepel zazářila, jak do něj prou-dila jediná síla. Meč, jenž není mečem. Ta čepel, na pohled skleněná, by snadno prosekla tu nejlepší ocel, přesto však Callan-dor nebyl me-čem, ale pozůstatkem z věku pověstí, sa'angrialem. S pomocí jednoho z angrialů, těch několika málo kusů, o nichž se vědělo, že přežily vál-ku Stínu i Rozbití světa, bylo možné usměr-nit proud jediné síly, který by usměrňujícího bez pomoci angrialů spálil na popel. A s jedním z ještě vzácnějších sa'angrialů bylo možné usměrnit tolikrát víc jediné síly než s angrialem, jako byl rozdíl

mezi usměrňováním s angrialem a bez jeho pomoci. A Cal-landor, jejž mohl použít pouze muž, byl spojen s Drakem Znovu-zrozeným skrze tři tisíce let pověstí a proroc-tví, a byl jedním z nej-mocnějších sa'angrialů, jaké kdy byly vyrobeny. S Callandorem v rukou mohl jedinou ranou srovnat se zemí celé město. S Callan-dorem v rukou mohl čelit dokonce i jednomu ze Zaprodanců. Byli to oni. Museli to být oni.

Náhle si uvědomil, že Berelain zatím nevydala jediný zvuk. S obavami, že ji uvidí mrtvou, se obrátil. Ta, stále klečíc, sebou trhla. Už si oblékla i svrchní roucho a dr-žela si je u těla jako ocelovou zbroj, jako kamenné stěny. Ve tváři byla bílá jako sníh. Olízla si rty. "Který jsi..." Polkla a začala zno-vu. "Kte-rý...?" Větu však dokončit nedokázala.

"Já jsem jediný, který je," řekl mírně. "Ten, k němuž ses chova-la, jako byste byli zasnoubení." Chtěl ji uklidnit, možná rozveselit - žena tak silná jako ona se určitě dokázala usmívat i tváří v tvář zakr-vácenému muži - ale ona se předklonila a přitiskla tvář k po-dlaze.

"Pokorně se omlouvám, že jsem tě tak žalostně urazila, vzneše-ný Draku." Její zadýchaný hlas zněl vskutku pokorně a vylekaně. Což jí rozhodně nebylo podobné. "Prosím tě, abys na tu urážku za-pomněl a odpustil mi. Už tě nebudu obtěžovat. To přísahám, můj pane. Na jmé-no mé matky a pod Světlem, to přísahám."

Rand uvolnil zauzlený pramen. Neviditelná stěna, která ji zadr-žovala, se zachvěla, až se jí rozvlnilo roucho, a zmizela. "Není co od-pouštět," řekl unaveně. Cítil se velice utahaný. "Odejdi s poko-jem."

Berelain se váhavě narovnala, natáhla ruku a úlevou si vydech-la, když se její ruka ničeho nedotkla. Zvedla si suknice a vydala se po skleněnými střepy posypaném koberci. Sklo jí křupalo pod ak-samitovými střevíčky. U dveří se zastavila a s očividnou námahou se k němu obrátila. Nedokázala se mu podívat do očí. "Pošlu ti sem Aiely, jestli si přeješ. Mohla bych poslat i pro jednu z Aes Se-dai, aby ti ošet-řila rány."

Teď by byla raději v jedné místnosti s myrddraalem nebo se sa-motným Temným, ale není žádná měkotina. "Děkuji," řekl tiše, "ale ne. Ocenil bych, kdybys nikomu neřekla, co se tu stalo. Ale-spoň za-tím. Udělám, co je potřeba." Museli to být Zaprodanci.

"Jak pán Drak velí." Krátce se mu uklonila a odspěchala, mož-ná se bála, že si to rozmyslí a odejít ji nenechá.

"Nebo možná sám Temný," řekl si Rand, když se za ní zavřely dveře.

Dokulhal k posteli, usadil se na truhlici stojící vedle a položil si Callandor na kolena. Zkrvavené ruce pak položil na zářící čepel. S Callandorem v rukou by se ho báli i Zaprodanci. Za chvíli si pošle pro Moirain, aby mu vyléčila rány. Za chvíli si promluví s Aiely venku a stane se znovu Drakem Znovuzrozeným. Ale za-tím chtěl jenom sedět a vzpomínat na ovčáka jménem Rand al'Thor.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA TŘETÍ

Úvahy

I přes tak časnou hodinu spěchala širokými chodbami Kamene spousta lidí, nevysychající pramínek mužů a žen v černé a zlaté slou-žících Kamene či v livreji některého ze vznešených pánů. Tu a tam se objevil obránce, s obnaženou hlavou a beze zbraně, ně-kteří dokonce s rozepnutými kabátci. Sloužící se Perrinovi a Faile krátce poklonili, pokud se k nim přiblížili, a pak spěchali dál. Vět-šina vojáků sebou při setkání s nimi trhla. Někteří se škrobeně po-klonili s rukou na srdci, ale všichni do jednoho zrychlili krok, jen aby už byli z jejich dosahu.

Zapálena byla jen jedna lampa ze tří nebo čtyř, co tu stály. V ze-šeřelých místech mezi vysokými stojany stíny rozmazávaly ná-stěnné koberce a halily stolice, které stály u zdi. Aspoň pro každé-ho kromě Perrina. Jemu v těchto potemnělých místech zářily oči jako leštěné zlato. Šel rychle od lampy k lampě a zrak upíral dolů, dokud nebyl v jasném světle. Většina lidí v Kameni o jeho zvlášt-ně zbarvených očích věděla. Nikdo z nich se o tom však samo-zřejmě nezmínil. Dokonce i Faile zřejmě přijala představu, že bar-va jeho očí je součástí spojení s Aes Sedai, něco, co prostě je, co je třeba přijmout a co se nikdy nevysvětluje. Přesto ho vždycky za-mrazilo, kdykoliv si uvědomil, že někdo cizí vidí, jak mu oči ve tmě září. Když drželi jazyk za zuby, jejich mlčení jen zdůrazňova-lo to, jak je jiný.

"Přál bych si, aby se na mě tak nekoukali," zamumlal si, když se jeden prošedivělý obránce, dvakrát tak starý jako byl Perrin, málem rozběhl, jen co kolem nich prošel. "Jako by se mě báli. Předtím to nedělali, ne takhle. Proč nejsou všichni tihle lidé v po-steli?" Žena ne-soucí mop a vědro sklonila hlavu, udělala pukrle a rychlými kroky spěchala dál se sklopenou hlavou.

Faile se do něj zavěsila a vzhlédla k němu. "Já bych řekla, že v této části Kamene nemají stráže co dělat, pokud nejsou ve služ-bě. To je vhodná chvíle na to pomuchlovat se s komornou na pá-nově křesle a možná předstírat, že jsou sami pán a paní, když pra-vý pán s paní spí. Možná se bojí, že bys je mohl ohlásit. A sloužící dělají většinu práce v noci. Kdo by chtěl, aby se mu pletli pod no-hy, zametali a umývali a leštili, ve dne?"

Perrin pochybovačně kývl. Předpokládal, že ona o těchhle vě-cech bude vědět z domu svého otce. Úspěšný obchodník nejspíš měl sloužící a stráže svých povozů. Aspoň nebyli tihle lidé vzhů-ru kvůli tomu, že by se jim stalo to, co jemu. Kdyby tomu bylo tak, už by všichni Kámen opustili a nejspíš by ještě hodně dlouho utí-kali. Ale proč byl on cílem, zřejmě vybraným? Na setkání s Ran-dem se sice netěšil, ale musel to vědět. Faile musela hodně natáh-nout krok, aby mu stačila.

Přes všechnu svou nádheru, všechno to zlato, jemné řezby a in-tarzie, byl vnitřek Kamene navržen pro válku stejně jako venek. Na každé křižovatce chodeb byly ve stropě výklenky pro střelce ze zálo-hy. Na místech, odkud mohly pokrýt celou chodbu, se ve stě-ně oteví-raly nikdy nepoužité střílny. Perrin s Faile šplhali po ne-konečných úzkých točitých schodech. Všechny byly zabudovány do zdi nebo obestavěny a ústily do nich další střílny, z nichž bylo vidět na chodby dole. Nic z toho samozřejmě Aiely, prvního ne-přítele, který se kdy dostal za vnější zdi, nezastavilo.

Jak tak klusali do schodů - Perrin si neuvědomil, že tak spěcha-jí, a kdyby ho Faile nedržela za loket, běžel by ještě rychleji - ucí-til zá-van starého potu a slabou nechutně sladkou voňavku, ale uvě-domil si

to jen někde v podvědomí. Byl cele zaujat tím, co hodlal říci Randovi. Proč ses mě pokoušel zabít? Copak už opravdu bláz-níš? Nebylo snad-né položit tyhle otázky, a on nečekal snadné od-povědi.
Když vystoupili do velice šeré chodby téměř na vrcholku Ka-mene, Perrin najednou zjistil, že hledí na záda vznešeného pána a dvou osobních stráží šlechtice. Jedině obránci mohli v Kameni nosit zbroj, ale tihle tři měli u pasu meče. To ovšem nebylo neob-vyklé, ale jejich přítomnost v těchto místech, na tomto poschodí, kdy upřeně hleděli do jasného světla na druhém konci chodby, roz-hodně obvyklá nebyla. Světlo vycházelo z předpokoje komnat, které dostal Rand. Nebo si je zabral. Nebo ho do nich možná str-čila Moirain.
Perrin s Faile se cestou po schodech nijak nenamáhali jít poti-chu, ale ti tři muži se tak soustředili na své pozorování, že si jich zpo-čátku nikdo nevšiml. Pak jeden ze strážných v modrém kabát-ci otočil hlavu, jako by ho chytala křeč do krku. Když je spatřil, spadla mu brada. Spolkl nadávku a otočil se k Perrinovi, přičemž vytáhl na dlaň oceli. Druhý strážný byl o zlomeček vteřiny poma-lejší. Oba stáli na-pjatí a připravení, ale neklidně před Perrinem uhýbali očima. Vydávali nakyslý pach strachu. Stejně tak vzneše-ný pán, i když on svůj strach ovládal.
Vznešený pán Torean, ve špičaté tmavé bradce měl bílé prame-ny a pohyboval se plavně jako při tanci na plese. Vytáhl si z ruká-vu příliš sladce navoněný kapesníček a oťukal si baňatý nos, který však rozhodně nevypadal moc velký ve srovnání s jeho ušima. Jemný hed-vábný kabátec s červenými saténovými manžetami jen podtrhoval jeho obyčejný obličej. Prohlédl si Perrina, jenž byl jen v košili, a zno-vu si poťukal nos, než lehce sklonil hlavu. "Světlo na tě sviť," řekl zdvořile. Mrkl na Perrinovy žluté oči a uhnul po-hledem, i když jeho výraz se nezměnil. "Doufám, že jsi v pořád-ku." Možná to řekl až příliš zdvořile.
Perrinovi na jeho tónu příliš nezáleželo, ale při pohledu na to, jak si Torean prohlíží Faile od hlavy k patě s náznakem ledabylé-ho zájmu, zaťal pěsti. Nicméně se mu podařilo mluvit klidně. „Světlo na tě sviť, vznešený pane Toreane. Rád vidím, že pomáháš strážit pána Draka. Některým mužům tvého postavení by mohlo být nepříjemné, že tu je."
Toreanovi se zachvělo tenké obočí. "Proroctví bylo naplněno a Tear naplnil svou úlohu v tom proroctví. Možná Drak Znovu-zrozený povede Tear k ještě větší slávě. Komu by to mohlo vadit? Ale je poz-dě. Přeji dobrou noc." Znovu přejel pohledem Faile, našpulil rty a odešel jen trochu rychleji, než bylo nutné, dál od světla v předpokoji. Jeho osobní strážní šli těsně za ním jako dob-ře vycvičení psi.
"Nebylo nutný, aby ses choval hrubě," řekla Faile stísněným hlasem, když byl vznešený pán z doslechu. "Mluvils, jako by ti ja-zyk zamrzl v železo. Jestli tu chceš zůstat, měl by ses radši naučit s pány vycházet."
"Díval se na tebe, jako by tě chtěl houpat na kolenou. A tím ne-myslím jako otec."
Faile si opovržlivě odfrkla. "On není první muž, co se na mě kdy podíval. Kdyby náhodou sebral odvahu a pokusil se o víc, klidně bych ho usadila pohledem. Stačí se trochu zamračit. Nepotřebuju, abys mluvil za mě, Perrine Aybaro." Přesto to neznělo úpl-ně pohorše-ně.
Perrin se poškrábal ve vousech a zadíval se za Toreanem. Sle-doval, jak vznešený pán se svými strážnými v dálce zahýbá za roh. Uvažoval, jak to tairenští páni zvládají, aniž by se upotili k smrti. "Všimla sis, Faile? Ti jeho hlídací psi nesundali ruce z mečů, do-kud nebyli na dobrých deset kroků od nás."
Faile se na něj zamračila, pak se zamračila směrem, kterým tro-jice zmizela, a pomalu kývla. "Máš pravdu. Tomu ale nerozumím. Sice se vám neklanějí a neutíkají před tebou a Matem tak jako před ním, ale chodí kolem vás přinejmenším stejně ostražitě jako kolem Aes Sedai."
"Možná být přítelem Draka Znovuzrozeného už není taková ochrana jako dřív."
Faile znovu nenavrhla, že odejdou, alespoň ne slovy, ale čišelo jí to z očí. Perrin měl větší úspěchy, když měl ignorovat nevyřče-né ná-vrhy než ty vyslovené.
Než dorazili na konec chodby, vyšla z jasného světla v předpo-koji spěšně Berelain a oběma rukama si k tělu tiskla své tenké bílé roucho. Kdyby byla šla první z Mayene jenom o trochu rychleji, už by utíkala. Aby ukázal Faile, že dokáže být dost zdvořilý, aby to vyhovo-valo i jí, Perrin se rozmáchle uklonil tak, že by se vsadil, že ho ani Mat nepřetrumfne. Faile naproti tomu místo pukrlete jen sklonila hla-vu a mírně ohnula koleno. Perrin si toho nevšímal. Berelain bez ohlédnutí spěchala dál a byla cítit strachem tak čirým a páchnou-cím jako rána napadená snětí, až nakrčil nos. Vedle toho byl Toreanův strach ničím. Tohle

byla naprostá panika spoutaná provazem napjatým k prasknutí. Perrin se pomalu narovnal a zadíval se za ní.
"Padla ti do oka?" zeptala se tiše Faile.
Perrin byl cele soustředěn na Berelain a uvažoval, co ji mohlo dohnat až tak daleko, takže promluvil bez nějakého přemýšlení. "Byla cítit -"
Dál v chodbě náhle vykročil z boční chodby Torean a popadl Berelain za paži. Řinul se z něj vodopád slov, ale Perrin rozeznal jen pár, něco o tom, že ve své pýše překročila hranici, a něco jiné-ho, zřejmě jí navrhoval, že ji bude chránit. Její odpověď byla krát-ká, ostrá a ještě méně slyšitelná, podaná se zdviženou bradou. Prv-ní z Mayene se vznešenému pánovi prudce vytrhla a odkráčela vzpřímená, a zřejmě se již více ovládala. Torean ji už už chtěl ná-sledovat, když si všiml, že ho Perrin pozoruje. Otřel si nos do ka-pesníku a zmizel v chodbě.
"Je mi jedno, jestli byla cítit třeba Ranní rosou," říkala temně Faile. "Tuhle nezajímá lov na medvěda, i když by se jeho kožeši-na skvěle vyjímala na zdi. Ta loví slunce."
Perrin se na ni poněkud zamračil. "Slunce? Medvěd? O čem to mluvíš?"
"Jdi si sám. Myslím, že si nakonec přece jen půjdu lehnout."
"Jestli chceš," řekl Perrin pomalu, "ale myslel jsem, že chceš ta-ky zjistit, co se vlastně stalo."
"Myslím, že ne. Nebudu předstírat, že chci vidět... Randa... ne po tom, jak jsem se mu doteď vyhýbala. A zvlášť teď po tom roz-hodně netoužím. Vy dva si nepochybně skvěle popovídáte i beze mě. Zvlášť jestli budete mít víno."
"Mluvíš nesmysly," zavrčel Perrin a prohrábl si vlasy. "Jestli chceš jít do postele, tak si jdi, ale já bych rád, abys taky jednou řekla něco, čemu budu rozumět."
Faile si ho dlouho pozorně prohlížela a pak se kousla do rtu. Perrin měl pocit, že se snaží potlačit smích.
"Ó, Perrine, občas mám dojem, že nejvíc ze všeho se mi líbí tvoje nevinnost." Oprav-du se jí v hlase ozýval stříbřitý smích. "Teď jdi za... za svým pří-telem a ráno mi o tom povíš. Povíš mi, kolik budeš sám chtít." Stáhla si dolů jeho hlavu a lehce se mu v polibku otřela o rty, pak se rychle otočila a odběhla chodbou pryč.
Perrin za ní hleděl potřásaje hlavou, dokud nezabočila na scho-diště. Po Toreanovi nebylo ani stopy.
Občas měl Perrin dojem, že Faile mluví cizím jazykem. Nyní zamířil ke světlům.
Předpokoj byl vlastně kulatá komnata skoro třicet sáhů napříč. Z vysokého stropu viselo na zlatých řetězech sto pozlacených lust-rů. Leštěné krevelové sloupy tvořily vnitřní prstenec a podlaha ja-ko by byla z jediného ohromného kusu černého mramoru protka-ného zlatem. Býval to předpokoj ke královským komnatám za dnů, kdy Tear míval krále, než Artuš Jestřábí křídlo spojil celé území od Páteře světa k Arythskému oceánu pod jediným králem. Když se říše Artuše Jestřábí křídlo, zhroutila, tairenští králové se již nevrá-tili a po tisíc let jedinými obyvateli těchto komnat byly myši cupi-tající prachem. Žádný ze vznešených pánů nikdy nezískal tolik moci, aby se odvážil tyto komnaty zabrat pro sebe.
Uprostřed místnosti stálo v kruhu padesát obránců. Záda měli rovná, kyrysy a podšité přilbice lesklé, oštěpy nakloněné všechny ve stejném úhlu. Jelikož viděli do všech stran, mělo se za to, že za-brání každému vetřelci dostat se k současnému pánu Kamene. Je-jich velitel, kapitán podle dvou krátkých bílých per na přílbě, se držel jen o maličko méně ztuhle. Stál s jednou rukou na jílci meče a druhou opřenou v bok, domýšlivý na svou funkci. Všichni obrán-ci byli cítit strachem a nejistotou jako muži, kteří žijí pod pada-jícím útesem, a téměř se jim podařilo přesvědčit se, že nikdy ne-spadne. Alespoň ne dnes v noci. Ne v příští hodině.
Perrin prošel kolem nich a cvakání jeho podpatků vytvářelo ozvěnu. Důstojník k němu vykročil, ale když se Perrin nezastavil, aby se nechal vyslechnout, zaváhal. Důstojník samozřejmě dobře věděl, kdo Perrin je. Přinejmenším věděl tolik co všichni Tairenové. Že pu-tuje ve společnosti Aes Sedai, že je přítel pána Draka. Že to rozhodně není muž, jemuž by se mohl jen tak postavit pouhý dů-stojník obránců Kamene. Ten měl sice zřejmý úkol strážit odpoči-nek pána Draka, ale i když to nejspíš nepřiznal dokonce ani sám sobě, důstojník musel vě-dět, že je se svou chrabrou ukázkou leště-ného brnění právě jen tím leštěným brněním. Skutečnými strážemi byli ti, s kým se Perrin setkal, když zašel za sloupy a přiblížil se ke dveřím do Randova pokoje.
Postavy seděly tak nehybně za sloupy, až se zdálo, že s kame-nem splynuly, i když jejich kabátce a

spodky - v odstínech šedé a hně-dé namíchaných tak, aby dokázaly splynout s Pustinou - by-ly jasně vidět v okamžiku, kdy se pohnuly. Šest Děv oštěpu, aielských žen, které se dobrovolně rozhodly pro život válečníka, proplulo mezi ním a dveřmi v měkkých, zašněrovaných botách ke ko-lenům. Na ženy byly dost vysoké, nejvyšší byla jen o necelou dlaň menší než Perrin, opále-né, s nakrátko zastřiženými vlasy plavé či rusé nebo něco mezi tím. Dvě držely zakřivené rohovinové luky s nasazenými šípy, i když luky zatím nenatáhly. Ostatní měly ma-lé kůží potažené štíty a každá tři či čtyři oštěpy - krátké, ale s hla-vicí dost dlouhou, aby člověka probodla a ještě coul přebyl.
"Nemyslím, že tě můžu pustit dál," řekla žena s vlasy barvy plamene a usmála se, aby svým slovům ubrala na ostrosti. Aielové se neusmívali tolik jako ostatní lidé, vlastně vůbec navenek příliš emocí neukazovali. "Myslím, že dnes v noci nechce nikoho vidět."
"Jdu dál, Bain." Nevšímaje si jejích oštěpů ji Perrin uchopil za paže. Od té chvíle bylo nemožné si oštěpů nevšímat, neboť se jí poda-řilo přitisknout mu jeden hrot tvrdě ze strany ke krku. A vzá-pětí mu o něco světlejší žena jménem Chiad namířila jedním ze svých oštěpů na druhou stranu krku, jako by ženy chtěly, aby se je-jich oštěpy setkaly někde uprostřed jeho krku. Druhé ženy se jen dívaly. Byly si jisty, že Bain s Chiad zvládnou, co bude třeba. Per-rin přesto dělal, co mohl. "Nemám čas se tu s váma dohadovat. Po-kud se pamatuju, tak stejně neposloucháte, co vám lidi říkají. Jdu dovnitř." Co nejjemněji zvedl Bain a postavil ji stranou.
Chiad stačilo, aby se nadechla, a tekla by krev, jak mu tiskla oštěp ke kůži, ale Bain jen poplašeně rozevřela tmavomodré oči, od-táhla svůj oštěp a usmála se. "Nechtěl by ses naučit hru, co se jmenuje Dívčina hubička, Perrine? Myslím, že bys ji hrál skvěle. Aspoň by ses něco naučil." Jedna z ostatních Aielanek se zasmála nahlas. Chiad konečně také dala oštěp pryč.
Perrin se zhluboka nadechl a doufal, že si nevšimnou, že je to poprvé od chvíle, kdy se ho dotkly jejich oštěpy. Aielanky si však nezahalily tváře - svoje šufy měly omotané kolem krku jako tma-vé šátky - ale nevěděl, jestli to Aielové dělají předtím, než zabijí. Věděl jen, že u nich zahalená tvář znamená, že jsou připraveni za-bíjet.
"Možná jindy," odvětil zdvořile. Všechny Aielanky se zubily, jako by Bain řekla něco směšného, a to, že její vtip nepochopil, by-lo jeho součástí. Tom měl pravdu. Muž by se klidně mohl zbláznit, kdy-by se snažil porozumět ženám jakékoliv národnosti a stáří. Tak to Tom říkal.
Když Perrin natáhl ruku ke klice ve tvaru zlatého lva na zadních nohou, Bain dodala:
"Padne to na tvou hlavu. On už vyhodil někoho, koho by větši-na mužů považovala za mnohem lepší společnost, než jsi ty."
Jistě, řekl si Perrin otevíraje dveře, Berelain. Vycházela odsud. Dneska v noci se všechno točí kolem - Jakmile spatřil pokoj, první z Mayene se mu úplně vykouřila z hlavy. Na stěnách visela rozbitá zrcadla a všude na podlaze byly stře-py skla i porcelánu a peří z rozsekaných matrací. Mezi převrá-cenými židlemi a lavicemi se válely otevřené knihy. A Rand seděl na podlaze u nohou postele, zhrouceně se opíral o její čelo, oči měl zavřené a ruce bezvládně položené na Callandoru, který měl na kolenou. Vypadal, jako by se vykoupal v krvi.
"Sežeňte Moirain!" štěkl Perrin na Aielanky. Byl Rand ještě na-živu? Pokud byl, potřeboval léčení Aes Sedai, aby tak zůstal. "Řek-něte jí, ať si pospíší!" Zaslechl za sebou zalapání po dechu a pak dupot běžících nohou.
Rand zvedl hlavu. Obličej měl jako masku zasychající krve. "Zavři dveře."
"Moirain tu bude za chvíli, Rande. Klidně odpočívej. Ona -"
"Zavři dveře, Perrine."
Aielanky si cosi mumlaly a mračily se, ale vycouvaly. Perrin zavřel dveře, čímž zarazil otázky, které křičel důstojník s bílým pe-řím.
Cestou přes pokoj k Randovi křupalo Perrinovi pod nohama sklo. Utrhl kus z již tak ošklivě rozsekaného prostěradla, smotal ho a přitiskl Randovi na ránu na boku. Rand při tom pevněji sevřel průsvit-ný meč, pak tlak uvolnil. Krev plátnem prosákla téměř vzá-pětí. Rand byl od hlavy k patě pokrytý sečnými ranami a škráb-an-ci a v mnoha z nich se třpytily skleněné střepy. Perrin bezmocně pokrčil rameny. Ne-věděl, co dělat dál. Mohl jen čekat na Moirain.
"Cos to, pod Světlem, zkoušel, Rande? Vypadáš, jako by ses pokusil sám sebe stáhnout z kůže. A mě

jsi skoro zabil taky." Na chvíli měl dojem, že Rand neodpoví.
"Já ne," pronesl Rand nakonec téměř šeptem. "Jeden ze Zapro-danců."
Perrin se snažil uvolnit svaly, o nichž netušil, že je napíná. Čás-tečně uspěl. Zmínil se o Zaprodancích Faile, a to dost důrazně, ale většinou se snažil nemyslet na to, co by mohli Zaprodanci udělat, kdyby zjistili, kde se Rand nachází. Kdyby jeden z nich dokázal svrh-nout Draka Znovuzrozeného, získal by vysoké postavení nad ostatní-mi, až by se Temný osvobodil. Temný by potom byl volný a Poslední bitva by byla prohrána dřív, než by k ní vůbec došlo.
"Jsi si jistý?" zeptal se stejně tiše.
"Musí to tak být, Perrine. Musí."
"Jestli šel jeden z nich po mně stejně jako po tobě...? Kde je Mat, Rande? Kdyby byl naživu a prošel tím, čím ty, napadlo by ho totéž, co mě. Žes to byl ty. Už by tady byl, aby ti vynadal."
"Nebo by seděl na koni na půl cestě k městské bráně." Rand se pokusil vsedě narovnat. Koláče zaschlé krve mu popraskaly a po hrudi a ramenou mu začala téci čerstvá krev. "Jestli je mrtvý, Per-rine, tak by ses měl dostat co nejdál ode mě. Myslím, že v tom s Loialem máte pravdu." - Odmlčel se a prohlížel si Perrina. "Vy s Matem si musíte přát, abych se já nikdy nenarodil. Nebo aspoň abychom se nikdy ne-setkali."
Nemělo smysl chodit Mata hledat. Pokud se mu něco stalo, by-lo teď už po všem a nedalo se s tím nic dělat. A Perrin měl pocit, že jeho narychlo vyrobený obvaz, který Randovi tiskl k boku, je to jediné, co ho udrží naživu do té doby, než dorazí Moirain. "Tobě je asi jedno, jestli odešel. Ať shořím, on je taky důležitý. Co budeš dělat, jestli je pryč? Nebo mrtvý, Světlo dej, ať to není pravda."
"To, co čekají nejmíň." Randovy oči vypadaly jako ranní mlha zakrývající úsvit, byly modrošedé a horečnatě zářily. V hlase se mu ozývalo ostří. "To hodlám udělat v každém případě. To, co všichni čekají nejmíň."
Perrin se pomalu nadechl. Rand měl právo na to, aby mu povo-lily nervy. Rozhodně to nebyla známka nastávajícího šílenství. Musím přestat čekat na to, až nějaké uvidím, řekl si Perrin. Ty se objeví brzy a čekat na ně nepomůže ničemu, jen budeš mít pořád stažený žaludek. "A to je co?" zeptal se tiše.
Rand zavřel oči. "Já jenom vím, že je musím překvapit. Všech-ny musím překvapit," mumlal ohnivě.
Otevřely se dveře a dovnitř vstoupil vysoký Aiel s narezlými vlasy lehce protkanými stříbrem. Za ním kýval hlavou jakýsi tairenský důstojník s péry na přilbici, jak se dohadoval s Děvami. Když Bain dveře zavřela, ještě cosi namítal.
Rhuark přelétl pokoj pohledem pronikavých modrých očí, jako by čekal, že za závěsy či převrácenými křesly by se mohl skrývat ne-přítel. Náčelník kmene Taardad Aielů u sebe neměl až na nůž s těžkou čepelí u pasu žádnou viditelnou zbraň, ale nesl se s dů-stojností a sebe-důvěrou, klidně a přesto jistě, jako by měl vedle no-že další zbraně. Šufu měl shrnutou na ramena. Každý, kdo o Aielech aspoň něco věděl, se měl před nimi na pozoru pokaždé, když u sebe měli látku, jíž si mohli zahalit obličej.
"Ten tairenský hlupák tam venku poslal zprávu svému veliteli, že se tu něco stalo," řekl Rhuark, "a zprávy už rostou jako mech v hluboké jeskyni. Vykládá se všechno možné od toho, že se tě snaží zabít Bílá věž, až po to, žes tady v pokoji vybojoval Posled-ní bitvu." Perrin otevřel ústa, ale Rhuark zvedl ruku a zarazil ho. "Náhodou jsem potkal Berelain a ona se tvářila, jako by jí ozná-mili den, kdy zemře, a ta mi řekla pravdu. A teď to vypadá, že to tak opravdu bylo, i když jsem o ní pochyboval."
"Poslal jsem pro Moirain," řekl Perrin. Rhuark kývl. Ovšem, Děvy mu sdělily všechno, co věděly samy.
Rand se bolestně uchechtl. "Říkal jsem jí, aby držela pusu za-vřenou. Pán Drak zřejmě v Mayene nevládne." Byl zřejmě suše poba-ven.
"Mám dcery starší než ta mladá žena," prohodil Rhuark. "Mys-lím, že nikomu jinému to nepoví. Myslím, že by na to, co se dnes-ka v noci stalo, nejraději ze všeho zapomněla."
"A já bych ráda věděla, co se stalo," ozvala se Moirain a vplula do pokoje. Byť byla útlá a Rhuark byl o tolik vyšší, stejně jako muž, jenž ji následoval - Lan, její strážce - místnost ihned ovlád-la ona. Mu-sela běžet, aby sem stačila dorazit tak brzo, ale teď by-la klidná jako zamrzlé jezero. Muselo by se stát opravdu něco hrozného, aby to na-rušilo Moirainin chladnou vyrovnanost. Její roucho z modrého hed-vábí mělo vysoký límeček a rukávce prola-mované tmavším sametem, ale horko a vysoká vzdušná vlhkost na ni zřejmě neměly vliv. Na čele měla na jemném zlatém řetízku, upevněném v tmavých vlasech,

pově-šen malý modrý kamínek, jenž se ve světle blýskal a zdůrazňoval, že není ani trochu zpoce-ná. Jako vždy, když se ti dva potkali, ledově modré pohledy Lana a Rhuarka málem vykřesávaly jiskry. Lan měl tmavé vlasy, na skráních prokvetlé, stažené spletenou koženou šňůrkou a obličej měl hranatý, bradu ostrou a meč u pasu jako by byl součástí jeho těla. Perrin si ne-byl jist, který z těch dvou mužů je nebezpečnější, ale rozdíl byl podle něj tak malý, že by to ani myš nenakrmilo.
Strážce stočil oči k Randovi. "Myslel jsem, že jsi už dost starý na to, aby ses dokázal oholit, aniž by ti někdo musel vést ruku."
Rhuark se usmál, jen slabě, ale bylo to poprvé, co u něj Perrin tento výraz v Lanově přítomnosti zahlédl. "Je ještě mladý. Naučí se to."
Lan se ohlédl na Aielana a jeho úsměv opětoval, i když stejně slabě.
Moirain oběma mužům věnovala krátký zničující pohled. Cestu přes koberec si sice nijak zvlášť nevybírala, ale měla tak lehký krok a suknice si držela zdvižené tak obratně, že jí pod střevíč-ky nekřupl jediný skleněný střep. Očima přelétla celou komnatu a všimla si každé i sebemenší podrobnosti, tím si byl Perrin jist. Aes Sedai si chvíli pro-hlížela i jej - nepodíval se jí do očí, proto-že toho o něm věděla příliš, aby se mu to líbilo - ale hned se vrhla na Randa jako tichá, hedvábná lavina, ledová a neúprosná. Perrin spustil ruku a uhnul jí z cesty. Lát-ka prosáknutá krví zůstala Ran-dovi přilepená k boku, jak ji tam držela zasychající krev. Randovi po celém těle zasychala krev v černých šmouhách a koláčích. Stře-py skla, které měl stále zabodané do kůže, se ve světle lamp třpy-tily. Moirain se konečky prstů dotkla krví nasáknuté látky, ale pak ruku odtáhla, jako by se rozhodla, že se pod látku přece jen nepo-dívá. Perrin uvažoval, jak se Aes Sedai vůbec dokáže na Randa po-dívat, aby ani soucitně nepřimhouřila oči, ale její klidný výraz se nezměnil. Byla cítit růžovým mýdlem.
"Aspoň žiješ." V jejím hlase se v té chvíli ozýval melodický, mrazivý, rozhněvaný podtón. "Tohle teď může počkat. Pokus se do-tknout pravého zdroje."
"Proč?" zeptal se Rand ostražitě. "Sám sebe vyléčit nemůžu, i kdybych věděl, jak na to. To nikdo nemůže. Tolik toho vím."
Na okamžíček se zdálo, že Moirain přece jen vybuchne, ať už to bylo jakkoliv zvláštní, ale ona se vzápětí nadechla a znovu ji halil ta-kový klid, že ho nemohlo nic narušit. "Jen část síly k léčení po-chází od léčitele. Síla může nahradit to, co pochází od léčeného. Bez ní bys zítra jenom bezvládně ležel, a možná i pozítří. A teď, jestli můžeš, natáhni se pro sílu, ale nic s ní nedělej. Jen ji podrž. Jestli budeš mu-set, tak použij tohle." Ani se nemusela moc shýbat, aby dosáhla na Callandor.
Rand jí vytáhl meč zpod ruky. "Říkáš, že ji mám jenom podr-žet." Znělo to, jako by se chtěl rozesmát nahlas. "No dobře."
Perrin si vůbec nevšiml, že by se něco stalo, tedy ne že by to če-kal. Rand tam seděl jako někdo, kdo přežil prohranou bitvu, a dí-val se na Moirain. Ta ani nemrkla. Dvakrát si nepřítomně zamnula ruce.
Rand si po chvíli povzdechl. "Nedokážu se dotknout ani prázd-noty. Nějak se nemůžu soustředit." Rychle se zazubil, což mělo za následek, že mu zaschlý koláč krve na obličeji popraskal. "Nevím proč." Kolem levého oka mu začal stékat další silný pramínek krve.
"Takže to udělám, jako to dělávám vždycky," řekla Moirain a uchopila Randovu hlavu do dlaní, nestarajíc se o to, že se umaže od krve.
Rand se s výkřikem vymrštil na nohy, jako by mu někdo nási-lím vymáčkl polovinu vzduchu z plic, a prohnul se v zádech tak, že se jí málem vytrhl ze sevření. Mávl rukou s roztaženými prsty tolik ohnu-tými dozadu, až se zdálo, že si je musí zlomit. Druhou rukou tiskl jílec Callandoru a svaly se mu viditelně zkroutily v křeči. Odpadávaly z něj tmavé šupiny uschlé krve a o truhlici a podlahu zazvonily střepy skla, jak je vytlačovaly uzavírající se rány, když se rychle hojily.
Perrin se otřásl, jako by kolem něj zuřila vichřice. Už léčení vi-děl, i víc, léčení mnohem horších zranění, ale nikdy se mu nelíbi-lo, když se musel dívat, jak je používána jediná síla, když vůbec věděl, že je používána. Do duše se mu dávno předtím, než potkal Moirain, vtiskly příběhy, které o Aes Sedai vyprávívali kupecké stráže a voz-kové. Z Rhuarka bylo ostře cítit jeho znepokojení. Jen Lan to bral věcně. Lan a Moirain.
Léčení skončilo téměř vzápětí, co začalo. Moirain odtáhla ruce a Rand se zhroutil a zachytil se sloupku postele, aby se vůbec udr-žel na nohou. Bylo těžké poznat, zda pevněji svírá sloupek poste-le či

Cal-landor. Když se mu Moirain pokusila meč vzít, aby jej vrátila do zdo-beného stojanu u stěny, pevně, dokonce hrubě, jí ho vytrhl.
Moirain na chvíli stiskla rty, ale spokojila se s tím, že mu z bo-ku sundala zakrvácenou látku a otřela jí okolní krvavé šmouhy. Stará rána byla opět překryta křehkou vazivovou tkání. Ostatní zranění byla prostě pryč. Většina zaschlé krve, která Randa pokrý-vala, docela dob-ře nemusela být jeho.
Moirain se zamračila. "Pořád nereaguje," zamumlala si napůl pro sebe. "Nechce se úplně vyléčit."
"Tak je to ta, co mě zabije, že?" zeptal se jí Rand tiše, a pak ocitoval: "‚Jeho krev na skaliscích Shayol Ghulu, omytá Stínem, oběť za spasení lidí.'"
"Moc čteš," řekla mu ostře, "a málo z toho chápeš."
"A ty tomu rozumíš líp? Jestli ano, tak mi to vysvětli."
"On se jenom snaží najít vlastní cestu," ozval se nečekaně Lan. "Nikdo by se nechtěl hnát slepě kupředu, když ví, že tam někde čí-há útes."
Perrin sebou překvapeně trhl. Lan skoro vždy s Moirain souhla-sil, přinejmenším vždy, když byl někdo na doslech. S Randem však strávil hodně času, když cvičili s mečem.
Moirain se v tmavých očích zablesklo, ale řekla jen: "Musí do postele. Požádej, prosím, aby přinesli vodu na mytí a připravili ji-nou ložnici. Tuhle bude třeba řádně uklidit a donést nové matra-ce." Lan kývl a na chvíli vyšel ke dveřím do předpokoje, kde tiše předal Moi-raininy příkazy.
"Vyspím se tady, Moirain." Rand pustil sloupek a s námahou se narovnal, přičemž Callandor opřel špičkou o koberec a oběma ru-kama spočinul na jílci. Pokud se o meč trochu opíral, nebylo to vi-dět.
"Už se nenechám odnikud vyhnat. Ani z postele ne."
"Tai'shar Manetheren," pronesl tiše Lan.
Tentokrát sebou trhl Rhuark, ale pokud Moirain zaslechla, jak strážce Randa chválí, nedala to najevo. Dívala se nyní upřeně na Ran-da. Obličej měla zcela hladký, bez vrásek, ale její oči metaly blesky. Rand se šibalsky usmíval, jako by čekal, co Aes Sedai zku-sí dál.
Perrin se začal nenápadně sunout ke dveřím. Jestli dojde ke střetu vůlí Randa a Aes Sedai, rozhodně u toho nechtěl být. Lanovi na tom zřejmě nezáleželo, i když to bylo těžké poznat, neboť se mu nějak dařilo stát vzpřímeně a zároveň se hrbit. Buď se nudil až k smrti, nebo byl připraven okamžitě tasit meč, z jeho chování se to prostě nedalo poznat. Rhuark se tvářil i stál obdobně, ale také se ohlížel ke dveřím.
"Zůstaňte, kde jste!" Moirain sice ani na chvíli neodtrhla zrak od Randa a rukou mávla tak, že ukazovala někam mezi Perrina a Rhuar-ka, ale Perrin se stejně okamžitě zarazil. Rhuark pokrčil ra-meny a zkřížil paže na prsou.
"Umínění muži," zavrčela Moirain. Tentokrát tím myslela Ran-da. "No dobře. Jestli tam chceš stát, dokud se nezhroutíš, tak mů-žeš tu dobu, než upadneš na břicho, využít k tomu, abys mi řekl, co se tu stalo. Nemohu tě učit, ale jestli mi to povíš, možná po-znám, cos udělal špatně. Není to sice moc pravděpodobné, ale tře-ba to poznám." Její hlas získal ostří. "Musíš se to naučit ovládat, a nemyslím tím jen kvůli takovýmto věcem. Jestli se nenaučíš sílu zvládat, zabije tě. To víš sám. Řekla jsem ti to už mockrát. Musíš se to naučit sám. Musíš to v sobě najít."
"Nečekal jsem, že to přežiju," prohodil Rand suše. Moirain ote-vřela ústa, ale on pokračoval. "Copak si myslíš, že bych mohl usměr-ňovat a nevědět to? Neudělal jsem to ve spánku. Tohle se dě-je, když jsem vzhůru." Zapotácel se, ale zachytil se meče.
"Ani ty bys ve spánku nemohl usměrňovat jiné prameny než du-cha," odtušila Moirain chladně, "a tohle se duchem udělat nedá. Chtěla jsem se tě zeptat, co se opravdu stalo."
Když Rand vyprávěl svůj příběh, Perrin cítil, jak se mu ježí vla-sy. Jeho zážitek se sekerou byl už tak dost ošklivý, ale sekera aspoň byla něco pevného, něco skutečného. Když na vás ale ze zr-cadel vy-skáčou vaše vlastní odrazy... Nepřítomně přešlápl ve sna-ze nestát na střepech skla.
Rand se po chvíli začal ohlížet na truhlici, vždycky jen mrkl přes rameno, jako by nechtěl, aby si toho někdo všiml. Po chvíli se kousky postříbřeného skla, ležící na truhlici, pohnuly a sklouzly na koberec, jako by je tam smetla neviditelná ruka. Rand si vyměnil po-hled s Moirain, pak se na truhlici pomalu posadil a pokračoval ve vy-právění. Perrin si nebyl jist, kdo z nich víko truhlice očistil. O Bere-lain nebyla v příběhu ani zmínka.
"Musel to být jeden ze Zaprodanců," dokončil Rand svůj příběh. "Možná Sammael. Říkalas přece, že je

v Illianu. Leda by byl jeden z nich v Tearu. Dokázal by Sammael dosáhnout z Illianu do Ka-mene?"
"Ne, dokonce i kdyby Callandor třímal on," ujistila ho Moirain. "Existují jistá omezení. Sammael je jen obyčejný muž, ne Temný."
Jen obyčejný muž? To není moc dobrý popis, pomyslel si Per-rin. Muž, který dokázal usměrňovat, ale kupodivu z toho nezešílel. Aspoň zatím ne, pokud bylo známo. Muž možná stejně silný jako Rand, ale kde se Rand snažil učit, tam znal Sammael každý trik a možnosti svého nadání. Muž, který strávil tři tisíce let lapený ve věz-nici Temného, muž, který přešel ke Stínu ze své vlastní vůle. Ne. "Jen obyčejný muž" Sammaela ani zdaleka nevystihovalo, ani žádného jiného ze Zaprodanců.
"Takže je jeden z nich tady. Ve městě." Rand sklonil hlavu na zápěstí, ale okamžitě se narovnal a zamračil se na přítomné. "Nene-chám se zase vyhnat. Teď budu já honicí pes. Já ho - nebo ji - najdu a -"
"To nebyl nikdo ze Zaprodanců," zarazila ho Moirain. "Aspoň si to myslím. Bylo to příliš prosté. A příliš složité."
Rand promluvil ovládaným hlasem. "Už žádné hádanky, Moi-rain. Jestli to nebyl Zaprodanec, tak kdo? Nebo co?"
Tvář Aes Sedai klidně mohla být kovadlinou, tak tvrdý měla vý-raz, ale teď přece jen zaváhala. Nedalo se poznat, zda si není jistá od-povědí, nebo zda se rozhoduje, kolik toho prozradit.
"Jak zámky držící Temného ve věznici povolují," - začala po chvíli, "může být nevyhnutelné, že unikne jeho... nakažlivina... i když je on sám stále zavřený. Jako když z něčeho, co hnije na dně rybníka, unikají bubliny. Ale tyhle bubliny proplouvají vzorem, až se napojí k nějakému vláknu a prasknou."
"Světlo!" Perrinovi to uniklo dřív, než stačil zavřít ústa. Moirain se na něj podívala. "Chceš říct, že to, co se stalo... stalo Randovi, se teď bude stávat každýmu?"
"Každému ne. Aspoň prozatím. Zpočátku to, myslím, bude je-nom tu a tam nějaká bublina, která proklouzne prasklinami, k nimž se Temný dostane. Ale později, kdo ví? A právě tak jako ta'veren ohýbají ostatní vlákna ve vzoru kolem sebe, tak myslím, že právě ta'veren budou přitahovat tyhle bubliny silněji než ostatní." Z její-ho výrazu bylo patrné, že Rand není jediný, kdo může čekat oživlé noční můry. Krátce se usmála, ale ten úsměv zmizel příliš brzy, aby si byl Perrin jist, že jej opravdu viděl, ale naznačoval, že jest-li Perrin si přeje, může si svá tajemství nechat pro sebe. Moirain však věděla. "Ale bojím se, že v následujících měsících - letech, pokud budeme mít štěstí a vydrží tak dlouho - uvidí hodně lidí vě-ci, z nichž jim zbělejí vlasy, pokud je přežijí."
"Mat," řekl Rand. "Nevíš, jestli je...? Je...?"
"Brzy to poznám," opáčila Moirain klidně. "Co se stalo nelze odestát, ale můžeme doufat." I přes její vyrovnaný tón z ní bylo cí-tit znepokojení, dokud nepromluvil Rhuark.
"Je jistě naprosto v pořádku. Aspoň byl. Zahlédl jsem ho cestou sem."
"A kam šel?" zeptala se Moirain břitce.
"Zřejmě mířil do obydlí sloužících," sdělil jí Aielan. Věděl, že oni tři jsou ta'veren, i když toho jinak možná nevěděl tolik, kolik si myslel, že ví, a Mata znal dost dobře, aby připojil: "Ne do stájí, Aes Sedai. Na druhou stranu, k řece. A v přístavišti Kamene nekotví žádné čluny." U slov jako "přístaviště" a "čluny" ani neškobrtl, jako to činila většina Aielů, i když v Pustině takové věci exis-tovaly pouze ve vyprá-vění.
Moirain kývla, jako by nic jiného nečekala. Perrin potřásl hla-vou. Byla tak zvyklá skrývat myšlenky, že to zjevně dělala už jen ze zvyku.
Náhle se rozlétly dveře a do místnosti vklouzly Bain a Chiad, avšak bez oštěpů. Bain nesla velkou bílou mísu a baňatý džbán, z ně-hož stoupala rozplývající se pára. Chiad měla pod rukou slo-žené ruč-níky.
"Proč to nesete vy?" chtěla vědět Moirain.
Chiad pokrčila rameny. "Ona sem odmítá vstoupit."
Rand vyprskl smíchy. "Dokonce i sloužící jsou natolik chytří, aby se ode mě drželi dál. Někam to položte."
"Ubíhá ti čas, Rande," řekla Moirain. "Tairenové si na tebe jis-tým způsobem začínají zvykat, a toho, co je ti známé, se nikdy ne-bojíš tolik jako neznámého. Kolik týdnů, či dní, potrvá, než se tě někdo pokusí střelit šípem do zad, nebo ti otrávit jídlo? Jak dlou-ho potrvá, než udeří některý ze Zaprodanců, nebo než vzorem pro-klouzne další bublina?"
"Nesnaž se mě popohánět, Moirain." Byl celý umazaný od kr-ve, polonahý, a jenom aby se udržel vsedě,

se musel opírat o Callandor, ale do těch slov se mu podařilo vpravit velitelský tón. "Ani kvůli tobě nebudu běhat."
"Musíš se rozhodnout brzy," řekla mu. "A tentokrát mi sděl, co hodláš dělat. Nemohu ti být nápomocna svými vědomostmi, když od-mítáš přijmout moji pomoc."
"Tvoji pomoc?" ucedil Rand unaveně. "Já tvou pomoc přijmu. Ale rozhodnu o tom já, ne ty." Podíval se na Perrina, jako by se mu snažil něco sdělit beze slov, něco, co nechtěl, aby zaslechli ostat-ní. Perrin však neměl ponětí, co to mohlo být. Po chvíli si Rand po-vzdechl a svaly mu trochu povolily. "Chci se vyspat. Prosím, ode-jděte. Prosím. Promluvíme si zítra." Znovu mrkl na Perrina, jako by ta slova pro něj zvlášť podtrhoval.
Moirain zamířila k Bain a Chiad a Aielanky se naklonily blíž, aby slyšely, co bylo určeno jen pro jejich uši. Perrin slyšel jen bzu-čení a uvažoval, zda Moirain použila jedinou sílu, aby mu zabrá-nila její slova vyslechnout. Aes Sedai věděla, jak dobrý má sluch. Byl si tím jist, když Bain odpověděla, a on stále nic neslyšel. Aes Sedai však neprovedla nic s jeho čichem. Aielanky se při hovoru dívaly na Randa a byla z nich cítit ostražitost. Nebály se, ale bylo to, jako by Rand byl velké zvíře, které by mohlo být nebezpečné, pokud udělají chybný krok.
Aes Sedai se po chvíli obrátila zpátky k Randovi. "My si pro-mluvíme zítra. Nemůžeš tu sedět jako křepelka a čekat na lovcovu síť." Než Rand stačil odpovědět, už kráčela ke dveřím. Lan se na Ran-da podíval, jako by chtěl něco říci, ale pak ji beze slova násle-doval.
"Rande?" řekl Perrin.
"Děláme, co musíme." - Rand nevzhlédl od průsvitného jílce, jejž třímal v rukou. "Všichni děláme, co musíme." Byl z něho cí-tit strach.
Perrin kývl a následoval Rhuarka z místnosti. Moirain s Lanem už nebyli nikde v dohledu. Tairenský důstojník zíral na dveře ze vzdálenosti pěti sáhů a snažil se předstírat, že se rozhodl stát tak dale-ko sám, že to nemá nic společného se čtyřmi aielskými žena-mi, které na něj upíraly oči. Perrin si uvědomil, že druhé dvě Dě-vy jsou stále ještě v ložnici. Slyšel z místnosti hlasy.
"Jděte pryč," říkal unaveně Rand. "Prostě to někam postavte a běžte pryč."
"Jestli se dokážeš postavit," prohlásila srdečně Chiad, "tak pů-jdeme. Jenom se postav."
Ozvalo se šplouchání vody nalévané do mísy. "Už jsme o raně-né pečovaly," mluvila Bain uklidňujícím hlasem. "A já jsem umý-vala bratříčky, když byli malí."
Rhuark zavřel dveře, takže už nebylo slyšet nic.
"Nechováte se k němu jako Tairenové," podotkl Perrin docela tiše. "Žádný klanění a tak. Myslím, že jsem ani neslyšel, že by ho ně-kdo z vás oslovil pán Drak."
"Drak Znovuzrozený je proroctví lidí z mokřin," odtušil Rhu-ark. "Pro nás je Tím, kdo přichází s úsvitem."
"Myslel jsem, že to je to samý. Proč byste jinak chodili do Ka-mene? Ať shořím, Rhuarku, vy Aielové jste Lid Draka, jak bylo před-povězeno v Dračích proroctvích. Klidně to můžete přiznat, i když to neřeknete nahlas."
Rhuark si posledních slov nevšímal. "V těch vašich Dračích pro-roctvích pád Kamene a uchopení Callandoru předpovídají, že se Drak znovu zrodil. V našem proroctví stojí jen, že Kámen mu-sí padnout, než se objeví Ten, kdo přichází s úsvitem, aby nám vrá-til bývalou slá-vu. To by mohl být jeden muž, ale já pochybuji, že by to dokonce i moudré mohly říci s jistotou. Je-li tím mužem Rand, tak je ještě něko-lik věcí, které musí dokázat."
"A co?" chtěl vědět Perrin.
"Jestli je on tím mužem, tak to pozná a vykoná. Pokud není, bu-de naše pátrání pokračovat dál."
Cosi nepoznatelného v Aielově hlase způsobilo, že Perrin na-stražil uši. "A jestli není tím, po kom pátráte? Co pak, Rhuarku?"
"Spi sladce a v bezpečí, Perrine." Rhuarkovy měkké boty na černém mramoru nevydávaly žádné zvuky, když Aielan odcházel.
Tairenský důstojník stále hleděl na Děvy. - Byl cítit strachem a příliš se mu nedařilo zakrýt hněv a nenávist, které pociťoval. Po-kud Aielové usoudí, že Rand není Tím, kdo přichází s úsvitem... Perrin si prohlížel tvář tairenského důstojníka a pomyslel na to, co by se stalo, kdyby tu Děvy nebyly, kdyby

Aielové Kámen opusti-li, a zachvěl se. Určitě musí Faile přesvědčit, aby odešla. Nic jiné-ho se dělat nedalo. Musí odejít, a bez něj.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Provázky

Tom Merrilin nasypal písek na to, co právě napsal, aby vysušil inkoust, a pak písek zase opatrně nasypal zpátky do nádobky a za-vřel víčko. Prohrabal se papíry naskládanými v neuspořádaných hromád-kách po stole - šest lojovic sice zvyšovalo nebezpečí po-žáru, ale on potřeboval světlo - a vybral pomačkanou stránku po-kaženou kaňkou. Pečlivě srovnal to, co napsal, a pak si palcem spokojeně pohladil dlouhý bílý knír a dopřál si úsměv. Vznešený pán Caerlon sám by to považoval za vlastní ruku.

Pozor. Manžel má podezření.

Jen tato slova a bez podpisu. Teď jen pokud dokáže zařídit, aby to vznešený pán Tedosian našel tam, kde by to mohla jeho žena, paní Altemia, neopatrně zanechat...
Ozvalo se zaklepání na dveře a Tom nadskočil. V tuto noční ho-dinu ho nikdo navštěvovat nechodil. "Okamžíček," zavolal a spěšně nacpal brky a kalamáře i vybra-né papíry do otlučené truhličky na dokumenty. "Hned, jen co si na-táhnu košili."
Truhličku zamkl, zasunul ji potom pod stůl, kde by mohla unik-nout zběžnému pohledu, a přelétl zrakem svůj maličký pokojík bez oken, aby se ujistil, že tu nenechal nic, co by neměl nikdo cizí spat-řit. Obruče a míčky k žonglování se válely na úzké, neustlané po-steli i mezi potřebami na holení na jediné poličce, kde byly i ohnivé tyče a věci pro provádění kouzelnických triků. Na kolíčku na stěně visel jeho kejklířský plášť, pokrytý volnými záplatami ve stovce barev, vedle náhradního oblečení a pouzder z tvrdé kůže s harfou a flétnou. Kolem řemínku na pouzdře s harfou byl ovázán průsvitný ženský šátek z čer-veného hedvábí, ale ten mohl patřit komukoliv.
Tom si ani nebyl jist, kdo ho tam uvázal. Snažil se nevěnovat jedné ženě větší pozornost než jiné, a bavil se s nimi s lehkým srd-cem a se smíchem. Rozesmát je, dokonce je občas nechat vzdy-chat, ale vyhýbat se závazkům, to bylo jeho heslo. Na vážnou zná-most prostě neměl čas. Tak si to aspoň namlouval.

"Už jdu." Podrážděně kulhal ke dveřím. Kdysi lidé vzdychali obdivem, protože prostě nemohli uvěřit, i když to viděli na vlastní oči, že ten vyhublý bělovlasý stařík dokáže udělat salto nazad, stojku i přemet, pružně a rychle jako chlapec. Kulhání mu v tom však zabrá-nilo, a on to nenáviděl. Noha ho bolela nejvíc, když byl unavený. Teď prudce otevřel dveře a překvapeně zamrkal. "Ale. Pojď dál, Mate. Myslel jsem, že máš plno práce s tím, jak odlehčit měšcům urozených panáčků."
"Oni už dneska nechtějí hrát," zavrčel Mat kysele a usadil se na třínožku, která sloužila jako druhá židle. Kabátec měl rozepjatý a vla-sy rozcuchané. Očima házel sem a tam, ani na chvíli nespoči-nul po-hledem na jednom místě, ale dnes mu v očích chyběl obvyk-lý lesk, který naznačoval, že mládenec vidí něco směšného i tam, kde to nikdo jiný neviděl.
Tom se na něj zamračil a zamyslel se. Mat ještě nikdy nepře-kročil jeho práh, aby nepronesl nějakou jedovatůstku o podřadném pokoji. Přijal Tomovo vysvětlení, že bude-li spát vedle sloužících, lidé snáze zapomenou na to, že dorazil ve stínu Aes Sedai, ale Mat si zřídkakdy nechal ujít příležitost ke šprýmu. Pokud si uvědomil, že takovýto pokoj také zajišťoval, že nikoho ani nenapadne, že je Tom nějak ve spojení s Drakem Znovuzrozeným, tak to Mat, jaký už byl, nejspíš považoval za rozumné přání. Tomovi stačily dvě věty, vypo-vězené ve chvatu v té vzácné chvíli, kdy se nikdo nedí-val, aby Rand pochopil skutečný smysl. Kejklíři všichni naslou-chali, všichni se na něj pozorně dívali, ale nikdo ho doopravdy neviděl, ani si nepamato-val, s kým mluvil, pokud to byl jenom kejklíř se svým venkovským obveselením vhodným pro venkovany a sloužící a možná i pro poba-vení urozené dámy. Tak to viděli Tairenové. Koneckonců, už nebyl bardem.
Co mohlo tomu chlapci dělat takové starosti, že sem zašel v tak pozdní hodinu? Nejspíš některá z mladých žen, možná i některá ze starších, jež už by měla vědět, odkud vítr vane, která se nechala na-chytat na Matův poťouchlý úsměv. Přesto bude předstírat, že je to jedna z obvyklých Matových návštěv, dokud mládenec neřekne něco jiného.
"Vytáhnu šachovnici. Je sice pozdě, ale na jednu hra si čas udě-lám." Neodolal a dodal: "Chceš si vsadit?" Nehrál by s Matem kostky ani o měďák, ale dáma byla něco jiného. Tom si myslel, že v dámě panuje na Matovo zvláštní štěstí velký řád a struktura.
"Cože? Aha. Ne. Na dámu už je moc pozdě. Tome, stalo...? Stalo se... tady dole něco?"
Tom opřel šachovnici o nohu stolku a vytáhl z hromádky, která po jeho předchozím úklidu zbyla na stole, váček s tabákem a fajf-ku. "Jako co?" zeptal se a nacpával si fajfku. Měl čas strčit kousek papíru do plamene lojovice, fajfku rozfoukat a ještě jí hezkou část vykouřit, než Mat odpověděl.
"Jako že se Rand zbláznil, tohle. Ne, nemusel by ses ptát, kdy-by ano."
Tomovi přejel po zádech mráz, ale co nejklidněji vyfoukl mod-rošedý kouř, usadil se na židli a natáhl před sebe bolavou nohu. "Co se stalo?"
Mat se zhluboka nadechl a pak to ze sebe všechno vysypal. "Po-kusily se mě zabít hrací karty. Amyrlin a vznešený pán a... Nezdá-lo se mi to, Tome. Proto ty nadutý kavky už nechtějí hrát. Bojí se, že se to stane znovu. Tome, myslím, že odejdu z Tearu."
Toma teď mrazilo, jako by měl za košilí nacpány rampouchy. Proč už sám dávno z Tearu neodešel? Bylo by to bývalo nejrozumněj-ší. Byly tu stovky vesnic čekajících na potulného kejklíře, aby je po-bavil příběhy a nechal žasnout nad svou obratností. A v každé vesnici byla nejméně jedna krčma, kde teklo proudem víno, v němž mohl uto-pit vzpomínky. Ale kdyby to byl udělal, zů-stala by Randovi jen Moi-rain, aby mu držela vznešené pány od tě-la a zabránila jim, aby ho ne-vehnali do kouta a možná nechytili pod krkem. Ona by to samozřejmě zvládla. Používala jiné metody než on. Myslel si, že by to dokázala. Byla z Cairhienu, což znamenalo, že nejspíš sála hru rodů už s mateř-ským mlékem. A když už by byla v tom, přivázala by Randa na jiný provázek vedoucí do Bílé věže. Zapletla by ho tak pevně do sítě utka-né Aes Sedai, že už by nikdy neunikl. Ale jestli už se ten chlapec zbláznil...
Hlupáku, vynadal si Tom v duchu. Jsi ten největší hlupák, když se do toho necháváš zatáhnout kvůli tomu, co se stalo někdy před pat-nácti lety. Jestli tu zůstaneš, nic tím nezměníš. Co se stalo, sta-lo se. Musel však vidět Randa osobně bez ohledu na to, co mu ří-kal o tom, že se musí držet stranou. Třeba to nikomu nepřipadne divné, když kejklíř požádá o dovolení zazpívat pánu Drakovi pí-seň, píseň zvlášť pro něj složenou. Znal jednu zaslouženě zapad-lou kandorskou písnič-ku, která oslavovala jakéhosi nejmenované-ho urozeného pána pro jeho velkodušnost a odvahu tak velkolepě, že se v ní ty udatné činy

ani místa, kde se měly udát, nikdy jasně nejmenovaly. Nejspíš si ji koupil nějaký urozený pán, který nikdy nevykonal nic, co by stálo za píseň. No, teď mu aspoň poslouží. Pokud Moirain neusoudí, že je to zvláštní. To by bylo stejně špat-né, jako kdyby si toho všiml některý ze vznešených pánů. Jsem hlupák! Nejpozději dneska v noci jsem měl zmizet!

V jeho nitru to vřelo a pálila ho žáha, ale dlouhá léta se učil udr-žet obličej bezvýrazný, což uměl dávno předtím, než si oblékl kejklíř-ský plášť. Vyfoukl tři kroužky kouře, jeden uvnitř druhého, a řekl: "O tom, že z Tearu odejdeš, uvažuješ od chvíle, cos vstou-pil do Ka-mene."

Mat, usazený na vachrlaté trojnožce, se na něj rozzlobeně podí-val. "A taky to myslím vážně. Opravdu. Co kdybys šel se mnou, To-me? Existují města, kde si myslí, že Drak Znovuzrozený se ješ-tě ne-nadechl, kde si na ty zatracený Dračí proroctví nikdo ani ne-vzpomněl celý roky, pokud vůbec někdy. Místa, kde si myslí, že Temný je jen v pohádkách od babičky a trolloky si vymysleli krajánci, aby byli zají-maví, a myrddraalové jezdí na stínech, aby stra-šili děti. Mohl bys hrát na harfu a vyprávět příběhy a já bych mohl hrát kostky. Žili bychom si jako páni, zajeli bychom, kam by nás napadlo, a zůstali bychom, kde by se nám to líbilo, a nikdo by se nás nesnažil zabít."

To byl příliš těsný zásah, aby to Toma nechalo klidným. No, byl už jednou hlupák a basta. Jen z toho musí vytřískat to nejlepší. "Jestli chceš opravdu odejít, tak proč nejdeš?"

"Moirain mě hlídá," ucedil Mat hořce. "A když ne ona, tak to pro ni dělá někdo jinej."

"Já vím. Aes Sedai nerady pouštějí z ruky někoho, koho si jed-nou chytily." Tom si byl jist, že je v tom něco víc, víc, než bylo všeo-becně známo, ale Mat všechno popíral a nikdo z těch, kdo to věděli, také nic neřekl, pokud to vůbec někdo kromě Moirain vě-děl. Ale na tom nezáleželo. Tom měl Mata rád - dokonce mu byl jistým způsobem zavázán - ale Mat a jeho problémy byly ve srov-nání s Randem jen pouliční karneval. "Ale nevěřím, že tě opravdu nechává sledovat po-řád."

"Jako by nechala. Pořád se ptá lidí, kde jsem a co dělám. To víš, že se mi to donese. A znáš snad někoho, kdo by Aes Sedai neřekl, co chce vědět? Já teda ne. Takže jako by na mě pořád někdo do-hlížel."

"Kdyby sis dal trochu práce, mohl by ses lidem vyhnout. Já ješ-tě nikdy neviděl nikoho, kdo umí odevšad nepozorovaně vyklouz-nout jako ty. Myslím to jako poklonu."

"Něco mi do toho vždycky přijde," zabručel Mat. "Je tu ještě tolik zlata. A to děvče z kuchyně s velkýma očima, co se ráda líbá a muchluje, a jedna z komorných má vlasy jako hedvábí, až do pa-su, a ty největší..." - Odmlčel se, jako by si náhle uvědomil, jak hloupě to zní.

"Napadlo tě, že je to možná proto -"

"Jestli řekneš ta'veren, Tome, tak odcházím."

Tom změnil, co chtěl říci, "- možná proto, že je Rand tvůj pří-tel, a ty ho nechceš opustit?"

"Opustit ho!" Mat vyskočil a překotil stoličku. "Tome, on je za-tracenej Drak Znovuzrozenej! Aspoň to Moirain tvrdí. Možná jím je. Může usměrňovat a má ten zatracenej meč, co vypadá jako ze skla. Proroctví! Já nevím. Ale vím, že bych musel být blázen jako tihle Tai-renové, abych zůstal." Odmlčel se. "Nemyslíš... Nemyslíš, že mě tu Moirain drží, že ne? Totiž pomocí síly."

"Myslím, že tohle ani nedokáže," řekl Tom pomalu. Věděl toho o Aes Sedai hodně, dost na to, aby pochopil, kolik toho neví, a myslel si, že v tomhle má pravdu.

Mat si prohrábl vlasy. "Tome, pořád myslím na to, že odejdu, ale... pořád mám takovej divnej pocit. Skoro jako by se mělo něco stát. Něco... Závažnýho, to je to slovo. Je to, jako když vím, že o Let-nicích bude ohňostroj, akorát že nevím, co vlastně čekám. Kdykoliv myslím příliš usilovně na to, že odejdu, tak se to stane. A já najednou najdu nějakej důvod, proč zůstat do zítřka. A vždyc-ky jenom o jeden zatracenej den dýl. Tobě to nepřipadá jako prá-ce Aes Sedai?"

Tom spolkl slovo ta'veren, vytáhl fajfku z úst a zadíval se na doutnající tabák. O ta'veren toho moc nevěděl, ale to ostatně ne-věděl nikdo kromě Aes Sedai a možná několika ogierů. "Já nikdy moc neu-měl pomáhat lidem s jejich problémama." A co je horší, ani sám sobě, pomyslel si. "Když je někde poblíž Aes Sedai, po-radil bych většině lidí, aby požádali o pomoc ji." Rada, kterou bych se sám neřídil.

"Zeptat se Moirain!"

"Hádám, že v tomhle případě to nepřipadá v úvahu. Ale Nynei-va bývala v tý vaší Emondově Roli vědmou. Vesnický vědmy jsou zvyklý odpovídat lidem na otázky a pomáhat jim s jejich problé-mama."

Mat se divoce zařehtal. "A poslouchat to její kázání o pití a ha-zardních hrách a...? Tome, ona se ke mně chová, jako by mi bylo de-set. Podle mě si myslí, že si jednou vezmu nějakou milou holku a usa-dím se v tátově hospodářství."
"Někteří lidé by proti takovýmu životnímu stylu nic nenamíta-li," poznamenal Tom tiše.
"No, já jo. Já chci víc než krávy a ovce a tabák na zbytek živo-ta. Chci -" Mat zavrtěl hlavou. "Všechny ty díry, co mám v pa-měti. Občas si myslím, že je dokážu zaplnit, že vím... Ať shořím, ani nevím, co vím, ale vím, že to chci vědět. To je pěkně zapekli-tá hádanka, co?"
"Nejsem si jistej, jestli by ti s tímhle pomohla i Aes Sedai. Kej-klíř teda rozhodně ne."
"Řekl jsem žádný Aes Sedai!"
Tom si zhluboka povzdechl. "Uklidni se, chlapče. Já to nenavr-hoval."
"A já odcházím. Jenom si seženu věci a najdu koně. Nezůstanu tu ani o minutu dýl."
"Uprostřed noci? Ráno to bude stačit." Zdržel se poznámky: Jestli opravdu odejdeš. "Posaď se. Uklidni se. Zahrajeme si dámu. Mám tu někde džbánek vína."
Mat zaváhal a pohlédl na dveře. Nakonec si s trhnutím narovnal kabátec. "Ráno to bude stačit." Mluvil nejistě, ale zvedl překocenou trojnožku a přistavil ji ke stolu. "Ale nechci žádný víno," do-dal, když si sedal. "Stávají se mi divný věci, i když mám čistou hlavu. Chci po-znat ten rozdíl."
Tom zamyšleně položil šachovnici a sáček s kameny na stůl. Tak snadné bylo toho mládence přesvědčit. Tom to viděl tak, že ho přitahuje ještě silnější ta'veren jménem Rand al'Thor. Napadlo ho, zda je lapen stejně. On v životě rozhodně nesměřoval k Tearském Kameni a tomu pokoji, kde se s Randem poprvé setkal, ale od té doby to s jeho životem cukalo jako papírový drak cuká za šňůru. Jestli se rozhodne odejít, dejme tomu, kdyby se Rand opravdu zbláznil, bude také nachá-zet důvody, aby to odložil?
"Co je tohle, Tome?" Mat pod stolem narazil botou na truhličku s dopisy. "Můžu to odsunout stranou?"
"Jistě. Jen si poslu ž." V duchu sebou trhl, když Mat truhličku hrubě odstrčil nohou. Doufal, že všechny kalamáře řádně zašpun-toval. "Vyber si," řekl a natáhl ruce.
Mat ho poklepal na levou, a když ji Tom otevřel, objevil se hladký černý kámen, plochý a kulatý. Chlapec se vítězoslavně za-smál, protože začínal, a položil kámen na šachovnici. Nikoho, kdo by spatřil dychtivost v jeho očích, by ani nenapadlo, že ještě před chviličkou byl dvakrát dychtivější odejít. Na záda se mu lepila ve-likost, kterou odmítal uznat, a Aes Sedai, která si ho hodlala ne-chat jako jednoho ze svých mazlíčků. Ten mládenec byl opravdu chycený v pasti.
Tom usoudil, že jestli je sám také chycený, stálo by za to pomo-ci aspoň jednomu muži osvobodit se od Aes Sedai. Stálo by to za to splatit patnáct let starý dluh.
Náhle zvláštním způsobem spokojený položil na šachovnici bí-lý kámen. "Už jsem ti někdy vyprávěl," pronesl přes troubel fajf-ky, "jak jsem se jednou vsadil s jednou Domani? Měla oči, který dokázaly chlapovi vypít duši, a takovýho zvláštního červenýho ptáčka, co si ho koupila na lodi Mořskýho národa. Tvrdila, že umí předpovídat bu-doucnost. Ten ptáček měl tlustej žlutej zobák skoro tak dlouhej, jako byl sám, a měl..."

KAPITOLA PÁTÁ

Tazatelky

"Už by měly být zpátky." Egwain zuřivě mávala malovaným hedvábným vějířem vděčná za to, že noci tu byly aspoň o trochu chladnější než dny. Tairenské ženy nosily vějíře pořád - přinej-menším šlechtičny a bohaté měšťky - ale ona neviděla, že by v je-jich používání byl nějaký rozdíl, snad až po západu slunce, a ani pak ne příliš velký. Dokonce i lampy, velké zlaté, se zrcátky, v po-stříbřených kroužcích na stěnách, jako by k vedru ještě přispívaly. "Co je mohlo zdržet?" Hodina, Moirain jim ji slíbila, poprvé po mnoha dnech, a pak bez vysvětlení odešla ani ne po pěti minutách. "Naznačila ti, proč ji chtějí, Aviendho? Nebo kdo si ji vyžádal, když už jsme u toho?"

Sedíc se zkříženýma nohama na studené podlaze u dveří, Aie-lanka s velkýma, překvapivě zelenýma očima v opálené tváři pokrčila trochu rameny. V kabátci, spodcích a měkkých botách, se šufou pře-hozenou přes ramena vypadala neozbrojená. "Carren tu zprávu šeptala Moirain Sedai. Nehodilo by se poslouchat. Je mi lí-to, Aes Sedai."

Egwain provinile nahmátla prsten s Velkým hadem, který měla na pravé ruce, zlatý had se na něm kousal do vlastního ocasu. Ja-ko přijatá novicka by měla mít prsten na prostředníčku levé ruky, ale když vznešení páni uvěřili, že mají ve zdech Kamene čtyři ho-tové Aes Sedai, chovali se aspoň slušně, tedy aspoň co tairenští šlechtici za slušné chování považovali. Moirain samozřejmě ne-lhala. Nikdy ne-řekla, že jsou víc než přijaté. Ale taky nikdy neřekla, že jsou přijaté, a nechala každého, ať věří tomu, co si mys-lí, že vidí. Moirain nemohla lhát, ale mohla nechat pravdu tanco-vat jako gigu.

Nebylo to poprvé od chvíle, co opustily Bílou věž, kdy Egwain s ostatními předstírala, že je hotová sestra, ale čím dál víc jí vadi-lo kla-mat Aviendhu. Měla aielskou ženu ráda, myslela si, že by se mohly stát přítelkyněmi, kdyby se někdy dostaly k tomu, aby se navzájem poznaly. To ale nebylo možné, dokud si Aviendha bude myslet, že je Egwain Aes Sedai. Aielanka tu byla jen na Moirainin rozkaz, který Aes Sedai vydala z nějakých svých důvodů. Egwain tušila, že Moirain chtěla, aby měly aielskou osobní stráž, jako by se už nenaučily se o sebe postarat. Přesto i kdyby se s Aviendhou opravdu spřátelila,

ne-mohla by jí říci pravdu. Nejlepší způsob, jak zachovat tajemství, byl ten, kdy ho neznal nikdo, kdo ho nepotře-boval vědět. Další věc, kterou Moirain zdůrazňovala. Egwain si občas přála, aby se Aes Sedai zmýlila, ošklivě zmýlila, jen jednou. Samozřejmě takovým způsobem, aby to neznamenalo katastrofu. To byla ta potíž.

"Tanchiko," zamumlala Nyneiva. Tmavý cop, silný jako zápěs-tí, jí visel na zádech až do pasu. Teď vyhlížela úzkým oknem, je-hož křídla byla v naději na noční vánek otevřená dokořán. Dole na široké řece Erinin se pohupovaly lucerny několika málo rybář-ských člunů, které se neodvažovaly po proudu, ale Egwain pochy-bovala, že je Ny-neiva vidí. "Zřejmě se nedá dělat nic jinýho než se vydat do Tanchi-ka." Nyneiva si nepřítomně popotáhla za zelené šaty s hlubokým vý-střihem, který jí ponechával nahá i ramena. Dě-lávala to často. Nyneiva by rozhodně popřela, že ty šaty nosí kvů-li Lanovi, Moirainino strážci - tedy popřela by to, kdyby se Eg-wain vůbec odvážila takové téma nanést - ale zelená, modrá a bílá byly zřejmě barvy, které se Lanovi na ženách nejvíc líbily, a tak všechny šaty, které měly jinou než modrou, zelenou či bílou bar-vu, zmizely z Nyneivina šatníku. "Zřejmě nic jinýho nezbývá." Neznělo to nadšeně.

Egwain se přistihla, že si šaty naopak vytahuje. - Necítila se v nich dobře, v šatech, které jí jen tak tak lnuly k ramenům. Na druhou stranu usoudila, že by nesnesla být víc oblečená. I když světle červená látka byla velice lehká, připadala jí jako vlněné suk-no. Přála si, aby se dokázala přimět nosit nějaké to průsvitné roucho, jaké nosívala Berelain. Ne že by se hodilo nosit je na veřej-nosti, ale určitě vypadalo, že je v něm chladněji.

Přestaň se rozčilovat kvůli pohodlí, řekla si odhodlaně. Radši přemýšlej o tom problému. "Možná," řekla nahlas. "Já si teda moc jistá nejsem."

Uprostřed komnaty stál dlouhý úzký stůl, naleštěný do vysoké-ho lesku. V čele blíž k Egwain stála vysoká židle, mělce vyřezá-vaná a tu a tam pozlacená, na Tear docela prostá, protože židle, které stály po stranách stolu, měly mnohem nižší opěradla a ty na druhém konci spíš připomínaly lavice. Egwain neměla ponětí, k čemu Tairenům tato komnata může sloužit. Ona ji s ostatními vy-užila k výslechu dvou zajatců, lapených při pádu Kamene.

Nedokázala se přimět sestoupit do žaláře, i když Rand nařídil, aby veškerá výstroj, která zdobila stěny strážnice, byla buď rozta-vena, či spálena. Ani Nyneiva, ani Elain se tam také netoužily vrá-tit. Kromě toho tato jasně osvětlená komnata s čistě umetenou podlahou ze zelených dlaždic a s deštěním s vyřezávanými třemi tairenskými půlměsíci byla v ostrém protikladu k ponurým kob-kám z šedého kamene, šerým, dusným a špinavým. To taky muse-lo trochu obměkčit ty dvě ženy v hrubých vlněných šatech vězeňkyň.

Byly to však jen ty šaty ze silné hnědé vlny, co většině lidí oznamovalo, že Joiya Byir, stojící zády ke stolu, je vězeňkyně. Bývala bílou adžah, ale i když přešla na stranu černých, neztratila nic z chlad-né nadutosti bílých sester. Každým rysem dávala najevo, že na protější stěnu hledí jen proto, že se k tomu sama rozhodla. Jen žena, která sa-ma mohla usměrňovat, by spatřila na palec silné pra-meny vzduchu, které Joiye držely paže u boků a poutaly jí kotní-ky. Klec utkaná ze vzduchu jí držela hlavu rovně. Dokonce i uši měla ucpané, takže ne-slyšela, co lidé kolem říkají, pokud jí to ony nedovolily.

Egwain znovu zkontrolovala štít spletený z pramenů ducha, kte-rý Joiye zabraňoval dotknout se pravého zdroje. Štít držel, jak Eg-wain samozřejmě věděla. Sama Joiyu těmi prameny opletla a spo-jila je tak, aby se štít sám udržel, ale nebylo jí příjemné pobývat ve stejné místnosti s temnou družkou, která má schopnost usměrňo-vat, i když byla odříznutá. Joiya byla horší než obyčejná temná družka. Byla černá adžah. Vražda patřila k nejméně závažným z jejích zločinů. Měla by se plazit po zemi pod tíží porušených pří-sah, zmařených životů a zničených duší.

Joiyina spoluvězeňkyně, její sestra v černém adžah, její sílu po-strádala. Amico Nagoyin stála na druhém konci stolu se svěše-nými rameny a sklopenou hlavou a zdálo se, že pod Egwaininým pohledem se ještě víc stáhla do sebe. Ji nebylo třeba odstiňovat. Amico utišily, když ji zajaly. Byla stále schopna vycítit pravý zdroj, ale už se ho ni-kdy nedotkne, už nikdy nebude usměrňovat. Touha po usměrňování, potřeba usměrňování však zůstanou, nalé-havé jako potřeba dýchat, a svou ztrátu bude cítit do konce svých dnů, saidar už však bude navždy mimo její dosah. Egwain si přá-la, aby v sobě dokázala najít aspoň kapku lítosti. Ale zase tak moc si to nepřála.

Amico cosi zamumlala do stolní desky. "Cože?" ozvala se Ny-neiva. "Mluv nahlas." Amico pokorně zvedla hlavu na útlém krku. Stále to byla krás-ná žena s velkýma tmavýma očima, ale něco se na ní změnilo, ně-co, co Egwain nedokázala přesně určit. Nebylo to tím, že si stra-chem mačkala drsný vězeňský hábit. Bylo to něco jiného. Amico polkla a řekla: "Měly byste jít do Tanchika." "Tos nám řekla už aspoň dvacetkrát," prskla Nyneiva. "Padesát-krát. Pověz nám něco nového. Nový jména, co ještě neznáme. Kdo ve Věži ještě patří k čer-nému adžah?"
"Já nevím. Musíte mi věřit." Amico mluvila unaveně, naprosto zmoženě. Rozhodně ne tak, jak mluvila, když byly ony vězeňkyněmi a ona žalářnicí. "Než jsme odešly z Věže, věděla jsem jenom o Liand-rin, Chesmal a Rianně. Myslím, že žádná z nás neznala víc než dvě tři další. Až na Liandrin. Už jsem vám řekla všechno, co vím."
"Tak to jsi na ženu, která chtěla vládnout části světa, až se Tem-ný osvobodí, dost nevědomá," podotkla suše Egwain a na zdůraz-nění svých slov sklapla vějíř. Stále ještě ji ohromovalo, jak snad-no to teď dokáže vyslovit. Žaludek se jí přitom sice stále svíral a po zádech jí i teď běhal mráz, ale už nechtěla křičet či s pláčem utéci. Bylo možné zvyknout si na cokoliv.
"Tenkrát jsem vyslechla Liandrin, když jednou mluvila s Te-maile," řekla Amico unaveně a po několikáté začala vyprávět stejný příběh. V prvních dnech zajetí se svůj příběh snažila vyšperkovat, ale čím víc si přidávala, tím spíš se zaplétala do vlastních lží. Teď větši-nou mluvila stejně, slovo od slova. "Kdybyste viděly Liandrinin obli-čej, když mě zahlédla... Byla by mě zavraždila na mís-tě, kdyby si byla myslela, že jsem něco zaslechla. A Temaile ráda ubližuje lidem. Líbí se jí to. A já slyšela jenom kousek, než si mě všimly. Liandrin říkala, že v Tanchiku cosi je, něco, co je nebez-pečné pro... pro něj." Myslela Randa. Nedokázala vyslovit jeho jméno a zmínka o Draku Znovuzrozeném jí vždycky dokázala ve-hnat slzy do očí. "Liandrin taky říkala, že je to nebezpečné pro každého, kdo to použije. Skoro tak nebezpečné, jako pro... něj. Proto tam nešla rovnou. A říkala, že to, že umí usměrňovat, ho ne-ochrání. Řekla: ‚Až to najdeme, ta jeho špinavá schopnost ho při-poutá k nám.'" Po obličeji jí stékal pot, ale zároveň se téměř neo-vladatelně třásla.
Ve svém příběhu nezměnila ani slovo.
Egwain otevřela ústa, ale Nyneiva promluvila první. "Už jsem toho slyšela dost. Podíváme se, jestli pro nás nemá něco nového ta druhá."
Egwain se na ni zlostně zamračila a Nyneiva její pohled opěto-vala. Ani jedna nemrkla. Občas si myslí, že je pořád vědmou, pomys-lela si Egwain ponuře, a já jsem pořád vesnická holka, kterou ona učí znát bylinky. Radši by si měla uvědomit, že teď se věci ma-jí jinak. Ny-neiva byla v usměrňování velice silná, silnější než Eg-wain, ale jen když se jí opravdu podařilo dosáhnout na pravý zdroj. Pokud nebyla rozzlobená, Nyneiva vůbec usměrňovat nedokázala.
Elain obvykle věci urovnávala, když došlo na tohle, což bylo častěji, než by být mělo. Když už Egwain napadlo, že věci urovná sama, již se zapřela a vypěnila, a snažit se pak něco urovnat by zna-menalo, že ustupuje. Tak to viděla Nyneiva, tím si byla Egwain jistá. Nevzpomínala si, že by kdy Nyneiva ustoupila, tak proč by měla ona? Tentokrát tu však Elain nebyla. Moirain si dědičku za-volala, aby s ní šla za Děvou, která přišla pro Aes Sedai. Bez ní na-pětí rostlo a obě přijaté čekaly, až ta druhá mrkne první. Aviendha skoro nedýchala. Držela se zpátky, nikdy se do jejich střetů ne-pletla. Bezpochyby to považovala za rozumné, držet se stranou.
Zvláštní bylo, že tentokrát je ze slepé uličky dostala Amico, i když nejspíš chtěla jen ukázat, jak spolupracuje. Obrátila se na druhý konec místnosti a trpělivě čekala, až ji spoutají.
Egwain si náhle uvědomila, jak je to všechno hloupé. Byla jedi-nou ženou v místnosti, která mohla usměrňovat - pokud se Nyneiva nerozčílí, nebo neselže Joiyin štít. Bez přemýšlení znovu zkontrolo-vala tkanivo ducha - a ona se věnuje souboji pohledů, zatímco Amico čeká na svá pouta. Jindy by se nejspíš sama sobě vysmála. Místo toho se teď otevřela saidaru, tomu neviditelnému, všudypřítomnému záři-vému teplu, které jako by vždy bylo těsně mimo dohled. Naplnila ji jediná síla, jako zdvojnásobené radosti života, a ona kolem Amico setkala prameny.
Nyneiva jenom zabručela. Bylo sporné, byla-li dost navztekaná, aby vycítila, co Egwain udělala - když se nerozčílila, nedokázala to - ale mohla vidět, jak Amico ztuhla, když se jí dotkly prameny vzduchu, a pak se do nich napůl sesula, snad aby ukázala, že se vů-bec nevzpírá.

Aviendha se otřásla, jako to dělala vždy, když věděla, že někde blízko je usměrňována jediná síla. Egwain spletla prameny tak, aby Amico neslyšela - vyslýchat je zvlášť by nebylo k ničemu, kdyby mohly slyšet, co ta druhá vy-práví - a obrátila se k Joiye. Přendala si vějíř z ruky do ruky, aby si mohla otřít dlaně do šatů, a se znechuceným výrazem se zarazi-la. Její zpoce-né dlaně neměly nic společného s teplotou ovzduší.

"Její obličej," ozvala se náhle Aviendha. Což bylo překvapivé, protože pokud na ni Moirain nebo některá ze tří dívek nepromlu-vily první, skoro nikdy se sama neozvala. "Obličej Amico. Nevy-padá tak jako dřív, jako by se jí léta vyhýbala. Ne tak jako dřív. Je to proto, že byla... protože byla utišená?" spěšně dokončila skoro bez dechu. Díky tomu, že se s nimi tolik stýkala, získala pár no-vých návyků. Žádná žena ve Věži by nedokázala o utišení mluvit, aniž by ji nezamrazilo.

Egwain popošla kolem stolu, aby viděla na obličej Amico z dru-hé strany, a přitom zůstala mimo dohled Joiyy. Joiyiny oči jí vždy proměnily žaludek v rampouchy.

Aviendha měla pravdu. Byl tu rozdíl, jehož si sama všimla, i když ho nepochopila. Amico vypadala mladě, možná mladší než sama Egwain, ale nebyla to ta bezvěkost Aes Sedai, která dlouhá léta praco-vala s jedinou sílou. "Máš bystrý oči, Aviendho, ale já nevím, jestli to má něco společnýho s utišením. Ale asi to tak bu-de. Nevím, co jinýho by to mohlo způsobit."

Uvědomila si, že nemluví moc jako Aes Sedai, které obvykle hovořily tak, jako by věděly všechno. Když Aes Sedai řekla, že ně-co neví, většinou se jí podařilo, aby byla nevědomost zahalena do haldy znalostí. Zatímco honem honem pátrala po něčem vhodně nabubře-lém, zachránila ji Nyneiva.

"Jen málo Aes Sedai kdy v sobě spálilo schopnost usměrňovat, a ještě míň jich kdy bylo utišeno."

"Spálit" se tomu říkalo, když to byla nehoda. Oficiálně utišení předcházel soud a rozsudek. Egwain v tom však neviděla žádný rozdíl. Bylo to jako mít dvě slova pro pád ze schodů v závislosti na tom, jestli jste klopýtli či vás někdo strčil. Většina Aes Sedai na to měla stejný názor, jen když učily mladší a přijaté novicky. Vlastně to byla tři slo-va. Muži byli "kroceni", museli být zkroceni dřív, než zešíleli. Jenže teď tu byl Rand a Věž se ho zkrotit neod-važovala.

Nyneiva nasadila poučný tón, bezpochyby se snažila mluvit ja-ko Aes Sedai. Egwain si uvědomila, že napodobuje Sheriam před začátkem hodiny, jak tu tak stála s rukama v bok a lehkým úsmě-vem, jako by všechno bylo snadné, když se do toho opravdu dáte.

"Utišení není věc, kterou by si někdo vybral ke studiu, víš," po-kračovala Nyneiva. "Obvykle se má za to, že je nevratné. To, co ženě umožňuje usměrňovat, nelze vrátit, je-li to jednou odstraně-no, stejně jako třeba léčení nedokáže vrátit zpátky useknutou ru-ku." Aspoň zatím nikdy nikdo utišení vyléčit nedokázal, i když se konaly pokusy v tomto směru. Co Nyneiva říkala, byla obecně vzato pravda, i když některé hnědé adžah by studovaly téměř co-koliv, kdyby k tomu měly možnost, a některé žluté sestry, nejlepší léčitelky, by se pokusily vylé-čit cokoliv. Ale neexistoval ani ná-znak úspěchu při léčení ženy, která byla jednou utišena, "Kromě toho je známo jen málo. Ženy, které byly utišeny, zřídkakdy přeži-jí víc než pár let. Zřejmě přestanou chtít žít, vzdají se. Jak jsem už říkala, je to nepříjemné téma."

Aviendha si znepokojeně poposedla. "Jen mě tak napadlo, že by to mohlo být tím," řekla tiše.

Egwain si to ovšem také myslela. Rozhodla se, že se na to optá Moirain, pokud se k ní někdy dostane, aby u toho nebyla Avien-dha. Zdálo se, že jí jejich klam překáží stejně tolik, jako je užiteč-ný.

"Zjistíme, jestli bude Joiya taky vykládat to samý." Přesto se musela sebrat, než dokázala rozplést prameny vzduchu, jimiž byla temná družka ovinutá.

Joiya už musela být z toho dlouhého nehybného stání celá ztuh-lá, ale teď se k nim ladně otočila. Pot, jenž se jí perlil na čele, nedoká-zal umenšit její důstojnost a sílu osobnosti o nic víc, než hru-bé vězeň-ské hadry naznačovaly, že tu snad není z vlastní vůle. Byla to hezká žena a bylo na ní cosi mateřského, i přes její bezvěké hladké tváře, něco uklidňujícího. Ale tmavé oči zasazené do té milé tváře v sobě měly cosi z jestřába. Teď se na ně usmála, i když jí úsměv nikdy ne-vystoupil až k očím. "Světlo na vás sviť. Kéž vás chrání ruka Stvoři-tele."

"Tohle nebudu poslouchat." Nyneiva mluvila tiše a klidně, ale přehodila si cop přes rameno a koneček sevřela v pěsti, jako to dě-lala vždy, když se hněvala nebo byla nejistá. Egwain si však ne-myslela, že by byla Nyneiva teď nejistá. Nyneivě z Joiyy zřejmě nenaskakovala husí kůže jako Egwain.

"Lituji svých hříchů," pokračovala smířlivě Joiya. "Drak se zno-vu zrodil a třímá Callandor. Proroctví jsou

naplněna. Temný musí padnout. Teď to chápu. Moje lítost je opravdová. Nikdo nemůže krá-čet ve Stínu tak dlouho, aby nemohl opět přijít ke Světlu."
Nyneivin obličej dostával s každým slovem tmavší barvu. Eg-wain si byla jista, že je teď Nyneiva natolik rozzlobená, aby doká-zala usměrňovat, ale pokud by to udělala, nejspíš by Joiyu uškrti-la. Egwain samozřejmě na Joiyinu lítost nevěřila o nic víc než Nyneiva, ale to, co říkala, mohla být docela dobře pravda. Joiya byla klidně schopná přejít na tu stranu, o níž si myslela, že nako-nec zvítězí. Nebo se jen snažila získat čas v naději na záchranu.
Aes Sedai by neměla být schopna lhát, dokonce i ta, která na ten titul ztratila veškerá práva, by neměla být schopná lhát přímo. Prv-ní ze tří přísah, skládaných s holí přísahy v ruce, by to měla zaří-dit. Ale ať už Temnému skládaly jakékoliv přísahy, když se stávaly černými adžah, zřejmě tím přerušily všechny tři přísahy skládané ve Věži.
Dobrá. Amyrlin je poslala chytit černé adžah, chytit Liandrin a ostatních dvanáct žen, které ve Věži spáchaly několik vražd a pak z ní uprchly. A teď si budou muset vystačit s tím, co jim ty-hle dvě řek-nou.
"Tak nám to pověz znovu," nařídila jí Egwain. "A tentokrát ji-nými slovy. Už mě unavuje poslouchat pohádky naučený nazpa-měť." Pokud Joiya lhala, byla větší naděje, že sama klopýtne, po-kud bude ten příběh vyprávět jinak. "Poslechneme si to." To řekla kvůli Nynei-vě. Ta si hlasitě odfrkla a stroze kývla.
Joiya pokrčila jen rameny. "Jak si přeješ. Takže. Jinými slovy. Ten falešný Drak, Mazrim Taim, co ho chytili v Saldeii, dokázal usměrňovat s neuvěřitelnou silou. Možná byl silný jako Rand al'Thor, nebo skoro, pokud se dá věřit zprávám. Než ho přivedou do Tar Valo-nu a zkrotí, Liandrin ho chce osvobodit. Bude prohlášen za Draka Znovuzrozeného a pod jménem Rand al'Thor ho pošlou ničit v tako-vém měřítku, jaké svět od stoleté války neviděl."
"To je nemožný," skočila jí Nyneiva do řeči. "Vzor nepřijme falešného Draka, ne teď, když se Rand prohlásil."
Egwain si povzdechla. Tohle už slyšely, ale Nyneiva se tady vždycky začala hádat. Egwain si nebyla jistá, zda to není tím, že Ny-neiva doopravdy nevěří, že je Rand Drakem Znovuzrozeným, bez ohledu na to, co říkala, bez ohledu na proroctví a Callandor a pád Kamene. Nyneiva byla právě o tolik starší, že na Randa do-hlížela, když byl malý, stejně jako na Egwain. Byl z Emondovy Role, a Ny-neiva stále viděla jako svou první povinnost chránit li-di z Emondovy Role.
"Tohle vám říkala Moirain?" zeptala se Joiya s náznakem opo-vržení.
"Moirain od svého povýšení mezi hotové sestry strávila ve Vě-ži jen málo času, a i jinde se se sestrami příliš nestýkala. Asi ví, jak cho-dí život na vesnici, možná i něco o mezinárodní politice, ale hovoří s jistotou o věcech, které zjistila jen díky studiu a hovoru s těmi, které zná. Samozřejmě může mít pravdu. Mazrim Taim se možná nedokáže prohlásit za Draka Znovuzrozeného. Ale jestli to za něj udělají ostatní, tak v čem bude rozdíl?"
Egwain si přála, aby se Moirain vrátila. Ta žena by nemluvila tak sebevědomě, kdyby tu byla Moirain. Joiya věděla až příliš dob-ře, že jsou s Nyneivou jen přijaté novicky. A v tom byl rozdíl.
"Tak dál," řekla Egwain skoro stejně drsně jako Nyneiva. "A pamatuj, jinými slovy."
"Jistě," odtušila Joiya, jako by odpovídala na zdvořilou výzvu, ale oči se jí leskly jako střípky černého skla. "Následky jsou vám jas-né. Randu al'Thorovi se bude dávat za vinu pustošení způsobe-né... Randem al'Thorem. Každý důkaz, že to není stejný muž, lidé opomi-nou. Koneckonců, kdo ví, jaké triky Drak Znovuzrozený umí? Možná i být na dvou místech najednou. Dokonce i ten druh lidí, co se vždyc-ky přidává k falešným Drakům, bude váhat, když bude stát tváří v tvář bezuzdnému vraždění, i něčemu horšímu. Ti, kdo se neodvrátí před takovými jatkami, budou hledat Randa al'Thora, který se bude zřejmě s nadšením koupat v krvi. Státy se spojí, jako to udělaly v aielské vál-ce -" omluvně se usmála na Aviendhu, což se však neslučovalo s její-ma nemilosrdnýma očima, "- ale bezpochyby mnohem rychleji. To nezvládne dokonce ani Drak Znovuzrozený, ne nadlouho. A tak bude rozdrcen dřív, než dojde k Poslední bitvě, právě těmi, které měl za-chránit. Temný se pak osvobodí, nadejde den Tarmon Gai'donu a Stín pokryje zemi a přetvoří vzor navěky. To má Liandrin v plánu." V je-jím hlase ne-byl ani náznak uspokojení, ale ani hrůzy.
Byla to přijatelná historka, mnohem uvěřitelnější než příběh Amico o tom, jak vyslechla pár vět, ale Egwain věřila Amico a ne Joiye. Možná proto, že jí chtěla věřit. Nejasné hrozbě v Tanchiku bylo snazší

čelit než tomuto skutečnému, dopodrobna vypracova-nému plá-nu, jak proti Randovi každého poštvat. Ne, pomyslela si. Joiya lže. Jsem si tím jistá. Nemohly si však dovolit pominout ně-který z příběhů. Ale oběma naráz se také věnovat nemohly, ne po-kud měly mít nějakou naději na úspěch.
V té chvíli se rozlétly dveře a dovnitř vkráčela Moirain s Elain za patami. Dědička se mračila do podlahy, ztracená v neveselých myšlenkách, ale Moirain... Aes Sedai pro jednou pozbývala své vy-rovnanosti. Z tváře jí čišel nepříčetný vztek.

KAPITOLA ŠESTÁ

Možnosti

"Rand al'Thor," oznámila Moirain vzduchu tichým napjatým hlasem, „je tupohlavý, umíněný, naprosto příšerný... chlap!"
Elain rozzlobeně zvedla hlavu. Její chůva Lini říkávala, že bys-te spíš dokázali spříst hedvábí z prasečích štětin než udělat z mu-že něco jiného než muže. Ale to Randa nijak neomlouvalo.
"My je tak ve Dvouříčí vychováváme." Nyneiva náhle potlačo-vala úsměv a uspokojení. Zřídka se jí podařilo skrýt nelibost k Aes Sedai aspoň z poloviny tak dobře, jak si myslela. "Ženy z Dvouříčí s nima nikdy nemívaly problémy." Podle překvapeného pohle-du, který po ní vrhla Egwain, bylo jasné, že je to lež dost velká, aby jí zajistila umytí pusy mýdlem.
Moirain svraštila obočí, jako by chtěla Nyneivě drsně odpově-dět. Elain se zavrtěla, ale nepřišla na nic, čím by mohla hrozící hádku zahnat. Hlavu měla plnou Randa. Neměl žádné právo! Ale jaké právo měla ona?
Místo toho se ozvala Egwain. "A co provedl, Moirain?" Aes Se-dai stočila zrak na Egwain a pohled měla tak tvrdý, že mladá žena o krok ustoupila, prudce otevřela vějíř a začala si ner-vózně ovívat obli-čej. Ale Moirain se již obrátila k Joiye a Amico. Jedna ji ostražitě po-zorovala a druhá byla svázaná, a tudíž vníma-la jen protější stěnu.
Elain sebou mírně trhla, když si uvědomila, že Joiya není spou-taná. Spěšně zkontrolovala štít, který jí bránil dosáhnout na pravý zdroj. Doufala, že si toho, jak nadskočila, nikdo jiný nevšiml. Joya ji vyděsila skoro k smrti, ale Egwain a Nyneiva se nebály o nic víc než Moirain. Občas bylo těžké být tak chrabrá, jak se čekalo od dědičky Andoru. Elain si často přála, aby to zvládala alespoň tak, jako ty dvě.
"Stráže," reptala Moirain. "Viděla jsem je na chodbě a nic mě nenapadlo." Uhladila si šaty a s očividnou námahou se sebrala. Elain usoudila, že ještě nikdy neviděla Moirain tak vyvedenou z míry, jako dneska večer. Ale Aes Sedai k tomu měla dobrý dů-vod. O nic větší než já. Nebo ano? Přistihla se, jak se vyhýbá po-hledu Egwain do očí.
Kdyby byly takhle rozčilené Egwain, Nyneiva či Elain, Joiya by byla jistě něco řekla, něco nenápadného

a dvojsmyslného, vypočítané-ho tak, aby je to ještě trochu víc namíchlo. Přinejmenším kdy-by tu byly samy. Ale Moirain jen mlčky nejistě sledovala pohle-dem.
Moirain přešla podél stolu a opět byla klidná. Joiya byla nejmé-ně o hlavu vyšší, ale i kdyby byla také oděna v hedvábí, stejně by ne-bylo pochyb, kdo v místnosti ovládá situaci. Joiya sice neucouvla, ale na okamžik pevněji stiskla sukni, než se ovládla.
"Zařídila jsem," řekla Moirain tiše, "že vás za čtyři dny vezmou lodí proti proudu do Tar Valonu a do Věže. Tam na vás nebudou tak jemné, jako jsme byly my. Jestli jsi zatím neříkala pravdu, tak ji řekni dřív, než dorazíte do Jižního přístavu, jinak zcela jistě skončíš na Zrádcovském nádvoří. Už s tebou nepromluvím, leda bys mi vzkázala, že chceš prozradit něco nového. A nechci od te-be slyšet slovo - ani jediné slovíčko - pokud to nebude něco no-vého. Věř mi, ušetří ti to v Tar Valonu bolest. Aviendho, požádej, prosím, kapitána, aby sem po-slal dva muže, ano?" Elain zamrkala, když se Aielanka rozvinula do celé své výšky a zmizela ve dve-řích. Aviendha byla občas tak nehyb-ná, až se zdálo, že v místnos-ti vůbec není.
Joiya pohybovala rty, jako by chtěla promluvit, ale když k ní Moirain vzhlédla, temná družka nakonec odvrátila zrak. Oči se jí leskly jako krkavci, číhala v nich černá vražda, ale jazyk držela za zuby.
Elain si všimla, jak Moirain náhle obklopila bílozlatá záře, záře ženy objímající saidar. Tu mohla vidět jedině jiná žena, vycvičená v usměrňování. Prameny držící Amico se rozpletly rychleji, než by to byla dokázala Elain. Byla totiž silnější než Moirain, tedy při-nejmenším k tomu měla předpoklady. Ženy, které je ve Věži učily, jejím možnostem - a možnostem Egwain a Nyneivy - málem ne-mohly uvěřit. Nyneiva z nich byla nejsilnější - když dokázala usměrňovat. Ale Moirain měla zkušenosti. Co ony se teprve učily, Moirain zvládla i se zavřenýma očima. Přesto existovaly některé věci, které Elain - a druhé dvě mladé ženy - dokázaly a které Aes Sedai nezvládala. Bylo to malé zadostiučinění tváří v tvář tomu, jak snadno Moirain Joiyu zastrašila.
Volná a zase schopná slyšet, Amico se obrátila a poprvé si uvě-domila Moirainin přítomnost. Vyjekla a předvedla pukrle tak hlubo-ké, jako by byla právě nastoupivší novicka. Joiya se zlostně mračila na dveře a vyhýbala se očím všech přítomných. Nyneiva, se zkříženými pažemi a klouby na ruce bílými, jak si pevně tiskla cop, věnovala Moirain pohled skoro stejně vražedný, jaký vrhala na Joiyu. Egwain si uhlazovala suknici a mračila se na Joiyu. Ela-in také svraštila obočí a přála si, aby dokázala být odvážná jako Egwain, a necítila se přitom, jako by přítelkyni zrazovala. Do to-ho přišel kapitán se dvěma dalšími obránci v černé a zlaté. Aviendha s nimi nebyla. Zřejmě využila příle-žitosti, jak uniknout Aes Sedai.
Prošedivělý důstojník se dvěma krátkými bílými pery na podšité přilbici se přikrčil, když mu oči padly na Joiyu, i když ona si ho ne-všímala. Kapitán nejistě přelétl pohledem ostatní ženy. Nálada v míst-nosti věštila potíže a žádný moudrý muž by se nechtěl za-plést do potí-ží mezi takovými ženami. Dva vojáci si u boku drželi dlouhé píky, skoro jako by se báli, že se budou muset sami bránit. Možná se toho opravdu báli.
"Odvedeš tyhle dvě zpátky do jejich cel," řekla mu Moirain břit-ce. "Zopakuj svoje rozkazy. Nechci, aby došlo k nějaké chybě."
"Ano, Ae -" Kapitánovi se stáhlo hrdlo. Ztěžka se nadechl. "Ano, má paní," řekl nakonec a nervózně si Moirain prohlížel, zda to bude vyhovovat. Když se na něj Aes Sedai jen dál vyčkávavě dívala, slyšitelně si vydechl úlevou. "Zajatkyně nesmí mluvit s ni-kým kromě se mnou, ani spolu ne. Dvacet mužů bude ve strážnici a dva před kaž-dou kobkou po celý čas, a kdyby se dveře kobky musely z nějakého důvodu otevřít, budou u toho čtyři muži. Já sám dohlédnu na přípravu jejich jídla a osobně jim je zanesu. Všechno jak jsi nařídila, má paní." V hlase se mu ozval náznak otázky. Ka-menem se ohledně zajatkyň a toho, proč musejí být tak přísně strá-ženy, šířily stovky dohadů. A také se šeptalo o Aes Sedai, a každý další takový příběh byl ještě temnější než ten předchozí.
"V pořádku," pravila Moirain. "Odveďte je."
Nebylo jasné, kdo víc touží po tom komnatu opustit, zda vězeň-kyně, či stráže. Dokonce i Joiya zrychlila krok, jako by už déle ne-snesla být zticha v přítomnosti Moirain.
Elain si byla jistá, že se od příchodu do místnosti tváří vyrovna-ně, ale přistoupila k ní Egwain a položila jí ruku kolem ramen. "Co se stalo, Elain? Vypadáš, že je ti do pláče."
Starost v jejím hlase Elain opravdu málem dohnala k slzám. Světlo! pomyslela si. Nebudu se chovat tak

hloupě. Nebudu! "Pla-čící žena je vědro, co nemá žádné dno. " Lini znala spoustu tako-vých po-řekadel.
"Třikrát -" vyjela na Moirain Nyneiva, „jenom třikrát! - jsi svo-lila, že nám je pomůžeš vyslechnout. Tentokrát jsi zmizela dřív, než jsme vůbec začaly, a teď nám klidně oznámíš, že je posíláš do Tar Valonu! Jestli nám nechceš pomoct, tak se do toho aspoň ne-pleť!"
"Nespoléhej příliš na autoritu amyrlin," usadila ji chladně Moi-rain. "Možná vás poslala za Liandrin, ale stále jste jenom přijaté a žalostně nevědomé, ať už máte jaké chcete dopisy. Nebo jste je snad chtěly vyslýchat věčně, než dosáhnete nějakého rozhodnu-tí? Vy lidé z Dvouříčí zřejmě máte spoustu práce s tím, jak se vy-hýbat rozhodnu-tím, která musejí být učiněna." Nyneiva otevírala a zavírala ústa a valila oči, jako by se nemohla rozhodnout, na kte-ré obvinění odpově-dět jako první, ale Moirain se již obrátila k Eg-wain a Elain. "Seber se, Elain. Jak chceš plnit amyrlininy rozkazy, pokud si myslíš, že ve všech zemích mají stejné zvyky, jako jsou ty, v nichž jsi vyrostla, to tedy nevím. A vůbec nechápu, z čeho jsi tak nešťastná. Nesmíš v žád-ném případě dovolit, aby tvoje city ublížily ostatním."
"Co tím myslíš?" chtěla vědět Egwain. "Jaký zvyky? O čem to mluvíš?"
"Berelain byla v Randových komnatách," vydechla tichým hlás-kem Elain dřív, než se stihla zarazit. Provinile mrkla na Egwain. Ta tedy jistě uměla skrývat své pocity.
Moirain se na ni káravě podívala a povzdechla si. "Ušetřila bych tě toho, kdybych mohla, Egwain. Kdyby Elain nedovolila, aby je-jí nechuť k Berelain převládla nad zdravým rozumem. Zvyky v Mayene nejsou takové jako ty, co znáte. Vím, Egwain, jaké city k Randovi chováš, ale už sis musela uvědomit, že z toho nemůže nic vzejít. On patří vzoru a dějinám."
Egwain, ignorujíc Aes Sedai, se podívala Elain do očí. Elain chtěla uhnout pohledem, ale nedokázala to. Egwain se náhle na-klonila blíž a zašeptala jí pod rukou. "Miluju ho. Jako bratra. A te-be jako sestru. Přeju vám štěstí."
Elain se rozšířily oči a na rtech se jí pomalu šířil úsměv. Prudce Egwain objala. "Děkuji ti," zašeptala tiše. "Já tě taky miluji, ses-třičko. Ó, jak ti děkuji."
"Pochopila to špatně," řekla Egwain napůl pro sebe a na tváři jí vykvetl úsměv. "Už jsi byla někdy zamilovaná, Moirain?"
Překvapivá otázka. Elain si neuměla představit Aes Sedai zami-lovanou. Moirain byla z modrého adžah, a modré sestry vkládaly veš-keré vášně do svých případů.
Štíhlou ženu to však nijak nezarazilo. Dlouho si obě dívky jen chladně prohlížela, jak se tak držely za ruce. Nakonec řekla: "Vsa-dila bych se, že znám obličej muže, jehož si vezmu, lépe než vy svého budoucího manžela."
Egwain na ni překvapeně hleděla.
"Koho?" vydechla Elain.
Aes Sedai zřejmě hned litovala, že promluvila. "Možná jsem tím jenom myslela, že žádná nic nevíme. Několika slovům přiklá-dáš příliš velký význam." Zamyšleně se podívala na Nyneivu. "Kdybych si snad někdy vybrala muže - a říkám snad - nebude to Lan. To musím říci."
To mělo Nyneivu uklidnit, ale ta to nejspíš moc ráda neslyšela. Nyneiva měla před sebou "tvrdý oříšek", jak to nazývala Lini, ne-boť milovala strážce, jenž byl zároveň mužem, který se vší mocí snažil její lásku neopětovat. Jak už to tak byl hloupý muž, pořád mluvil o tom, jak nemůže přestat bojovat ve válce proti Stínu, kte-rou ale nemůže nikdy vyhrát, a o tom, jak odmítá Nyneivu oblé-ci do vdovského šatu místo do svatební košile. A samé podobné hlouposti. Elain nechápala, jak se s tím dokáže Nyneiva srovnat. Nebyla to zrovna trpělivá žena.
"Jestli už jste skončily s řečma o mužích," ucedila Nyneiva ky-sele, jako by to chtěla dokázat, "možná bychom se mohly vrátit k dů-ležitým věcem." Trhala si za cop a její řeč nabírala na rych-losti a hlas na síle, jako vodní kolo s rozhozeným soukolím. "Jak máme poznat, jestli Joiya nebo Amico nelže, když je pošleš pryč? Nebo jestli nelžou obě? Nebo ani jedna? Mně se taky nelíbí, když tady jen tak přešlapu-jeme v nejistotě, Moirain, ať už si ty myslíš cokoliv, ale já už vlezla do mnoha pastí, aby se mi chtělo nakráčet do další. Ani nechci běhat jako kotě za klubkem. Mě... nás... amyrlin poslala za Liandrin a jejíma kamarádkama. A protože to pro te-be zřejmě není dost důležitý, abys věnovala dýl než chviličku svýho času a pomohla nám, tak bys nám aspoň nemusela podrážet nohy!"

Vypadalo to, že si snad utrhne cop a pokusí se s ním Aes Sedai uškrtit, a Moirain zas byla tak nebezpečně, chladně a křišťálově klid-ná, že to klidně mohlo ukazovat na to, že je připravená znovu udělit lekci, kterou naučila držet Joiyu pusu zavřenou. Elain usou-dila, že nastal čas, aby přestala jen sklíčeně přihlížet. Nevěděla, jak se mezi těmito ženami dostala do role mírotvůrce - občas by je nejradši všech-ny popadla za krk a zatřepala s nimi - ale její máti vždycky říkala, že žádné správné rozhodnutí není nikdy učiněno v hněvu. "Mohla bys ke svému seznamu věcí, které chceš vědět, dodat," nadhodila, "proč nás povolali k Randovi. Tam nás totiž Careen zavedla. Už je samozřejmě v pořádku. Moirain ho vyléčila." Při vzpomínce na svůj krátký pohled do jeho komnaty nedokázala potlačit zachvění, ale kouzlo se jí poda-řilo a pozornost od ožeha-vého tématu byla odvedena.
"Vyléčila!" vyjekla Nyneiva. "Co se mu stalo?"
"Skoro zemřel," poznamenala Aes Sedai stejně klidně, jako by říkala, že si dal šálek čaje.
Když naslouchaly Moirainině nevzrušené zprávě, Elain cítila, jak se Egwain třese, ale možná se taky třásla sama. Bublinky zla pro-pouštěné vzorem. Odrazy vyskakující ze zrcadel. Rand celý od krve a posekaný. Skoro jako by ji to napadlo dodatečně, Moirain dodala, že podle ní něco podobného zažili i Perrin a Mat, avšak dostali se z toho v pořádku. Ta žena musela mít v žilách místo krve led. Ne, Randova tvrdohlavost ji dost rozčílila. A když mluvi-la o svatbě, také nebyla úplně klidná, ač se to snažila ze všech sil předstírat. Ale teď by klidně mohla mluvit o tom, jestli ten štůček hedvábí má barvu, která by se jí líbila na šaty.
"A tohle... tyhle věci se budou stávat dál?" vydechla Egwain, když Moirain domluvila. "To neexistuje nic, čím bys to mohla za-razit? Nebo Rand?"
Malý modrý kamínek, který měla Moirain zavěšený ve vlasech, se prudce zakýval, jak Aes Sedai zavrtěla hlavou. "Ne, dokud se ne-nauči své schopnosti ovládat. Možná ani pak ne. Nevím, jestli vůbec bude kdy dost silný, aby dokázal tu nakažlivinu od sebe do-stat pryč. Aspoň by ale měl být schopný se lépe bránit."
"Nemůžeš mu nějak pomoct?" dožadovala se Nyneiva. "To ty jsi ta z nás, kdo by měl vědět všechno, nebo to aspoň předstírá. Ne-můžeš ho učit? Třeba jenom část? A necituj mi to přísloví o tom, jak ptáci učí ryby létat."
"Věděla bys toho víc," opáčila Moirain, "kdybys využívala stu-dia tak, jak bys měla. Měla bys vědět víc. Chceš vědět, jak použí-vat jedinou sílu, Nyneivo, ale nehodláš se učit o ní. Saidín není saidar. Prameny jsou jiné, způsob jejich splétání je jiný. Pták má prostě lepší šanci."
Tentokrát se odvést pozornost pokusila Egwain. - "A v čem je Rand umíněný zrovna teď?" Nyneiva otevřela ústa a Egwain do-dala: "Občas dokáže být jako kámen." Nyneiva s cvaknutím ústa zavřela. Všechny věděly, jaká je to pravda.
Moirain si je zamyšleně prohlédla. Elain si občas nebyla jistá, nakolik jim Aes Sedai důvěřuje. Či zda důvěřuje vůbec někomu. "Mu-sí odejít," řekla Aes Sedai nakonec. "Místo toho si tu sedí a Tairenové se ho už přestávají bát. A on si tu sedí, a čím déle se-dí a nic nedělá, tím víc budou Zaprodanci jeho nečinnost považo-vat za známku sla-bosti. Vzor se pohybuje a přeskupuje, jen mrtví jsou nehybní. On musí konat, jinak zemře. Na šipku z kuše do zad nebo na jed v jídle, nebo se Zaprodanci spojí a vyrvou mu duši z těla. Musí konat, jinak zemře." Elain sebou při každém zmíně-ném nebezpečí trhla. To, že bylo sku-tečné, to jenom zhoršovalo.
"A ty víš, co musí udělat, co?" ucedila napjatě Nyneiva. "Tys mu to už naplánovala."
Moirain kývla. "Nebo bys chtěla, aby se znovu vydal lovit sám? To se neodvažuji riskovat. Tentokrát by mohl zemřít, možná by se mu mohlo stát i něco horšího, než bych ho našla."
To byla pravda. Rand skoro nevěděl, co dělá. A Elain si byla jistá, že Moirain nijak netouží po tom přestat ho ovládat, byť na něj měla už jen malý vliv. Tak malý, jaký jí dovolil.
"A podělíš se s námi o ten svůj plán?" chtěla vědět Egwain. Teď tedy rozhodně ovzduší neuklidnila.
"Ano, udělej to," přidala se Elain a překvapilo ji, jak napodobu-je Egwainin chladný tón. Když se tomu mohla vyhnout, střety nevyhle-dávala. Její máti vždycky říkala, že lidi je snazší vést než je natlouci do řady.
Pokud jejich chování Moirain podráždilo, nedala to nijak naje-vo. "Ale je vám doufám jasné, že si to musíte nechat pro sebe. Plán odhalený je plán odsouzený k neúspěchu. Ano, vidím, že rozumí-te."

Elain tedy rozuměla. Plán to byl nebezpečný a Moirain si sama nebyla jistá, zda bude fungovat.
"Sammael je v Illianu," pokračovala Aes Sedai. "Tairenové jsou zralí na válku s Illianem, a naopak. Zabíjejí se navzájem už tisíc let a o nadcházející válce mluví, jako jiní lidé mluví o příští slavnos-ti. Po-chybuji, že by na tom něco změnilo, i kdyby o Sammaelově přítom-nosti věděli. Tear do toho podniku půjde ochotně za Ran-dem, a pokud on Sammaela svrhne, tak -"
"Světlo!" vykřikla Nyneiva. "Ty nejen chceš, aby začal válku, ale taky aby šel po jednom ze Zaprodanců! Není divu, že se zapřel. Na chlapa zas takový trouba není."
"Na konci se musí postavit Temnému," odtušila klidně Moirain. "Opravdu si myslíš, že se teď může vyhnout Zaprodancům? A co se války týče, i bez něj jich je dost, a každá je naprosto k ničemu."
"Každá válka je k ničemu," začala Elain, ale pak se odmlčela, jak ji osvítilo pochopení. Na tváři se jí musel objevit smutek a lí-tost, ale pochopení určitě také. Máti ji často učívala, jak vést stát, stejně jako mu vládnout, což byly dvě naprosto odlišné věci, ale obě byly nezbytné. A občas bylo nutné pro obojí dělat věci, které byly horší než jen nepříjemné, ale cena za to, že nebyly vykonány, pak byla mnohem vyšší.
Moirain se na ni soucitně podívala. "Není to vždycky příjemné, což? Tvoje matka tě nejspíš začala učit, už když jsi byla dost sta-rá, abys jí rozuměla, co budeš potřebovat k vládnutí, až po ní na-stoupíš."
Moirain sama vyrostla v královském paláci v Cairhienu, i když sama na trůn usednout neměla, ale byla spřízněná s vlád-noucím rodem a nepochybně dostávala stejné lekce. "Ale občas se zdá, že by nevědo-most byla lepší, být jen prostou venkovskou že-nou, která neví o ni-čem, co se děje za hranicí jejích polností."
"Další hádanky?" zavrčela opovržlivě Nyneiva. "Válka bývala něco, o čem jsem slýchávala od formanů, něco vzdáleného, čemu jsem doopravdy nerozuměla. Teď vím, co to je. Muži zabíjejí mu-že. Muži se chovají jako zvířata, jsou snížení na úroveň zvířat. Vy-pálený vesnice a statky a spálený pole. Hlad, nemoci a smrt, pro nevinný stejně jako pro viníky. Proč je ta tvoje válka lepší, Moirain? Proč je čistší?"
"Elain?" vyzvala dědičku Moirain tiše.
Elain zavrtěla hlavou - nechtěla tohle vysvětlovat - ale nebyla si jista, že by i její matka, sedíc na Lvím trůnu, dokázala mlčet, když by na ni Moirain upřela své tmavé oči a vybídla ji k řeči. "Válka přijde, ať už ji Rand začne nebo ne," začala tedy váhavě. Egwain k ní při-stoupila blíž a nevěřícně se na ni dívala, stejně ja-ko Nyneiva. Jak však pokračovala ve výkladu, obě ženy začínaly chápat. "Zaprodanci nebudou nečinně posedávat a čekat. Sammael nemůže být jediný, kdo se chopil otěží některého státu, je jenom jediný, o kom zatím víme. A nakonec půjdou po Randovi, možná osobně, ale určitě s vojsky, kte-rým zcela jistě velí. A státy, ve kte-rých Zaprodanci nevládnou? Kolik jich bude provolávat slávu Dračí zástavě a půjdou za ní do Tarmon Gai'donu, a kolik se jich přesvědčí, že pád Kamene je lež a Rand jen další falešný Drak, kterého je třeba svrhnout, falešný Drak možná dost silný na to, aby je mohl ohrozit, pokud proti němu nevytrhnou první? Ať tak nebo tak, válka bude." Prudce se odmlčela. Bylo toho víc, ale nemohla a nechtěla jim povědět i tu část.
Moirain žádné takové zábrany neměla. "Velmi správně," řekla a kývla, "ale není to všechno." Pohled, který vrhla na Elain, prozrazo-val, že ví, že Elain zbytek vynechala schválně. Teď klidně sepjala ruce a otočila se k Egwain a Nyneivě. "Ta válka nebude lep-ší ani čistší. Až na to, že k němu připoutá Taireny, a Illiánci ho také budou následovat, stejně jako nyní Tairenové. Jak by taky ne, až na Illianem zavlaje Dračí zástava? Jenom zprávy o jeho vítězství by mohly rozhodnout války v Tarabonu a Arad Domanu v jeho prospěch. To pro tebe budou skončené války. Jedinou ranou tak bude posílen na mužích i zbraních, takže by ho dokázalo porazit jen spojenectví všech zbývajících států odsud až k Morně, a záro-veň ukáže Zaprodancům, že není jen tlustá křepelka na větvi, če-kající, až si ji chytí do sítě. Oni by se pak měli mít na pozoru a je-mu by to mohlo získat čas, aby se naučil, jak používat svou sílu. Ale nejdřív se musí pohnout, být kladivem, ne podkovákem." Aes Sedai se lehce ošklíbla, klid jí pokazil náznak dřívějšího rozčilení. "On se musí pohnout první. A co dělá? Čte. Pročítá se do větších potíží."
Nyneiva vypadala otřeseně, jako by už viděla všechny ty bitvy a mrtvé. Egwain měla velké oči plné hrůzného pochopení. Z po-hledu na jejich výraz se Elain zachvěla. Jedna viděla Randa vy-růstat, druhá s ním vyrůstala. A teď musejí dohlédnout na to, aby začal válku. Ne Drak Znovuzrozený, ale Rand al'Thor.

Egwain se viditelně snažila uklidnit, chytila se nejmenšího pro-blému, naprosto nedůležitého. "Jak ho může čtení dostat do potí-ží?"
"Rozhodl se sám zjistit, co se praví v Dračích proroctvích." - Moirainina tvář zůstávala hladká a klidná, ale náhle mluvila stej-ně unaveně, jako se Elain cítila. "V Tearu jsou sice zakázána, ale hlavní knihovník měl v truhlici zamčeno devět různých překladů. Teď je má všechny Rand. Ukázala jsem na verš, který se hodí na tuto situaci, a on mi jej ocitoval v překladu ze staré kandorštiny.

‚Síla Stínu probudí
lidské tělo do zmatku, sváru a zkázy.
Znovuzrozený, označen a krvácející,
tančí s mečem ve snech a mlze,
připoutá spřísahance Stínu svou vůlí,
z města, ztraceného a zaprodaného,
znovu vede oštěpy do války,
zláme oštěpy a ukáže jim
pravdu dávno skrytou v prastarém snu.'"

Zamračila se. "To se hodí na tuto situaci, stejně jako na cokoliv. Illian je pod Sammaelovou nadvládou určitě zaprodané město. Vyve-de-li tairenské oštěpy do války a spoutá Sammaela, tak naplní tenhle verš. Prastarý sen o Draku Znovuzrozeném. Má dokonce kopii ve sta-rém jazyce, jako by z něj rozuměl víc než dvěma slo-vům. Honí se za stíny, a Sammael, Rahvin nebo Lanfear ho mo-hou chytit pod krkem dřív, než já ho dokážu přesvědčit, jakou dě-lá chybu."
"Je zoufalý." Nyneivin mírný tón nebyl určen Moirain, tím si byla Elain jista, ale Randovi. "Je zoufalý a snaží se najít vlastní cestu."
"Já jsem taky zoufalá," prohlásila pevně Moirain. "Celý život jsem zasvětila tomu, abych ho našla, a teď ho nenechám padnout, jestli mu v tom dokážu zabránit. - Už jsem skoro tolik zoufalá, abych -" Odmlčela se a našpulila rty. "Musí stačit, že udělám, co bude třeba."
"Ale to nestačí," prohlásila ostře Egwain. "Co chceš udělat?"
"Vy máte jiné starosti," řekla Aes Sedai. "Černé adžah -"
"Ne!" Elainin hlas byl ostrý jako nůž a tón velitelský. Jak tiskla měkkou modrou látku svých šatů, úplně jí zbělely klouby na ru-kou. "Necháváš si pro sebe příliš mnoho tajemství, Moirain, ale jedno nám řekni. Co mu chceš udělat?" Hlavou se jí mihl obraz, jak Moirain drží a v případě nutnosti z ní pravdu vytřásá.
"Jemu? Nic. No dobrá. Není důvod, abyste to nemohly vědět. Viděly jste to, čemu Tairenové říkají velká sbírka?"
Na to, jak se Tairenové hrozně báli jediné síly, měli v Kameni kupodivu dost velkou sbírku předmětů spojených se silou. Větší byla jen v Bílé věži. Elain si, například, myslela, že ji mají, jelikož byli nuceni tak dlouho strážit Callandor, ať už po tom toužili či ni-koliv. Dokonce i Meč, jenž není mečem, mohl vypadat méně dů-ležitý, když byl jen jednou z mnoha podobných věcí. Ale Taireno-vé se nikdy ne-dokázali přimět svou kořist vystavit. Velká sbírka byla uložena v ně-kolika špinavých, přecpaných pokojích ještě hlouběji ve skále, než byly vězeňské kobky. Když ji Elain poprvé viděla, zámky na dveřích byly dávno zrezivělé, pokud se už dveře prostě nerozpadly v prach.
"Strávily jsme tam celý den," řekla Nyneiva. "Abychom zjisti-ly, jestli Liandrin a její přítelkyně něco nevzaly. Zřejmě ne. Všech-no bylo hrozně zaprášený a plesnivý. Na přepravu všeho do Věže bude potřeba aspoň deset říčních člunů. Možná tam někomu budou dávat ty věci smysl. Mně teda ne."
Pokušení rýpnout si do Moirain bylo zřejmě příliš velké, aby si je dokázala odpustit, protože dodala: "Tohle všech-no bys věděla, kdybys nám věnovala alespoň tro-chu času."
Moirain si jí nevšímala. Byla zahleděná do sebe a zkoumala vlastní myšlenky. Když promluvila, jako by hovořila k sobě. "Ve sbír-ce je jeden zvláštní ter'angrial, vypadá jako dveřní rám z kre-vele, na pohled mírně zkřivený. Jestli ho nedonutím dojít k něja-kému rozhod-nutí, možná jím budu muset projít." Malý modrý ka-mínek na jejím čele se zachvěl a zajiskřil. Moirain se na něco takového očividně nijak netěšila.
Při zmínce o ter'angrialu Egwain pudově sáhla na živůtek. Vši-la si tam malou kapsičku, aby měla kam

dát jeden kamenný prsten. Ten prsten byl ter'angrial, svým způsobem velice mocný, i když byl malý, a Elain byla jednou ze tří žen, které věděly, že ho Egwain má. Tou třetí nebyla Moirain.
Byly to zvláštní věci, tyhle ter'angrialy, pozůstatky z věku po-věstí, stejně jako angrialy a sa'angrialy, i když se nacházely častěji. Ter'angrial jedinou sílu využíval, místo aby ji zesiloval. Kaž-dý byl zjevně vyroben k nějakému konkrétnímu účelu, nic jiného dělat neu-měl, ale i když se dodnes některé používaly, nikdo si ne-byl jist, zda jejich dnešní využití má něco společného s jejich pů-vodním účelem. Hůl přísahy, s níž žena skládala tři přísahy, aby se mohla stát Aes Se-dai, byl ter'angrial, který zajišťoval, že tyto pří-sahy se stanou součástí jejího těla. Poslední zkouška, kterou vyko-návala mladší novicka, než byla přijata, se odehrávala v jiném ter'angrialu, jenž vylovil její nejniternější strach a učinil ho zdán-livě skutečným - nebo ji možná přenesl na místo, kde byl skuteč-ný. S ter'angrialem se vám mohly přihodit zvláštní věci. Aes Se-dai se mohly při jejich studiu, či při jejich používání, spálit, být zabity či prostě zmizet.
"Já ten rám viděla," řekla Elain. "Je v poslední místnosti na konci chodby. Zhasla mi tam lampa a já třikrát upadla, než jsem došla ke dveřím." Líčka jí zčervenala lehkými rozpaky. "Bála jsem se tam usměrňovat, i jenom abych znovu zapálila lampu. Většina mi toho připadala jako haraburdí - myslím, že Tairenové prostě se-brali všech-no, o čem se někdo byť jen zmínil, že by to mohlo mít nějaké spojení se sílou - ale říkala jsem si, že kdybych usměrňo-vala, mohla bych ná-hodou poslat sílu do něčeho, co není jen starý krám, a kdo ví, co by to mohlo udělat."
"A co kdybys potmě klopýtla a padla do toho pokřiveného dveř-ního rámu?" zeptala se trpce Moirain.
"Ten žádné usměrňování ne-potřebuje, stačí jím jenom projít."
"A k čemu je?" vyzvídala Nyneiva.
"Dává odpovědi. Tři odpovědi, všechny pravdivé, na minulost, přítomnost nebo budoucnost."
Elain nejdřív napadlo, že je to pohádka pro děti, Bili v kopci, a nejen kvůli těm třem odpovědím. Vzápětí ji napadlo něco jiného, a nebyla sama. Promluvila, když Egwain s Nyneivou teprve stači-ly ote-vřít ústa.
"Moirain, tohle řeší náš problém. Můžeme se ze-ptat, jestli Joiya nebo Amico mluví pravdu. Můžeme se zeptat, kde jsou Liandrin a ostatní. A na jména černých adžah, co zůstaly ve Věži -"
"Můžeme se zeptat, co je to ta věc, která je pro Randa nebez-pečná," přidala Egwain a Nyneiva ještě dodala: "Proč jsi nám o tomhle neřekla dřív? Proč jsi nás nechala den za dnem poslou-chat ty stejný vyprávěnky, když jste to už všechno mohly dávno vyřešit?"
Aes Sedai sebou trhla a zvedla ruce. "Vy tři se slepě ženete tam, kde by Lan a stovka strážců opatrně postupovala krůček po krůč-ku. Proč si myslíte, že jsem do něj ještě nevstoupila? Už dávno jsem se mohla zeptat, co musí Rand udělat, aby přežil a zvítězil, jak může po-razit Zaprodance a Temného a jak se může naučit ovládat jedinou sílu a zadržet šílenství na dost dlouho, aby stačil udělat, co je třeba."
Vy-čkala, s rukama v bok, dokud její slova ne-zapadla. Žádná z žen ne-promluvila. "Existují jistá pravidla," pro-mluvila po chvíli, "a nebezpe-čí. Nikdo jím nesmí projít víc než jednou. Jenom jednou. Smíte polo-žit své tři otázky, ale musíte po-ložit všechny tři najednou a nesmíte odejít dřív, než si vyslechne-te odpovědi. Lehkovážné otázky jsou zřejmě trestány, ale také se zdá, že to, co je pro někoho vážné, může být u jiného lehkomysl-né. A co je nejdůležitější, otázky týkající se Stínu mají přímé dů-sledky.
Kdybyste se zeptaly na černé adžah, mohly byste se vrátit mrtvé nebo jako blábolící šílenci, pokud byste vůbec vyšly. A co se Ran-da týče... Nejsem si jistá, jestli je možné položit otázku ohledně Draka Znovuzrozeného, aby se to zároveň nějak nedotýkalo Stínu. Chápete? Občas jsou pro opatrnost dobré důvody."
"A jak to všecko víš?" chtěla vědět Nyneiva. S rukama v bok se Aes Sedai postavila. "Vznešení páni určitě nikdy nenechali žádnou Aes Sedai studovat něco z jejich sbírky. A podle tý špíny tam do-le nic z toho nespatřilo sluneční světlo nejmíň sto let, možná víc."
"Já myslím, že víc," odtušila Moirain nevzrušeně. "Přestali ty věci sbírat před víc než třemi sty lety. Tento ter'angrial získali těs-ně před tím, než se svým sbíráním skončili. Do té doby byl ve vlastnictví prvních z Mayene, kteří jeho odpovědi používali, aby Mayene udrželi z dosahu Tearu. A Aes Sedai dovolovali ho studo-vat. Samozřejmě tajně. Mayene se nikdy neodvážilo rozhněvat Tear příliš otevřeně."
"Jestli byl pro Mayene tak důležitej," namítla podezíravě Nynei-va, "tak co dělá tady v Kameni?"

"Protože první dělali ve snaze udržet Mayene nezávislé na Tearu špatná rozhodnutí stejně jako dobrá. Před třemi sty lety hodlali vzne-šení páni vystavět flotilu, aby mohli sledovat mayenské lodě k jejich nalezištím olejovek. Halvar, tehdejší první, nasadil cenu mayenského oleje do lamp velice vysoko nad cenu tairenského oli-vového oleje, a aby vznešené pány přesvědčil dál o tom, že Ma-yene bude vždycky dávat své vlastní zájmy daleko za zájmy Tearu, daroval jim tento ter'angrial. Sám už ho stejně využil, a tak mu k ničemu nebyl. Byl v té době skoro stejně starý jako Berelain teď, a zdálo se, že ho čeká ještě dlouhá vláda, kdy bude potřebovat tairenskou dobrou vůli."
"Byl to hlupák," podotkla Elain. "Máti by takovou chybu nikdy neudělala."
"Možná ne," připustila Moirain. "Ale Andor není maličký state-ček utiskovaný mnohem větší a silnější zemí. Halvar byl hlupák, jak se pak ukázalo - vznešení páni ho nechali ještě toho roku za-vraždit - ale jeho hloupost mi poskytla tuto příležitost, pokud to bude nutné. Je to sice nebezpečné, ale lepší než nic."
Nyneiva cosi reptala, zřejmě byla zklamaná, že Aes Sedai ne-klopýtla sama.
"My jsme ale tam, kde jsme začaly," povzdechla si Egwain. "Nevíme, která lže, nebo jestli lžou obě."
"Tak se jich znovu zeptejte, jestli chcete," poradila jí Moirain. "Máte čas, dokud je nenaloží na loď, i když já dost pochybuji, že teď svůj příběh změní. Já bych vám radila soustředit se na Tanchiko. Jestli mluví Joiya pravdu, hlídání Mazrima Taima bude vyža-dovat Aes Se-dai a strážce, ne jen vás tři. Když jsem poprvé slyše-la Joiyin příběh, poslala jsem amyrlin varování po holubovi. Vlast-ně jsem poslala tři holuby, abych zajistila, že aspoň jeden do Věže dorazí."
"To je od tebe nesmírně laskavé, žes nás o tom zpravila," proho-dila chladně Elain. Ta žena pořád dělala všechno sama. To, že ony jenom předstíraly, že jsou hotovými Aes Sedai, nebyl důvod, aby je Moirain nechávala v nevědomosti. Amyrlin přece poslala je, aby chy-tily černé adžah.
Moirain krátce kývla hlavou, jako by její poděkování brala za vážně míněné. "To nic. Pamatujte, že jste honicí psi, které amyrlin vyslala za černými adžah." Když sebou Elain trhla, Moirain se po-usmála, prozrazujíc tak, že přesně věděla, nač Elain myslí. "Rozhod-nout, kam jít, se musíte samy. To jste mi taky daly jasně naje-vo," do-dala suše. "A já věřím, že toto rozhodování bude pro vás snazší než pro mne. A také věřím, že budete spát dobře, i když do rána již mnoho času nezbývá. Přeji vám dobrou noc."
"Ta ženská..." rozčilovala se Elain, když se za Aes Sedai zavře-ly dveře. "Občas bych ji nejradši uškrtila." Svezla se na židli u sto-lu a dost dlouho tam zamračeně seděla s rukama složenýma v klí-ně.
Nyneiva cestou k úzkému stolku u zdi, kde vedle dvou džbánků stály stříbrné číše a nádobky s kořením, zabručela, což mohlo zna-menat souhlas. Jeden džbánek, plný vína, stál v třpytící se misce plné nyní již téměř zcela roztálého ledu, jejž sem dopravovali až z Páteře světa v truhlicích s pilinami. Led v létě na ochlazení pitiva vznešených pánů. Elain si to skoro neuměla představit.
"Něco studenýho k pití, než půjdeme do postele, nám všem udělá jenom dobře," prohlásila Nyneiva a jala se připravovat víno, vo-du a koření.
Když si k ní Egwain přisedla, Elain zvedla trochu hlavu. "Mys-lelas to vážně, Egwain? To o Randovi?"
Egwain kývla a Elain si po-vzdechla. "Pamatuješ, co říkávala Min, na všechny ty její žertí-ky, jak se o něj podělíme? Občas mne napadá, jestli to viděla a neřekla nám o tom. Myslím, že chtěla říci, že ho obě milujeme, a vě-děla to. Ale prá-vo na něj jsi měla ty, a já nevěděla, co dělat. Stále ještě nevím. Egwain, on tě miluje."
"Jenom je nutný ho usměrnit," pravila pevně Egwain. "Až se vdám, bude to proto, že chci já, ne proto, že nějaký muž bude před-pokládat, že ho budu milovat. Budu na něj milá, Elain, ale než s ním skončím, pochopí, že je volný. Ať chce nebo ne. Moje má-ma říká, že muži jsou jiní než my. Říká, že my chceme být zami-lované, ale jen do toho, do koho samy chceme. Muž potřebuje být zamilovaný, ale bude milovat první ženu, která si uváže na prová-zek jeho srdce."
"To je všechno moc pěkné," poznamenala napjatým hlasem Ela-in, "ale Berelain byla v jeho komnatách."
Egwain si odfrkla. "Ať už chtěla cokoliv, Berelain nedokáže myslet na jednoho muže tak dlouho, aby ho přiměla se do ní zamilo-vat. Především házela očima po Rhuarkovi. A pozítří se bu-de usmí-vat na někoho jiného. Je jako Elsa Grinwellová. Pamatuješ se na ni? Na tu novicku, co trávila všechen čas na cvičném dvoře, kde pomrká-vala na strážce?"
"Ona na něj jenom nemrkala, byla v jeho komnatách, a v tako-vou hodinu. Měla toho na sobě ještě míň než obvykle, jestli je to ještě možné!"

"Takže jí ho chceš přenechat?"
"Ne!" Elain to řekla velice důrazně a myslela to tak, ale vzápě-tí překypovala zoufalstvím. "Ó, Egwain, já nevím, co dělat. Milu-ji ho. Chci si ho vzít. Světlo! Co by řekla máti? Raději bych strá-vila noc v Joiyině kobce, než abych poslouchala ponaučení, které by mi máti uštědřila." Andorští šlechtici, dokonce i z královských rodin, si brávali obyčejné lidi natolik často, že to vyvolávalo jen občasné poznámky - přinejmenším v Andoru - ale Rand nebyl zrovna obyčejný druh oby-čejného muže. Elainina máti byla doce-la klidně schopná poslat Lini, aby Elain přitáhla domů za ucho.
"Jestli se dá Matovi věřit, tak Morgasa toho moc neřekne," po-dotkla Egwain, aby Elain uklidnila. "Nebo jestli se mu dá věřit aspoň z poloviny. Tenhle urozený pán Gaebril, co za ním nyje tvo-je máti, nevypadá na muže, kterého by si vybrala žena se zdravým rozumem."
"Jsem si jistá, že Mat přeháněl," opáčila ponuře Elain. Její máti byla příliš mazaná, aby se nechala zhloupnout nějakým mužem. Po-kud urozený pán Gaebril - Elain o něm dokonce ani nikdy ne-slyšela, dokud Mat nevyslovil jeho jméno - pokud tenhle chlapík snil o tom, že skrze Morgasu přijde k moci, tak se dočká drsného probuzení.
Nyneiva přinesla ke stolu tři číše kořeněného vína. Na lesklých stranách číší se srážel vzduch. Také přinesla zelenozlaté podložky spletené ze slámy, aby je bylo na co postavit a vlhkost neponičila do-konale vyleštěnou stolní desku. "Takže," řekla a posadila se na židli, „jste zjistily, že Elain Randa miluje a Egwain nikoliv."
Obě mladé ženy na ni hleděly s otevřenými ústy, jedna tmavá, druhá světlá, přesto však nyní téměř zrcadlový obraz ohromení a úža-su.
"Mám oči," utrousila Nyneiva samolibě. "A uši, když už se ne-obtěžuješ šeptat." Usrkla vína, a když pokračovala, hlas měla chladný. "A co s tím hodláš udělat? Jestli do něj ta žába Berelain zaťala drápky, nebude snadný je vypáčit. Jsi si jistá, že ti to stojí za tu námahu? Víš, co je zač. Víš, co ho čeká, dokonce i když pone-cháme stranou pro-roctví. Šílenství. Smrt. Kolik času mu ještě zbý-vá? Rok? Dva? Nebo to začne, ještě než skončí tohle léto? Je to muž, co umí usměrňovat." Z každého jejího slova odkapával jed. "Nezapomeň, co tě učili. Neza-pomeň, co je zač."
Elain držela hlavu vysoko vztyčenou a Nyneivin upřený pohled bez mrknutí opětovala. "Na tom nezáleží. Možná by mělo, ale nezále-ží. Možná jsem hloupá. Je mi to jedno. Nemohu změnit své ci-ty na rozkaz, Nyneivo."
Nyneiva se náhle usmála. "Musela jsem si být jistá," pravila vřele. "Ty si musíš být jistá. Není snadný milovat muže, ale milo-vat tohohle muže bude ještě těžší." Jak mluvila dál, její úsměv po-hasl. "Pořád ještě musíš odpovědět na mou první otázku. Co s tím hodláš dělat? Berelain sice vypadá jako měkkota - rozhodně do-káže zařídit, aby ji tak viděli muži! - ale já myslím, že je ve sku-tečnosti pěkně tvr-dá. Za to, co chce, bude bojovat. A ona je ten druh, co se pevně drží toho, co sice zrovna sama nechce, jenom proto, že to chce někdo jiný."
"S chutí bych ji nacpala do sudu," přisadila si Egwain svírajíc číši, jako by to bylo hrdlo první z Mayene, "a poslala ji šupem lo-dí zpátky do Mayene. V podpalubí."
Nyneiva zavrtěla hlavou, až jí cop zavlál. "To je všechno moc hezký, ale zkus poradit něco, co pomůže. Jestli tě nic nenapadá, tak drž zobák a nech ji, ať se rozhodne, co musí udělat." Egwain se na ni zlobně podívala a Nyneiva dodala: "S Randem to teď mu-sí vyřídit Elain, ne ty. Pamatuj, žes sama ustoupila stranou."
Při té poznámce by se byla Elain měla usmát, ale ona to neudě-lala. "To všechno mělo být jinak." Povzdechla si. "Myslela jsem, že potkám nějakého muže, za pár měsíců za rok ho dobře poznám a po-malu si uvědomím, že ho miluji. Vždycky jsem si myslela, že to bude takhle. Randa skoro neznám. Za celý rok jsem s ním mlu-vila jen ně-kolikrát. Ale věděla jsem, že ho miluji, už pět minut po-té, co jsem ho poprvé zahlédla." To tedy bylo hloupé. Jenže to by-la pravda, a Elain nezáleželo na tom, jestli to je hloupé. I své matce by do očí řekla to-též, i Lini. No, Lini možná ne. Lini měla velice drastické způsoby, jak napravovat hlouposti, a zřejmě si stále mys-lela, že Elain není víc než deset. "Jak to tak ale vypadá, nemám ani právo se na něj zlobit. Nebo na Berelain." Ale zlobila se. Ráda bych mu vlepila políček, až by mu zazvonilo v uších. Aspoň rok! A ji bych ráda vypráskala proutkem až na loď, co ji odveze zpátky do Mayene! Jenomže na to neměla právo, což celou záležitost ješ-tě zhoršovalo. Do hlasu se jí navíc vkradl

ža-lostný tón, což ji jen ještě víc rozzuřilo. "Co mohu dělat? On se na mě ani nikdy nepo-díval dvakrát."
"Ve Dvouříčí," začala Egwain pomalu, "když žena chce, aby muž poznal, že o něj má zájem, dá mu o Bel Tinu nebo o Letnicích do vlasů květiny. Nebo mu kdykoliv může vyšít slavnostní košili. Nebo zdůraznit, že o tanec žádá jenom jeho a nikoho jinýho." Ela-in se na ni nevěřícně podívala a Egwain spěšně dodala: "Já nenavrhuju, abys mu vyšívala košili, ale prostě existují způsoby, jak mu naznačit, co cítíš."
"Mayeňané věří na to říci rovnou, co cítíš." Elain mluvila na-štětině. "Možná je to ten nejlepší způsob. Prostě mu to říci. Aspoň pak bude vědět, co k němu cítím. Aspoň pak budu mít právo na -"
Sebrala kořeněné víno a při pití zvrátila hlavu dozadu. Prostě se vyslovit? Jako nějaká mayenská coura! Položila prázdnou číši zpět na podložku, zhluboka se nadechla a zabručela. "Co řekne máti na to-hle?"
"A co je ještě mnohem důležitější," připomněla laskavě Nynei-va, "co uděláš, až budeme muset odejít. Ať do Tanchika nebo do Věže nebo někam jinam, stejně budeme muset jít. Co budeš dělat, až mu prostě řekneš, že ho miluješ a že ho musíš nechat tady? A co jestli tě požádá, abys zůstala s ním? Jestli vůbec budeš chtít zůstat s ním?"
"Půjdu." Elain s odpovědí v nejmenším nezaváhala, jen mluvi-la trošičku drsně. Nyneiva se vůbec neměla ptát. "Jestli už já mu-sím přijmout, že je Drak Znovuzrozený, tak on musí přijmout, že já jsem to, co jsem, a že mám povinnosti. Chci být Aes Sedai, Nyneivo. Není to jen nějaká lehkovážná zábava. Ani práce, kterou my tři musíme vykonat. Opravdu si myslíš, že bych tě s Egwain opus-tila?"
Egwain si pospíšila s ujištěním, že ji něco takového nikdy ani nenapadlo. Nyneiva řekla totéž, ale dost pomalu, aby bylo jasné, že lže.
Elain se chvíli dívala z jedné na druhou. "Spíš jsem se bála, že mi vyhubujete, že se chovám hloupě, když se tu tak užírám, a při-tom si musíme dělat starosti hlavně s černými adžah."
Lehký záblesk v Egwaininých očích prozradil, že ji to taky na-padlo, ale Nyneiva pravila: "Rand není jediný, kdo by mohl do ro-ka zemřít, nebo do měsíce. My také. Jestli tu budeš jen tak sedět a doufat, nejspíš to na týhle straně hrobu nedostaneš."
Byla to mrazivá připomínka, ale Elain kývla. Nechovala se hloupě. Jen kdyby šla ta záležitost s černými adžah vyřídit stejně snadno. Přitiskla si prázdnou číši na čelo, aby se ochladila. Co bu-dou dělat?

KAPITOLA SEDMÁ

Hra s ohněm

Příštího rána slunce ještě ani pořádně nevyšlo a Egwain se obje-vila u dveří do Randových komnat, nepříliš ochotně následová-na Elain. Dědička na sobě měla šaty ze světle modrého hedvábí s dlou-hými rukávy, střižené podle tairenské módy a po kratším do-hadování stažené co nejníž. Kolem hrdla měla náhrdelník ze safí-rů barvy časné ranní oblohy a další šňůru drahokamů měla vpletenu do rudozlatých kučer, což podtrhovalo blankytnou modř jejích očí. I přes vlhké horko měla Egwain kolem ramen prostý

tmavočervený šátek, velký jako šál. Šátek i safíry dodala Aviendha. Aielanka měla kupodivu docela sluš-nou zásobu takových věcí.
I když Egwain věděla, že tu budou, trhla sebou, když spatřila, jak se aielské stráže rychle a plavně zvedají na nohy. Elain tiše vy-jekla, ale rychle si je všechny přeměřila s královským výrazem, který tak dobře zvládala. Na tyto sluncem osmahlé muže to však zřejmě žádný účinek nemělo. - Těch šest bylo ze Shae'en M'taal, z Kamen-ných psů, a na Aiely vypadali uvolněně, což znamenalo, že jako by se dívali do všech stran zároveň a jako by byli připra-veni okamžitě vyra-zit libovolným směrem a zaútočit.
Egwain Elain napodobila - přála si, aby to zvládala stejně dob-ře jako dědička - a ohlásila: "Já... my... se chceme přesvědčit, co dělají rány pána Draka."
Její poznámka by byla úplně hloupá, pokud by Aielani věděli něco o léčení, ale ta pravděpodobnost byla malá. Vědělo o tom jen pár lidí a Aielové spíš méně než ostatní. Egwain nehodlala udávat žádný důvod jejich přítomnosti - stačilo, že byly považovány za Aes Sedai - ale když Aielové jako by vyskočili rovnou z mramo-rové podlahy, při-šlo jí to jako dobrý nápad. Ne že by se ji nebo Elain snažili zastavit. Ale tihle muži byli všichni tak vysocí a měli tak kamenné výrazy a ty svoje krátké oštěpy a luky z rohoviny nosili tak, jako by pro ně jejich používání bylo stejně přirozené jako dý-chání, a stejně snadné. A když na ni tak upírali své světlé oči, by-lo až příliš snadné připomenout si všechny ty příběhy z aielské války o černě zahalených Aielech, ne-milosrdných, bez slitování, o mužích, kteří zničili každé vojsko, jež se proti nim postavilo, až na to poslední, které je zahnalo zpět do Pustiny poté, co spojené státy skončily ve slepé uličce během tří krví nasák-lých dní a nocí před samotným Tar Valonem. Málem sáhla po saida-ru.
Gaul, vůdce Kamenných psů, kývl a shlížel na Elain a Egwain s jistou úctou. Byl to svým drsným způsobem hezký muž, o něco starší než Nyneiva, s očima zelenýma a jasnýma jako leštěné dra-hokamy a dlouhými řasami tak tmavými, až se zdálo, že má oči podmalovány uhlem. "Nejspíš ho pobolívají. Dnes ráno má špat-nou náladu." Gaul se zazubil, jen se mu kratičce zablýskly bílé zuby, aby ukázal, že má pro nevrlost zraněného pochopení. "Už odsud vyhnal skupinku těch vznešených pánů a jednoho dokonce vyhodil osobně. Jakže se to jmenoval?"
"Torean," odvětil jiný, ještě vyšší muž. Měl nasazen šíp a krát-ký, zakřivený luk držel nedbale. Šedýma očima na chvíli spočinul na obou ženách a pak se jal zase sledovat sloupy v předpokoji.
"Torean," souhlasil Gaul. "Myslel jsem, že doletí až k těm hez-kým řezbám..." Ukázal teď oštěpem na prstenec strnule stojících obránců, "...ale tři kroky chyběly. Mangin na mně vyhrál dobrý tairen-ský závěs, celý vyšitý zlatými jestřáby." Vyšší muž se krátce, spoko-jeně pousmál.
Egwain při představě Randa, jak skutečně háže vznešeného pá-na přes místnost, zamrkala. Nikdy se nechoval násilnicky. - Ani zdaleka ne. Jak moc se vlastně změnil? Měla příliš mnoho práce s Joiyou a Amico, a on zase s Moirain, Lanem nebo vznešenými pány, aby spolu prohodili víc než jen pár slov o domově, když se náhodou potkali, a o tom, jak letos asi vypadaly oslavy Bel Tinu a jak asi budou vypadat Letnice. Vždycky však jen krátce. Jak moc se změnil?
"Musíme ho vidět," prohlásila Elain a hlas se jí maličko zatřásl. Gaul se uklonil, přičemž opřel špičku oštěpu o černý mramor podlahy. "Zajisté, Aes Sedai."
Egwain do Randových komnat vstupovala s jistým rozechvěním a z Elainina výrazu bylo zřejmé, že ji těch pár kroků stálo nesmír-né úsilí.
V komnatě nezůstalo ani stopy po hrůzách noci, jen tu nebyla žádná zrcadla. Na obložení stěn zůstala světlejší místa, kde před-tím visela nástěnná zrcadla, nyní odstraněná. Ne že by byl pokoj jinak uklizen. Všude se povalovaly knihy, některé byly otevřené, jako by od nich někdo odešel uprostřed stránky, a postel byla stá-le neustlaná. Karmínové závěsy na oknech byly roztažené, a jeli-kož byla okna ob-rácená na západ, bylo vidět na řeku, jež byla tairenskou hlavní do-pravní tepnou. Na velkém pozlaceném a velice nevkusném stojanu se třpytil Callandor. Egwain stojan považo-vala za tu nejošklivější věc, jakou kdy viděla zdobit místnost - dokud nezahlédla stříbrné vlky str-hávající zlatého jelena, kterézto sousoší stálo na krbové římse. Díky slabému vánku od řeky bylo v místnosti kupodivu poměrně chladno, na rozdíl od zbytku Ka-mene.
Rand, jen v košili, seděl rozvalený v křesle, jednu nohu měl pře-hozenou přes lenoch a o koleno opřenou v kůži vázanou knihu. Při zvuku jejich kroků knihu s prásknutím zavřel, hodil ji mezi ostat-ní na koberci se spirálovým vzorem a vymrštil se na nohy připra-ven k boji. Mrak na jeho tváři se však rozjasnil, když

si uvědomil, kdo ho přišel navštívit tentokrát.
Poprvé v Kameni se Egwain dívala po změnách, jež se s ním udály, a našla je.
Kolik je to měsíců, co ho viděla naposled? Stačilo to však, aby mu ztvrdly rysy, aby se mu z obličeje vytratila otevřenost, která tam kdysi bývala. A také se jinak pohyboval, trochu jako Lan, tro-chu jako Aielové. Díky své výšce, narudlým vlasům a očím, které byly chvíli modré, chvíli šedé, podle toho, jak mu do nich svítilo, vypadal až pří-liš jako Aielan, až příliš, aby to Egwain nevyvedlo z míry. Ale změnil se také uvnitř?
"Myslel jsem, že jste... že je to někdo jiný," zamumlal a rozpa-čitě se na obě podíval. To byl Rand, jakého Egwain znala, dokon-ce i pokaždé, když se na ni nebo na Elain podíval, naskočil mu ruměnec. "Někteří... lidé po mně chtějí věci, které jim nemůžu dát. Věci, které nechci dát." S ohromující rychlostí se jeho výraz změ-nil, zatvářil se podezíravě a hlas mu ztvrdl. - "A co chcete vy? Poslala vás Moirain? Máte mě přesvědčit, abych udělal, co chce ona?"
"Nebuď labuť," odsekla ostře Egwain, než si to stačila promys-let. "Já nechci, abys začal válku."
Elain dodala prosebným tónem: "Přišly jsme... ti pomoci, pokud to bude v našich silách." To byl jeden z jejich důvodů, a nejsnáze se vyslovoval, jak se rozhodly při snídani.
"Ty znáš její plány pro..." začal drsně, ale pak náhle změnil té-ma. "Pomoct mi? Jak? Tohle přesně říká Moirain."
Egwain si vážně zkřížila ruce na prsou a pevně si přitáhla šátek k ramenům, jako to dělávala Nyneiva, když přišla před vesnickou radu s něčím, co hodlala prosadit bez ohledu na to, jak umanutí radní byli. Teď bylo pozdě začínat s něčím novým. Jediný možný způsob byl pokračovat, jak začala. "Říkala jsem ti, ať se nechováš jako trouba, Rande al'Thore. Tairenové ti možná padají k nohám, ale já pamatuju, když tě Nyneiva vyplatila proutkem, protože ses nechal Matem pře-svědčit a ukradli jste džbánek jablečný pálenky." Elain se tvářila sou-středěně. Až příliš. Egwain bylo jasné, že jí je do smíchu.
Rand si toho samozřejmě nevšiml. Muži si takových věcí nikdy nevšímali. Zazubil se na Egwain a málem se sám rozesmál nahlas. "Zrovna jsme oslavili třinácté narozeniny. Našla nás, jak spíme za stájemi tvého táty. Hlava nás bolela, že jsme ten proutek ani necí-tili." Tak se na to Egwain tedy nepamatovala. "Ale to nebylo nic proti to-mu, když jsi jí ty hodila na hlavu tu misku. Pamatuješ? Li-la do tebe psárkový čaj, protože do tebe celý týden nic nebylo, a jakmile jsi ho ochutnala, praštila jsi ji po hlavě její nejlepší mí-sou. Světlo, vříkala jsi tenkrát? Kdy to vlastně bylo? Dva roky předtím -"
"Nejsme tu, abychom si povídaly o starých časech," prohlásila Egwain a podrážděně si upravila šátek. Byl z tenké vlny, ale stej-ně byl příliš teplý. Rand měl skutečně ten špatný zvyk, že si pa-matoval ty nejméně příjemné věci.
Teď se usmál, jako by přesně věděl, nač myslí, a v lepší náladě pokračoval dál. "Říkaly jste, že jste přišly, protože mi chcete pomoct. S čím? Asi nevíte, jak donutit vznešeného pána, aby dodržel slovo, když se mu zrovna nedívám přes rameno, že? Nebo jak za-razit ošklivé sny? A rozhodně bych přivítal pomoc s -" Mrkl na Elain, pak zpátky na Egwain a znovu nečekaně změnil téma. "Co třeba starý jazyk? Učily jste se ho v Bílé věži?" Bez toho, že by si počkal na odpověď, se začal prohrabávat svazky rozházenými po koberci. Mezi rozházeným povlečením stála další křesla. "Mám tu někde kopii..."
"Rande." Egwain zesílila hlas. "Rande, já starý jazyk číst neu-mím." Varovně se podívala na Elain, aby také nic nepřiznávala. Ne-přišly mu sem překládat Dračí proroctví. Safíry, které měla dě-dička ve vlasech, se rozkývaly, jak Elain souhlasně přikývla. "Mu-sely jsme se učit jiným věcem."
Rand se s povzdechem narovnal od knih. "To bych opravdu doufal v moc." Na chvíli se zdálo, že chce ještě něco říci, ale jen hle-děl na své boty. Egwain napadlo, jak se mu daří jednat se vzne-šenými pány s tou jejich nadutostí, když ho ona s Elain takhle vy-vedou z mí-ry.
"Přišly jsme ti pomoct s usměrňováním," řekla mu. "Se sílou." Co tvrdila Moirain, byla nejspíš pravda. Žádná žena nemohla nau-čit muže, jak usměrňovat, stejně jako ho nemohla naučit, jak rodit děti. Egwain si však nebyla jistá. Jednou vycítila něco utkané ze saidínu. Nebo spíš ucítila nic, něco prostě zahradilo cestu jejím pramenům stejně jistě, jako kámen zahradí vodu. Ale ona se hod-ně naučila mimo Věž, stejně jako v ní. Určitě věděla něco, co by ho mohla naučit, mohla mu nabídnout nějaké rady.
"Pokud to zvládneme," dodala Elain.
Po tváři se mu znovu mihlo podezření. Egwain znervózňovalo, jak rychle se mu měnily nálady. "Měl jsem

víc příležitostí číst ve sta-rém jazyce než vy v... Opravdu to není Moirainina práce? Ne-poslala vás sem ona? Myslí si, že mě dokáže přesvědčit oklikou, co? Je to nějaký zvrácený plán Aes Sedai, kterého smysl nepo-znám, dokud v něm neuvíznu?" Trpce zavrčel, z podlahy za křes-lem zvedl tmavoze-lený kabátec a rychle si ho natáhl. "Souhlasil jsem, že se ráno setkám s dalšími vznešenými pány. Jestli na ně ne-dohlídnu, tak najdou způ-sob, jak obejít všechno, co po nich chci. Ale dřív nebo později to po-chopí. Teď vládnu Tearu já. Já. Drak Znovuzrozený. Já je to naučím. Budete mě muset omluvit."
Egwain s ním chtěla zatřepat. On že vládne Tearu? No, možná ano, když na to přijde, ale ona si pamatovala chlapce s jehňátkem za kabátcem, pyšného jako kohout, protože zahnal vlky, kteří je chtěli sežrat. Byl ovčák, ne král, a i když měl důvod k nafukování, tak roz-hodně nebylo dobré, že to dělal.
Už mu to chtěla říci, ale než stačila promluvit, vyhrkla ohnivě Elain. "Nikdo nás neposlal. Nikdo. Přišly jsme, protože... protože nám na tobě záleží. Možná to nebude fungovat, ale můžeš to zku-sit. Když už mně... nám na tobě záleží tolik, abychom to zkusily, tak bys to kvůli nám taky mohl vyzkoušet. Znamená to pro tebe tak málo, že nám nemůžeš věnovat ani hodinu? Kvůli sobě?"
Rand si přestal zapínat kabátec a chvíli se na dědičku díval tak upřeně, až si Egwain pomyslela, že na ni snad zapomněl. Rand však oči se zachvěním odvrátil. Podíval se na Egwain, přešlápl a zadíval se na podlahu. "Zkusím to," řekl tiše. "Nebude to k ni-čemu, ale já... Co chcete, abych udělal?"
Egwain se zhluboka nadechla. Nemyslela, že bude tak snadné ho přesvědčit. Vždycky byl jako balvan zabořený do bláta, když se roz-hodl vzepřít, což dělal až příliš často.
"Podívej se na mě," řekla a sáhla po saidaru. Nechala se zcela naplnit jedinou silou a přijala každou kapku, kterou dokázala udr-žet. Bylo to, jako by každou částečku jejího těla naplnilo světlo, ja-ko by Světlo samo vyplnilo každičkou škvírku. Život jako by z ní měl vylét-nout jako ohňostroj. Ještě nikdy do sebe tolik síly nena-táhla. Zděšeně si uvědomila, že se nechvěje. Tuhle úžasnou slast přece nemohla snést jen tak. Chtěla si to vychutnat, tančit a zpívat, jen si tak lehnout a válet se v tom. Přiměla se promluvit. "Co vi-díš? Co cítíš? Podívej se na mě, Rande!"
Rand pomalu zvedl hlavu a stále se mračil. "Vidím tebe. Co bych měl tak asi vidět? Dotýkáš se zdroje? Egwain, Moirain kolem mě usměrňovala aspoň stokrát, a já nikdy nic neviděl. Jen to, co udělala. Takhle to nefunguje. Dokonce i já tolik vím."
"Já jsem silnější než Moirain," řekla mu odhodlaně. "Kdyby se ona pokusila zadržet tolik síly jako já teď, svíjela by se na podla-ze nebo by se zbláznila." Byla to pravda, i když nikdy předtím ne-odhadla schopnosti Aes Sedai tak přesně.
Síla volala po tom, aby byla využita, pulzovala silněji než sám život. S tímto by dokázala věci, o nichž se Moirain nikdy ani nesnilo. Rána na Randově boku, kterou Moirain nikdy nedokázala zcela vylé-čit. Egwain toho o léčení moc nevěděla - bylo to roz-hodně mnohem složitější než cokoliv, co zatím udělala - ale vidě-la při léčení Nyneivu a možná, s tím ohromným jezerem síly, kte-rá ji plnila, by mohla po-znat něco z toho, jak by tu ránu bylo možné vyléčit. Ne aby to udělala, to určitě ne, ale něco poznat.
Opatrně spředla jako vlas tenoučké pramínky vzduchu a vody a ducha, sil používaných k léčení, a sáhla na Randovo staré zraně-ní. Jediný dotyk, a okamžitě se roztřeseně stáhla a strhla i své pře-divo. V žaludku ji pálilo, jako by každičké jídlo, které kdy pozře-la, chtělo okamžitě ven. Připadalo jí to, jako by všechna temnota, co jí bylo na světě, spočívala na Randově boku, jako by veškeré zlo světa bylo v té zhnisané ráně jen lehce překryté měkkou jizvou. Něco takového by pohltilo léčivé prameny jako písek kapky vody. Jak vůbec snesl tako-vou bolest? Proč neplakal?
Od prvního nápadu k jeho uskutečnění byl jen kousek. Otřesená a zoufale se snažící to zakrýt, Egwain bez meškání pokračovala. "Jsi stejně silný jako já. To vím. Musíš být. Musíš to cítit, Rande. Co cí-tíš?"
Světlo, co by mohlo něco takového vyléčit? A mohlo by to vyléčit vůbec něco?
"Necítím nic," zabručel a přešlápl. "Husí kůži. Není divu. Ne že bych ti nevěřil, Egwain, ale pořád mě znervózňuje, když kolem mě nějaká žena usměrňuje. Je mi líto."
Egwain se mu nesnažila vysvětlit rozdíl mezi usměrňováním a pouhým spojením s pravým zdrojem. Bylo toho tolik, co nevě-děl, do-konce i ve srovnání s jejími skrovnými znalostmi. Byl jako slepec snažící se po hmatu tkát bez nejmenší představy o barvách, o přízích, dokonce i o tom, jak vypadá takový stav.
S námahou saidar propustila, a že to byla námaha. Část jejího já chtěla plakat při té ztrátě. "Teď se zdroje nedotýkám, Rande." Při-stoupila blíž a vzhlédla k němu. "Pořád máš husí kůži?"

"Ne. Ale to jenom proto, žes mi to řekla." Náhle pokrčil rame-ny. "Vidíš? Začal jsem na to myslet, a už mi zase naskočila."
Egwain se vítězoslavně usmála. Nemusela se dívat na Elain, aby si potvrdila, co už vycítila a na čem se dříve dohodly. "Dokážeš vycí-tit, když se žena dotýká pravého zdroje, Rande. Právě teď to dělá Elain."
Rand se na dědičku úkosem podíval. "Nezáleží na tom, co vi-díš, nebo nevidíš. Cítíš to. Aspoň tohle. Podíváme se, na co ještě při-jdeme. Rande, dotkni se zdroje. Dotkni se saidínu." Ta slova proná-šela ochraptěle. Na to se s Elain také dohodly. Byl to Rand, ne obluda z pohádek, a ony se na tom dohodly, nicméně po-žádat muže o... Zá-zrak byl, že ta slova vůbec dostala z úst. "Vidíš něco?" zeptala se Elain. "Cítíš něco?"
Rand stále rozděloval pohledy mezi obě ženy, pak se zas díval mezi ně nebo na podlahu, a občas se začervenal. Proč vůbec je tak vyvedený z míry? Dědička si ho upřeně prohlížela a teď zavrtěla hla-vou. "Co se mne týče, tak tu jenom tak stojí. Jsi si jistá, že ně-co dělá?"
"Umí být velice tvrdohlavý, ale není hloupý. Aspoň většinou se hloupě nechová."
"No, ať tvrdohlavý, hloupý nebo něco jiného, já nic necítím." Egwain se na něj zamračila. "Říkals, že uděláš, oč tě požádáme, Ran-de. Děláš to? Jestli jsi ty něco cítil, tak bych já měla taky, a já ne -" S potlačeným vyjeknutím se odmlčela. Něco ji štíplo do za-dečku. Ran-dovi se zvlnily rty, očividně se snažil potlačit úsměv. "To," pravila odměřeně, "vůbec nebylo hezký."
Rand se snažil tvářit nevinně, ale přesto mu úsměv unikl. "Ří-kalas, že chceš něco cítit, a mě prostě napadlo -" Náhle zařval, až Egwain nadskočila. Tiskl si dlaň na levou půlku a s bolestivým kulhá-ním poskakoval v kruhu. "Krev a popel, Egwain! Nebylo nut-ný -" Dál reptal tišeji a Egwain byla docela ráda, že mu nerozumí.
Využila příležitosti a trochu zamávala šátkem, aby se ochladila, otočila se a tajně se na sebe s Elain usmály. Záře kolem dědičky po-hasla. Obě se málem rozhihňaly nahlas, když si kradí mnuly ru-ce. To by mu mělo ukázat. Podle Egwainina odhadu vedly sto ku jedné.
Pak se Egwain obrátila zpátky k Randovi a nasadila nejupřím-nější výraz. "Něco takovýho bych čekala od Mata. Myslela jsem, že aspoň ty jsi z toho už vyrostl. Přišly jsme sem, abychom ti po-mohly, pokud to půjde. Tak se snaž spolupracovat. Udělej se sílou něco. Ně-co, co nebude dětinský. Třeba to dokážeme vycítit."
Rand se hrbil a mračil se na ně. "Udělej něco," bručel si. "Ne-měly jste právo - Budu kulhat ještě - Chcete, abych něco udělal?"
Náhle se Egwain zvedla do vzduchu, a Elain také. S rozšířený-ma očima se na sebe dívaly, jak se tak vznášely půl sáhu nad pod-lahou. Nic je nedrželo, Egwain necítila ani neviděla žádné prameny. Nic. Stiskla rty. Neměl právo tohle dělat. Vůbec žádné právo, a nastal čas, aby se poučil. Stejný štít utkaný z pramenů ducha, ja-ký odřízl od zdroje Joiyu, zadrží i jeho. Aes Sedai to používaly v těch vzácných případech, kdy našly muže, který dokázal usměr-ňovat.
Otevřela se saidaru - a srdce jí pokleslo. Saidar tu byl - cítila je-ho teplo a světlo - ale mezi ní a pravým zdrojem cosi stálo, nic, ne-přítomnost, která jí zabraňovala dosáhnout na pravý zdroj, jako by to byla kamenná zeď. Ucítila v sobě prázdnotu, kterou zaplnila až pani-ka. Muž usměrňoval a ji to zachytilo. Byl to Rand, samo-zřejmě, ale jak tu tak visela jako košík, bezmocná, dokázala mys-let jedině na to, že muž usměrňuje, a na pošpinění saidínu. Snaži-la se na něj zakřičet, ale dokázala jen zachroptět.
"Chcete, abych něco udělal?" zavrčel Rand. Dva malé stolky neohrabaně ohnuly nohy, dřevo zaskřípělo, a stolky začaly klopýtat po pokoji v parodii na tanec, až z nich odpadávalo zlacení. "Lí-bí se vám tohle?" V krbu vzplál oheň a zaplnil ohniště od kraje ke kraji, přičemž hořel na holém kameni a bez popela. "Nebo to-hle?" Vysoký jelen a vlci nad krbem začali měknout a roztékat se. Z hmoty vytékaly tenké pramínky zlata a stříbra, ztenčovaly se až na zářící vlákna, která se svíjela a proplétala do úzkého pásu ko-vové látky. Jak pletení pokračo-valo, třpytná látka visela ve vzdu-chu a druhým koncem byla stále spojená s pomalu se roztékající sochou na kamenné římse. "Udělej něco," řekl Rand. "Udělej ně-co! Máte vůbec představu, jaké to je do-tknout se saidínu, držet ho? Máte? Cítím, jak šílenství číhá. Jak se do mě vsakuje!"
Náhle křepčící stolky vzplanuly jako pochodně, aniž přestaly tančit. Knihy se roztočily ve vzduchu a otáčely se jim stránky. Matra-ce na posteli se roztrhaly a pokojem létalo peří jako sníh. Pe-ří padající na

hořící stolky naplnilo místnost pronikavým zápa-chem.
Rand chvíli jen zmateně hleděl na plápolající stolky. Pak to, co drželo Egwain a Elain, zmizelo, spolu se štítem. Jejich podpatky ude-řily o podlahu zároveň s tím, co uhasly plameny, jako by je vsáklo dřevo, které pohlcovaly. Žár v krbu také zhasl a knihy do-padly na podlahu v ještě větším nepořádku než předtím. Zlatostříbrná tkanina se také svěsila, spolu s vlákny nataveného kovu, který však již nebyl tekutý, dokonce ani horký. Na krbu zbyly jenom tři větší hromádky, dvě stříbrné a jedna zlatá, chladné a bez-tvaré.
Když dopadly na zem, Egwain doklopýtala k Elain. Navzájem se podpíraly, ale Egwain cítila, že druhá žena udělala to stejné co ona sama, totiž že co nejrychleji sáhla po saidaru. Ve chvilce mě-ly připra-ven na Randa štít, pokud by to vypadalo, že snad usměr-ňuje, ale on tu stál a jen ohromeně zíral na ohořelé stolky. Kolem se stále snášelo dolů peří a lepilo se mu na kabátec.
Teď nevypadal nebezpečně, ale v místnosti panoval nesmírný nepořádek. Egwain spletla tenké prameny vzduchu, aby stáhla poletu-jící peříčka dohromady i s těmi, která již ležela na koberci. Nakonec ji napadlo přidat i ta, která měl na kabátci. Zbytek může ne-chat uklidit majhere, nebo si to může zařídit sám.
Když kolem něj prolétla pírka a spojila se s potrhanými zbytky matrace, Rand sebou trhl. Zápach z hořícího peří i spáleného dře-va sice nezmizel, ale v komnatě bylo aspoň trochu útulněji, a díky ote-vřeným oknům a slabému vánku se i ten smrad pomalu vytrá-cel.
"Majhere mi nejspíš nebude chtít dát další," řekl s nuceným smíchem. "Jedna matrace na den je asi víc, než je ochotná..." Po-hledu na obě mladé ženy se vyhýbal. "Je mi to líto. Nechtěl jsem... Občas se mi to vymkne z ruky. Občas tam nic není, když pro to sáhnu, a občas to udělá věci, které ne... Mrzí mě to. Asi byste mě-ly jít. Nějak se teď pořád opakuju." Znovu se začervenal a odkaš-lal si. "Zdroje se nedotý-kám, ale asi byste měly odejít."
"My ještě neskončily," řekla Egwain mírně. Mírněji, než nač se cítila - chtěla ho vytahat za uši. Že ho vůbec napadlo ji - a Elain - tak-hle zvednout a odstínit - ale Rand byl na pokraji výbuchu. Kvůli če-mu, to nevěděla a ani to nechtěla zjišťovat, ne tady a ne teď. S tím, jak všichni pořád jásali nad jejich sílou - každý tvrdil, že ona a Elain bu-dou patřit mezi nejsilnější Aes Sedai, pokud ne vůbec nejsilnější, za tisíc i více let - předpokládala, že jsou tak sil-né jako on. Nebo aspoň skoro tak silné. Právě byla drsně vyvede-na z omylu. Nyneiva se mu možná blížila, když byla dost rozhně-vaná, ale Egwain věděla, že ona sama by nikdy nedokázala to, co právě předvedl Rand, nedokázala by rozdělit prameny do tolika směrů, zpracovat tolik věcí najednou. Pra-covat se dvěma prameny najednou bylo víc než dvakrát těžší než prá-ce s jedním pramenem stejné síly, a pracovat se třemi zase víc než dvakrát těžší než prá-ce se dvěma. A on jich musel splést aspoň tucet. A dokonce ani ne-vypadal unavený, přestože práce se sílou si brala energii. Egwain se velice bála, že by zvládl ji i Elain jako koťata. Ko-ťata, která by se mohl třeba rozhodnout utopit, kdyby zešílel.
Ale ona nemohla, a nechtěla, jen tak odejít. To by bylo stejné jako se vzdát, a ona byla vychována jinak. Hodlala udělat to, proč sem přišla - a všechno - a on ji nemohl vyhnat, když to ještě ne-dokončila. Ani on, ani nikdo jiný.
Elain měla v modrých očích odhodlaný výraz a ve chvíli, kdy se Egwain odmlčela, dodala dědička mnohem pevnějším hlasem: "A neodejdeme, dokud to nedokončíme. Říkal jsi, že to zkusíš. Tak to musíš zkusit."
"To jsem přece říkal, ne?" zamumlal Rand po nějaké době. -"Alespoň bychom se mohli posadit."
Aniž se podíval na zčernalé stolky či pás kovové látky ležící pomačkaný na koberci, je Rand lehce kulhaje odvedl k židlím s vy-sokými opěradly, které stály u oken. Jenom museli z červeného hed-vábného čalounění sundat knihy, aby se mohli posadit. Egwain ze židle odkládala dvanáctý svazek Pokladů Tearského Kamene, zaprá-šenou knihu v dřevěných deskách nazvanou Cestování po Aielské pustině s různými poznámkami o jejích divokých obyvatelích a silnou knihu s potrhanou koženou vazbou a názvem Jednání s územím Ma-yene v letech 500 až 750 Nové éry. Elain musela od-ložit větší hromád-ku, ale Rand ji rychle sebral spolu s knihami ze své židle a položil je všechny na podlahu, kde se komínek knih okamžitě zase rozsypal. Egwain své knihy úhledně položila vedle.
"Co chcete, abych udělal teď?" Posadil se na okraj židle s ruka-ma na kolenou. "Slibuju, že tentokrát

udělám jenom to, co mi řek-nete."
Egwain se kousla do jazyka, aby mu neřekla, že ten slib přichá-zí poněkud pozdě. Možná se nevyjádřila naprosto přesně, když mu říkala, co má dělat, ale to nebyla omluva. Nicméně však s tím bu-de muset udělat něco až později. Uvědomila si, že o něm zase uva-žuje jen jako o Randovi, ale on také vypadal, jako by jí právě nacákal bláto na nejlepší šaty a bál se, že mu neuvěří, že to byla jenom nehoda. Přesto saidar nepouštěla a Elain také ne. Nebylo by dobré chovat se hloupě. "Tentokrát," pravila, "si chceme jenom promluvit. Jak se dotýkáš zdroje? Prostě nám to pověz. A ber to krok za krokem, pomalu."
"Je to spíš zápas, než že bych se ho jen tak dotkl," zabručel. "Krok za krokem? No, nejdřív si představím plamen a pak do něj všechno vecpu. Nenávist, strach, nervozitu. Úplně všechno. Když to všechno plamen pohltí, objeví se mi v hlavě prázdnota. Já jsem upro-střed ní, ale jsem taky součástí toho, nač se soustředím."
"To zní velice povědomě," poznamenala Egwain. "Slyšela jsem tvého tátu mluvit o tom triku se soustředěním, který používá vždy, když chce vyhrát závody v lukostřelbě. Říká tomu plamen a prázd-nota."
Rand kývl. Vypadal přitom smutně. Egwain napadlo, že se mu stýská po domově a po otci. "To mě Tam naučil nejdřív. A Lan to taky používá, když šermuje s mečem. Seléné - to je jedna žena, co jsem kdysi potkal - tomu říká jednota. Zřejmě o tom ví hodně li-dí, i když tomu říkají různě. Ale já jsem zjistil, že když jsem v té prázdnotě, cí-tím saidín, je v té prázdnotě jako světlo těsně mimo dohled. Není tam nic jiného, jenom to světlo a já. City, dokonce i myšlenky, jsou venku. Kdysi jsem se k tomu propracovával po-stupně, ale teď to přijde všechno najednou. Teda většina toho. Vět-šinou."
"Prázdnota," prohodila Elain se zachvěním. "Žádné city. To ne-zní moc jako to, co děláme my."
"Ale ano, zní," trvala Egwain dychtivě na svém. "Rande, my to prostě děláme trošičku jinak, to je všechno. Já sama si představuju, že jsem květina, růžový poupě, představuju si to tak dlouho, až jsem tím poupětem. To je trochu jako ta tvoje prázdnota. A okvět-ní plátky růže se otevírají světlu saidaru, a já ho nechám, aby mě naplnil, všechno to světlo, teplo, život a zázraky. Já se tomu pod-dám a díky tomu to ovládnu. To byla při učení ta nejtěžší část, opravdu. Jak zvládnout saidar tím, že se tomu poddáš, ale teď mi to přijde tak přirozený, že na to ani nemusím myslet. To je klíč, Rande. Jsem si tím jistá. Musíš se naučit tomu poddat -" Rand dů-razně vrtěl hlavou.
"Já to vůbec nedělám takhle," namítal. "Dovolit, aby mě to na-plnilo? Musím se natáhnout a saidín přidržet. Občas tam nic není, když to udělám, nic, čeho bych se mohl dotknout, ale kdybych se pro něj nenatáhl, mohl bych tu stát navěky a nic by se nestalo. Naplní mě, jakmile se ho dotknu, ale poddat se tomu?" Zamával prs-ty ve vzduchu. "Egwain, kdybych se tomu poddal - třeba jenom na minutku - saidín by mě pohltil. Je to jako řeka roztaveného kovu, oceán ohně, všechno světlo slunce v jediném bodě. Musím bojo-vat, aby to udělalo, co chci, bojovat, abych zabránil, aby mě to ne-spolklo."
Povzdechl si. "Ale vím, co myslíš tím, že tě naplní život, i přes tu špínu, z které se mi obrací žaludek. Barvy jsou ostřejší, vůně jasněj-ší. Všechno je tak nějak skutečnější. Když to jednou mám, nechci se toho vzdát, i když se mě to snaží pohltit. Ale ten zbytek... Musíš vzít v úvahu fakta, Egwain. Věž má v tomhle pravdu. Při-jmi to jako pravdu, protože to pravda je."
Egwain zavrtěla hlavou. "Přijmu to, až mi to dokážeš." Nezně-lo to ale tak jistě, jak chtěla, ne tak jistě jako předtím. To, co jí řekl, znělo jako nějaký pokřivený poloodraz toho, co dělala sama, po-dobnosti však jen zdůrazňovaly rozdíly. A přesto tu podobnosti byly. Rozhodně se odmítala vzdát. "Poznáš jednotlivý prameny? Vzduch, vodu, ducha, zemi a oheň?"
"Občas," začal pomalu. "Obvykle ne. Prostě vezmu, co potře-buju, abych udělal, co chci. Většinou se s tím trochu patlám. Je to hrozně zvláštní. Občas něco potřebuju udělat a udělám to, ale tepr-ve potom poznám, co jsem vlastně udělal a jak. Je to skoro jako vzpomí-nat si na něco, co jsem zapomněl. Ale podruhé už si vzpomenu, jak na to. Teda většinou."
"Ale pamatuješ si, jak na to," trvala na svém Egwain. "Jak jsi zapálil ty stolky?" Chtěla se ho zeptat, jak je přiměl tancovat - mě-la dojem, že viděla, jak to udělal, s pomocí vzduchu a vody - ale chtěla začít s něčím snazším. Zapálit svíčku a zhasnout ji byly vě-ci, které zvládaly už mladší novicky.
Randův obličej nabyl bolestivého výrazu. "To nevím." Mluvil zahanbeně. "Když chci oheň, třeba zapálit lampu nebo oheň v kr-bu, tak to prostě udělám, ale nevím jak. Když něco dělám s ohněm, oprav-du na

to nemusím myslet."
To znělo skoro rozumně. Z pěti sil byly ve věku pověstí oheň a země nejlépe ovládány muži a vzduch a voda ženami. Ovládání ducha bylo rozděleno rovnoměrně. Egwain nad užíváním vzduchu či vody téměř nemusela přemýšlet, když se tu věc jednou naučila. Ale tato myšlenka je jejich cíli nijak nepřiblížila.
Tentokrát na Randa zatlačila Elain. "A víš, jak jsi je uhasil? Než ten oheň zhasl, vypadalo to, že ses musel zamyslet."
"To si pamatuju, protože jsem to, myslím, ještě nikdy neudělal. Vytáhl jsem žár z těch stolků a rozprostřel ho do kamene v krbu. Krb si toho žáru skoro ani nevšimne."
Elain zalapala po dechu a nepřítomně si chvíli hladila levou ru-ku, a Egwain na ni soucitně mrkla. Vzpomínala si, jak měla dě-dička ruku plnou puchýřů proto, že udělala to, co Rand právě po-psal, a to jenom s lampou ve svém pokoji. Sheriam jí tenkrát po-hrozila, že jí nechá ty puchýře vyléčit přirozenou cestou. Sice to neudělala, ale hro-zila jí tím. Bylo to jedno z varování, kterého se novickám dostalo. Nikdy nenatahujte žár do sebe. Plamen lze uha-sit použitím vzduchu nebo vody, ale použít oheň k vytažení žá-ru znamenalo katastrofu i s tím nejmenším plamínkem. Nebyla to otázka síly, aspoň tak to Sheri-am říkala. Žáru jednou nataženého se nelze zbavit, to nedokázala ani ta nejsilnější žena, která kdy vy-šla z Bílé věže. Některé ženy tak do-konce samy vzplanuly plame-nem. Ženy vzplanuly plamenem.
Egwain se roztřeseně nadechla.
"Co se děje?" zeptal se Rand.
"Myslím, že jsi mi právě dokázal ten rozdíl." Povzdechla si.
"Ó. Znamená to snad, že toho hodláte nechat?"
"Ne!" Snažila se mluvit tiše. Nezlobila se na něj. To určitě ne. Nebyla si jistá, na koho se vlastně zlobí. "Možná měly moje uči-telky pravdu, ale musí existovat nějaký způsob. Prostě musí. Je-nom mě zrovna teď žádný nenapadá."
"Zkusilas to," pravil prostě. "A za to ti děkuju. Není to tvoje chyba, že to nefungovalo."
"Nějaký způsob určitě existuje," trvala na svém Egwain a Elain se připojila: "My ho objevíme. Spolehni se."
"Jistěže na něj přijdete," řekl s nuceným veselím. "Ale ne dnes-ka." Zaváhal. "Takže už asi půjdete." Mluvil napůl lítostivě a napůl s úlevou. "Opravdu musím dneska ráno vznešeným pánům říct pár věcí o daních. Oni si zřejmě myslí, že můžou sedlákovi vzít stejně tolik, když je špatná úroda, jako když je dobrá, aniž by ho úplně ožebračili. A vy se asi musíte vrátit k výslechům těch tem-ných družek." Zamračil se.
Neřekl nic, ale Egwain si byla jista, že by je od černých adžah nejraději udržel co nejdál. Trochu ji překvapilo, že se je zatím ještě nepokusil přimět k návratu do Věže. Možná věděl, že by mu s Nynei-vou strčily do ucha blechu o velikosti koně, kdyby to zku-sil.
"To ano," pravila pevně. "Ale ne hned. Rande..." Nastal čas na-nést drahý důvod, proč sem přišly, ale bylo to ještě mnohem těžší, než čekala. Raní ho to, ty smutné, ostražité oči ji o tom přesvědči-ly. Ale bylo nutné to udělat. Přitáhla si šátek k ramenům, takže jí sahal až po pás. "Rande, já si tě nemůžu vzít."
"Já vím," řekl on.
Egwain zamrkala. Nenesl to tak těžce, jak čekala. Řekla si, že je to dobře. "Nechci ti ublížit - vážně nechci - ale nechci se za tebe vdát."
"Já to chápu, Egwain. Vím, co jsem. Žádná žena by nemohla -"
"Ty zabedněnej pitomo!" vyštěkla Egwain. "Tohle nemá nic společnýho s tím, že usměrňuješ. Já tě nemiluju! Aspoň ne tak, abych si tě chtěla vzít."
Randovi poklesla brada. "Ty mě... nemiluješ?" Znělo to tak pře-kvapeně, jak se i překvapeně tvářil. A ublíženě.
"Prosím, snaž se to pochopit," řekla o něco laskavěji. "Lidé se mění, Rande. City se mění. Když jsou lidé od sebe, občas se sobě od-cizí. Já tě miluju, jako bych milovala bratra, možná víc než bra-tra, ale není to dost, abych si tě chtěla vzít. Chápeš to?"
Randovi se podařil lítostivý úsměv. "Opravdu jsem hlupák. Já tak nějak nevěřil, že by ses mohla taky změnit. Egwain, já si tě ta-ky nechci vzít. Nechtěl jsem se změnit, nesnažil jsem se o to, ale stalo se to. Kdybys jen věděla, kolik to pro mě znamená. Že ne-musím nic předstírat. Že se nemusím bát, že tě

raním. To jsem ni-kdy nechtěl, Egwain. Nikdy bych tě nechtěl ranit."
Egwain se skoro usmála. Nasadil tak chrabrý výraz, až byl sko-ro přesvědčivý. "Jsem ráda, že to bereš tak dobře," sdělila mu měkce. "Já ti taky nechtěla ublížit. A teď už opravdu musím jít." Vstala a sklonila se k němu, aby ho mohla políbit na tvář. "Najdeš si někoho jiného."
"Ovšem," řekl vstávaje, a bylo jasné, že lže.
"Určitě najdeš."
Egwain vyklouzla ven s pocitem uspokojení a rychle přešla předpokojem. Cestou propustila saidar a sundala si šátek z ramen. Ta věc byla odporně teplá.
Jestli to Elain provede tak, jak se domluvily, byl Rand připraven ji sebrat jako ztracené štěně. Egwain byla přesvědčená, že ho Ela-in zvládne, nyní i později. Po celý čas, který jim ještě zbýval. Ně-co se muselo podniknout, aby se Rand naučil jedinou sílu ovládat. Egwain byla ochotná přiznat, že to, co se doslechla, je pravda - žádná žena ho nemohla učit, ryby a ptáci - ale to nebylo to stejné jako vzdát se. Něco se muselo udělat, takže bylo nutné najít způ-sob. Ta hrozná rána a ší-lenství byly problémy na pozdější dobu, ale i ty se nakonec vyřeší. Nějak. Všichni tvrdili, že muži z Dvouříčí jsou umínění, ale že se zdaleka nevyrovnají ženám z Dvouříčí.

KAPITOLA OSMÁ

Tvrdé palice

Podle toho, jak Rand zíral za Egwain s napůl ohromeným výra-zem, si Elain nebyla jistá, zda si vůbec uvědomuje, že je stále v míst-nosti. Rand chvílemi potřásal hlavou, jako by se sám se se-bou hádal nebo se snažil srovnat si myšlenky. Chtěla počkat, do-kud se neuklidní. Cokoliv, jenom aby mohla tu chvíli ještě odsu-nout. Soustředila se na to, aby navenek vypadala klidná. Seděla se vzpřímenými zády a vysoko zdviženou hlavou, rukama složenýma v klíně a tak vyrovnaným výrazem, že by jí i Moirain záviděla. Ža-ludek ale měla sevřený.
Nebyl to však strach, že by mohl usměrňovat. Jakmile se Egwain zvedla k odchodu, propustila saidar. Chtěla mu věřit, musela mu věřit. V nitru se chvěla kvůli tomu, co chtěla, aby se stalo. Mu-sela se soustředit, aby si nehrála s náhrdelníkem či se šňůrou safí-rů ve vla-sech. Nebyla její voňavka příliš těžká? Ne. Egwain říka-la, že Rand má vůni růží rád. A šaty. Chtěla si je povytáhnout, ale...

Obrátil se - při pohledu na jeho lehké kulhání Elain stiskla pev-něji rty - a uviděl ji sedět na židli. Trhl sebou a oči se mu rozšířily, skoro jako by ho zachvátila panika. Elain tomu byla ráda. Náma-hu, s níž si udržovala vážný a klidný výraz, musela zdesateronáso-bit, jak-mile se jí podíval do očí. Ty oči teď byly modré, jako za-mlžený blan-kyt ranní oblohy.
Rand se okamžitě vzpamatoval a celkem zbytečně se jí uklonil, přičemž si nervózně otřel dlaně do kabátce. "Neuvědomil jsem si, že tu ještě -" Zrudl a odmlčel se. Zapomenout na její přítomnost by mohla brát jako urážku. "Totiž... nechtěl jsem... chci říct, že..." Zhlu-boka se nadechl a začal znova. "Nejsem takový hlupák, jako to vypa-dá, má paní. To jen že ti každý den někdo neřekne, že tě ne-miluje, má paní."
Elain promluvila s posměšnou vážností. "Jestli mě tak nazveš ještě jednou, tak tě budu oslovovat můj pane Draku. A budu se ti kla-nět. Dokonce i královna andorská by se ti měla klanět, a já jsem jenom dědička."
"Světlo! To nedělej." Vypadalo to, že ho ta malá hrozba velice vyvedla z míry.
"Nebudu, Rande," řekla vážnějším hlasem, Jestli mi budeš ří-kat jménem. Elain. Řekni to."
"Elain." Mluvil neobratně, přesto však s potěšením, jako by si její jméno také vychutnával.
"Dobrá." Být potěšená bylo absurdní, řekl přece jen její jmé-no. Než však mohla Elain pokračovat, musela se něco dozvědět. "Ublížilo ti to hodně?" Uvědomila si, že to mohl brát dvěma způ-soby. "Totiž to, co ti řekla Egwain."
"Ne. Ano. Trochu. Nevím. Upřímnost je konečně dobrá věc." Pousmál se a trocha vyčerpání mu z obličeje zmizela. "Zase mlu-vím jako šašek, co?"
"Ne. Mně se nezdá."
"Řekl jsem jí čistou pravdu, ale myslím, že mi nevěřila. Já jí asi taky nechtěl věřit. Ne doopravdy. Jestli tohle není hloupý, tak už ne-vím."
"Jestli přede mnou ještě jednou řekneš, že jsi šašek, možná to-mu začnu věřit." Nebude se jí chtít držet. S tím se nebudu muset vyrovnávat. Mluvila klidně, ale lehce, aby mu dala najevo, že to, co říká, nemyslí vážně. "Jednou jsem viděla šaška jednoho cairhienského urozeného pána, měl takový legrační pruhovaný kabát, co mu byl moc velký, a pošitý rolničkami. Ty bys s rolničkami vypa-dal velice hlou-pě."
"To asi ano," připustil lítostivě. "Budu si to pamatovat." Tento-krát se usmál víc, až se mu rozsvítil celý obličej.
Stažený žaludek pobízel Elain ke spěchu, ale ona se přesto vě-novala urovnávání sukní. Musela na to jít pomalu a opatrně. Jestli to uspěchám, bude mě považovat jen za hloupé děvče. A bude mít prav-du. Žaludek jí teď tiskla ledová pěst.
"Chtěla bys květinu?" zeptal se Rand náhle a Elain popleteně zamrkala.
"Květinu?"
"Ano." Došel k posteli, nabral hrst peříček z potrhané matrace a podal jí je. "Včera v noci jsem jednu udělal pro majhere. Mysle-la bys, že jsem jí dal celý Kámen. Ale tvoje bude mnohem hezčí," dodal spěšně. "Mnohem hezčí. Slibuju."
"Rande, já -"
"Budu opatrný. Chce to jenom pramínek síly. Jenom nitku, a já dám veliký pozor."
Důvěra. Musela mu důvěřovat. Ke svému překvapení si uvědo-mila, že mu skutečně důvěřuje. "To bych ráda, Rande."
Dlouho jen tak hleděl na nadýchanou hromádku ve své dlani a pomalu se začal mračit. Náhle peří zahodil a otřel si ruce. "Kvě-tiny," řekl. "To se pro tebe nehodí." Její srdce mu letělo vstříc. Oči-vidně se pokusil sáhnout pro saidín, a neuspěl. Zakrývaje zkla-mání horečnatou činností, Rand rychle dokulhal ke kovové látce a začal si ji přehazovat přes ruku. "Tak tohle je vhodný dar pro dě-dičku Andoru. Mohla bys nechat švadlenu, aby..." Zaplétal se do toho, co by mohla švadlena udělat ze dvou sáhů zlatostříbrné lát-ky necelý sáh široké.
"Jsem si jistá, že švadlena určitě něco vymyslí," řekla mu di-plomaticky. Vytáhla si z rukávu kapesníček a poklekla, aby posbírala pírka, která upustil, do čtverečku světle modrého hedvábí.
"O to se postarají komorné," řekl, když si malý balíček zasunu-la do váčku u pasu.
"Tak tahle část je vyřízená." Jak by mohl pochopit, že si ta pe-říčka ponechá, protože z nich chtěl udělat

květinu? Rand přešlápl a držel lesklou látku, jako by nevěděl, co s ní. "Majhere musí mít nějaké švadleny," ujišťovala ho Elain. "Jedné z nich to dám." Randův obličej se rozjasnil úsměvem. Elain neviděla důvod mu říkat, že to mínila jako dar. Ta pěst kolem žaludku už se nedala déle vy-držet. "Rande, máš... mě rád?"
"Rád tebe?" zamračil se. "Ovšemže tě mám rád. Mám tě dokon-ce moc rád."
Vážně se musel pořád tvářit, že to vůbec nechápe? "Mně se ta-ky líbíš, Rande." Překvapilo ji, že to dokázala vyslovit tak klidně, když měla pocit, že má žaludek až v krku, a ruce i nohy měla jako kusy ledu. "Víc než to." To stačilo, nechtěla udělat šaška ze sebe. Nejdřív musí říci víc než jen "rád". Skoro hystericky se zahihňala. Budu se ovládat. Nepřipustím, aby mě viděl, jak se chovám ja-ko zamilovaná dívčina. To tedy ne.
"Líbíš se mi," řekl Rand pomalu.
"Obvykle nejsem tak přímočará." Ne, to by mu mohlo připome-nout Berelain. Líce měl ruměné, takže myslel na Berelain. Světlo ho spal! Hlas měla hebký jako hedvábí. "Brzy budu muset odejít, Rande. Opustit Tear. Možná tě neuvidím celé měsíce." Nebo mož-ná nikdy, vykřikl jí v hlavě tichý hlásek. Odmítla ho poslouchat. "A nemohu odejít, aniž bych ti dala najevo, co k tobě cítím. A já... mně se velice líbíš."
"Elain, ty se mi taky velice líbíš. Cítím... Chci..." - Šarlatové skvrny na tvářích se mu rozrůstaly. "Elain, nevím, co mám říct, jak..."
Náhle Elain zahořely tváře. Musí si myslet, že se ho snažím do-nutit, aby řekl více. A nesnažíš? pošklebovalo se ten slabý hlásek, takže se začervenala ještě víc. "Rande, já tě nežádám o..." Světlo! Jak to mám říci? "Jenom jsem chtěla, abys věděl, co k tobě cítím. To je vše." Berelain by to až sem nikdy dojít nenechala. Berelain už by se teď k němu vinula. Elain si řekla, že se nenechá předčit tou poloobléčenou drzou ženštinou, takže přistoupila k Randovi blíž, vzala mu z rukou třpytivou látku a hodila ji na koberec. Z ně-jakého důvodu jí připadal ještě vyšší než předtím. "Rande... Ran-de, chci, abys mě políbil." Tak. Bylo to venku.
"Políbit tě?" řekl, jako by o líbání doposud nikdy neslyšel. "Elain, nechci slibovat víc než... Totiž není to, jako bychom byli za-snoubení. Ne že bych navrhoval, že bychom měli být. To jenom že... mně se opravdu líbíš, Elain. Víc než jen to. Já jenom nechci, aby sis myslela, že já..."
Elain se mu musela vysmát, při vší té jeho zmatené upřímnosti. "Já nevím, jak se to dělá u vás ve Dvouříčí, ale v Caemlynu neče-káš až na zasnoubení, než dívku políbíš. A taky to neznamená, že byste se pak museli zasnoubit. Ale ty možná nevíš, jak -" Rand ji objal, téměř drsně, a jejich rty se setkaly. Elain se zatočila hlava a prsty ve střevíč-cích se jí zkroutily. O nějaký čas později - neby-la si jistá, za jak dlou-ho - si uvědomila, že se mu opírá o hruď, třesou se jí kolena a snaží se nadechnout.
"Odpusť, že jsem tě přerušil," říkal Rand. Elain byla ráda, že ta-ky mluví trochu bez dechu. "Jsem jenom zaostalý ovčák z Dvou-říčí."
"Jsi neotesaný," šeptala mu do košile, "a ráno ses neoholil, ale neřekla bych, že jsi zaostalý."
"Elain, já -"
Elain mu položila ruku na ústa. "Nechci od tebe slyšet nic, co bys nemyslel naprosto upřímně," prohlásila pevně. "Ani teď, ani kdy jindy."
Rand kývl, i když zřejmě nechápal proč, ale aspoň pochopil, že to, co říkala, myslela Elain vážně. Mladá žena si uhladila vlasy - šňůru safírů měla tak zapletenou, že ji bez zrcadla nedokáže vy-táhnout - a vykročila z jeho objetí, byť neochotně. Bylo by tak snadné tu zůstat, a ona už tak zašla mnohem dál, než se jí kdy sni-lo. Mluvit takhle, říci si o hubičku. Říci si o ni! Není přece Bere-lain.
Berelain. Min možná mívala vidění. Co Min viděla, to se stalo, ale s Berelain se o něj Elain rozhodně dělit nebude. Možná bude mu-set ještě chvíli mluvit zcela jasně. Přinejmenším nepřímo jas-ně.
"Předpokládám, že po mém odchodu nebudeš mít nouzi o spo-lečnost. Jen si pamatuj, že některé ženy vidí muže svým srdcem, kdežto jiné nevidí nic než tretku, kterou se mohou honosit, jako třeba náhrdelní-kem či náramkem. Pamatuj, že já se vrátím, a já patřím k těm, co vidí srdcem." Rand se zprvu tvářil zmateně a pak trochu poplašeně. Řekla toho příliš a příliš rychle. Musela odvést pozornost. "Víš, cos mi neře-kl? Nesnažil ses mě polekat vyprá-věnkami, jak jsi nebezpečný. Tak to nezkoušej ani teď. Na to už je pozdě."

"Na to jsem nemyslel." Pak ho napadlo ještě něco a on podezří-vavě přimhouřil oči. "Tohle jste spolu vymyslely s Egwain?"
Elain se podařilo spojit nevinně rozšířené oči s mírným rozhoř-čením. "Jak tě něco takového vůbec mohlo napadnout? Umíš si před-stavit, že bychom si tě mezi sebou předávaly jako balíček? Hodně si toho o sobě myslíš. Existuje i něco takového jako do-mýšlivost?" Teď opravdu vypadal zmateně. Což bylo uspokojivé. "Mrzí tě, cos nám udělal, Rande?"
"Nechtěl jsem tě vyděsit," připustil váhavě. "Egwain mě hrozně rozčílila. Tohle vždycky zvládala bez větší námahy. Vím, že to není žádná omluva. Už jsem říkal, že mě to mrzí, a myslím to vážně. Koukni, co mi to přineslo. Ohořelé stolky a zničenou další matra-ci."
"A to... to štípnutí?"
Rand znovu zrudl, ale očima před ní neuhnul. "Ne. Ne, to mě nemrzí. Jak jste se o mně vy dvě bavily, jako bych tu vůbec nebyl, jako bych byl kus dřeva bez uší. Zasloužily jste si to, obě dvě, a já neřeknu nic jiného."
Na okamžik se nad tím zamyslela. Když na chvíli sáhla po sai-daru, Rand si mnul paže přes rukávy kabátce. Elain o léčení nic moc nevěděla, ale tu a tam se něčemu přiučila. Skrze usměrňová-ní odstra-nila bolest, kterou mu za to štípnutí způsobila. Randovi se překvape-ním rozšířily oči a on přešlápl, jako by zkoušel, zda je bo-lest opravdu pryč. "Za to, že jsi upřímný," oznámila mu prostě.
Ozvalo se zabušení na dveře a dovnitř nahlédl Gaul. Nejdřív měl Aielan hlavu skloněnou, ale když na ně mrkl, hned ji zvedl. Elain za-hořely tváře, když si uvědomila, že se bál, zda je nevyruší při něčem, co by neměl vidět. Málem znovu sáhla po saidaru, aby mu uštědřila lekci.
"Jsou tu ti Tairenové," ohlásil Gaul. "Vznešení páni, které jsi čekal."
"Tak já už půjdu," řekla Elain Randovi. "Musíš jim povědět o - o daních, že? Přemýšlej o tom, co jsem říkala." Neřekla "přemýš-lej o mně", ale byla si jistá, že výsledek bude stejný.
Rand natáhl ruku, jako by ji chtěl zastavit, ale ona mu vyklouz-la. Nechtěla dělat scény před Gaulem. Ten muž byl sice Aiel, ale co si o ní asi myslel, když měla tak brzy po ránu na sobě safíry a takovou voňavku? Vyžadovalo to opravdovou námahu, aby si nepovytáhla výstřih šatů.
Vznešení páni vešli, když došla ke dveřím, hlouček šedivějících mužů se špičatými bradkami, v barevných zdobených kabátcích s na-bíranými rukávy. To, jak jí s váhavými poklonami ustupovali z cesty, s bezvýraznými tvářemi a mumlanými zdvořilostmi, však nezakrylo úlevu z toho, že odchází.
Ode dveří se Elain ještě ohlédla. Vysoký širokoplecí mladý muž v prostém zeleném kabátci mezi vznešenými pány v jejich hedvá-bí a saténových pruzích, Rand vypadal jako čáp mezi pávy, a pře-sto na něm bylo něco, síla osobnosti, co prozrazovalo, že tu velí právem. Tairenové to také rozpoznali a váhavě ohýbali ztuhlé kr-ky. Rand si nejspíš myslel, že se klanějí jen proto, že je Drak Zno-vuzrozený, a oni si to možná mysleli taky. Ale ona viděla muže, jako třeba Gareth Bryne, hlavní kapitán matčiny gardy, kteří doká-zali ovládnout místnost i v hadrech, bez titulu, aniž kdo z přítom-ných znal jejich jméno. Rand to možná nevěděl, ale on byl tako-vým mužem. Když ho poprvé uviděla, nebyl takový, ale teď ano. Elain za sebou zavřela dveře.
Aielové kolem vchodu se na ni podívali a kapitán velící krouž-ku obránců uprostřed předpokoje se nejistě mračil, ale Elain si jich ne-všímala. Bylo to hotovo. Nebo to byl aspoň začátek. Měla ještě čtyři dny, než Joiyu a Amico naloží na loď. Nejvýše čtyři dny na to, aby se Randovi pevně vpletla do myšlenek, takže tam už nebu-de mít místo na Berelain. Nebo aspoň dost pevně na to, aby mu uvízla v hlavě do té doby, než bude mít možnost udělat víc. Zatím ji nikdy nenapadlo, že by mohla udělat něco takového. Plížit se za mužem jako lovkyně sto-pující kňoura. Žaludek měla stále sevřený do uzlíku. Aspoň nedala najevo, jak byla nervózní. A uvědomila si, že ani jednou nepomyslela na to, co asi řekne máti. S tím se-vření žaludku povolilo. - Elain se nestarala, co řekne její matka. Morgasa bude muset přijmout, že její dcera je dospělá žena, a tím to končilo.
Aielové se klaněli, jak odcházela, a ona jim poděkovala s líbez-ným skloněním hlavy, na které by byla i Morgasa hrdá. Dokonce i tairenský kapitán se tvářil, jako by ji spatřil v její nové vážnosti. Elain si nemyslela, že by se jí žaludek ještě někdy stahoval nervo-zitou. A když ano, tak kvůli černým adžah, ale rozhodně ne kvůli Randovi.
* * *

Nevšímaje si vůbec vznešených pánů v jejich nervózním půl-kruhu, Rand se s mírným údivem díval, jak se za Elain zavírají dveře. Sny se stávaly skutečností, i když třeba jen takhle, a to ho znervózňo-valo. Koupání v Luhu byla jedna věc, ale on by nikdy neuvěřil snu, kde by za ním Elain takhle přišla. Byla tak chladná a soustředěná, kdežto on si šlapal na jazyk. A Egwain, která opě-tovala jeho myšlenky a myslela jen na to, že by ho mohla ranit. Proč se ženy dokázaly zhroutit nebo rozzuřit kvůli každé maličkosti, a přitom nikdy ani nemrkly, když vás nechaly stát s otevře-nými ústy?

"Můj pane Draku?" ozval se docela tiše Sunamon, a ještě ne-směleji než obvykle. Zpráva o tom, co se událo dnešního rána, se již musela rozšířit po celém Kameni. Ti první urození páni odsud málem otevřeně utíkali, a nebylo jasné, zda Torean ještě někdy předvede svůj obličej či své špinavé návrhy, bude-li Rand někde poblíž.

Sunamon se pokusil o milý úsměv, ale když se na něj Rand je-nom díval, nechal toho a začal si mnout buclaté ruce. Ostatní před-stírali, že nevidí ohořelé stolky ani roztrhanou matraci a poházené knihy, ani napůl rozteklou hroudu kovu nad krbem, která bývala jele-nem a vlky. Vznešení páni skvěle ovládali umění vidět jen to, co vidět chtěli. Carleon a Tedosian, každou částečkou objemných těl předstíra-jící falešnou skromnost, si určitě nikdy neuvědomili, že na tom, jak se nikdy nepodívají jeden na druhého, je cosi pode-zřelého. Ale Rand by si toho taky nevšiml, kdyby nebylo Tomovy poznámky, již našel v kapse kabátce právě včas, když mu ho chtě-li vyčistit.

"Pán Drak si nás přál vidět?" podařilo se Sunamonovi ze sebe vypravit.

Mohly to Egwain a Elain mezi sebou naplánovat? Ovšemže ne. Ženy nedělaly takové věci, stejně jako muži ne. Nebo snad ano? Mu-sela to být shoda náhod. Elain slyšela, že je volný, a rozhodla se pro-mluvit. Tak to bylo. "Daně," vyštěkl. Tairenové se sice ani nepohnuli, ale vypadalo to přesně tak, jako by o jeden krok ustou-pili. Jak nenávi-děl jednání s těmito muži. Chtěl se už zase ponořit do knih.

"To je špatný příklad, můj pane Draku, snížit daně," pozname-nal úlisným hlasem vyzáblý šedovlasý muž. Meilan byl na Tairena vysoký, jen o dlaň nižší než Rand, a tvrdý jako obránce Kame-ne. V Randově přítomnosti se trochu hrbil a v tmavých očích se mu jasně zračila nenávist k Randovi. Ale také nenáviděl, když jim Rand řekl, aby se před ním přestali krčit. Nikdo z nich se nenarovnal, ale Meilan zvlášť nesnášel, když mu někdo připomínal, co sám dělal. "Rolníci vždycky v pořádku zaplatili, ale jestli teď sní-žíme daně, tak až přijde den, kdy je zase zvýšíme na dnešní úro-veň, ti hlupáci si budou stěžovat stejně, jako bychom zdvojnásobili dnešní daně. A až ten den přijde, docela dobře by mohlo dojít k nepokojům, můj pane Draku."

Rand přešel přes komnatu a postavil se před Callandor. Křišťá-lový meč se blýskal a třpytil jasněji než zlato a drahokamy, jež ho obklopovaly. Připomínka toho, čím je, moci, kterou vládne. Eg-wain. Bylo hloupé cítit se ublíženě jen proto, že řekla, že ho už nemiluje. Proč by měl čekat, že k němu bude chovat city, které on nechoval k ní? Přesto to bolelo. Byla to úleva, ale ne příjemná. "K nepokojům dojde, jestli budete vyhánět lidi z hospodářství." Na stojanu téměř u Meilanových nohou ležely tři knihy. Pokla-dy Tearského Kamene, Cestování po Pustině a Jednání s územím Mayene. V nich byl klíč, a v nejrůznějších překladech Karaethonského cyklu, jen kdyby ho dokázal najít a umístit do správného zámku. Přinutil se znovu věnovat vzneše-ným pánům. „Myslíte si, že se budou jenom dívat, jak jejich rodiny umírají hlady, a nic ne-udělají?"

"Obránci Kamene už potlačili nepokoje dřív, můj pane Draku," řekl Sunamon konejšivě. "A naše vlastní stráže dokážou udržet po-řádek i na venkově. Rolníci tě rušit nebudou, na to ti dávám své slo-vo."

"I tak je sedláků až moc." Carleon sebou pod Randovým pohle-dem trhl. "V Cairhienu je občanská válka, můj pane Draku," vysvětlo-val spěšně. "Cairhieňani nemůžou koupit zrní a sýpky přeté-kají. Zatím to vypadá, že letošní úroda přijde nazmar. A příští...? Ať shoří moje duše, můj pane Draku, ale my potřebujeme, aby se někteří z těch sedláků přestali věčně rýpat v zemi a sázet." Zřejmě si uvědomil, že přestřelil, i když očividně nechápal proč. Randa napadlo, jestli má vůbec potuchu, jak se mu na stůl dostává jídlo. Viděl vůbec něco jiného než zlato a moc?

"A co uděláte, až začnou Cairhieňani zrní zase kupovat?" zeptal se chladně Rand. "Mimochodem, je Cairhien jediná země, která po-třebuje obilí?" Proč Elain mluvila takhle? Co od něj vlastně če-kala? Prý se jí líbí. Ženy uměly hrát hry se slovíčky jako Aes Se-dai. Myslela tím, že ho miluje? Ne, to byla očividná hloupost. Nadutost.

"Můj pane Draku," říkal právě Meilan, napůl podlézavě a napůl, jako by něco vysvětloval dítěti, "i kdyby občanská válka skončila už dneska, Cairhien by si další dva, možná i tři, roky stejně nemohl na-koupit víc než pár lodních nákladů. A my vždycky prodá-vali zrní Cairhienu."
Vždycky - dvacet let od aielské války. Byli tak svázáni tím, co dělali vždycky, že nemohli pochopit, co bylo tak prosté. Nebo to ne-chtěli vidět. Když v Emondově Roli lezlo ze země zelí jako ple-vel, bylo téměř jisté, že v Devenském Průjezdu či kolem Hlídky hodně pršelo či se přemnožili housenky. Když se v Hlídce urodilo víc tuřínů, v Emondově Roli či v Devenském Průseku byla úroda určitě špatná.
"Tak ho nabídněte Illianu," řekl jim. Co vlastně Elain čekala? "Nebo Altaře." Měl ji rád, ale Min měl rád stejně. Nebo si to as-poň myslel. V tom, co k oběma dívkám cítil, se prostě sám nevy-znal. "Máte námořní lodě, stejně jako říční bárky a čluny, a jestli jich ne-máte dost, najměte si další z Mayene." Měl rád obě ženy, ale kromě toho... Skoro celý život snil o Egwain. Teď se nehodlal vrh-nout do jiného vztahu, dokud si nebude jistý. Jistý něčím. Jistý. Jestli se dá věřit Jednání s územím Mayene... Přestaň, nařídil si v duchu. Drž se těchhle lasiček, nebo si najdou škvíru, kudy ven, a cestou tě pokoušou.
"Zaplaťte třeba zrním. Jsem si jistý, že prv-ní bude svolná, pokud bude cena slušná. Můžete třeba uzavřít do-hodu, smlouvu..." To bylo dobré slovo, takového druhu, jaký tu používali, "...slíbit, že necháte Mayene na pokoji, oplátkou za ty lodi." Tohle jí dlužil.
"S Illianem moc neobchodujeme, můj pane Draku. To jsou sa-mí supi a špína." Tedosian mluvil pohoršeně, a Meilan také, když pravil: "S Mayene jsme vždycky jednali z pozice síly, můj pane Draku. Nikdy jsme před nimi neklekali."
Rand se zhluboka nadechl. Vznešení páni strnuli. Pokaždé do-šlo na tohle. Pokaždé se s nimi snažil rozumně dohodnout a po-každé to selhalo. Tom tvrdil, že vznešení páni mají hlavy stejně tvrdé jako Kámen, a měl pravdu. Co k ni vlastně cítím? Zdá se mi o ní. Rozhodně je hezká. Nebyl si jist, zda myslí Elain či Min. Nech toho! Polibek ne-znamená nic víc než to. Tak toho nech! Odhodla-ně vypudil myšlenky na ženy z hlavy a soustředil se na to, aby těmhle zabedněncům řekl, co mají udělat. "Za prvé snížíte daně sedlákům na čtvrtinu a všem ostat-ním na polovinu. Nehádejte se! Prostě to udělejte! Za druhé, zajdete za Berelain a zeptáte se - ze-ptáte se! - na cenu za pronájem..."
Vznešení páni poslouchali s falešnými úsměvy a skřípěním zu-bů, ale poslouchali.
* * *
Egwain zrovna uvažovala o Joiye a Amico, když s ní Mat srov-nal krok a šel vedle ní chodbou, jako by šel náhodou stejným smě-rem. - Mračil se a byl celý rozcuchaný, jako kdyby si neustále prohraboval vlasy. Jednou či dvakrát na ni úkosem pohlédl, ale ne-promluvil. Sloužící, procházející kolem, se klaněli, stejně jako když občas narazili na vznešeného pána či paní, byť to ti druzí či-nili s mnohem menším nadšením. Mat se na šlechtice díval s ohr-nutými rty, což by bylo vyvolalo potíže, kdyby tu Egwain nebyla, ať už byl Mat přítelem pána Draka či nikoliv.
To mlčení se Matovi vůbec nepodobalo, ne Matovi, jakého zna-la. Až na drahý rudý kabátec - celý pomačkaný, jako by v něm spal - vypadal úplně stejně jako starý Mat, a přesto se všichni ur-čitě změnili. Matovo mlčení bylo znepokojující. "Děláš si starosti kvůli včerejší noci?" zeptala se ho Egwain nakonec.
Mat klopýtl. "Ty o tom víš? No, asi jo, že. Ne, to mi hlavu nedě-lá. Vlastně na tom nic nebylo. A teď už je to stejně pryč."
Egwain se tvářila, že mu věří. "S Nyneivou tě teď moc nevídá-me." To bylo značné podcenění.
"Měl jsem moc práce," zabručel a nejistě pokrčil rameny. Díval se všude jinde, jen ne zase na Egwain.
"S kostkama?" zeptala se stroze.
"S kartama." Kyprá komorná, dělající pukrle s náručí plnou po-skládaných ručníků, se podívala na Egwain, zjevně usoudila, že se Egwain nedívá, a mrkla na Mata. Ten se na ni usmál. "Měl jsem moc práce s hraním karet."
Egwain prudce zvedla obočí. Ta žena musela být aspoň o deset let starší než Nyneiva. "Chápu. To musí zabrat spoustu času. Totiž hraní karet. Moc času, abys mohl strávit pár chvil se starýma kama-rádkama."
"Když jsem ho posledně trávil s váma, tak jste mě s Nyneivou svázaly s pomocí síly jako vepře na trh, abyste mi mohly prohrabat pokoj. Přátelé přátelům nekradou." Zamračil se. "Kromě toho jste vždycky s Elain a ona pořád nosí nos nahoru. Nebo jste s Moirain. A já nerad -" Odkašlal si a koutkem oka se na

ni podíval. "Já nerad zdr-žuju. Podle toho, co jsem slyšel, máte pořád moc práce. S vyslýchá-ním těch temných družek. Určitě pořád děláte něco důležitýho. Víte, že vás tihle Tairenové považují za Aes Sedai, že jo?"
Egwain lítostivě potřásla hlavou. Právě Aes Sedai měl Mat ne-rad. I když už viděl hezký kus světa, v tomhle se Mat nikdy nezmění. "Vzít si zpátky něco, co byla vlastně půjčka, není krádež," řekla mu. "Nepamatuju se, že byste říkaly něco o půjčování. Áááá, k če-mu by mi asi byl dopis od amyrlin? Jenom by mě dostal do průš-vihu. Mohly jste mě aspoň poprosit."
Egwain nepoukázala na to, že poprosily. Nechtěla se pohádat, ani aby Mat nadurděně odešel. On by to tak totiž rozhodně ne-nazval. Tentokrát ho nechá při jeho názoru. "No, jsem ráda, že se mnou pořád ještě mluvíš. Máš k tomu dneska nějaký zvláštní dů-vod?"
Mat si prohrábl vlasy a cosi si brblal. Potřeboval, aby ho máma vytahala za ucho a dlouze si s ním popovídala. Egwain se rozhod-la pro trpělivý přístup. Když chtěla, uměla být i trpělivá. Neřekne ani slovo, dokud se Mat nevymáčkne, i kdyby měla prasknout.
Chodba se otevírala do sloupořadí z bílého mramoru shlížející-ho na sporé zahrady Kamene. Pár malých stromků s voskovitými listy bylo obsypáno velkými bílými květy, které vydávaly ještě sladší vůni než záhony červených a žlutých růží. Líný větřík sice ani nepohnul závěsy na vnitřních zdech, ale aspoň trochu zmírnil rostoucí dopolední horko a vlhko. Mat se posadil na bílou balust-rádu, zády se opřel o sloup z bílého mramoru a jednu nohu si dal před sebe. S pohledem upřeným dolů do zahrad nakonec promlu-vil. "Potřebuju... radu."
Mat chtěl radu od ní? Egwain na něj vyvalila oči. "Udělám, co můžu, abych ti pomohla," řekla slabým hlasem. Mat k ní otočil hlavu a Egwain dělala, co mohla, aby to vypadalo, že zachovává klid jako Aes Sedai. "A s čím že to chceš poradit?"
"To nevím."
Do zahrad to bylo pět sáhů. Kromě toho byli tam dole lidé, ple-jící růžové záhony. Kdyby ho shodila, mohl by spadnout na jedno-ho z nich. Tedy na zahradníka, ne na růžový keř. "A jak ti potom mám po-radit?" zeptala se tence.
"Snažím... se rozhodnout, co mám dělat." Tvářil se rozpačitě. Podle jejího názoru na to měl plné právo. "Doufám, že nepomýšlíš na odchod. Víš, jak jsi důležitý. Nemů-žeš od toho utýct, Mate."
"Myslíš, že to nevím? Já myslím, že bych nedokázal odejít, ani kdyby mi Moirain řekla, že můžu. Věř mi, Egwain, já nikam ne-jdu. Já chci jenom vědět, co se stane." Prudce potřásl hlavou a hlas měl stále napjatější. "Co přijde příště? Co mám v těch dírách v pa-měti? Některý chvíle svýho života tam vůbec nemám, pro mě pro-stě neexistují, jako by se to nikdy nestalo! Proč začnu najednou blábolit nějakou hatmatilkou? Lidi tvrdí, že je to starý jazyk, ale pro mě je to jenom kvákání. Chci to vědět, Egwain. Musím to vě-dět, jinak zešílím jako Rand."
"Rand není šílený," řekla Egwain automaticky. Takže Mat se nesnažil utéci. To bylo příjemné překvapení. Obvykle na zodpo-vědnost moc nedal. Ale v jeho hlase se ozývala bolest a starosti. Mat si nikdy starosti nedělal, nebo to aspoň nikdy nedával najevo. "Já od-pověď neznám, Mate," pravila laskavě. "Možná Moirain -"
"Ne!" Prudce se zastavil. "Aes Sedai ne! Chci říct... Ty jsi jiná. Tebe znám a nejsi... Copak vás ve Věži nic nenaučili, nějakej trik, něco, co by pomohlo?"
"Ó Mate, je mi to líto. Je mi to moc líto."
Jeho smích jí připomněl dětství. Takhle se vždycky smával, když se jeho největší naděje zvrhly. "No dobře, asi je to jedno. Po-řád by to byla Věž, i když z druhý ruky. Bez urážky." Právě tak do-kázal hrozně naříkat kvůli třísce zaražené do prstu, a zlomenou no-hu bral, jako by to nic nebylo.
"Možná by tu byl jeden způsob," řekla Egwain pomalu. "Jestli Moirain řekne, že je to v pořádku. Mohla by."
"Moirain! Copak jsi neslyšela ani slovo z toho, co jsem říkal? To poslední, co chci, je, aby se do toho pletla Moirain. Jakej způ-sob?"
Mat byl vždycky zbrklík. Ale chtěl jenom to, co ona, totiž vě-dět. Kdyby jen aspoň jednou předvedl trochu zdravého rozumu a opatrnosti. Procházející tairenská urozená dáma, s tmavými co-py stočenými kolem hlavy a obnaženými rameny vykukujícími ze žluté lněné látky, lehce ohnula koleno a bezvýrazně se

na ně podí-vala. Rychle pak odešla s rovnými zády. Egwain se za ní dívala, dokud nebyla z doslechu, a oni nezůstali sami. Pokud se nepočíta-li zahradníci o pět sáhů níž. Mat na ni hleděl s nadějí.
Nakonec mu řekla o ter'angrialu, zkřiveném dveřním rámu, kte-rý měl na druhé straně odpovědi. Zdůraznila, jak je to nebez-pečné, zmínila se i o následcích hloupých otázek či těch, co se tý-kaly Stínu. Mluvila o nebezpečích, která nemusejí znát ani Aes Sedai. Velmi jí polichotilo, že za ní Mat přišel, ale musel ukázat trochu rozumu. - "Tohle si musíš pamatovat, Mate. Lehkovážné otázky tě můžou zabít, takže jestli to zkusíš, musíš být pro změnu vážný. A nesmíš se zeptat na nic, co by se týkalo Stínu."
Mat naslouchal s rostoucí nevírou. Když domluvila, vyhrkl: "Tři otázky? Řekl bych, že vejdeš dovnitř jako Bili, strávíš tam noc a vyle-zeš o deset let později s váčkem, co je vždycky pořád pl-ný zlata a -"
"Jednou jedinkrát za život, Matrime Cauthone," vyštěkla Egwa-in, "se nechovej jako šašek. Víš moc dobře, že ter'angrialy nejsou pohádka. Na to nebezpečí nesmíš zapomínat. Možná jsou od-povědi, které hledáš, uvnitř, ale nesmíš to zkusit, dokud Moirain neřekne, že můžeš. To mi musíš slíbit, nebo já slibuju, že tě za ní dovleču jako pstruha na šňůře. Víš, že to dokážu."
Mat si hlasitě odířkl. "Byl bych trouba, kdybych to zkoušel, bez ohledu na to, co řekne Moirain. Vlízt do nějakýho zatracenýho ter'an-grialu? To chci ještě míň než dostat se k tý prokletý síle, ne víc. Na to můžeš klidně zapomenout."
"Je to jediná možnost, která mě napadá, Mate."
"Pro mě teda ne," prohlásil Mat pevně. "Žádná možnost je lep-ší než tohle."
Přes jeho tón ho chtěla obejmout. Jenže on by si z ní nejspíš stropil posměch a pokusil se ji nejspíš štípnout. Od narození byl nepo-učitelný. Ale přišel si k ní pro pomoc. "Je mi líto, Mate. Co budeš dělat?"
"No, asi budu hrát karty. Jestli se mnou bude někdo ochotnej hrát. Nebo si zahraju dámu s Tomem. Kostky v krčmě. Pořád mů-žu aspoň do města." Pohledem zabloudil k procházející služebné, štíhlé tmavooké dívce asi v jeho věku. "Najdu si něco, jak zabít čas."
Egwain zasvrběla ruka, chtěla ho plácnout, ale místo toho jen řekla: "Mate, opravdu nemyslíš na to, že odejdeš, že ne?"
"Řekla bys to Moirain, kdyby ano?" Hned zvedl ruce, aby ji za-razil. "No, není to nutný. Řekl jsem ti, že nechci. Nepředstírám, že se mi to líbí, ale neudělám to. Stačí ti to?" Zamyšleně se zamračil. "Egwain, chtěla ses někdy vrátit domů? Chtělas, aby se nic z to-hohle nestalo?"
Byla to znepokojivá otázka, zvláště od Mata, ale Egwain odpo-věď znala. "Ne. Ani po tom všem ne. A ty?"
"To bych byl trouba, ne?" zasmál se. "Já mám rád města a to-hle mi prozatím stačí. Tohle bude stačit. Egwain, neřekneš o tom Moirain, že ne? O tom, jak jsem se tě ptal na radu a tak?"
"Proč bych neměla?" zeptala se podezíravě. Byl to, koneckon-ců, Mat.
Mat rozpačitě pokrčil rameny. "Jí se vyhýbám víc než... No, dr-žím se od ní dál, zvlášť když se mi chce rýpat v hlavě. Mohla by si myslet, že slábnu. Nepovíš jí to, že ne?"
"Nepovím," řekla,, jestli mi slíbíš, že se k tomu ter'angrialu ani nepřiblížíš, pokud se jí nezeptáš. Ani jsem ti o tom neměla říkat."
"Slibuju." Zazubil se. "K tý věci se ani nepřiblížím, leda by na tom závisel můj život. To přísahám." Dokončil s hranou vážností.
Egwain zavrtěla hlavou. Ať už se všechno ostatní měnilo, jak chtělo, Mat se prostě nezmění nikdy.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Rozhodnutí

Přešly tři horké a dusné dny, které jako by vysávaly tairenskou sílu. Město zpomalilo do otupělého kroku, Kámen se jen plížil. Slou-žící pracovali málem v polospánku. Majhere si zoufale rvala stočené copy, ale dokonce ani ona nenacházela dost energie, aby někomu ostře zaťukala na hlavu či ho zatahala za ucho. Obránci Kamene se choulili na svých postech jako polorozteklé voskovice a důstojníci se více za-jímali o chlazené víno než o pochůzky. Vznešení páni se většinou dr-želi ve svých komnatách a nejteplejší části dne prostě prospali. Něko-lik jich dokonce Kámen opustilo úplně pro relativní chlad svých ven-kovských panství daleko na vý-chodě na svazích Páteře světa. Zvláštní bylo, že jedině cizinci, kte-ří vedro pociťovali nejhůř, se dřeli stejně tvrdě jako jindy, pokud ne víc. Pro ně nebylo horko tak hrozné jako ubíhající čas.

Mat rychle objevil, že měl ohledně mladých pánů, kteří viděli, jak se ho snaží zabít hrací karty, pravdu. Nejenže se mu vyhýbali, ale rozšířili tu zprávu i mezi svými přáteli, často hodně překroucenou. Každý v Kameni, kdo vlastnil aspoň dva stříbrné, se jen spěš-ně omlouval a couval přitom pryč. Ale klepy se rozšířily i mimo urozené panáčky. Nejedna služtička, která se předtím ráda pomuchlovala, teď také odmítala a dvě dokonce rozčileně přiznaly, že zaslechly, že je nebezpečné být s ním o samotě. Perrin měl zřej-mě plnou hlavu vlast-ních starostí a Tom jakoby kouzlem zmizel. Mat neměl ponětí, co kej-klíři zabírá čas, ale našel ho jen zřídka, ať ve dne, či v noci. Zato Moi-rain, jediná osoba, od níž Mat chtěl jen, aby si ho nevšímala, zřejmě byla za každým rohem. Jen tak pro-cházela kolem či v dálce přecházela křižovatku chodeb, ale po-každé se mu podívala do očí a tvářila se, jako by věděla, co si Mat myslí a co chce, a jako by také věděla, jak ho místo toho donutí udělat přesně to, co chce ona. Nic z toho však nezměnilo jednu věc. Stále nacházel důvody, proč odložit odchod na další den. Jak to viděl, neslíbil Egwain, že zůstane. Ale zůstával.

Jednou si dolů do útrob Kamene, až k tak zvané velké sbírce, zanesl lampu. Došel až k zetlelým dveřím na konci úzké chodby. Chvíli nahlížel do šerého vnitřku na nejasné tvary zakryté zaprá-šenými plachtami, neuspořádaně naskládané bedny a soudky, je-jichž ploché vršky byly využity jako poličky pro změť figurek, řezeb a po-divných věcí z křišťálu, skla a kovu - stačila chvilka, a už spěchal pryč a reptal: "Musím být ten největší zatracenej moula na celým zatrace-ným světě!"

Nic mu ale nebránilo jít do města, a v krčmách Maule, přístav-ní čtvrti či v matně osvětlených, přecpaných a často špinavých pu-tykách a šencích Chalmu, čtvrti, kde stála skladiště, kde se podá-valo laciné víno, špatné pivo, občas tam docházelo ke rvačkám a donekonečna se tam hrály kostky, možnost potkat Moirain ne-existovala. - Sázky v kostkách byly vždycky nízké ve srovnání s tím, nač si zatím zvykl, ale to nebyl důvod, proč se pokaždé po pár hodinách vracel zpátky do Kamene. Snažil se nemyslet na to, co ho vždycky přitáhlo zpátky k Randovi.

Perrin Mata občas zahlédl v přístavních tavernách, jak popíjí příliš mnoho laciného vína a hraje, jako by mu nezáleželo, jestli vy-hraje, či prohraje. Jednou dokonce vytáhl nůž na podsaditého lodníka, kterému se nelíbilo, jak často Mat vyhrává. Mat rozhodně nebýval tak podrážděný, ale Perrin se mu vyhýbal,

místo aby se snažil zjistit, co mu dělá starosti. Perrin tam nechodil kvůli vínu nebo kostkám, a muži, kteří se chtěli rvát, změnili názor, když se pořádně podívali na jeho ramena - a na jeho oči. Přesto kupoval špatné pivo lodníkům v širo-kých kožených spodcích a malým kup-číkům s tenkými stříbrnými řetězy na kabátcích, prostě každému, kdo vypadal, že pochází z dale-ka. Pátral po zprávách, po něčem, co by mohlo odlákat Faile z Tearu. Od něj.

Byl si jist, že jestli pro ni najde nějaké dobrodružství, něco, co by vonělo příslibem toho, že se její jméno dostane do příběhů, tak Faile odejde. Předstírala, že chápe, proč musí Perrin zůstat, ale ob-čas přesto naznačila, že chce odejít a doufá, že on půjde s ní. Per-rin si byl jist, že by ji správná návnada dostala pryč i bez něj.

U většiny zpráv by poznala, že se jedná o zastaralé překroucené pravdy, stejně jako to poznal on. Válka, která vzplála na pobřeží Ary-thského oceánu, prý byla vyvolána lidmi, o nichž ještě nikdy nikdo neslyšel. Údajně se jmenovali Sočinové nebo tak nějak - Perrin slyšel od vypravěčů mnoho variant - měli to být zvláštní li-dé, kteří snad mohli být vojáky Artuše Jestřábí křídlo, vracejícími se po tisíci letech. Jeden chlapík, Taraboňan v kulatém červeném klobouku a s kníry tlus-tými jako volské rohy, s vážnou tváří tvrdil, že tyhle lidi vedl sám Jestřábí křídlo se svým bájným mečem Spra-vedlnost v ruce. Také se povídalo, že slavný Valerský roh, který měl povolat mrtvé hrdiny z hrobů, aby bojovali v Poslední bitvě, byl již nalezen. V Ghealdanu se všude začínaly nepokoje. Illian tr-pěl nápory hromadného šílenství. V Cairhienu hlad, který zabíjel lidi, pomalu ustupoval. Někde v Hranič-ních státech sílily nájezdy trolloků. Do něčeho takového Perrin ne-mohl Faile poslat, ani kdy-by ji to dostalo z Tearu.

Zprávy o nepokojích v Saldeii vypadaly slibně - její vlastní do-movina pro ni přece musela být přitažlivá, a Perrin zaslechl, že ten Mazrim Taim, falešný Drak, je bezpečně v rukou Aes Sedai - ale ni-kdo nevěděl, o jaké nepokoje se vlastně jedná. Kdyby si něco vy-myslel, taky by to k ničemu nebylo. Faile by se určitě sama popta-la, než by se někam vydala. Kromě toho, zmatky v Saldeii mohly být stejně nebezpečné jako to ostatní.

Perrin jí ani nemohl říci, kde tráví většinu času, protože by se určitě zeptala proč. Věděla, že není Mat, aby lenošil v tavernách. Lhát nikdy moc neuměl, a tak se jí co nejvíc vyhýbal. Faile po něm násled-ně začala úkosem vrhat dlouhé pohledy. On mohl jenom zdvojnásobit své úsilí při hledání příběhu, který by ji odlákal. Mu-sel ji od sebe po-slat dřív, než ji kvůli němu zabijí. Musel.

Egwain a Nyneiva zase strávily delší dobu s Joiyou a Amico, ale k ničemu to nevedlo. Stále vyprávěly to stejné. Přes Nyneiviny ná-mitky se jim Egwain dokonce pokusila sdělit, co říká ta druhá, aby zjistily, zda se něco neobjeví. Amico na ně jen zírala a kňučela, že o takovém plánu nikdy neslyšela. Ale mohla by to být pravda, do-dala. Mohla. Byla celá zpocená, jak se jim snažila zavděčit. Joiya jim chladně řekla, ať si tedy jdou do Tanchika, jestli chtějí. "Jak jsem sly-šela, tak je tam teď dost nepříjemně," pravila hladce a krkavčí oči se jí jen leskly. "Král drží jen město a nejbližší okolí, a jak jsem slyšela, panarcha přestala udržovat civilní pořádek. V Tanchiku teď vládnou silné paže a rychlé nože. Ale jděte, jestli chcete."

Z Tar Valonu nepřišla žádná zpráva, takže nevěděly, zda amyr-lin dělá něco s možným hrozícím osvobozením Mazrima Taima. Na to, aby taková zpráva dorazila po rychlém člunu po řece či s poslem často měnícím koně, bylo dost času, protože Moirain po-slala holuby - tedy pokud je poslala. Egwain a Nyneiva se kvůli tomu pohádaly. Ny-neiva připouštěla, že Aes Sedai nemohou lhát, ale snažila se v Moirai-niných slovech najít nějakou kličku. Moi-rain mlčení amyrlin zřejmě starosti nedělalo, i když s jejím křišťá-lovým klidem se to dalo těžko poznat.

Egwain si s tím ale starosti dělala, i s tím, zda je Tanchiko faleš-ná stopa či nikoliv, nebo zda je to past. V knihovně Kamene by-ly kni-hy o Tarabonu a Tanchiku, ale i když je pročítala, až ji bolely oči, ne-našla žádný klíč k něčemu, co by mohlo ohrožovat Randa. Horko a starosti jí na náladě nepřidaly. Občas byla stejně nedů-tklivá jako Ny-neiva.

Něco se samozřejmě dařilo. Mat byl stále v Kameni. Zřejmě opravdu dospíval a učil se, co je to zodpovědnost. Egwain mrze-lo, že ho zklamala, ale pochybovala, že by kterákoliv žena ve Vě-ži mohla udělat víc. Chápala jeho žízeň po vědomostech, protože ona také žíz-nila, i když ona prahla po jiném druhu vědění, po vě-cech, které mohla zjistit jen ve Věži, po věcech, které by mohla ob-jevit a které nikdy nikdo neuměl, a po ztracených vědomostech, které by mohla znovu objevit.

Aviendha se začala s Egwain stýkat, zřejmě ze své vlastní vůle. Pokud byla zpočátku opatrná, no, byla to

koneckonců Aielanka a mys-lela si, že je Egwain hotová Aes Sedai, přesto byla její spo-lečnost pří-jemná, i když měla Egwain občas dojem, že v jejích očích vidí nevy-slovené otázky. I když si Aviendha udržovala od-stup, brzy bylo zřej-mé, že je nesmírně bystrá a smysl pro humor má podobný jako Egwa-in. Občas se spolu hihňaly jako malé hol-ky. Aielské způsoby však v ničem nepřipomínaly ty, co znala Eg-wain. Aviendhu například pořád zneklidňovalo sezení na židli. Také se zděsila, když našla Egwain při koupeli ve stříbrem obložené vaně, kterou sehnala majhere. Tedy ne-zděsilo ji, když před ní Eg-wain předstoupila nahá - vlastně když si uvědomila, že se Egwain cítí nepohodlně, sama se svlékla a posadila se na podlahu, aby si mohly pohodlně popovídat - ale to, že Egwain sedí po krk ve vo-dě. Znečistila tím tolik vody, až na to Aviendha vali-la oči. Dále Aviendha odmítala pochopit, proč s Elain neprovedou něco sku-tečně ošklivého Berelain, když ji chtějí mít z cesty. Válečník sice nesměl zabít ženu, která nebyla sezdána s oštěpem, jelikož však Elain ani Berelain nebyly Děvami oštěpu, bylo z Aviendžina hle-diska naprosto v pořádku, aby Elain vyzvala první z Mayene na souboj na nože nebo volný zápas. Nože byly podle jejího názoru lepší. Berelain vypadala jako ten druh ženy, kterou je možné ně-kolikrát zbít, ale ona se nevzdá. Nejlepší by bylo prostě ji vyzvat a zabít. Nebo by to za Elain mohla udělat Egwain jako přítelkyně a skoro-sestra.

Přesto byla Egwain velice ráda, že má někoho, s kým si může popovídat a zasmát se. Elain byla samozřejmě většinu času zane-prázdněná a Nyneiva, která zjevně cítila, jak jim ubíhá čas, stejně jako Egwain, trávila volné chvilky procházkami po hradbách s La-nem a také mu vlastníma rukama připravovala pokrmy, jež měl strážce zvlášť rád, nemluvě o nadávkách, s nimiž občas vyhnala i kuchaře z kuchyně. Nyneiva toho o vaření moc nevěděla. Kdyby nebylo Avi-endhy, Egwain ani nevěděla, co by ty horké a dusné ho-diny mezi vý-slechy temných družek dělala. Nepochybně by se po-tila a dělala si starosti, že snad měla něco udělat, a pouhé pomyš-lení na to jí způso-bovalo noční můry.

Podle dohody Elain při těchto výsleších nikdy nebyla. Další uši by stejně k ničemu nebyly. Místo toho kdykoliv měl Rand volnou chvilku, dědička se prostě náhodou objevila poblíž, takže si mohli povídat nebo se jen prostě procházet zavěšeni do sebe, i když to bylo jen cestou ze schůzky s některými vznešenými pány do kom-naty, kde čekali další, nebo na bleskovou prohlídku obydlí obrán-ců Kamene. Elain se stala docela zběhlou v hledání utajených koutků, kde si mohli na chvilku vydechnout o samotě. Jistě, za Randem vždycky chodilo ně-kolik Aielů, ale jí brzy záleželo stejně málo na tom, co si pomyslí, jako na tom, co by řekla máti. Do-konce ukula jisté spojenectví s Dě-vami oštěpu. Ty zřejmě v Kameni znaly kdejaký skrytý výklenek, a také jí podávaly zprávy, kdykoliv byl Rand sám. Tu hru braly jako obrovskou zábavu.

Překvapivé bylo, že se jí Rand ptal na vládu nad státem a po-slouchal, co říkala. Elain si přála, aby to mohla vidět máti. Nejed-nou se Morgasa smála, napůl zoufale, a říkala jí, že se musí naučit soustře-dit se. Rozhodovat, která řemesla chránit a jak a která ne a proč, moh-lo být suchopárné, ale bylo to stejně důležité jako pe-čovat o nemocné. Mohla být docela legrace přimět umíněného vznešeného pána či kupce, aby udělal, co dělat nechce, a přitom si myslel, že je to jeho vlastní nápad. Krmit hladové mohlo být po-vznášející, ale jestli měli hladovějící dostat jídlo, bylo nutné roz-hodnout, kolik úředníků, vozků a povozů je k tomu třeba. Mohli to sice zařídit jiní, ale pak by se dozvěděla, až by bylo příliš pozdě, zda snad neudělali chybu. Rand jí naslouchal a často se její radou řídil. Elain usoudila, že už jenom pro to by ho milovala. Berelain ze svých komnat nevystrčila ani nos. Kdykoliv ji Rand uviděl, usmál se. Nic na světě nemohlo být lepší. Leda by dny přestaly plynout.

Tři krátké dny, prokluzující mezi prsty jako voda. Joiya a Amico budou poslány na sever a důvod k dalšímu pobytu v Tearu tím skončí. Nastane chvíle, kdy bude muset odejít s Egwain a Nyneivou. Až ten čas přijde, půjde s nimi, nikdy ji ani nenapadlo, že by to neudělala. Díky tomu se cítila hrdá na to, že se chová jako do-spělá žena, ne jako malá holka. Díky tomu se jí chtělo plakat.

A Rand? Přijímal ve svých komnatách vznešené pány a vydával rozkazy. Překvapil je, když se objevoval na tajných schůzkách tří či čtyř vznešených pánů, které vyčmuchal Tom, jen aby zdůraznil někte-ré body svého posledního rozkazu. Pánové se usmívali a kla-něli a po-tili a přemítali, kolik toho asi ví. Bylo třeba najít nějaký způsob, ja-kým by si mohli vybít energii, než se jeden z nich roz-hodne, že když Randa není možné zmanipulovat, je nutné ho za-bít. Ať už pro ně vy-myslí cokoliv, rozhodně nezačne válku. Jestli se bude muset postavit Sammaleovi, budiž. Ale válku nezačne.

Vymýšlet plány mu zabralo většinu času, který nevěnoval sle-dování vznešených pánů. Z knih, kterých mu nosili knihovníci celé náruče, a z rozmluv s Elain začínal pomalu skládat kousky sklá-danky. Elaininy rady byly rozhodně užitečné při jednání se vzne-šenými pány. Viděl, jak ho spěšně přehodnocují, když jim předvedl, že ví něco, o čem oni sami měli jen matné ponětí. Když to chtěl připsat jí jako zásluhu, zarazila ho.
"Moudrý vládce přijímá rady," řekla mu s úsměvem, "ale nikdy by neměl být viděn, jak je přijímá. Ať si myslí, že víš víc, než víš do-opravdy. Jim to neuškodí a tobě to pomůže." Ale když to navrhl, za-tvářila se potěšeně.
Rand si nebyl úplně jist, jestli kvůli ní nakonec přece jen stále neodkládá nějaké rozhodnutí. Tři dny plánování, kdy se snažil roz-luštit, co mu pořád uniká. Něco mu určitě unikalo. Nemohl reago-vat na Zaprodance. Musel je přimět, aby oni reagovali na něho. Tři dny, a čtvrtého dne Elain odejde - zpátky do Tar Valonu, jak dou-fal - ale Rand tušil, že jakmile se pohne, i jejich krátké společné okamžiky tím skončí. Tři dny kradených polibků, kdy dokázal za-pomenout, že je víc než jen muž objímající ženu. Věděl, že je to hloupost, ale byla to pravda. Ulevilo se mu, když Elain zřejmě ne-chtěla víc než jen být v jeho společnosti, ale v těch chvílích mohl aspoň zapomenout na roz-hodování, zapomenout na osud čekající Draka Znovuzrozeného. Ne-jednou ho napadlo požádat ji, aby zů-stala, ale nebylo by správné vzbudit v ní nějaké naděje, když ne-měl ani ponětí, jestli od ní chce něco jiného, než aby mu byla na-blízku. Tedy pokud si nějaké naděje dělala. Mnohem lepší bylo myslet na ně jako na muže a mladou ženu, procházející se o slav-nosti. To bylo snadné. Občas dokonce zapomněl, že je dědička Andoru a on ovčák. Přál si však, aby neodešla. Tři dny. Musel se roz-hodnout. Musel něco udělat. Něco, co nikdo nečeká.
Večer třetího dne slunce pomalu klouzalo k obzoru. Napůl sta-žené draperie v Randově ložnici umenšovaly jeho narudlou žlutou záři. Callandor se třpytil na svém zdobeném stojanu jako nejčistší křišťál.
Rand se díval na Meilana a Sunamona a pak jim hodil velký svazek pergamenů. Smlouva, hezky sepsaná, na níž chyběly jen pod-pisy a pečeti. Svazek zasáhl Meilana do prsou a on ho pudově zachy-til. Uklonil se, jako by se cítil poctěn, ale zuby cenil v nuce-ném úsmě-vu.
Sunamon přešlapoval a mnul si ruce. "Všechno je, jak jsi naří-dil, můj pane Draku," říkal nervózně. "Zrní za lodě -"
"A dva tisíce tairenských odvedenců," uťal ho Rand. ",Aby by-lo zaručené, že zrní bude správně rozděleno a na ochranu tairenských zájmů.'" Hlas měl jako led, ale v žaludku ho pálilo. Skoro se třásl tou-hou zmlátit tyhle hlupáky pěstmi. "Dva tisíce mužů. Pod velením To-reana!"
"Vznešený pán Torean má v záležitostech s Mayene vlastní zá-jmy, můj pane Draku," podotkl Meilan hbitě.
"Má zájem vnutit své pozornosti ženě, která ho nechce ani vi-dět!" zařval Rand. "Zrní za lodi jsem řekl! Žádné vojáky. A roz-hodně ne žádného zatraceného Toreana! Promluvili jste si vůbec s Berelain?"
Vznešení páni zamrkali, jako by nerozuměli, co ta slova zname-nají. To bylo příliš. Rand se sápl po saidínu. Pergameny v Meilano-vých rukou vzplanuly. Meilan zaječel, hořící balíček hodil do prázd-ného krbu a spěšně si z červeného hedvábného kabátce sme-tal jiskřič-ky a saze. Sunamon s otevřenými ústy zíral na hořící per-gameny, které praskaly a černaly.
"Zajdete za Berelain," řekl jim překvapen, jak klidně mluví. "Buď jí do zítřejšího poledne nabídnete smlouvu, kterou chci, ne-bo do zítřejšího západu slunce vás nechám oba pověsit. Jestli bu-du muset každý den věšet vznešené pány, vždycky hezky po dvou, tak to udělám. Do jednoho vás pošlu na šibenici, jestli mě nepo-slechnete. A teď mi zmizte z očí."
Tichý tón zřejmě zapůsobil mnohem víc, než když na ně křičel. Dokonce i Meilan se tvářil znepokojeně, když couval pryč, na kaž-dém kroku se klaněl a vyjadřoval svou nehynoucí vděčnost a věč-nou poslušnost. Randovi se z toho udělalo zle.
"Vypadněte!" zařval a oni zapomněli na veškerou důstojnost - a skoro se poprali, jak se snažili co nejrychleji otevřít dveře. Utek-li. Jeden z aielských strážných strčil hlavu do dveří, aby se pře-svědčil, že je Rand v pořádku, a dveře zase zavřel.
Rand se otevřeně třásl. Dělalo se mu z nich zle skoro stejně ja-ko ze sebe. Vyhrožovat takhle někomu

pověšením, protože neudě-lal, co mu nařídil. A navíc to myslet vážně. Vzpomínal si, že se dřív nikdy nevztekal, nebo, pokud ano, dokázal udržet svůj hněv na uzdě.
Přešel přes místnost k místu, kde se ve světle, jež sem proudi-lo mezi draperiemi, blýskal Callandor. Čepel vypadala jako z nej-čistšího skla, naprosto dokonale. Na dotek však byla jako ocel, ost-rá jako břitva. Skoro po něm při jednání s Meilanem a Dynamonem sáhl, aby to s nimi vyřídil. Nevěděl jen, zda ho chtěl použít jako meč, nebo k jeho původnímu účelu. Obě možnosti ho děsily. Ještě nejsem šílený. Jen rozzlobený. Světlo, tak rozzlobený!
Zítra. Temné družky zítra naloží na loď. Elain odejde. A taky Egwain s Nyneivou, samozřejmě. Modlil se, aby se vrátily do Tar Va-lonu. Černé adžah nečerné adžah, Bílá věž teď musela být jed-no z nejbezpečnějších míst na světě. Zítra. Žádné další důvody k tomu, aby odložil, co musí udělat. Ale až pozítří.
Obrátil ruce dlaněmi nahoru a zadíval se na vypálené volavky. Zkoumal je už tolikrát, že by dokázal každou čárku namalovat z pa-měti. Proroctví je předpovědělo.

Dvakrát a dvakrát bude poznačen,
dvakrát k žití a dvakrát ke smrti.
Jednou volavka mu poznačí cestu.
Dvakrát volavka poznačí jeho.
Jednou Drak, pro ztracenou vzpomínku.
Dvakrát Drak, pro cenu, již musí zaplatit.

Ale jestli ho volavky "poznačí", k čemu Draci? A co se toho tý-kalo, co je vlastně ten Drak? Jediný Drak, o kterém kdy slyšel, byl Luis Therin Telamon. Luis Therin Rodovrah byl Drak. Drak byl Ro-dovrah. Jenže teď to byl on sám. Ale on sám sebe přece pozna-čit ne-mohl. Možná ta figura na praporci byl Drak. Dokonce ani Aes Sedai zřejmě nevěděly, co to je za tvora.
"Od té doby, co jsem tě viděla naposled, ses změnil. Jsi silnější. Tvrdší."
Rand se otočil na patě a vytřeštil oči na mladou ženu stojící ve dveřích, ženu se světlou pletí a tmavými vlasy i očima. Vysokou ženu oděnou celou v bělí a stříbře. Žena zvedla obočí při pohledu na napůl rozteklou hroudu zlata a stříbra na krbové římse. Rand ji tam nechal, aby mu připomínala, co se stane, když něco udělá bez přemýšlení, když se přestane ovládat. I když to moc nepomá-halo.
"Seléné," vydechl a spěchal k ní. "Odkud ses tu vzala? Jak ses sem dostala? Myslel jsem, že jsi pořád ještě v Cairhienu nebo..." Po-díval se na ni a nechtěl říci nahlas, že se bál, jestli není mrtvá nebo hladovějící uprchlice.
Kolem útlého pasu se jí třpytil spletený stříbrný pásek. Ve vla-sech, jež jí spadaly na ramena jako půlnoční vodopád, jí zářily stříbrné hřebeny s hvězdami a půlměsíci. Byla to ta nejkrásnější žena, jakou kdy viděl. Elain i Egwain byly vedle ní jen hezké. Ale z nějakého dů-vodu na něj nepůsobila jako ony. Možná to bylo dí-ky těm dlouhým měsícům odloučení, naposledy ji spatřil v Cair-hienu, když jím ještě nezmítala občanská válka.
"Jdu tam, kde si přeji být." Zamračila se na něj. "Byl jsi pozna-čen, ale na tom nezáleží. Patřil jsi mně a mně patříš stále. Žádná ji-ná není víc než pečovatelka, jejíž čas vypršel. Teď se otevřeně při-hlásím o to, co je mé."
Rand na ni zíral. Poznačen? Myslela tím jeho ruce? A co mysle-la tím, že jí patří? "Seléné," začal mírně, "strávili jsme spolu pár pří-jemných dní - a nebezpečných. Nikdy nezapomenu na tvou od-vahu i pomoc - ale nikdy mezi námi nebylo víc než přátelství. Ces-tovali jsme spolu, ale to bylo všechno. Zůstaneš tady v Kameni, v nejlepších komnatách, a až se do Cairhienu vrátí mír, dohlédnu na to, aby ti, po-kud to půjde, vrátili panství."
"Tys byl poznačen." Suše se usmála. - "Panství v Cairhienu? Kdysi jsem tam nějaké pozemky měla. Ale ta země se změnila na-tolik, že nic nezůstalo jako dřív. Seléné je jenom jméno, které ob-čas používám, Luisi Therine. Jméno, které jsem si sama dala, zní Lanfear."
Rand vyštěkl smíchy. "To je mizerný vtip, Seléné. To bych ra-ději žertoval o Temném než o jednom ze Zaprodanců. A jmenuju se Rand."

"My si říkali Vyvolení," pravila docela klidně a rozvážně. "Vy-volení k věčné vládě nad světem. My budeme žít věčně. Ty taky mů-žeš."
Ustaraně se na ni zamračil. Opravdu si myslela, že je... Drsná cesta do Tearu ji musela vyvést z rovnováhy. Ale šílená mu nepři-padala. Byla chladná, klidná, sebejistá. Uvědomil si, že bez pře-mýšlení sahá po saidínu. Natáhl se pro něj - a narazil na zeď, kte-rou neviděl ani necítil, jen mu bránila v dosažení pravého zdroje. "To není možné." Usmála se. - "Světlo," vydechl. "Ty jsi jednou z nich."
Pomalu couval. Jestli se dostane ke Callandoru, aspoň bude mít zbraň. Možná nebude fungovat jako ter'angrial, ale aspoň to bude meč. Dokáže použít meč proti ženě, proti Seléné? Ne, proti Lanfear, proti jedné ze Zaprodanců.
Zády narazil na cosi tvrdého a ohlédl se, aby zjistil, co to je. Nic tam nebylo. Stěna z ničeho, na niž se tiskl zády. Callandor se třpy-til ani ne o tři kroky dál - na druhé straně té zdi. Zoufale do zdi udeřil pěstí. Byla pevná jako skála.
"Nemůžu ti plně důvěřovat, Luisi Therine. Zatím ještě ne." Při-stoupila blíž a jeho napadlo, že ji prostě popadne. Byl větší a mnohem silnější - a při tom, jak byl odříznut, ho mohla s pomocí síly zabalit jako kotě, když se zaplete do klubka vlny. "S tímhle tedy určitě ne," dodala a zamračila se na Callandor. "Existují jen dva silnější, jež mů-že použít muž. Aspoň o jednom vím, že stále exis-tuje. Ne, Luisi The-rine, s tímhle ti zatím důvěřovat nebudu."
"Přestaň mi tak říkal," zavrčel. "Jmenuju se Rand. Rand al'Thor."
"Ty jsi Luis Therin Telamon. Ó, tělesně nejsi stejný, jsi jen stej-ně vysoký, ale já bych poznala, kdo je za těma tvýma očima, i kdy-bych tě našla teprve v kolébce." Náhle se zasmála. "Jak by bylo všechno snazší, kdybych tě byla nalezla tehdy. Kdybych byla vol-ná, abych..." Smích se náhle změnil ve zlostné zamračení. "Chceš vidět mou skutečnou podobu? Na tu si také nevzpomínáš, viď?"
Snažil se říci ne, ale jazyk ho neposlechl. Jednou viděl pohro-madě dva Zaprodance, Aginora a Balthamela, první dva, kteří se osvobodili po třech tisících letech, kdy byli lapení těsně za zám-kem na Temného věznici. Jeden byl svraštělejší, než aby vůbec ještě mohl být naživu. Ten druhý skrýval obličej za maskou, za-krýval každičký kousek pleti, jako by nesnesl pohled na ni, nebo kdyby se na něj někdo podíval.
Vzduch kolem Lanfear se zavlnil a ona se změnila. Byla - star-ší než on, to určitě, ale starší nebylo to pravé slovo. Vyspělejší. Zralejší. A ještě krásnější, pokud to vůbec bylo možné. Jako buj-ný květ v pl-ném rozpuku své krásy ve srovnání s poupětem. I když věděl, kdo to je, vyschlo mu při pohledu na ni v ústech a stáhlo se mu hrdlo.
Prohlížela si ho tmavýma očima, sebevědomě, a přesto s názna-kem otázky, jako by uvažovala, co asi vidí. To, co spatřila, ji zřej-mě uspokojilo. Znovu se usmála. "Byla jsem pohřbená hodně hlu-boko, v bezesném spánku, kde neplyne čas. Otáčení kola času mě míjelo. Teď mě vidíš, jaká opravdu jsem, a já tě mám v rukou." Přejela mu po bra-dě nehtem a přitlačila natolik, že sebou trhl. "Čas na hry a úskoky pominul, Luisi Therine. Už dávno."
Randovi se obrátil žaludek. "Takže mě chceš zabít? Světlo tě spal, já -"
"Zabít tě?" vyplivla nevěřícně. "Zabít tě! Já tě chci mít u sebe, věčně. Byl jsi můj dávno předtím, než mi tě ta světlovlasá padav-ka ukradla. Než tě vůbec uviděla. Miloval jsi mne!"
"A tys milovala moc!" Na okamžik se mu zatočila hlava. Ta slova zněla tak upřímně - věděl, že jsou pravdivá - ale odkud se vza-la?
Seléné - Lanfear - vypadala stejně překvapená jako on, ale rych-le se vzpamatovala. "Hodně ses naučil - hodně jsi vykonal, o čem bych nikdy nevěřila, že to dokážeš bez pomoci - ale stále klopýtáš potmě bludištěm a tvoje nevědomost by tě mohla zabít. Někteří z ostatních se tě příliš bojí, aby vyčkali. Sammael, Rahvin, Moghedien. Ostatní možná také, ale tihle určitě. Přijdou si pro te-be. Nepokusí se tě obrátit ke Stínu. Připlíží se k tobě a pak tě zni-čí ve spánku. Kvůli svému strachu. Ale jsou i tací, kteří by tě moh-li učit, ukázat ti, cos kdysi znal. Potom by se ti nikdo neodvážil postavit."
"Učit mě? Ty chceš, abych se nechal učit jedním ze Zaprodan-ců?" Jedním ze Zaprodanců. Mužem. Mužem, jenž ve věku po-věstí býval Aes Sedai, jenž znal způsoby, jak usměrňovat, věděl, jak se vy-hnout pádu, věděl - Takovou nabídku už dostal. - "Ne! I kdyby mi to někdo nabídl, odmítl bych, a proč by k tomu mělo dojít? Stojím proti nim - a proti tobě! Nenávidím všechno, cos kdy udělala,

všechno, za čím stojíš." Hlupáku, pomyslel si. Jsi tu lape-ný a pliveš vzdor jako nějaký pitomec z příběhů, kterého by nikdy ani nenapadlo, že by mohl svého věznitele rozzlobit natolik, aby s tím něco udělal. Ale nemohl se přinutit vzít svá slova zpátky. Tvrdohlavě se dral dál a ještě to zhoršil. "Zničím tě, budu-li moci. Tebe a Temného a všechny Zaprodance do posledního!"
Lanfear se v očích nebezpečně zablesklo, ale hned to bylo pryč. "Víš, proč se tě někteří z nás bojí? Máš vůbec potuchy? Bojí se, že ti Veliký pán Temnoty dá místo nad nimi."
Rand sám sebe překvapil, protože se mu podařilo se usmát. "Ve-liký pán Temnoty? Ty taky nemůžeš vyslovit jeho jméno? Ty se přece nebojíš přivolat na sebe jeho pozornost, na rozdíl od sluš-ných lidí. Nebo ano?"
"Bylo by to rouhání," řekla Lanfear zcela prostě. "A oni se bojí oprávněně, Sammael a ti ostatní. Veliký pán chce tebe. Chce tě vy-zdvihnout nade všechny lidi. Tak mi to řekl."
"To je směšné! Temný je stále vázán v Shayol Ghulu, jinak bych teď bojoval v Tarmon Gai'donu. A kdyby se dozvěděl, že existu-ju, chtěl by mě zabít. Já s ním přece hodlám bojovat."
"Ó, ale on to ví. Veliký pán ví mnohem víc, než bys čekal. A je možné s ním mluvit. Zajdi do Shayol Ghulu, do Jámy smrti, a... jistě ho uslyšíš. Můžeš se... koupat v jeho přítomnosti." Teď se jí v očích rozsvítilo jiné světlo. Extáze. Dýchala s pootevřenými rty a na oka-mžik jako by hleděla na něco velice vzdáleného a úžasné-ho. "Slova to nedokážou popsat, ani zdaleka ne. Musíš to zažít, abys to poznal. Musíš." Znovu začala vnímat jeho obličej. Oči mě-la velké, tmavé a naléhavé. "Poklekni před Velikým pánem a on tě postaví nad ostatní. Nechá tě vládnout volně, jak ti bude libo, a sta-čí, abys před ním jednou poklekl. Uznal ho. Nic víc než to. To mi řekl. Asmodean tě naučí vládnout jedinou silou, aniž by tě zabila, naučí tě, co s ní můžeš udělat. Dovol, ať ti pomohu. Můžeme zni-čit ostatní. Velikému pánu na tom nezáleží. Můžeme je zničit všechny, i Asmodeana, jakmile tě naučí, co potřebuješ znát. Ty a já spolu můžeme vládnout světu pod Velikým pánem. Navěky." Hlas jí klesl do šepotu, v němž se stejnou měrou snoubila dychtivost se strachem. "Dva velké sa'angrialy, vyrobené těsně před koncem, jeden, který můžeš používat ty, a druhý, který mohu používat já. Jsou mnohem větší než tenhle meč. Jejich moc si ani neumíš před-stavit. S nimi bychom se mohli postavit dokonce i... samotnému Velikému pánu. Dokonce i Stvořiteli!"
"Ty jsi šílená," vydechl Rand roztřeseně. "Otec lží říká, že mě nechá volného? Já se narodil, abych s ním bojoval. Proto jsem ta-dy, abych naplnil proroctví. A já s ním budu bojovat, s vámi vše-mi, až do Poslední bitvy! Až do posledního dechu!"
"Ty ale nemusíš. Proroctví není nic víc než znamení toho, v co lidé doufají. Naplnění Dračích proroctví tě jenom přinutí vydat se na cestu vedoucí k Tarmon Gai'donu a tvé smrti. Moghedien nebo Sam-mael dokážou zničit tvé tělo. A Veliký pán Temnoty může zni-čit tvoji duši. To by byl konec, naprostý a nezvratný. Už by ses nikdy znovu nenarodil, bez ohledu na to, jak dlouho by se kolo času otáčelo!"
"Ne!"
Zdánlivě velice dlouho si ho prohlížela. - Téměř viděl, jak na přesných vážkách zvažuje možnosti. "Mohla bych tě vzít s sebou," řekla nakonec. "Mohla bych tě obrátit k Velikému pánu bez ohle-du na tvé tužby a přesvědčení. Existují způsoby."
Odmlčela se, možná aby se přesvědčila, jaký měla její slova účinek, pokud vůbec nějaký. Randovi po zádech stékal pot, ale udržel si vyrovnaný výraz. Bude muset něco udělat, i když nebude mít nej-menší šanci. I při druhém pokusu dosáhnout na saidín jen nara-zil na neviditelnou přehradu. Rozhlédl se kolem sebe, jako by pře-mýšlel. Callandor měl za sebou a stejně mimo dosah, jako by byl na druhé straně Arythského oceánu. Nůž, který nosíval na opasku, teď ležel na stolku u postele společně s napůl dokončenou lištič-kou, co vyřezával. Beztvará hrouda kovu se mu posmívala z krbo-vé římsy, do dveří právě vklouzl špinavý muž s nožem v ruce, všu-de ležely knihy. Obrátil se k Lanfear a napjal se.
"Tys byl vždycky umíněný," zabručela žena. "Nevezmu tě, ten-tokrát. Chci, abys za mnou přišel sám. A já toho dosáhnu. Co se děje? Mračíš se."
Muž s nožem v ruce vklouzl do dveří. Přelétl toho chlapíka oči-ma, přičemž si ho málem nevšiml. Instinktivně odstrčil Lanfear stra-nou a sáhl po pravém zdroji. Štít, který mu v tom bránil, zmi-zel, jakmile se ho dotkl, a do rukou mu vskočil meč jako rudozlatý pla-men. Muž se na něj vrhl. Nůž držel nízko a namířený naho-ru, aby mu jej mohl vrazit pod žebra. I tak bylo těžké udržet si muže v zorném poli, ale

Rand se otočil a Vítr vanoucí přes zeď se postaral o ruku dr-žící nůž. Rand figuru dokončil tím, že najatému vrahovi vrazil meč do srdce. Na okamžik hleděl do tupých očí - byly bez života, i když srdce ještě pracovalo - a pak vytáhl čepel.
"Šedý muž." Rand se nadechl. Připadalo mu to jako první na-dechnutí po několika hodinách. Mrtvola u jeho nohou byla odpor-ná, krvácela na koberec s vetkanými spirálami, ale teď nebylo těž-ké na něm udržet oči. S vrahy Stínu to tak bylo vždycky. Když jste si jich všimli, obvykle už bylo pozdě. "Tohle nedává smysl. Moh-la jsi mě zabít úplně snadno. Proč jsi mě zabavila, aby se ke mně mohl dostat šedý muž?"
Lanfear ho ostražitě sledovala. "Já bezduché nepoužívám. Říka-la jsem ti, že mezi Vyvolenými jsou... jisté rozdíly. Zdá se, že jsem se ve svém úsudku o den opozdila, ale stále je ještě čas, abys šel se mnou. Aby ses mohl učit. Žít. Ten meč," skoro opovržlivě ohr-nula rty. "Neděláš ani desetinu toho, co bys mohl. Pojď se mnou a uč se. Nebo mě chceš zabít už teď? Pustila jsem tě, aby ses mohl bránit."
Její hlas i její postoj prozrazovaly, že očekává útok, nebo byla přinejmenším připravená jej odrazit, ale to ho nezastavilo, stejně jako to, že mu nejdřív uvolnila ruce. Byla jednou ze Zaprodanců, sloužila zlu tak dlouho, že vedle ní černá sestra vypadala jako no-vorozeně. Ale on přesto viděl ženu. Vynadal si do nemožných hlu-páků, ale nedokázal to. Možná kdyby se ho pokusila zabít. Možná. Ale ona tu jen tak stála, dívala se a čekala. Nepochybně byla při-pravená provést něco s jedinou silou, o čem ani netušil, že je to možné, kdyby se ji pokusil zadržet. Podařilo se mu odříznout Egwain a Elain, ale to byla jedna z těch věcí, které dělal bez přemýš-lení, jak to měl pohřbeno někde v hlavě. Vzpomínal si jen na to, že to udělal, ne jak. Aspoň pevně držel saidín. Takhle už ho znovu ne-překvapí. Odporná špína, z níž se mu obracel žaludek, nebyla ni-čím. Saidín znamenal život, možná více než jedním způsobem.
Náhle mu v hlavě vyvřela myšlenka jako horký pramen. Aielo-vé. Dokonce i pro šedého muže by mělo být nemožné protáhnout se dveřmi, které hlídá půl tuctu Aielů.
"Cos jim udělala?" Hlas mu cestou ke dveřím skřípal a oči stá-le upíral na Lanfear. Kdyby použila sílu, třeba by se mu dostalo nějaké-ho varování. "Cos udělala s těmi Aiely venku?"
"Nic," odtušila chladně. "Nechoď tam. Tohle může být jenom zkouška, aby se přesvědčili, jak jsi zranitelný, ale hlupáka může zabít i pouhá zkouška."
Rand rozrazil dveře na scénu šílenství.

KAPITOLA DESÁTÁ

Kámen se drží

Randovi leželi u nohou mrtví Aielani propletení s těly tří veli-ce obyčejných mužů ve velice obyčejných kabátcích a spodcích. Obyčej-ně vypadající muži, až na to, že bylo zabito šest Aielů, ce-lá stráž, a někteří očividně dřív, než si uvědomili, že se něco děje, a každý z těch obyčejně vypadajících mužů měl v těle nejméně dva aielské oštěpy.
Ale to nebyla ani polovina. Jakmile Rand otevřel dveře, přelil se přes něj ryk bitvy. Mezi krevelovými sloupy se ozýval křik, vytí a řinčení oceli o ocel. Obránci v předpokoji bojovali o život pod pozla-cenými svícny proti mohutným postavám v černých osnířích, o hlavu a ramena vyšším než oni. Postavám připomínajícím mo-hutné muže, ale s hlavami či aspoň obličeji pokřivenými, s rohy a peřím, s čenichy či zobany místo úst a nosu. Trolloci. Pohybo-vali se na tlapách či kopy-tech, stejně jako ve vysokých botách, a muže stínali sekerami s podiv-nými trny, sudlicemi a meči připo-mínajícími kosy obrácené na špat-nou stranu. A s nimi myrddraal, jako hadovitě se pohybující muž v černé zbroji s letí bílou jako larva, jako smrt stvořená z těla bez krve.
Někde v Kameni se ozval poplašný gong a pak se smrtelnou ná-hlostí utichl. Ozval se další, pak ještě jeden, jako mosazné hrany.
Obránci Kamene bojovali jako lvi. Byli sice proti trollokům v přesile, ale na zemi leželo mnohem víc lidí než trolloků. Právě když se na ně Rand podíval, myrddraal utrhl holou rukou tairenskému kapitá-novi polovinu obličeje a druhou rukou vrazil obránci smrtící černou čepel do hrdla, vyhýbaje se přitom oštěpům obrán-ců jako had. Obránci nyní čelili tvorům, které považovali za vý-mysly poutníků dobré tak ke strašení dětí. Nervy měli napjaté k prasknutí. - Jeden muž, který ztratil podšitou přilbici, odhodil oštěp a pokusil se uprchnout, ale vzápětí mu těžká trolločí sekera rozrazila lebku jako meloun. Přesto se další muž, který se podíval na myrddraala, dal s křikem na útěk. Myrddraal se mu hadovitě vrhl vstříc. Ve chvilce bu-dou utíkat všichni lidé.
"Mizelče!" zařval Rand. "Zkus to se mnou, mizelče!" Myrdd-raal ztuhl, jako by se nikdy nepohnul, a obrátil k Randovi svůj bledý bezoký obličej. Randem pod tím pohledem projel strach a sklouzl po bublině chladného klidu, která ho obklopovala, když držel saidin. V Hraničních státech měli pořekadlo: "Pohled bezokého je strach." Kdysi Rand věřil, že mizelci jezdí na stínech jako na koních a zmizí pokaždé, když se k vám otočí bokem. Ty staré pověry nebyly příliš daleko od pravdy.
Myrddraal se plynule vydal k Randovi a ten přeskočil mrtvé přede dveřmi, aby se mu mohl postavit, a když dopadl, uklouzl v krvi vylité na černý mramor. "Seber se, Kameni!" křikl přitom. "Kámen se drží!" To byl válečný pokřik, jejž slyšel oné noci, kdy se Kámen neu-držel.
Měl dojem, že z komnaty, kterou právě opustil, zaslechl rozčile-ný výkřik: "Hlupáku!", ale neměl čas

myslet na Lanfear ani na to, co by mohla udělat. To uklouznutí ho málem stálo život. Rudozlatá čepel jen tak tak odrazila myrddraalovu černou, když se snažil znovu získat rovnováhu. "Seber se, Kameni! Kámen se dr-ží!" Musel udržet obránce Kamene pohromadě, jinak by musel če-lit myrddraalovi a dvaceti trollokům sám. "Kámen se drží!"
"Kámen se drží!" zaslechl kohosi opakovat, a pak dalšího. "Ká-men se drží!"
Mizelec se pohyboval plavně jako had, a dojem hada ještě zesi-lovaly překrývající se šupiny jeho černé zbroje. Ale ani černý chřestýš neútočil tak rychle. Rand měl chvíli co dělat, aby si udr-žel jeho čepel od svého neozbrojeného těla. Černý kov uměl způ-sobit rány, které se zanítily a bylo je skoro tak těžké vyléčit jako tu, která ho teď bolela v boku. Pokaždé, když se tmavá ocel ukutá v Thakandaru pod svahy Shayol Ghulu setkala s rudozlatou, s po-mocí síly ukutou čepelí, za-blýsklo se, jako by v místnosti udeřil blesk, ostré namodrale bílé svět-lo, z něhož bolely oči. "Tentokrát umřeš," zachraptěl myrddraal hla-sem připomínajícím zvuky, jaké vydává suché listí, když ho někdo drtí. "Tvé tělo předhodím trol-lokům a tvé ženy si vezmu já sám."
Rand bojoval chladně jako obvykle a stejně zoufale. Mizelec svůj meč používat uměl. Pak nadešel okamžik, kdy mohl pořádně ude-řit do meče, ne ho jen odrazit. Se zasyčením, jako když led dopadne na rozžhavený kov, rudozlatá čepel projela tou černou. Dal-ší ranou Rand srazil bezokému hlavu z ramen. Zabrněly ho paže, jak se musel proseknout kostí. Z pahýlu krku vytryskla fontána atramentově černé krve. Ale myrddraal ještě nepadl. Bezhlavá po-stava, slepě kolem sebe mávající zlomeným mečem, klopýtala ko-lem dokola a náhodně sekala do vzduchu.
Když se hlava mizelče skulila na podlahu, zbývající trolloci se také s jekem a kopáním zhroutili a rukama porostlýma hrubou srs-tí si drásali hlavy. To byla slabost myrddraalů a trolloků. Dokonce ani my-rddraalové trollokům nevěřili, a tak se s nimi často jistým způsobem, který Rand nechápal, spojovali. Očividně to zajišťova-lo věrnost trol-loků, ale ti, kteří byli spojení s myrddraalem, jeho smrt dlouho nepře-žili.
Obránci, kteří ještě stáli, nebyl jich ani tucet, na nic nečekali. Po dvou po třech začali oštěpy opakovaně bodat do trolloků, dokud se tito nepřestali hýbat úplně. Někteří srazili i myrddraala, ale ten di-voce mával rukama bez ohledu na to, kolikrát byl proboden. Když se trollo-ci odmlčeli, bylo slyšet sténání a pláč několika málo lidí, kteří zatím přežili svá zranění. Na zemi však přesto bylo víc lidí než zplozenců Stínu. Černý mramor byl kluzký krví, na černém kameni téměř nevidi-telnou.
"Nechte ho," řekl Rand obráncům, kteří se stále snažili dorazit myrddraala. "Už je mrtvý. Mizelci prostě jenom nechtějí přiznat, že jsou mrtví." To mu řekl Lan, připadalo mu to tak dávno. Dopo-sud neměl žádný důkaz. "Postarejte se o raněné."
Obránci, sledující bezhlavý zmítající se trup celý posetý roz-šklebenými ranami, se otřásli a vydali se zpátky mumlajíce cosi o čí-hačích. Tak nazývali v Tearu mizelce, v příbězích určených dě-tem. Někteří začali hledat mezi padlými lidmi ty, kteří přežili. Ty, již se nedokázali postavit, ponechali stranou, pomáhajíce těm, kdo se na nohy mohli zvednout. Až příliš mnoho lidí zůstalo ležet. Muži spěšně trhali vlastní košile na obvazy, když bylo možné nabíd-nout jen po-slední útěchu.
Teď už nevypadali tak hezky jako předtím tihle Tairenové. Na nyní již nelesklých předních a zadních plátech byly zuby a trhliny a krví nasáklé díry kazily kdysi drahé černozlaté kabátce a spodky. Ně-kteří neměli ani přílby a nejeden se opíral o oštěp, jako by to by-lo to jediné, co ho ještě drží na nohou. Možná bylo. Funěli a výraz rozčilení se u nich mísil s nahou hrůzou a otupělostí, která přepa-dá muže v boji. Nejistě se dívali na Randa - kradmo a ustrašeně - jako by ty tvory z Morny snad sám povolal.
"Otřete si ty oštěpy," nařídil jim. "Krev mizelce by rozežrala ocel jako kyselina, kdybyste ji tam nechali dost dlouho." Většina ho pomalu poslechla a váhavě použila, co bylo zrovna po ruce, to-tiž ru-kávce vlastních mrtvých.
Z chodeb se sem nesly zvuky dalšího boje, vzdálený křik a tlu-mené řinčení kovu. Už ho poslechli dvakrát. Nadešel čas zjistit, zda to budou dělat i nadále. Rand se k nim obrátil zády a vydal se předpoko-jem za zvuky bitvy. "Pojďte za mnou," rozkázal. Zvedl z ohně ukutou čepel, aby jim připomněl, kdo je, v naději, že mu ta-to připomínka ne-vynese oštěp do zad. Ale musel se toho odvážit.
"Kámen se drží! Za Kámen!"
Chvíli byly jeho dutě se rozléhající kroky jediným zvukem v komnatě, pak se ozvaly další kroky. "Za

Kámen!" křikl jeden z mužů, a další se k němu přidal: "Za Kámen a pána Draka!" Rand zrychlil do klusu a vedl svůj zakrvácený voj třiadvaceti obránců hlouběji do Ka-mene.
Kde byla Lanfear a jakou roli v tomhle hrála? Neměl čas nad tím uvažovat. V chodbách Kamene leželi mrtví muži v kalužích vlast-ní krve, jeden tady, opodál dva či tři, obránci Kamene, sluho-vé, Aie-lové. Také ženy, šlechtičny ve lněných šatech, služebné oděné ve vlně, ležely vedle sebe, jak byly sraženy na útěku. Trollokům nezáleželo na tom, koho zabijí. Je těšilo jen zabíjení samot-né. Myrddraalové byli horší. Půllidé se těšili z bolesti a smrti.
O kus dále Tearský Kámen vřel. - Skupinky trolloků běsnily v chodbách, občas je vedl myrddraal, občas byly obludy samy, bo-jujíce s Aiely či obránci, sekajíce do neozbrojených, pátrajíce po dalších živých k zabití. Rand vedl svůj malý oddíl k útoku na kaž-dého zplo-zence Stínu, na kterého narazili, a mečem prorážel stejně snadno tu-hou kůži jako černou kroužkovou zbroj. Jedině Aie-lové čelili mizel-cům beze strachu. Aielové a Rand. Ten nechával projít trolloky, aby se dostal k mizelcům. Občas s sebou myrd-draal vzal na smrt tucet či dva trolloků, občas žádného.
Někteří z obránců padli na zem a odmítali se zvednout, ale při-pojili se k nim Aielové, takže se jejich počet téměř zdvojnásobil. Ze zuřivých šarvátek, které se přesouvaly sem a tam za hrozného křiku a řinčení jako v šílené kovárně, se občas odpojily skupinky mužů. Jiní se zase připojili k Randovi, další utekli, vzápětí byli na-hrazeni, až ne-zůstal nikdo z těch, s kým se vydal ze svého předpokoje. Někdy bojo-val Rand zcela sám, nebo běžel chodbou, kde kromě něj a mrtvých nikdo nebyl, za zvuky vzdáleného boje.
Jednou, se dvěma obránci, ve sloupořadí shlížejícím do dlouhé komnaty s mnoha dveřmi, zahlédl Moirain a Lana obklopené trol-loky. Aes Sedai stála, držíc hlavu vztyčenou jako nějaká bájná vá-lečná královna, a příšerné postavy kolem ní začínaly hořet - jen aby byly vzápětí nahrazeny dalšími trolloky, kteří sem vbíhali dveřmi po šesti či osmi. Lanův meč se postaral o ty, již unikli Moirainino ohni. Strážce měl po celém obličeji krev, přesto však pro-plouval figurami stejně chladně, jako by cvičil před zrcadlem. Pak jeden trollok s vlčím čenichem bodl oštěpem Moirain po zádech. Lan se prudce otočil, jako by měl oči i vzadu na hlavě, a ťal trolloka do nohy nad kolenem. Trollok s vytím upadl, nicméně se mu podařilo vrazit oštěp do Lana a zároveň další útočník strážce neo-hrabaně zasáhl plochou čepelí své sekery, až se Lanovi podlomila kolena.
Rand nemohl nic dělat, protože v té chvíli se na něj a jeho dva společníky vrhlo pět trolloků s čenichy a kančími kly a beraními rohy a vytlačili lidi ze sloupořadí pouhou početní převahou při prudkém útoku. Pět trolloků by bylo mělo zabít tři lidi bez větších potíží, až na to, že jedním z těch lidí byl Rand s mečem, pro nějž nebyly jejich os-níře víc než sukno. Jeden z obránců zemřel a dru-hý zmizel při proná-sledování raněného trolloka, jediného, který z těch pěti přežil. Když se Rand dostal zpátky do sloupořadí, ucí-til zezdola pach spáleného masa. Na podlaze ležela velká ohořelá těla, ale po Moirain a Lanovi nebylo ani stopy.
Takový byl boj o Kámen. Takový byl boj o Randův život. Rvač-ky vznikaly náhle a přesouvaly se dál, nebo na místě utichaly. - S lidmi nebojovali jen trolloci a myrddraalové. S lidmi bojovali i lidé. Po boku zplozenců Stínu bojovali i temní druzi, hrubě odě-ní chlapíci, kteří vypadali jako bývalí vojáci a rváči z krčem. Trolloků se zřejmě báli stejně jako Tairenové, ale pokud mohli, zabíje-li stejně nevybíravě jako jejich hrůzní spojenci. Dvakrát Rand viděl i trolloky rvát se s trolloky. Mohl jenom předpokládat, že nad nimi myrddraalo-vé ztratili kontrolu a trolloky přemohla jejich tou-ha po krvi. Jestli se chtěli zabíjet navzájem, Rand je při tom klid-ně nechal.
Potom, znovu sám, pátraje po dalších nepřátelích, zahnul za roh a vrazil rovnou do tří trolloků. Každý z nich byl dvakrát širší v rame-nou než on a skoro o polovinu vyšší. Jeden z nich, s orlím zo-bákem čnějícím z jinak vcelku lidského obličeje, právě odsekával paži z mrt-voly tairenské šlechtičny za dychtivého přihlížení dru-hých dvou, kteří si olizovali čenichy. Trolloci jedli cokoliv, bylo-li to maso. Nedalo se poznat, zda je Rand víc překvapen než oni, ale on se rozhodně vzpa-matoval první.
Ten s orlím zobanem šel k zemi s proťatou kroužkovou košilí i břichem. Šermířská figura zvaná Ještěrka v trní by měla zlikvi-dovat i druhé dva, ale ten první padlý trollok se při pádu ještě hrozivě svíjel a Randovi málem podrazil nohy. Rand se zapotácel a jen škrábl dalšího trolloka, s rozšklebenou vlčí tlamou, který se na něj svalil. Padající trollok Randa přimáčkl pod sebe a znehybnil mu ruku i s mečem.

Třetí trollok, jenž zůstal na nohou, zvedl sekeru s trnem vysoko nad hlavu, a kdyby to bylo přes kančí rypák s kly možné, byl by se usmíval. Rand se snažil vymanit zpod leží-cího těla a nadechnout.
Kosina rozťala kančí rypák až ke krku.
Čtvrtý trollok vypáčil čepel a ohrnul na Randa pysky své kozlí tlamy. Uši přitiskl vedle rohů. Pak odběhl a ostré paznehty mu na dlaždicích hlasitě cvakaly.
Rand se vytáhl zpod mrtvé váhy napůl omráčeného trolloka. Trollok mě zachránil. Trollok? Po celém těle měl trolloci krev, hus-tou a tmavou. O kus dál v chodbě, na opačné straně, než kde zmi-zel trollok s kozí hlavou, se modrobíle zablesklo, jak se na dohled objevili dva myrddraalové bojující spolu s pohyby tak rychlými a plavnými, téměř rozmazanými, jako by neměli v těle žádné kos-ti. Jeden přinutil druhého ustoupit do další chodby a blesky pohasly. Jsem šílený. Tím to je. Jsem šílený a tohle je celé jen nějaký ší-lený sen.
"Riskuješ všechno, když tu tak zmateně pobíháš s tím... s tím mečem."
Rand se obrátil k Lanfear. Znovu vypadala jako dívka o nic star-ší než on, spíš mladší. Zdvihla si bílé suknice, aby mohla překro-čit potrhané tělo tairenské urozené paní. Podle výrazu jejího obli-čeje to klidně mohlo být poleno.
"Postavil sis chýši z větví," pokračovala Lanfear, "kde jsi mohl mít lusknutím prstů mramorové paláce. Bez námahy jsi mohl mít je-jich životy, i takové, jako jsou trolloci, a oni tě místo toho málem za-bili. Musíš se učit. Připoj se ke mně."
"Tohle byla tvoje práce?" chtěl vědět Rand. "Ten trollok, co mě zachránil? Ti myrddraalové? To ty?"
Chvíli nad tím uvažovala a pak lehce, lítostivě zavrtěla hlavou. "Kdybych to připsala sobě, čekal bys to ode mne znovu, a to by mohla být tvoje smrt. Nikdo z ostatních si není opravdu jist, na čí straně sto-jím, a mně se to tak líbí. Otevřenou pomoc ode mne če-kat nemůžeš."
"Čekat od tebe pomoc?" zavrčel Rand. "Ty mě chceš obrátit ke Stínu. Milými slovíčky nedokážeš, abych zapomněl, co jsi zač." Usměrnil a ona narazila na nástěnný koberec tak tvrdě, až zachr-čela. Rand ji tam držel, s roztaženými končetinami, na lovecké scéně, půl sáhu nad podlahou, s bílým rouchem roztaženým a přitištěným ke koberci. - Jak to odstínil Egwain a Elain? Musel si vzpomenout.
Náhle přeletěl přes chodbu a narazil do zdi naproti Lanfear, byv přimáčknut něčím jako hmyz, až skoro nemohl dýchat.
Lanfear s dýcháním zřejmě potíže neměla. "Cokoliv dokážeš ty, Luisi Therine, tak já taky. A lépe." Jak tu tak byla přibodnuta ke stěně, příliš ji to nevzrušovalo. Odněkud sem dolehl halas bitvy a pak utichl, jak se boj přesunul dál. "Jen tak napůl využíváš nej-menší zlomek to-ho, čeho jsi schopen využít, a odcházíš od toho, co by ti dovolilo roz-drtit všechny, kdo se postaví proti tobě. Kde je Callandor, Luisi The-rine? Stále ve tvé ložnici jako nějaká neuži-tečná ozdoba? Copak si myslíš, že jen ty sám jím můžeš vládnout, když byl teď vysvobozen? Jestli je tu Sammael, tak si ho vezme a použije proti tobě. Dokonce i Moghedien by ho vzala, jen aby ti zabránila jej použít. A taky by mnoho získala, kdyby ho prodala některému z Vyvolených mužů."
Vzpíral se tomu, čím ho držela, ale dokázal pohnout jen hlavou, kroutit jí ze strany na stranu. Callandor v rukou Zaprodance. Při tom pomyšlení skoro zešílel strachy a zoufalstvím. Usměrnil, sna-žil se vydrat zpod toho, čím ho držela, ale vlastně nebylo čemu se vzpírat. Pak to náhle bylo pryč. Rand odskočil od zdi, jak ještě na-pínal síly, než si uvědomil, že je volný. A to nikoliv díky tomu, co sám udělal.
Podíval se na Lanfear. Stále ještě tam visela, jako by se do ní vší silou opíral vítr. Snažila se ho ukolébat, oklamat ho, aby jí začal důvě-řovat. Zaváhal nad prameny, které ji držely. Jestli je zaváže a nechá ji tu, mohla by strhnout půlku Kamene, jak by se snažila osvobodit - pokud by ji nezabili procházející trolloci, považujíce ji za někoho z Kamene. To by mu těžkou hlavu nedělalo - ne smrt Zaprodance - ale pomyšlení na to, že by trollokům zanechal bez-mocnou ženu, vlastně kohokoliv, se mu protivilo. Podíval se na je-jí nevzrušený výraz a rych-le toto pomyšlení zahnal. Dokud bude moci usměrňovat, nikdo v Ka-meni jí nedokáže ublížit. Kdyby na-šel Moirain, aby ji odřízla...
Lanfear za něj znovu rozhodla. Projel jím náraz odseknutých pramenů, když se Lanfear lehce spustila na podlahu. Rand na ni hle-děl, jak odstupuje od zdi a klidně si opražuje suknice. "To pře-ce ne-můžeš," vyjekl hloupě a ona se usmála.
"Nemusím pramen vidět, abych ho mohla rozmotat, stačí, když vím, co to je a kde. Vidíš, ještě se musíš

hodně učit. Takhle se mi lí-bíš. Vždycky jsi byl na můj vkus příliš tvrdošíjný a sebejistý. Vždycky bylo lepší, když jsi byl trochu nejistý. Takže na Callan-dor zapome-neš?"
Rand stále váhal. Stál před ním jeden ze Zaprodanců. A neexis-tovalo naprosto nic, co by mohl udělat. Obrátil se a rozběhl se pro Callandor. Za ním zněl její smích.
Tentokrát neuhýbal z cesty kvůli boji s trolloky či myrddraaly. Nezpomalil divokou cestu vzhůru Kamenem, pokud mu někdo nesko-čil přímo do cesty. Pak se mečem ukutým z ohně prosekal dál. Spatřil Perrina a Faile, on měl v ruce sekeru, ona mu s noži hlída-la záda. Trolloci nějak váhali čelit pohledu Perrinových žlutých očí, stejně jako se jim nelíbila jeho sekera. Rand je bez ohlížení nechal za sebou. Jestli jeden ze Zaprodanců sebere Callandor, nikdo z nich se nedožije východu slunce.
Bez dechu se doškrábal k předpokoji se sloupy a přeskákal mrt-vé, již tu stále leželi, obránce i trolloky bez rozdílu, jak spěchal za Callandorem. Rozrazil obě křídla dveří. Meč, jenž není mečem, ležel na svém pozlaceném, drahokamy vykládaném stojanu a zářil světlem vycházejího slunce. Čekal na něj.
Teď, když jej měl na dohled, v pořádku, se mu skoro dělalo špatně, když se jej měl dotknout. Jednou Callandor použil k úče-lu, k němuž byl původně vytvořen. Jen jednou. Věděl, co ho čeká, zvedne-li jej znovu a použije k natažení tolika síly z pravého zdro-je, kolik žádný člověk nedokáže bez pomoci. Propustit radozlatou čepel bylo málem víc, než zvládl. Když meč zmizel, málem jej znovu přivolal zpět.
Zdráhavě překročil mrtvolu šedého muže a potom pomalu polo-žil ruce na jílec Callandoru. Byl chladný jako kus křišťálu, který byl dlouho v temnotě, ale nebyl tak hladký, aby mu v rukou klou-zal.
Něco ho přimělo vzhlédnout. - Ve dveřích stál mizelec, váhal, a bledý obličej bez očí měl otočený ke Callandoru.
Rand natáhl ze saidínu. Skrze Callandor. Meč, jenž není me-čem, mu v rukou zaplál jasným světlem, jako by Rand držel po-lední slunce. Naplnila ho síla a udeřila jako pevné kladivo. Špína jím proje-la jako záplava černoty. V žilách mu pulzoval roztavený kámen. Chlad v jeho útrobách by zmrazil i slunce. Musel to použít, jinak by praskl jako nahnilý meloun.
Myrddraal se otočil, chtěl hned utéci, a náhle se jeho černé odě-ní i zbroj sesypaly na podlahu, zanechávajíce ve vzduchu jen mastná zrnka prachu.
Rand si ani neuvědomil, že usměrňuje, dokud nebylo po všem. Nedokázal by říci, co vlastně udělal, ani kdyby na tom závisel je-ho život. Ale pokud držel v rukou Callandor, jeho život nemohlo nic ohrozit. Síla mu bušila v těle jako srdce světa. S Callandorem v rukou by dokázal cokoliv. Síla v něm bušila jako kladivo schop-né roztříštit hory. Usměrněný pramínek odvál poletující zbytky myrddraala do předpokoje i s jeho šaty a brněním. Maličký pramí-nek obojí spálil na uhel. Rand vyšel ze dveří a vydal se na lov těch, kdož přišli uchvátit jej.
Někteří z nich došli až do předpokoje. Před sloupy na druhé straně stál další mizelec a hlouček krčících se trolloků a všichni zí-rali na popel poletující ve vzduchu, poslední kousíčky myrddraala a jeho šatstva. Při pohledu na Randa s planoucím Callandorem v rukou trol-loci zavyli jako zvířata. Mizelec ztuhl na místě hrůzou, zcela nescho-pen pohybu. Rand nedal nikomu příležitost k útěku. Schválně pomalu k nim přistoupil a usměrnil a z holého černého mramoru pod nohama zplozenců Stínu vyskočily mohutné plame-ny tak horké, že se sám před nimi musel chránit rukou. Než k nim došel, plameny byly pryč. Na mramoru zůstala jen matná kolečka.
Vydal se zpátky do Kamene, a každý trollok, každý myrddraal, na něhož narazil, zahynul svíjeje se v ohni. Pálil je uprostřed boje s Aiely či Taireny nebo při zabíjení sluhů, kteří se snažili bránit oštěpy či meči, jež vzali mrtvým. Pálil je, když utíkali, buď aby na-šli další oběti, nebo na útěku před ním. Zrychlil krok, nejdřív do klusu, pak se rozběhl naplno. Hnal se kolem raněných, často leží-cích bez pomoci, hnal se kolem mrtvých. Ale to nestačilo. Nedo-kázal se pohybovat dost rychle. I když zabíjel trolloky po celých tuctech, další stále zabíjeli, byť jen cestou za svobodou.
Náhle se zastavil. Stál tu v široké chodbě obklopen mrtvými. Musel něco udělat - něco víc. Síla mu stékala po kostech, čistý výta-žek ohně. Něco víc. Síla mu zmrazila morek v kostech. Něco, aby je zabil všechny, všechny najednou. Přelila se přes něj skvrna na saidínu, hora zahnívající špíny hrozící, že pod sebou pohřbí je-ho duši. Pozvedl Callandor, natáhl z pravého zdroje a táhl, až měl pocit, že musí vykřičet zmrzlý plamen. Musel je zabít všechny.
Těsně pod stropem, přímo nad jeho hlavou, se začal pomalu to-čit vzduch, otáčel se stále rychleji a

objevily se pruhy červené, čer-né a stříbrné. Celé to zavířilo a zhroutilo se to do sebe, kypělo to víc a víc, a jak se to otáčelo, zmenšovalo se to a skučelo.
Rand na to hleděl a po tvářích mu stékal pot. Neměl ani ponětí, co to vlastně je, věděl jen, že ho ony řítící se prameny, které ani nedo-kázal spočítat, s tou hmotou spojují. A hmotu to mělo, protože zatím-co se ta věc hroutila do sebe, nabývala stále na váze. Callan-dor plál stále jasněji, až svítil tak, že na něj nebylo možné pohléd-nout. Rand zavřel oči, a světlo jako by se mu propalovalo přes víč-ka. Síla se mu řítila vstříc, zuřící proud, který hrozil, že strhne vše, co jej tvořilo, do toho víru. Musel to pustit. Musel. Přinutil se otevřít oči, a bylo to jako dívat se na všechny bouře a blesky světa zmáčknuté do velikosti trol-ločí hlavy. Musel... musel... musel...
Teď. Ta myšlenka proplula jako škodolibý smích okrajem jeho vědomí. Oddělil vlákna, která se z něj řítila, a ta věc pak dál vířila a skučela jako nebozez provrtávající se kostí. Teď.
A zablesklo se, blesky letěly pod stropem napravo nalevo jako stříbrné řeky. Z boční chodby vystoupil myrddraal, a než stačil udělat další krok, zabodlo se do něj půl tuctu pramenů a on se roz-letěl na kousky. Další prameny letěly dál a na každé křižovatce chodeb se roz-dělily, byvše nahrazovány stále dalšími a dalšími, jak některé každou chvíli vybuchly.
Rand neměl tušení, co to vlastně vytvořil, ani jak to funguje. Dokázal tu jenom stát a třást se, jak ho plnila jediná síla vynucujíc si zároveň, aby byla použita. I kdyby měla zničit jeho. Cítil, jak trolloci a myrddraalové umírají, cítil, jak blesky zabíjejí. - Mohl je zabít všude, kdekoliv na celém světě. Věděl to. S Callandorem mohl udělat coko-liv. A věděl, že kdyby se o to pokusil, zcela jistě by ho to zabilo.
Blesky pohasly, až s posledním zplozencem Stínu zmizely doce-la. Vířící masa se zhroutila do sebe s hlasitým prásknutím vtahované-ho vzduchu. Ale Callandor stále zářil jako slunce. Randa rozechvívala jediná síla.
A byla tam Moirain, o pár kroků dál, a dívala se na něj. Šaty mě-la v naprostém pořádku, každičký záhyb modrého hedvábí byl na svém místě, ale některé pramínky vlasů jí vyklouzly z účesu. Vypada-la unaveně - a zděšeně. "Jak...? To, cos udělal, bych nepova-žovala za možné." Objevil se Lan, klusal chodbou s mečem v ru-ce, obličej měl zakrvácený a kabátec úplně potrhaný. Moirain, aniž odtrhla zrak od Randa, mávla rukou a strážce zastavila kousek od sebe. A o hodně větší kus od Randa. Jako by bylo příliš nebezpeč-né, kdyby se Lan byť jen přiblížil. "Jsi... v pořádku, Rande?"
Rand od ní odtrhl zrak, který mu padl na tělo tmavovlasé dívky, skoro ještě děcka. Ležela na zádech, oči doširoka otevřené a upře-né na strop. Živůtek měla ztmavlý krví. Rand se smutně sklonil a odhrnul jí pramen vlasů z obličeje. Světlo, je to jenom dítě. Při-šel jsem pozdě. Proč jsem to neudělal dřív? Dítě!
"Zařídím, aby se o ni někdo postaral, Rande," řekla laskavě Moirain. "Teď jí pomoci nemůžeš."
Randovi se ruka na Callandoru třásla tak silně, že jílec skoro neudržel. "S tímhle můžu cokoliv." Vlastní hlas mu zněl ochraptě-le. "Cokoliv!"
"Rande!" naléhala Moirain.
Odmítl ji poslouchat. Síla byla v něm. Callandor zaplál a on se stal jedinou silou. Usměrnil, zaměřil prameny do těla dítěte, pát-ral, zkoušel, klopýtal. Dívka vyskočila na nohy, ruce a nohy nepři-rozeně ztuhlé, pohyby trhané.
"Rande, tohle nemůžeš. Tohle ne!"
Dýchej. Musí dýchat. Hrudník dívky se zvedal a klesal. Srdce. Musí tepat. Z rány na hrudi začala vytékat krev, již hustá a tmavá. Žij. Žij, Světlo tě spal! Nechtěl jsem přijít pozdě. Upírala na něj oči již potažené mázdrou. Bez života. Po lících mu začaly bez zábran stékat slzy. "Musí žít! Vyleč ji, Moirain. Já nevím jak. Vyleč ji!"
"Smrt vyléčit nelze, Rande. Ty nejsi Stvořitel."
Rand, s pohledem upřeným do těch mrtvých očí, vlákna stáhl. Tělo ztuhle spadlo. Tělo. Rand zvrátil hlavu dozadu a zavyl, divo-ce jako nějaký trollok. Stěny a strop ožehl spletený oheň, jak se v bolesti a zoufalství slepě ohnal.
Podlomily se mu nohy a on propustil saidín, odtlačil ho pryč. Bylo to jako tlačit balvan, jako tlačit pryč život. Síly ho opustily spolu s tou jedinou. Ale špína zůstala, špína stahující ho temnotou dolů. Mu-sel položit Callandor na zem a opřít se o něj, aby se udr-žel na nohou.
"Ostatní." Měl problémy s mluvením, jak ho bolelo v krku. "Elain, Perrin a ostatní? Pro ně už jsem taky

přišel pozdě?"
"Nepřišel jsi pozdě," pravila klidně Moirain. Ale nepřiblížila se a Lan byl očividně připravený vrhnout se mezi ni a Randa. "Ne-smíš -"
"Jsou ještě naživu?" zařval Rand.
"Jsou," ujistila ho.
Rand unaveně, nicméně s úlevou, kývl. Snažil se nedívat na tě-líčko děvčátka. Tři dny čekání, aby se mohl radovat z pár ukradených polibků. Kdyby se byl pohnul před třemi dny... Ale v těch třech dnech se naučil věci, které by mohl použít, kdyby si je dal dohromady. Kdy-by. Aspoň nebylo pozdě pro jeho přátele. Aspoň pro ně nebylo pozdě. "Jak se sem ti trolloci dostali? Podle mě ur-čitě nevylezli po hradbách jako Aielové, ne když ještě svítilo slunce. Svítí vůbec ještě?" Potřásal hlavou, aby zahnal mlhu, která mu halila myšlenky. "To je jedno. Trolloci. Jak?"
Tentokrát odpověděl Lan. "Pozdě odpoledne přivázali v docích Kamene osm velkých bárek se zrním. Očividně nikoho nenapadlo se zeptat, proč naložené bárky plují po proudu -" v hlase se mu ozývalo opovržení "- nebo proč přistávají v Kameni, či proč po-sádka nechala zavřené poklopy skoro až do západu slunce. A taky dorazil trén vozů - asi přede dvěma hodinami - bylo jich třicet a údajně měly přivážet věci nějakého vznešeného pána z venkova před jeho návratem do Ka-mene. Když byly odhrnuty plachty, zjis-tilo se, že jsou taky napěcho-vané půllidmi a trolloky. Jestli se sem dostali ještě nějak jinak, tak to jsem zatím nezjistil."
Rand znovu kývl a tou námahou se mu podlomila kolena. Náhle tu byl Lan a dal si Randovu ruku kolem ramen, aby ho udržel na no-hou. Moirain vzala jeho obličej do dlaní. Zamrazilo ho, ale ne-byl to prudký chlad plného léčení, jen mráz, který s sebou odnesl únavu. Většinu únavy. Zárodek zůstal, jako by celý den okopával tabák. Rand se Lanovi vymanil, protože už pomoc nepotřeboval. Lan se za ním ostražitě díval, aby se přesvědčil, že opravdu doká-že stát bez pomoci, nebo si možná strážce nebyl jist, jak nebez-pečný Rand je, jak moc je šílený.
"Neudělala jsem to schválně úplně," sdělila mu Moirain. "Dneska v noci se potřebuješ prospat."
Spát. Musel toho tolik udělat, aby mohl spát. Ale jen znovu ký-vl. Nechtěl, aby mu říkala, co má dělat. Řekl však jen: "Byla tu Lan-fear. Tohle ale není její práce. Říkala to, a já jí věřím. Nevy-padáš pře-kvapeně, Moirain." Překvapila by ji nabídka Lanfear? Překvapilo by ji vůbec něco? "Byla tu Lanfear a já s ní mluvil. Ne-snažila se mě zabít a já se nesnažil zabít ji. A ty ani nejsi překva-pená."
"Pochybuji, že bys ji dokázal zabít. Zatím." Pohlédla na Callan-dor, bylo to jen kratičké mrknutí. "Ne bez pomoci. A já pochybuji, že by se ona pokusila zabít tebe. Zatím. O Zaprodancích to-ho víme málo a o Lanfear ještě méně, ale víme, že Luise Therina Telamona milova-la. Říci, že jsi před ní v bezpečí, je příliš silné tvr-zení - je toho hodně, čím by ti mohla ublížit, aniž by tě přímo za-vraždila - ale já nemyslím, že se tě pokusí zabít, dokud si bude myslet, že by mohla získat Luise Therina Telamona zpátky."
Lanfear ho chce. Dcera noci, již matky, které na ni věřily jen zpola, používaly ke strašení dětí. Jeho tedy rozhodně děsila. Sko-ro to stačilo, aby se rozesmál. Vždycky se cítil provinile, když se podíval na jinou ženu než Egwain, a Egwain ho nechtěla, ale dě-dička Andoru ho chtěla přinejmenším líbat a jedna ze Zaprodanců tvrdila, že ho miluje. Skoro to bylo k smíchu. Lanfear zřejmě žár-lila na Elain, na tu světlo-vlasou padavku, jak jí říkala. Šílenství. Celé to bylo šílené.
"Zítra." Vykročil pryč.
"Zítra?" podivila se Moirain.
"Zítra ti řeknu, co udělám." Aspoň část z toho. Z pomyšlení, jak by se Moirain zatvářila, kdyby jí řekl všechno, mu bylo opět do smí-chu. Pokud sám všechno věděl. Lanfear mu nevědomky dala skoro poslední kousek skládačky. Dneska v noci učiní ještě jeden krok. Ru-ka, držící u boku Callandor, se mu roztřásla. S ním doká-žu cokoliv. Ještě nejsem šílený. Na to ještě nejsem dost šílený. "Zítra. Dobrou noc vám všem, bude-li Světlo chtít." Zítra začne vypouštět jiné blesky. Jiné blesky, které by ho mohly zachránit. Nebo zabít. Ještě nebyl šíle-ný.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Co leží skryto

Egwain, oděná v lehkou noční košili, se zhluboka nadechla. Kamenný prsten nechala ležet na stolku u postele vedle otevřené kni-hy. Prsten, samá hnědá, červená a modrá tečka a proužek, byl po-někud příliš velký, aby jej mohla nosit stále na prstě, a byl špatně tvarovaný, byl plochý a zkroucený, takže mohla prstem objet ce-lou hranu zvenčí i zevnitř, než zase skončila na stejném místě. Vlastně tu byla jen jedna hrana, byť se to zdálo nemožné. Nene-chala prsten ležet proto, že by bez něj nemusela uspět, proto, že ne-chtěla uspět. Dříve nebo později to musela zkusit bez prstenu, ji-nak by nikdy nedokázala víc než smočit si prsty tam, kde toužila plavat. Takže klidně mohla začít teď. To byl ten důvod. Ano, to byl ten důvod.

Silná, v kůži vázaná kniha se jmenovala Cesta do Tarabonu a napsal ji Eurian Romavni z Kandoru - před třiapadesáti lety pod-le data, které autor uvedl na první řádce, ale v Tanchiku se za tak krát-kou dobu určitě nic důležitého nezměnilo. Kromě toho to byl jediný svazek, který našla, s užitečnými kresbami. - Většina knih obsahovala jen portréty králů nebo přehnaná vypodobnění bitev, namalovaných lidmi, kteří je nikdy neviděli.

Do oken se tlačila temnota, ale lampy vydávaly dostatek světla. V pozlaceném svícnu stojícím na stolku u postele hořela vysoká vos-kovice. Tu si musela sehnat sama, dnešní noci nemohla poslat komor-nou pro svíčku. Většina sluhů pečovala o raněné nebo lkala nad milo-vanými mrtvými, či se o ně někdo staral. Pro léčení bylo příliš mnoho raněných, takže bylo použito jen na ty, kteří by bez něj byli jistě ze-mřeli.

Elain a Nyneiva čekaly sedíce na židlích s vysokými opěradly, přitažených z obou stran k široké posteli s vysokými vyřezávaný-mi sloupky. Elain se dařilo vypadat poměrně klidně, dojem kazilo jen to, že se mračila a hryzala si spodní ret vždycky, když si mys-lela, že se Egwain nedívá. Nyneiva překypovala ráznou sebedů-věrou onoho dru-hu, který vás vždycky uklidní, když onemocníte a ona vás strčí do postele a pečuje o vás, ale Egwain znala ten vý-raz v jejích očích. Ten prozrazoval, že Nyneiva má strach.

U dveří seděla se zkříženýma nohama Aviendha a hnědé a šedé odstíny jejích šatů bily na tmavomodrém koberci do očí. Tentokrát měla Aielanka tesák na jedné straně opasku, toulec ježící se šípy na druhé a čtyři krátké oštěpy na kolenou. Kulatý, kůží potažený štít jí ležel u ruky na luku z rohoviny v jemně vypracovaném ko-ženém pouzdře s řemením, takže ho mohla nosit na zádech. Po dnešní noci jí Egwain nemohla dávat za vinu, že chodí ozbrojená. Ona sama chtěla mít blesky neustále připravené.

Světlo, co to Rand udělal? Světlo ho spal, vyděsil mě skoro tak jako ti mizelci. Možná víc. Není spravedlivé, že dokáže něco tako-vého, a já dokonce ani neviděla prameny.

Vlezla do postele, knihu v kožené vazbě si položila na kolena a zamračila se na rytinu mapy Tanchika. Označeno na ní bylo je-nom máloco užitečného. Tucet pevností obklopoval přístav a strá-žil město stojící na třech kopcovitých poloostrovech, Veranském na východě, Masetském uprostřed a Calpeneském nejblíže moři. - K ničemu. - Ně-kolik velkých náměstí, nějaké otevřené prosto-ry, zřejmě parky, a

množství pomníků vládců dávno obrácených v prach. Všechno k ni-čemu. Pár zámků a několik podivných věcí. Například na Calpene byl Velký kruh. Na mapě to byl jen prstenec, ale mistr Romavni ho popi-soval jako obrovské shromaždiště, kam mohly přijít tisíce lidí dívat se na koňské dostihy či rachejtle oh-ňostrůjců. Také tu byl Královský kruh, na Masetě, ještě větší než Velký kruh, a Panaršin kruh na Vera-ně, jen o maličko menší. Též byla označena kapitulní síň cechu ohňos-trůjců. Všechno to nebylo k ničemu. A v textu také nebylo nic užiteč-ného.
"Jsi si jistá, že to chceš zkusit bez prstenu?" zeptala se tiše Ny-neiva.
"Rozhodně," opáčila Egwain, jak nejklidněji dokázala. Žaludek se jí svíral stejně, jako když v noci uviděla prvního trolloka, drží-cího za vlasy tu ubohou ženu a podřezávajícího jí krk jako králí-kovi. Žena také jako králík vřeštěla. To, že Egwain trolloka zabila, té ženě již nepomohlo. Byla mrtvá stejně jako trollok. Jen její pro-nikavý vřískot neutichal. "Jestli to nebude fungovat, vždycky to můžu zkusit s prste-nem." Naklonila se a nehtem poznačila svíčku. "Vzbuďte mě, až do-hoří sem. Světlo, jak bych si přála, abychom měly hodiny."
Elain se rozesmála bezstarostným trylkem, který téměř zněl ne-nuceně. "Hodiny v ložnici? Máti má tucet hodin, ale já ještě nikdy neslyšela o hodinách v ložnici."
"No, můj táta má jedny hodiny," zavrčela Egwain, Jediný hodi-ny v celý vesnici, a já bych je chtěla mít tady. Myslíte, že to za hodinu dohoří až sem? Nechci spát dýl. Musíte mě vzbudit hned, jak plamen dorazí k té značce. Hned!"
"Vzbudíme," konejšila ji Elain. "To ti slibuji."
"Ten kamenný prsten," ozvala se náhle Aviendha. "Když už ho ty nepoužíváš, Egwain, nemohl by ho někdo - jedna z nás - pou-žít a jít s tebou?"
"Ne!" zarazila ji Egwain. Světlo, přála bych si, aby se mnou šly všechny tři. "Ale děkuju za nabídku."
"To ho můžeš používat jen ty, Egwain?" otázala se Aielanka.
"Kdokoliv z nás," odvětila Nyneiva, "dokonce i ty, Aviendho. Žena nepotřebuje usměrňovat, jen spát s tím prstenem na těle. Mys-lím, že by to mohl dokázat i muž. Ale my Tel'aran'rhiod ne-známe tak dobře jako Egwain, ani jeho pravidla."
Aviendha kývla. "Chápu. Žena může udělat chybu, když nezná pravidla, a její chyby mohou kromě ní zabít i někoho jiného."
"Právě," přitakala Nyneiva. "Svět snů je nebezpečný místo. To-lik aspoň víme."
"Ale Egwain bude opatrná," dodala Elain hovořic k Aviendze, ale očividně to bylo určeno pro Egwaininy uši. "Slíbila to. Jen se tam rozhlédne - opatrně! - a nic víc."
Egwain se soustředila na mapu. Opatrně. Kdyby svůj zkroucený kamenný prsten nestrážila tak žárlivě - myslela na něj jako na svůj majetek. Věžová sněmovna by možná nesouhlasila, ale tam se ani nevědělo, že ho má - kdyby byla ochotná dovolit Elain či Nyneivě ho použít víc než jednou či dvakrát, mohly už vědět dost, aby ji teď moh-ly doprovodit. Přesto se pohledu na ostatní ženy nevyhý-bala z lítosti. Nechtěla totiž, aby viděly strach v jejích očích.
Tel'aran'rhiod. Neviděný svět. Svět snů. Ne snů obyčejných li-dí, i když ti se také občas Tel'aran'rhiodu zlehka dotkli ve snech, které jim připadaly skutečné jako život. Což také byly. Co se stalo v nevi-děném světě, bylo nějakým zvláštním způsobem skutečné. Nic, co se tam stalo, neovlivnilo to, co bylo - dveře otevřené do světa snů byly ve skutečném světě stále zavřené, strom, jenž byl tam poražen, tady stále stál - přesto tam žena mohla být zabita či utišena. Slovo "zvlášt-ní" to ani zdaleka nevystihovalo. V nevidě-ném světě vám ležel u no-hou celý svět, možná i další světy. Kaž-dé místo tam bylo snadno do-sažitelné. Nebo aspoň jeho odraz ve světě snů. Tady bylo možné číst tkanivo vzoru - minulé, současné i budoucí - pokud člověk věděl jak. Pokud to byl snílek. V Bílé vě-ži nebyl snílek od dob Corianin Nedeal, což bylo skoro před pěti sty lety.
Čtyři sta sedmdesát tři let přesně, pomyslela si Egwain. Nebo už to je čtyři sta sedmdesát čtyři? Kdy vlastně Corianin zemřela? Kdyby byla Egwain měla možnost dokončit ve Věži svá studia mladší novic-ky a pokračovat jako přijatá novicka, možná by to by-la věděla. Bylo toho tolik, kolik by teď mohla vědět. Egwain měla ve váčku seznam ter'angrialů, jež ukradly černé adžah, když prchaly z Bílé věže, z nichž většina byla dost malá, aby se jí vlezla do kapsáře. Kopii měly všechny tři. Třináct ukra-dených ter'angrialů, jejichž "použití neznámé" bylo připsáno ved-le "naposle-dy studováno Corianin Nedeal". Ale

jestli Corianin Se-dai opravdu nepřišla na způsob jejich použití, Egwain si alespoň jedním jejich po-užitím byla jista. - Umožňovaly vstup do Tel'aran'rhiodu. Možná ne tak snadno jako kamenný prsten a možná ne bez usměrňování, ale umožňovaly ho.
Dva získaly od Joiyi a Amico. Železný kotouč, tři couly v prů-měru, po obou stranách s vyrytou těsnou spirálou, a destičku zdéli její dlaně, očividně z čistého jantaru, přesto dost tvrdou, aby s ní bylo možné poškrábat ocel, do jejíhož středu byla nějakým záhad-ným způ-sobem vyřezána spící žena. Amico o nich mluvila volně, stejně jako Joiya po schůzce s Moirain ve své cele, po níž zůstala temná družka bílá jako křída a téměř zdvořilá. Stačilo usměrnit pramínek ducha do kteréhokoliv ter'angrialů a on vás přenese do spánku a potom do Tel'aran'rhiodu. Elain oba krátce vyzkoušela a ony fungovaly, i když spatřila jen vnitřek Kamene a Morgasin královský palác v Caemlynu.
Egwain nechtěla, aby to Elain zkoušela, ani nakratičko, ne však ze žárlivosti. - Nedokázala jenom předložit dostatečné námitky, proto-že se bála, že Elain a Nyneiva poznají to, co se jí ozývalo v hlase. Když dva získaly zpět, zůstalo černým adžah ještě jedenáct ter'angrialů. To se jim Egwain snažila sdělit. Jedenáct ter'angria-lů, jež mohou přenést ženu do Tel'aran'rhiodu, všechny v rukou černých adžah. Když Elain konala své krátké cesty do neviděného světa, mohla narazit na černé adžah, jak na ni čekají, nebo do nich vrazit dřív, než pozná, že tam jsou. Z toho pomyšlení se Egwain stahoval žaludek. I na ni teď mohly čekat. Nebylo to pravděpo-dobné, nemohly čekat schválně - jak by mohly vědět, že přichází? - ale mohly tam být, až projde. Jedné by čelit dokázala, pokud by ji nepřekvapila, a to Egwain rozhodně nehodlala dopustit. Ale co kdyby ji překvapily? Dvě či tři na-ráz? Liandrin a Rianna, Chesmal Emry a Jeaine Caide a všechny ty ostatní najednou?
Zamračila se na mapu a přiměla se otevřít pevně zaťaté pěsti. Dnešní noc byla důvodem k naléhavosti. Když mohli zplozenci Stínu napadnout Kámen, když se mohl jeden ze Zaprodanců z ni-čeho nic objevit v jejich středu, nesměla se Egwain poddat svému strachu. Mu-sely zjistit, co dělat dál. Musely mít v ruce i něco jiné-ho než neurčitý příběh Amico. Něco. Jen kdyby dokázala zjistit, zda je Mazrim Taim se svou klecí v pořádku na cestě do Tar Valonu, či kdyby se jí podaři-lo vklouznout do snů amyrlin a promluvit si s ní. Možná to mohl sní-lek dokázat. Pokud ano, Egwain nevě-děla jak. Takže musela pracovat s Tanchikem.
"Musím jít sama, Aviendho. Prostě musím." Měla dojem, že mluví klidně a vyrovnaně, ale Elain ji poplácala po rameni.
Egwain nevěděla, proč si mapu tak pečlivě prohlíží. Už ji měla v hlavě, všechno hezky ve vztahu k tomu ostatnímu. Cokoliv exis-tovalo v tomto světě, existovalo i ve světě snů, občas i víc. O cíli své cesty už rozhodla. Otevřela knihu na jediné rytině zobrazující vnitřek budovy označené i na mapě, panaršin palác. Nebylo by k ničemu, kdyby se ocitla v nějaké komnatě a neměla ponětí, kde ve městě vlastně je. Nic z toho jí však stejně nemuselo být k niče-mu dobré. Tuto myšlenku hned zahnala. Musela věřit, že má něja-kou naději.
Rytina ukazovala velký sál s vysokým stropem. Provaz nata-žený mezi sloupky ve výši pasu zabraňoval v přístupu k věcem vystaveným na stojanech či v otevřených skříních u stěn. Většina vystavených věcí byla nejasná, až na to, co stálo na protějším kon-ci místnosti. Umělec si dal velkou práci se zobrazením mohutné kostry stojící tam, jako by zbytek zvířete před chviličkou zmizel. Kostra měla čtyři nohy, ale jinak nepřipomínala žádné zvíře, které kdy Egwain viděla. Například musela mít nejméně dva sáhy na výšku, což bylo víc než dvakrát tolik, kolik měla na výšku ona. Kulatá lebka byla nízko posazená jako u býka a vypadala dost vel-ká, aby se dovnitř vešlo dítě, a z obrázku to vypadalo, že má čtyři oční důlky. Kostra tuto místnost odlišovala ode všech ostatních, nedala se prostě s ničím splést. Ať to bylo cokoliv. Pokud to Eurian Romavni věděl, na svých stránkách to zvíře nepojmenoval.
"Co je to vůbec ta panarcha?" zeptala se odkládajíc knihu. Obrá-zek už studovala snad tucetkrát.
"Všichni tihle spisovatelé si zřejmě myslí, že to už víte."
"Panarcha z Tanchika je pravomocí rovna králi," ocitovala Ela-in. "Je zodpovědná za vybírání daní, celních poplatků a dávek, král pak za to, aby je vhodně utratil. Ona řídí civilní hlídku a soudy až na nejvyšší soud, který patří králi. Také vojsko patří jemu, samo-zřejmě až na panaršinu legii. Ona -"
"Já to nechtěla vědět doopravdy." Egwain si povzdechla. Řekla to jen tak, aby ještě na chviličku oddálila to, co musela udělat. Sví-ce hořela a Egwain plýtvala drahocennými minutami. Věděla, jak vy-stoupit ze

sna, kdy se jí zachce, jak se probudit, ale čas ve svě-tě snů ubíhal jinak a bylo snadné ztratit přehled. "Jakmile dohoří až ke znač-ce," zopakovala a Elain a Nyneiva ji rychle ujistily, že to udělají.
Uložila se do polštářů a nejdřív jen hleděla do stropu, na němž byla namalovaná modrá obloha a obláčky a kroužící vlaštovky. Ona je však neviděla.
V poslední době se jí zdály samé ošklivé sny, tedy většinou. Samozřejmě se v nich objevoval Rand. Rand vysoký jako hora, pro-cházející městy, drtící pod nohama celé budovy, a ječící lidé se před ním rozbíhali jako mravenci. Rand v řetězech, a tentokrát kři-čel on. Rand stavící zeď, na jejíž jedné straně byl on a ona na dru-hé, ona a Elain a další, které nepoznala. "Musí se to udělat," říkal Rand, když na sebe vršil kameny. "Teď se zastavit nenechám." Ne-byly to však jediné noční můry. Také se jí zdálo o Aielech bojují-cích mezi sebou, zabíjejících se navzájem, někdy dokonce odha-zovali zbraně a prchali jako šílení. Mat zápasící se Seanchankou, která ho uvázala na neviditelné vodítko. Vlk - byla si však na-prosto jistá, že je to Perrin - bojující s mužem, jemuž se neustále měnil obličej. Galad se halil do bílého roucha, jako by si oblékal vlastní rubáš, a Gawyn s očima plnýma bolesti a nenávisti. Její matka plakala. Byly to zřetelné sny, o nichž věděla, že něco zna-menají. Byly ohavné, a ona nevěděla, co který značí. Jak tedy mo-hla předpokládat, že v Tel'aran'rhiodu najde nějaký smysl či alespoň klíč k tomu všemu? Ale jinou možnost neměla. Neexistovala jiná možnost, jinak by musela zůstat v nevědomosti, a to nemohla dopustit.
Přes svou nervozitu usnula bez potíží. Byla vyčerpaná. Stačilo jen zavřít oči a zhluboka, pravidelně dýchat. Zaměřila se v myš-lenkách na místnost v panaršině paláci a na ohromnou kostru. - Zhlu-boka, pravidelně dýchat. Pamatovala si, jaké to bylo, když používala kamenný prsten, pamatovala si krok do Tel'aran'rhiodu. Zhluboka - pravidelně - dýchat.
* * *
Egwain s heknutím ustoupila a ruka jí vylétla k hrdlu. Takhle zblízka kostra vypadala ještě větší, než si původně myslela, kos-ti byly vybělené a drsné. Stála přímo před kostrou, za provazem. Provaz byl bílý, silný jako její zápěstí a zřejmě hedvábný. Nepo-chybovala, že je v Tel'aran'rhiodu. Podrobnosti byly stejně jasné jako ve skutečnosti, i věci, které jen nejasně viděla koutkem oka. To, že poznala rozdíl mezi tímhle a obyčejným snem, jí prozradi-lo, kde je. Kromě toho měla... ten správný pocit.
Otevřela se saidaru. Říznutí do prstu ve světě snů by jí zůstalo i po probuzení. Kdyby ji však zabila síla, už by se neprobudila, ani kdyby ji zasáhl meč či palice. A ona nechtěla být ani na okamžik zra-nitelná.
Místo noční košile měla něco, co velice připomínalo Aviendžino aielské odění, ale vyvedené v červeném hedvábném brokátu. Dokonce i vysoké měkké boty, přivázané ke kolenům, měla z jem-né červené ků-že vhodné i na rukavičky, se zlatou výšivkou a s kraj-kami. - Tiše se zasmála. Šaty v Tel'aran'rhiodu byly takové, jaké jste je chtěli mít. Očividně jedna její část chtěla být připravena rychle se pohnout, kdež-to jiná část chtěla být připravena třeba na bál. To by tedy nešlo. Čer-vená vybledla do šedých a hnědých od-stínů a kabátec, spodky i boty se změnily v přesnou kopii toho, co nosily Děvy. Ale do města se to také moc nehodilo. Náhle tu stála v obdobných šatech, jaké vždycky nosívala Faile, tmavých, s úz-kými rozstřiženými suknicemi, dlouhými rukávy a přiléhavým vy-sokým živůtkem. Je hloupé si s tím dělat starosti. Nikdo mě neu-vidí, jen ve snu, a sem dosáhne jen málo obyčejných snů. Bylo by to stejné, i kdybych byla nahá.
Na okamžik byla nahá. Do tváří jí vystoupila červeň, jak se za-styděla. Nebyl tu nikdo, kdo by ji mohl spatřit tak, jak se koupávala, než se spěšně přioděla zpátky do tmavých šatů, ale bude si muset stále připomínat, jak mohou být věci tady snadno ovlivněny zatoulanými myšlenkami, zvláště když jste byli ve spojení s jedi-nou silou. Elain a Nyneiva ji považovaly za tak vědoucí. Znala pár pravidel neviděného světa a věděla, že jsou stovky, tisíce dalších, o nichž nevěděla vůbec nic. Nějak je musela zjistit, jestli má být prvním snílkem Věže od dob Corianin.
Podívala se lépe na lebku. Vyrostla v zapadlé vesnici a věděla, jak vypadají zvířecí kosti. Nakonec to nebyly čtyři oční důlky. Dva otvory po stranách toho, co bývalo nosem, zřejmě byly pro nějaké kly. Asi to byl nějaký příšerný kanec, i když to nevypadalo na žád-nou pra-sečí lebku, jakou kdy viděla. Nicméně ta lebka vypadala stará. Hodně stará.
Se sílou v sobě tady takové věci vycítila. Jako obvykle měla zostřené smysly. Cítila maličké prasklinky na pozlacených svorní-cích na stropě pětadvacet sáhů nad hlavou a hladký povrch bílé kamenné podlahy.

Nekonečně malé prasklinky, pouhým okem ne-viditelné, byly i v kamenné podlaze.
Komnata, v níž stála, byla obrovská, asi sto sáhů na délku a ně-co přes polovinu na šíř, s řadami tenkých bílých sloupů. Kolem celé místnosti se táhl bílý provaz, jenž chyběl jen přede dveřmi s dvojitými lomenými oblouky. Další provazy vedly kolem stoja-nů a skříněk z leštěného dřeva, na nichž byly vystaveny další před-měty. Pod stropem byly ve stěnách složité vyřezávané vzory, díky nimž dovnitř proudilo dost světla. Bylo jasné, že se prosnila do Tanchika, kde byl zrovna den.
"Veliká výstava pozůstatků z věků dávno minulých, z věku po-věstí i věků před ním, otevřená pro každého, dokonce i pro oby-čejné lidi, tři dny v měsíci a o svátcích," napsal Eurian Romavni.
Nadšený-mi slovy popisoval neocenitelnou výstavku figurek z cuendillaru, cel-kem jich bylo šest, v pouzdře ze skla stojícím upro-střed místnosti, vždy hlídaným čtyřmi členy osobní stráže panarchy, když byli dovnitř vpuštěni lidé, a na dalších dvou stránkách se rozepisoval o kostech bájných zvířat, "které lidské oko nikdy ne-spatřilo". Egwain jich teď několik spatřila. Na druhé straně míst-nosti byla kostra něčeho, co vy-padalo trochu jako medvěd, pokud ovšem mohl existovat medvěd s dvěma řezáky dlouhými jako její předloktí, a naproti na druhé straně byly kosti nějakého štíhlého čtyřnohého zvířete s krkem tak dlouhým, že mělo hlavu v polo-vině výšky místnosti. Byly tu další kosti, rozesta-věné kolem stěn místnosti, a stejně fantastické. Všechny působily tak staře, že ved-le nich vypadal Tearský Kámen jako nová stavba. Egwain se sklo-nila pod provazem a pomalu, rozhlížejíc se kolem sebe, vykročila sálem.
Ošumělá kamenná soška ženy, zdánlivě nahé, ale zahalené do vlasů, které jí spadaly ke kotníkům, se navenek nijak nelišila od ostat-ních věcí ve skříňce, z nichž žádná nebyla větší než její ruka. Ale tato soška působila teplým dojmem, který poznala. Byl to angrial, tím si byla Egwain jista. Napadlo ji, proč ho asi Věž nedo-kázala od panarchy získat. Při pohledu na obojek a dva náramky z jemných oček z nějakého matně černého kovu na stojanu se za-chvěla. Cítila temnotu a bolest s nimi spojené - starou, prastarou pronikavou bolest. V další vitríně byla jakási stříbřitá věc, připo-mínající trojcípou hvězdu v kruhu, a byla vyrobena z nějakého ma-teriálu, který vůbec neznala. Byl měkčí než kov, poškrábaný a rý-hovaný, a přesto starší dokonce i než ty staré kosti. Z deseti kroků cítila pýchu a marnivost.
Jedna věc jí ale připadala povědomá, i když nedokázala říci proč. Nacpaná v rohu jedné skříňky, jako by si ten, kdo to tam dal, nebyl jist, zda vůbec stojí za vystavení, ležela horní polovina zlo-mené sošky, vyřezané z nějakého lesklého bílého kamene. Soška zjevně zpodobňovala ženu držící ve zdvižené ruce křišťálovou kouli. Žena měla vážnou a důstojnou tvář a byla z ní cítit moudrost a autorita. Celá soška by byla asi půl lokte vysoká. Ale proč jí při-padala povědomá? Jako by na Egwain volala, aby jí zdvihla. Teprve když Egwain položila ruku na zlomenou sošku, uvědo-mila si, že přelezla provaz. Je to hloupost, když ani nevím, co to je, říkala si, ale už bylo pozdě.
Jakmile sošku sevřela, přelila se přes ni jediná síla, nejdřív do sošky, pak zpět do ní, do sošky a zase zpátky, a tak pořád dál. Křišťá-lová koule se mihotala, létaly v ní nepravidelné, odpudivé bles-ky a do mozku se jí s každým zablýsknutím zabodly jehličky bo-lesti. Vzlyka-jíc sošku pustila a oběma rukama se chytila za hlavu.
Křišťálová koule se roztříštila, když soška dopadla na podlahu a rozlomila se na menší kousky, a jehličky zmizely, zanechávajíce po sobě jen matné vzpomínky na bolest a nevolnost, z níž se jí podlamo-vala kolena. Zavřela pevně oči, aby neviděla, jak se míst-nost houpe. Figurka musela být ter'angrial, ale proč ji tolik bole-lo, když se jí jen dotkla? Možná proto, že byla rozbitá. Možná roz-bitá nedokázala to, co měla dělat. Egwain ani nechtěla pomyslet na to, k čemu původně byla soška určena. Zkoušení ter'angrialů mohlo být nebezpečné. Aspoň teď byla soška rozbita úplně, takže už nemohla být nebezpečná.
Přinejmenším tady. Proč se mi zdálo, že mě volá?
Nevolnost přešla a Egwain otevřela oči. Figurka byla zase na poličce a celá, jako byla, když ji uviděla poprvé. V Tel'aran'rhio-du se dály zvláštní věci, ale tohle bylo ještě podivnější, než tou-žila vidět. A také sem nepřišla kvůli tomuhle. Nejdřív musí najít cestu z panaršina paláce. Přelezla zase provaz a pak rychle vyšla z komnaty, přičemž se snažila neběžet.
Palác byl ovšem prázdný. - Tedy aspoň bez lidí. Barevné ryby plavaly v nádržích velkých kašen, které vesele šplouchaly na ná-dvořích obklopených chodníčky se sloupořadím a balkony stíně-nými tak složitou kamenořezbou, až vypadala jako jemně tesaná krajka. Na hladině plavaly listy leknínů a jejich

bílé květy byly velké jako talíře. - Ve světě snů bylo toto místo stejné jako v tak zvaném skutečném svě-tě. Až na lidi. V chodbách stály umné zlaté lampy, jejichž knoty sice nebyly zapáleny, ale Egwain z nich cíti-la vonný olej. Z koberců jas-ných barev, které zcela jistě nebyly ni-kdy vyprášeny, přinejmenším ne tady, se však pod jejími kroky ne-zvedlo ani zrnko prachu.
Jednou před sebou zahlédla jinou osobu, muže v pozlacené, um-ně zdobené plátové i kroužkové zbroji, se špičatou zlatou přil-bicí s chocholem bílých volavčích per pod paží. "Aeldro?" zavolal ten muž s úsměvem. "Aeldro, pojď se na mne podívat. Jmenovali mě kapitánem panaršiny legie. Aeldro?" Udělal ještě krok, stále volaje, a náhle tu nebyl. Nebyl to snílek. Dokonce ani někdo pou-žívající ter'angrial, jako byl třeba její kamenný prsten či železný kotouč Amico. Jen muž, jehož sen se dotkl místa, jež si ani ne-uvědomoval, plného nebezpečí, jež neznal. Lidé, kteří nečekaně zemřeli ve spánku, se často prosnili až do Tel'aran'rhiodu a vlast-ně zahynuli tam. Muž však byl již v bezpečí, zpátky v obyčejném snu.
Svíce u postele v Tearu však hořela. Její čas v Tel'aran'rhiodu ubíhal.
Zrychlila krok a došla k vysokým vyřezávaným dveřím, vedou-cím ven na široké bílé schodiště a ohromné prázdné náměstí. Tanchi-ko se rozkládalo všemi směry na příkrých svazích kopců, jedna bílá budova za druhou, a všechny se leskly ve slunci. Egwain vi-děla stov-ky štíhlých věží a snad právě tolik špičatých kupolí, téměř všechny pozlacené. Panaršin kruh, vysoká kulatá zeď z bílého ka-mene, byl jasně viditelný o necelé půl míle dál a o něco níž než pa-lác. Panaršin palác stál na jednom z nejvyšších pahorků. Na vr-cholku dlouhého schodiště stála Egwain dost vysoko, aby dohlédla na vodní hladinu lesknoucí se na západě. Řada malých zátok ji od-dělovala od kopcovi-těj ších výběžků pevniny, na nichž se rozkládal zbytek města. Tanchi-ko bylo větší než Tear, možná i větší než Caemlyn.
Tolik toho musela prohledat, a ona ani nevěděla, co vlastně hle-dá. Něco, co by ukázalo na přítomnost černých adžah, nebo něco, co by ukazovalo na nebezpečí hrozící Randovi, pokud tu něco ta-kového existovalo. Kdyby byla skutečný snílek, cvičená v použí-vání svého nadání, určitě by věděla, po čem se má dívat a jak si vyložit, co vidí. Ale nezůstal nikdo, kdo by ji tomu mohl naučit. Předpokládalo se, že aielské moudré umějí vykládat sny. Aviendha se však o moudrých vyjadřovala velice zdráhavě, takže se Egwain ostatních Aielů ani ne-ptala. Možná by ji to mohla některá z moud-rých naučit. Jestli nějakou najde.
Vykročila k náměstí a najednou byla někde jinde.
Kolem se zvedaly velké kamenné věže a žár vysával i vlhkost z jejího dechu. Slunce jako by pražilo rovnou skrze šaty a vánek, jejž cítila ve tváři, jako by vycházel z rozpálené pece. V holé kra-jině ne-rostlo téměř nic, jen pár zakrslých stromů, několik trsů tuhé trávy a nějaké ostnité rostliny, které nepoznala. Poznala však lva, i když žád-ného živého nikdy neviděla. Tento ležel v prolákline me-zi dvěma ska-lami ani ne o dvacet kroků dál, líně mrskal ocasem s černou špičkou a nedíval se na ni, ale na něco o dalších sto kro-ků dál. Pod trnitým ke-řem ryl velký kňour porostlý hustou srstí a nevšiml si, že se k němu plíží Aielanka s oštěpem připraveným k ráně. Byla oblečená jako Aie-lové v Kameni, šufu měla kolem krku, ale obličej měla volný.
Pustina, uvědomila si Egwain ohromeně. Přeskočila jsem do Aielské pustiny! Kdy se konečně naučím dávat si tady pozor na své myšlenky?
Aielanka ztuhla. Teď upírala oči na Egwain, ne na kňoura. Po-kud to vůbec byl kanec. Nějak neměl ten úplně správný tvar těla. Egwain si byla jista, že ta žena není jednou z moudrých. Neby-la oble-čená jako Děva, aspoň tak soudila z toho, co slyšela, proto-že Děva oštěpu, která se chtěla stát moudrou, se musela "vzdát oštěpu". Tohle byla jen obyčejná aielská žena, která se prosnila do Tel'aran'rhiodu jako ten muž v paláci. Ten by ji byl také zahlédl, kdyby se byl otočil. Egwain zavřela oči a soustředila se na jeden jasný obraz Tanchika, tu ohromnou kostru ve velké síni.
Když znovu otevřela oči, dívala se na mohutné kosti. Tentokrát si všimla, že jsou sdrátované, aby držely pohromadě. A docela maza-ně, takže drátky skoro nebylo vidět. Polosoška se svou křišťálo-vou koulí stála pořád na poličce. Egwain však tentokrát nešla blíž a nepři-blížila se ani k černému obojku a náramkům, z nichž cítila tolik boles-ti a utrpení. Angrial, kamenná žena, však byl pokuše-ním. Co s ním budeš dělat? Světlo, jsi tu, abys hledala, pátrala! Nic víc než to. Tak se do toho dej, ženská!
Tentokrát našla cestu na náměstí rychle. Čas tu ubíhal jiným tempem. Elain a Nyneiva ji mohou vzbudit každou chvíli a ona pořád ještě ani nezačala. Už nesměla promarnit ani minutku. Mu-sela být opatrná, co

si tu pomyslí. Už nesmí myslet na moudré. Do-konce i pouhé varování způsobilo, že se kolem ní všechno za-chvělo. Soustřeď se na to, co děláš, řekla si pevně.
Vydala se na cestu prázdným městem. Šla rychle, chvílemi i poklusávala. Křivolaké, kočičími hlavami dlážděné ulice vedly na-horu a dolů a zahýbaly všemi možnými směry, všechny však byly prázdné, jen holubi se zelenými hřbety a světle šedí rackové vzlé-tali za mohutného plácání křídel, kdykoliv se přiblížila. Proč ptáci ano a lidé ne? Bzučely tu mouchy a viděla i švábya škvory, jak pobíhají ve stínech. Ulici o značný kus dál přeběhla smečka hu-bených psů. Proč psi?
Znovu si připomněla, proč tu vlastně je. Co by mohlo být zna-mením přítomnosti černých adžah? Nebo toho nebezpečí hrozící-ho Randovi, pokud existovalo? Většina bílých budov byla omítnu-tá. Omítka byla oprýskaná a často pod ní bylo vidět ošlehané dřevo či světle hnědé cihly. Jen věže a větší stavby - pokládala je za pa-láce - byly z kamene, také bílého. Avšak i v kameni byly malé prasklinky. Prasklinky příliš malé, aby byly vidět pouhým okem, ale díky jediné síle v sobě je cítila, jak jako pavučina obepínají ku-pole i věže. Možná to něco znamenalo. Možná to znamenalo, že Tanchiko je město, o něž jeho obyvatelé příliš nepečují. Což bylo stejně pravděpodobné jako cokoliv jiného.
Když se náhle z oblohy před ni zřítil jakýsi vřískající muž, Egwain nadskočila. Měla tak tak čas všimnout si baňatých bílých spodků a hustých knírů zakrytých průsvitným závojem, než muž zmi-zel jen krok nad chodníkem. Kdyby byl tu v Tel'aran'rhiodu dopadl, ve své vlastní posteli by byl zemřel. Má nejspíš se vším něco společ-ného asi jako ti švábi, řekla si. Možná to bylo něco v budovách. Byla to malá naděje, šílená na-děje, ale ona byla dost zoufalá, aby byla ochotna zkusit cokoliv. Téměř cokoliv. Kolik času jí zbývá? Rozběhla se ode dveří ke dve-řím a nahlížela do krámků, hostinců i obyčejných domů.
V šencích stály stoly a lavice čekající na hosty, úhledně nasta-věné, stejně jako matně se lesknoucí cínové korbele a talíře na po-licích. Krámky byly uklizené, jako by kramář právě ráno otevřel, avšak tam, kde na stolcích u krejčího ležely štůčky látek a u nožíře nože a nůžky, háky ve stropě u řezníka byly prázdné a police jako vymetené. Kdekoliv přejela prstem, nenašla ani smítko prachu. Všechno bylo tak čisté, že by to vyhovovalo i její matce.
V úzkých ulicích stály domky, malé, prosté, bíle omítnuté budo-vy s plochými střechami a bez oken do ulice, připravené, aby mohla rodina vstoupit dovnitř a sednout si na lavici před vyhaslým ohništěm či kolem stolů s vyřezávanými nohami, kde na čestném místě stála nejlepší mísa či talíř hospodyně. Na kolících visely ša-ty, od stropu visely hrnce, na lavicích ležely nástroje a čekaly.
Z náhlého popudu se jednou vrátila, jen aby se podívala, o tucet dveří zpět a nahlédla podruhé do dveří domova nějaké ženy ve sku-tečném světě. Všechno bylo skoro jako předtím. Skoro. Mísa s červe-nými pruhy, která předtím stála na stole, byla nyní nahraze-na úzkou modrou vázou. Jedna lavice, na níž ležely poškozené po-stroje připra-vené k opravě a která předtím stála u ohniště, nyní by-la u dveří a na ní košík se šitím a vyšívané dětské šatičky.
Proč ta změna? uvažovala Egwain. A vlastně, proč by to mělo zůstat stejné? Světlo, nic nevím!
Naproti přes ulici byla stáj a pod bílou omítkou byly vidět kusy cihel. Doběhla ke stáji a otevřela velké dveře. Špinavá podlaha by-la pokrytá slámou, stejně jako stání, na něž viděla, jež však by-la prázdná. Nebylí tu žádní koně. Proč? Něco zašustilo ve slámě a ona si uvědomila, že stání nejsou zdaleka prázdná. Krysy. Tucty krys na ni drze upíraly očka a čeníšky větřily, co je vlastně zač. Je-diná krysa neutekla ani necouvla. Hlodavci se chovali, jako by mě-li větší právo tu být než ona. Proti své vůli ucouvla. Holubi, racci, psi, mouchy a krysy. Možná by moudré věděly proč.
A v tom okamžení byla zpátky v Pustině. Se zaječením se svali-la rovnou na záda, jak se huňaté, kanci po-dobné zvíře vrhlo rovnou na ni, a teď vypadalo velké jako menší kůň. Ve chvíli, kdy ji to zvíře obratně přeskočilo, poznala, že to ne-ní prase. Na to mělo čenich příliš ostrý a tlamu plnou ostrých zu-bů a na každé noze mělo čtyři prsty. Uvažovala klidně, ale když se zvíře hnalo pryč mezi skalisky, otřásla se. Bylo dost velké, aby ji dokázalo pěkně podupat, polámat jí kosti i něco horšího. A ty zu-by by ji dokázaly potrhat stejně jako vlčí. Byla by se probudila ošklivě zraněná. Pokud by se vůbec probudila.
Drsná skála pod jejími zády byla rozpálená jako pec. Rychle se vyškrábala na nohy, rozzlobená sama na sebe. Jestli se nedokáže sou-středit na to, co dělá, nic nezvládne. Měla být přece v Tanchiku. Na to se musí soustředit. A na nic jiného.
Když si všimla, jak ji Aielanka stojící o deset kroků dál pozoru-je bystrýma modrýma očima, přestala si

oprašovat šaty. Ta žena byla asi v Aviendžině věku, rozhodně ne starší než ona sama, ale pramínky vlasů, jež jí vykukovaly zpod šufy, měla tak světlé, až byly skoro bílé. Oštěp držela připravený a na tuto vzdálenost by neměla minout.
O Aielech se tvrdilo, že k těm, kdo vstoupili do Pustiny bez po-volení, jsou velice hrubí. Egwain věděla, že by mohla ženu i oštěp ovinout vzduchem a bezpečně je udržet, ale vydrží prameny dost dlouho, až se začne vytrácet? Či by jen ženu rozzlobily natolik, že by po ní oštěp hodila v první chvíli, kdy by mohla, možná dřív, než bude Egwain opravdu pryč? A nebylo by k ničemu, kdyby se do Tanchika vrátila probodena aielským oštěpem. A kdyby prameny svázala, zůsta-la by žena lapena v Tel'aran'rhiodu, dokud by neby-ly přerušeny, takže by byla zcela bezmocná v případě, že by lev či to druhé zvíře zaútočili.
Ne. Potřebovala jen, aby žena oštěp sklonila na tak dlouho, aby mohla bezpečně zavřít oči a přenést se zpátky do Tanchika. Zpát-ky k tomu, co by měla dělat. Na tyhle úlety prostě neměla čas. Ne-byla si vlastně ani jista, zda ji někdo, kdo se do Tel'aran'rhiodu prosní jen tak, může vůbec ublížit, ale nehodlala to zjišťovat s ri-zikem, že jí v těle skončí aielský oštěp. Aielanka by měla za chvil-ku zmizet. Takže musí vymyslet něco, co ji do té doby vyvede z rovnováhy.
Změnit šaty bylo snadné. Jakmile ji to napadlo, byla Egwain ob-lečena ve stejných hnědošedých šatech jako druhá žena. "Nechci ti ublížit," řekla Egwain navenek zcela klidná.
Aielanka však zbraň nesklonila. Místo toho se zamračila a řek-la. "Nemáš právo nosit cadin sor, děvče."
A Egwain zjistila, že tu stojí nahá pod žhnoucím sluncem a země ji pálí do bosých nohou.
Chvíli tu jen ohromeně, s otevřenými ústy, poskakovala z nohy na nohu. Myslela, že není možné změnit věci i na někom jiném. Tolik možností, tolik pravidel, která neznala. Spěšně se vmyslela zpátky do pevných bot a tmavých šatů s rozstřiženými suknicemi a zároveň ne-chala zmizet šaty Aielance. Aby to dokázala, musela nabrat sílu ze saidaru. Ta žena se musela soustředit na to, aby Egwain udržela na-hou. Egwain si však připravila další pramen, aby zachytila oštěp v případě, že by ho druhá žena hodila.
Teď byla řada na Aielance, aby se tvářila ohromeně. Pustila i oštěp a Egwain toho využila, zavřela oči a přenesla se zpátky do Tan-chika, zpátky ke kostře toho obrovského kance. Nebo co to vlastně bylo. Tentokrát se na ni ani nepodívala. Začínala být una-vená z věcí, které vypadaly jako kanci a nebyly. Jak to udělala? Ne! Právě to, jak pořád přemýšlím proč a nač, to mě neustále svá-dí z cesty. Tentokrát se jí budu držet.
Ale váhala. Měla dojem, že právě když zavírala oči, spatřila za Aielankou další ženu, jak je obě pozoruje. Zlatovlasou ženu držící zlatý luk. Teď se tedy opravdu necháváš unést bláznivými představa-mi. Slyšela jsi příliš mnoho vyprávění Toma Merrilina. Birgitte dávno zemřela. A nemohla se vrátit, dokud ji Valerský roh nepo-volá z hrobu. Mrtvé ženy, dokonce i hrdinky z pověstí, se určitě nemohly prosnít do Tel'aran'rhiodu.
Ale byla to jen chvilička. Zahnala marné spekulace a vyběhla na náměstí. Kolik času jí zbývá? Musí prohledat celé město a čas jí uniká mezi prsty a ví toho stejně málo jako na začátku. Jen kdyby měla aspoň nějaké ponětí, po čem se dívat. Nebo kde hledat. Bě-hání ji tady ve světě snů zřejmě nevyčerpávalo, ale ať poběží, jak nejrychleji do-káže, nikdy nezvládne prohlédnout celé město, než ji Elain a Nyneiva probudí. A ona se ještě nechtěla vracet.
Náhle se před ní z hejna holubů, které sedlo na náměstí, vynoři-la jakási žena. Šaty měla světle zelené, tenoučké a tak přiléhavé, že by se to líbilo i Berelain. Tmavé vlasy měla spletené do tuctů copánků a obličej měla až k očím zahalen průsvitným závojem, podobným tomu, co měl onen padající muž. Holubi se vznesli do vzduchu a stejně tak žena, která s nimi vzlétla nad nejbližší stře-chy, než zmizela.
Egwain se usmála. Každou chvíli se jí zdálo, že létá jako pták, a tohle byl, koneckonců, také sen. Vyskočila do vzduchu a letěla stále výš ke střechám. Napadlo ji, jak je to směšné - létání? Lidé přece nelé-tají! - a okamžitě zakolísala. Hned to vyrovnala, jelikož se přinutila důvěřovat sama sobě. Letěla, a tím to končilo. Tohle je sen a ona létá. Do tváře jí vál vítr a bylo jí do smíchu.
Přenesla se přes Panaršin kruh, kde stupňovitě nad sebou stály řady kamenných lavic, od širokého prostranství s udusanou hlínou uprostřed až k vysoké vnější zdi. Představila si tolik lidí, kteří se tu shromáždili, aby se mohli podívat na představení, jež jim uchys-tali samotní členové cechu ohňostrůjců. Doma byly rachejtle vzác-ným povyražením. Pamatovala se, že v době, kdy žila v Emondově Roli, měli

jen pár ohňostrojů a dospělí při nich byli vzrušení stejně jako děti.
Letěla nad střechami jako sokol, přelétala paláce a zámky, chu-dá obydlí a krámky, skladiště a stáje. Klouzala podél kupolí se zla-tými vížkami na vrcholcích a bronzovými korouhvičkami, letěla kolem věží lemovaných kamenným krajkovím balkonů. Na vol-ných prostranstvích stály povozy i kočáry a čekaly. Lodě se mač-kaly ve velkém přístavu a dlouhé zálivy mezi poloostrovy města byly lemované loděnicemi. Všechno vypadalo dost omšele, od ko-čárů po lodi, a nic, co viděla, neukazovalo na černé adžah. Tedy pokud věděla.
Napadlo ji, že si zkusí představit Liandrin - tu její tvář panenky s množstvím plavých cůpků, se sebou spokojený výraz v hnědých očích i opovržlivé poupě úst znala až příliš dobře - v naději, že by ji mohla přitáhnout k místu, kde černé sestry pobývají. Ale kdy-by to fungovalo, mohla by najít Liandrin také v Tel'aran'rhiodu a možná i ostatní. A na to nebyla připravena.
Náhle ji napadlo, že jestli jsou některé z černých adžah v Tan-chiku, v Tanchiku v Tel'aran'rhiodu, tak se jim ukazuje. Každý, kdo by se podíval na oblohu, si musel všimnout letící ženy, která po chvil-ce nemizí. Její hladký let zakolísal a Egwain se snesla do-lů pod úro-veň střech, letíc nyní ulicemi o něco pomaleji, stále však rychleji než cválající kůň. Možná se jim řítí vstříc, ale nedokázala se přimět zasta-vit a počkat na ně.
Blázne! nadávala si zuřivě. Blázne! Ony už možná vědí, že jsem tady. Možná mi už chystají past. Zvážila, že by vystoupila ze sna zpát-ky na svou postel v Tearu, ale ještě nic nenašla. Pokud tu by-lo něco, co by mohla najít.
V ulici před ní náhle stála vysoká žena, štíhlá v nabírané hnědé sukni a volné bílé jupce s hnědým šátkem kolem ramen a slože-ným šálem, jenž jí přidržoval bílé vlasy, které jí spadaly do pasu. Přes pros-tý šat měla mnoho náhrdelníků a náramků ze zlata nebo slonoviny či obojího. Stála tu s pěstmi v bok a zamračeně upírala zrak přímo na Egwain.
Další hloupá ženská, která se prosnila někam, kde nemá právo být, a nevěří svým očím, pomyslela si Egwain. Znala popis každé že-ny, která odešla s Liandrin, a tato žena žádnému z popisů neod-povídala. Ale ta žena nemizela. Stála tam a čekala, jak se Egwain rychle blížila. Proč nemizí? Proč...? Ó, Světlo! Ona je opravdu...! Hrábla po pramenech, aby utkala blesk, aby tu ženu zapletla do vzdu-chu, a jak byla překvapená a spěchala, moc se jí to nedařilo.
"Postav nohy na zem, děvče," štěkla ta žena. "Už tak jsem mě-la spoustu potíží tě znovu najít, abys mi odletěla jako pták, když se mi to konečně povedlo."
Egwain náhle dolétala. Tvrdě dopadla na chodník a zapotácela se. Byl to hlas oné aielské ženy, ale tato žena byla starší. Sice ne tak stará, jak si Egwain původně myslela - vlastně vypadala mno-hem mladší, než by naznačovaly její bílé vlasy - ale díky hlasu a těm pro-nikavým modrým očím si Egwain byla jistá, že je to stej-ná žena. "Jsi... jiná," řekla.
"Tady můžeš být, čím chceš." Žena mluvila poněkud rozpačitě, ale jen trošičku. "V časech, na které ráda vzpomínám... To není důle-žité. Ty jsi z Bílé věže? Už je to dávno, co měli někoho, kdo umí cho-dit ve snech. Velice dávno. Já jsem Amys z klanu Devět údolí Taardad Aielů."
"Ty jsi moudrá? Jsi! A znáš sny, znáš Tel'aran'rhiod! Můžeš... Jmenuju se Egwain. Egwain z al'Vereů. Jsem..." Zhluboka se na-dechla. Amys nevypadala jako někdo, komu byste měli lhát. "Jsem Aes Sedai. Ze zeleného adžah."
Amysin výraz se příliš nezměnil. Snad se jí jen lehce zajiskřilo v očích, možná se zatvářila trochu skepticky. Egwain nevypadala dost stará, aby mohla být Aes Sedai. Ale Amys řekla jen: "Chtěla jsem tě tam nechat stát bez šatů, dokud bys nepožádala o nějaký vhodný oděv. Takhle si obléknout cadinsor, jako bys byla... Překvapilas mě, jak ses osvobodila a obrátila proti mně můj vlastní oštěp. Ale stále toho moc nevíš, viď, i když jsi hodně silná. Jinak bys mi takhle neskočila do lovu, když jsi tam očividně nechtěla být. A co má znamenat tohle po-letování? Přišla jsi do Tel'aran'rhiodu - Tel'aran'rhiodu! - aby sis pro-hlédla tohle město, ať je to kdekoliv?"
"To je Tanchiko," odpověděla Egwain slabým hláskem. Ona to nevěděla. Ale jak ji tedy mohla Amys sledovat, jak ji mohla najít?
Bylo jasné, že toho o světě snů ví mnohem víc než Egwain. Mno-hem, mnohem víc. "Mohla bys mi pomoct. Snažím se najít ženy z černého adžah, temné družky. Myslím, že jsou tady, a musím je najít,

jestli tu jsou."
"Takže opravdu existuje." Amys skoro šeptala. "Adžah Stí-nuzvědů v Bílé věži." Zavrtěla hlavou. "Jsi jako děvče, co bylo prá-vě sezdáno s oštěpem, a myslí si, že teď může zápasit s muži a pře-skočit horu. Jí se dostane jenom několika modřin a cenné lekce v pokoře. Pro tebe a tady by to mohlo skončit smrtí."
Amys si pro-hlédla bílé budovy kolem a zamračila se. "Tanchiko? V... Tarabonu? Tohle město umírá, samo se požírá. Je tu temnota, zlo. Horší, než mohou spáchat muži. Nebo ženy." Významně se podívala na Egwain. "Ty to nevidíš a necítíš, viď? A to chceš honit Stínuzvědy v Tel'aran'rhiodu."
"Zlo?" řekla rychle Egwain. "To by mohly být ony. Jsi si jistá? Kdybych ti řekla, jak vypadají, poznala bys jistě, jestli to jsou ony? Můžu ti je popsat. Jednu dokážu popsat do posledního copu."
"Dítě," zamumlala Amys, "žádající od otce okamžitě stříbrný náramek, i když ví, že není co vyměnit nebo z čeho udělat náram-ky. Musíš se hodně učit. Mnohem víc, než bych tě mohla naučit teď. Přijď do Trojí země. Rozšířím zprávu mezi kmeny, že Aes Se-dai jménem Egwain al'Vere mají přivést ke mně do Držby Chlad-né skály. Sděl jim své jméno a ukaž prsten s Velkým hadem a oni tě nechají bezpečně projít. Teď tam nejsem, ale než bys mohla do-razit, dávno se stačím vrátit z Rhuideanu."
"Prosím, musíš mi pomoct. Musím vědět, jestli tu jsou. Musím to vědět."
"Jenže já ti to nemohu říci. Neznám je, ani toto místo, toto Tan-chiko. Musíš přijít za mnou. Co děláš, je nebezpečné, mnohem nebez-pečnější, než si umíš představit. Musíš - kam jdeš? Zůstaň!"
Něco jako by Egwain popadlo a strhlo ji to do temnoty.
Slyšela ještě Amysin hlas, dutý a slábnoucí. "Musíš přijít za mnou a učit se. Musíš..."

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Tanchiko či Bílá věž

Když se Egwain konečně zavrtěla a otevřela oči, Elain se s úle-vou roztřeseně nadechla. Aviendha u nohou postele ztratila onen ner-vózní a zoufalý výraz a na rtech se jí mihl úsměv, že se Egwain vráti-la. Svíce už před několika minutami prohořela přes značku. Zdálo se to jako několik hodin.
"Nechtěla ses probudit," řekla Elain nejistým hlasem. "Třásla jsem s tebou pořád dokola a ty ses nechtěla probudit." Krátce se za-smála. "Ó, Egwain, vyděsila jsi dokonce i Aviendhu."
Egwain jí položila ruku na loket a na uklidněnou jí ho stiskla. "Už jsem zpátky." Mluvila unaveně a noční košili měla propoce-nou skrz naskrz. "Asi jsem měla důvod zůstat trochu dýl, než jsme se do-mluvily. Příště budu opatrnější. Slibuju."
Nyneiva vrátila džbán s vodou na stojan s umyvadlem tak prud-ce, až voda vyšplíchla. Už už ji chtěla vychrstnout na spící Egwain. Tvářila se vyrovnaně, ale džbán zarachotil o umyvadlo a Nyneiva do-konce nechala rozlitou vodu stéci na koberec. "Našla jsi tam něco? Nebo to bylo kvůli...? Egwain, jestli tě svět snů dokáže nějak udržet, možná je příliš nebezpečný, dokud toho nezjistíš víc. Možná čím čas-těji tam chodíš, tím těžší je vrátit se. Možná... Já ne-vím. Ale vím, že nemůžeme riskovat, že o tebe přijdeme." Zkříži-la ruce na prsou, při-pravená na hádku.
"Já vím," řekla Egwain a znělo to skoro pokorně. Elain zvedla obočí. Egwain se k Nyneivě nikdy pokorně nechovala. Cokoliv, jen ne pokorně.
Egwain se vyškrábala z postele, odmítla Elaininu pomoc a dopo-tácela se ke stojanu, aby si mohla opláchnout obličej a ruce v poměrně chladné vodě. Svlékla si propocenou košili a Elain jí v šatníku našla suchou.
"Potkala jsem jednu moudrou, jmenovala se Amys." Egwainin hlas zněl tlumeně, dokud nedostala hlavu do výstřihu nové košile. "Říkala, že za ní mám přijít a učit se o Tel'aran'rhiodu. Prý bude na nějakým místě v Pustině, co se jmenuje Držba Chladné skály."
Elain si všimla, jak se Aviendze při zmínce o jméně moudré za-blesklo v očích. "Ty ji znáš? Tu Amys?"
Aielančino přikývnutí se dalo popsat jen jako váhavé. "Moudrá. Chodí ve snech. Amys bývala Far Dareis Mai, dokud se nezřekla oštěpu a neodešla do Rhuideanu."
"Děva!" vzkřikla Egwain. "Tak proto... To je jedno. Říkala, že teď je v Rhuideanu. Víš, kde jsou ty Chladné skály, Aviendho?"
"Jistě. Chladné skály je Rhuarkova držba. Rhuark je Amysin manžel. Občas tam chodím. Tedy dřív jsem tam chodívala. Moje sest-ra-matka Lian je sestra-žena Amys."
Elain si vyměnila zmatený pohled s Egwain a Nyneivou. Kdysi si Elain myslela, že toho o Aielech ví docela hodně, všechno se na-učila od svých učitelů v Caemlynu, ale od setkání s Aviendhou zjisti-la, jak málo vlastně ví. Zvyky a vztahy mezi lidmi byly jako bludiště. První sestra znamenalo mít stejnou matku. Až na to, že přítelkyně se mohly stát prvními sestrami tak, že se zavázaly před moudrými. Dru-há sestra znamenalo, že vaše matky jsou sestry. Po-kud byli vaši otco-vé bratři, byly jste otco-sestry, což nebylo pova-žováno za tak těsné příbuzenství jako druhé sestry. Pak už to začí-nalo být opravdu zmate-né.
"Co znamená ‚sestra-žena'?" zeptala se váhavě.
"Že máte stejného manžela." Aviendha se zamračila, když Egwain a Nyneiva zalapaly po dechu a vyvalily oči, až jim málem vylézaly z důlků. Elain tuto odpověď napůl očekávala, ale přesto si začala uhlazovat sukně, které byly dokonale rovné. "Vy takový zvyk nemáte?" zeptala se Aielanka.
"Ne," řekla slabým hlasem Egwain. "Ne, to teda nemáme."
"Ale vy se o sebe s Elain staráte, jako byste byly prvními sestrami. Co byste dělaly, kdyby jedna z vás odmítla od Randa al'Tho-ra ustoupit? Bojovaly byste o něj? Dovolily byste, aby muž zničil pou-to, které mezi vámi panuje? Nebylo by pak lepší, kdy-byste se za něj provdaly obě dvě?"
Elain se podívala na Egwain. Pomyšlení na... Dokázala by tako-vou věc? I když s Egwain? Věděla, že je celá červená. Egwain vypa-dala jen užasle.
"Ale já chtěla ustoupit," namítla.

Elain věděla, že to bylo míněno stejně tak pro Aviendhu, jako pro ni, ale tu představu zahnat nedokázala. Měla Min vidění? Co udě-lá, jestli ano? Jestli je to Berelain, uškrtím ji a jeho taky! Když už tu někdo být musí, proč by to nemohla být Egwain? Světlo, nač to vlastně myslím? Věděla, že ji to vyvádí z míry, a aby to zakry-la, promluvila schválně lehkým tónem. "Říkáš to, jako by do toho muž neměl co mluvit."
"Může odmítnout," Aviendha to řekla, jako by to bylo zcela zřejmé, "ale pokud se chce oženit s jednou, a ony ho požádají, mu-sí si vzít obě dvě. Prosím, neberte to jako urážku, ale šokovalo mě, když jsem zjistila, že u vás může muž požádat ženu, aby si ho vza-la. Muž by měl dát najevo svůj zájem a pak počkat, až žena pro-mluví. Ovšem některé ženy dokážou zařídit, aby si muž všiml, že o něj mají zájem, ale právo zeptat se patří ženě. Já toho o těchhle věcech ale moc nevím. Odmalička jsem se chtěla stát Far Dareis Mai. Já chci v životě jen svůj oštěp a své sestry oštěpu," dokonči-la dost ohnivě.
"Nikdo se tě v žádném případě nesnaží přesvědčit, aby ses vdá-vala," uklidňovala ji Egwain. Aviendha se na ni překvapeně podí-vala.
Nyneiva si hlasitě odkašlala. Elain napadlo, jestli teď přemýšlí o Lanovi. Rozhodně měla na tvářích rudé skvrny. "Předpokládám, Egwain," začala Nyneiva poněkud příliš důrazným tónem, "že jsi ne-našla, cos hledala, jinak bys už něco řekla."
"Nenašla jsem nic," přiznala smutně Egwain. "Ale Amys říka-la... Aviendho, co je Amys za ženu?"
Aielanka se jala pozorně studovat koberec. "Amys je tvrdá jako hory a nelítostná jako slunce," řekla, aniž vzhlédla. "Umí chodit ve snu. Může tě to naučit. Jak tě ale jednou dostane do rukou, odvle-če tě třeba za vlasy tam, kam bude chtít. Rhuark je jediný, kdo se jí dokáže postavit. Dokonce i ostatní moudré si dávají veliký po-zor, když Amys mluví. Ale může tě učit."
Egwain potřásla hlavou. "Myslela jsem, kdyby se třeba ocitla na nějakém cizím místě, znervóznilo by ji to? Třeba být ve městě? Vi-děla by tam věci, které tam nejsou?"
Aviendha se zasmála, krátce a ostře. "Znervóznilo? Kdyby se probudila a našla v posteli lva, Amys by nehnula brvou. Bývala Dě-vou, Egwain, a určitě od té doby nezměkla, tím si můžeš být jistá."
"Co ta žena viděla?" chtěla vědět Nyneiva.
"Ne že by něco viděla," vykládala Egwain pomalu. "Spíš nevi-děla. Říkala, že v Tanchiku je zlo. Horší než lidské, říkala. To by mohly být černé adžah. Nehádej se se mnou, Nyneivo," dodala pev-nějším hlasem. "Sny je třeba vyložit. Takže by to tak mohlo být."
Nyneiva se mračila už od chvíle, co se Egwain zmínila o zlu v Tanchiku, a když jí Egwain řekla, ať se nehádá, zamračila se ve-lice zlostně. Elain občas chtěla oběma ženami zatřást. Teď si po-spíšila, než ji mohla starší žena přerušit. "To by mohlo být ono, Egwain. Takže jsi něco našla. Víc, než jsme si Nyneivou myslely, že dokážeš. Viď, Nyneivo? Taky si to myslíš?"
"Možná," připustila Nyneiva s nevolí.
"Možná." Ani od Egwain to neznělo obzvlášť šťastně. Zhlubo-ka se nadechla. "Nyneiva má pravdu. Musím se naučit, co dělám. Kdy-bych věděla, co bych měla, nikdo by mi o tom zlu vykládat ne-musel. Kdybych věděla, co bych měla, byla bych mohla najít pří-mo pokoj, kde Liandrin přebývá, ať je kdekoliv. Amys mě to mů-že naučit. Pro-to... Proto musím jít za ní."
"Jít za ní?" Nyneiva zněla šokovaně. "Do Pustiny?"
"Aviendha mě může do tý Držby Chladné skály zavíst." Egwain se tvářila zpola vzdorovitě a zpola nervózně a dívala se hned na Nyne-ivu, hned zase na Elain. "Kdybych si byla jistá, že jsou v Tan-chiku, nenechala bych vás jít samotný. Jestli tam budete chtít jít. Ale když mi může Amys pomoct, možná pak zjistím, kde jsou. Možná... To je ono. Já ani nevím, co všechno můžu, jenom si jsem jistá, že toho je určitě mnohem víc, než umím teď. Ne že bych vás opouštěla. Prsten vezměte s sebou. Kámen znáte dost dobře, abys-te se sem mohly v Tel'aran'rhi-odu vrátit. A já za váma můžu při-jít do Tanchika. A co se naučím od Amys, zase naučím vás. Pro-sím, řekněte, že chápete. Můžu se od Amys tolik naučit, a pak by to mohlo pomoct nám všem. Bude to, jako by nás učila všechny tři. Žena, která chodí ve snu. Žena, která to umí! Liandrin a ty ostatní budou jako děti. Nebudou znát ani čtvrtinu toho, co my." Zamyšleně si hryzla ret. "Nemyslíte si, že od vás utíkám, že ne? Jestli ano, tak nejdu."
"Ovšemže musíš jít," řekla jí Elain. "Budeš mi chybět, ale nikdo nám nesliboval, že spolu zůstaneme, dokud to neskončí."
"Ale vy dvě... půjdete samy... měla bych jít s vámi. Jestli jsou opravdu v Tanchiku, měla bych jít s vámi."

"Nesmysl," zarazila ji rázně Nyneiva. "Ty potřebuješ výcvik. To nám z dlouhodobého hlediska prospěje mnohem víc, než když s náma pojedeš do Tanchika. A stejně nevíme, jestli v Tanchiku jsou. Pokud ano, tak to s Elain zvládneme i ve dvou, ale ty bys mohla jet s náma a nakonec zjistit, že to zlo není nakonec nic hor-šího než válka. Světlo ví, že válka by měla být zlem pro každýho. Možná se dokonce vrátíme do Věže dřív než ty. Musíš si v Pusti-ně dávat pozor," dodala nacviče-ným tónem. "Je to nebezpečný místo. Aviendho, dáš na ni pozor?"
Než mohla Aielanka otevřít ústa, ozvalo se zaklepání na dveře a hned nato vstoupila Moirain. Aes Sedai je všechny přelétla po-hledem, jímž zvážila, změřila a odhadla je i to, co dělaly, aniž by však mrkla okem a naznačila, jaký závěr učinila. "Joiya a Amico jsou mrtvé," oznámila jim.
"Takže to byl důvod k útoku?" zeptala se Nyneiva. "Všechno tohle, jen aby je zabili? Nebo je možná zabili, když je nemohli osvo-bodit. Bylo mi jasný, že je Joiya tak sebejistá, protože čeká na záchra-nu. Takže nakonec musela lhát. Nikdy jsem tomu jejímu po-kání nevě-řila."
"Možná to nebyl hlavní důvod," odtušila Moirain. "Kapitán ve-lice moudře nechal své muže během útoku na jejich místech ve věže-ní. Nezahlédli jediného trolloka či myrddraala. Ale potom obě našli mrtvé. Obě měly dost nemilosrdně podříznuté hrdlo. Poté, co jim při-bili jazyk ke dveřím cely." Klidně mohla mluvit o šití šatů.
Elain se při tom odtažitém popisu těžce zvedl žaludek. "To jsem jim nepřála. Tohle tedy ne. Světlo ozařuj jejich duše."
"Jejich duše už dávno odešly do Stínu," odsekla drsně Egwain. Ale také si tiskla ruce na břicho. "Jak... Jak to udělali? Šedí mu-ži?"
"Pochybuji, že by něco takového zvládli i šedí muži," prohlási-la suše Moirain. "Zdá se, že Stín má zdroje, o nichž ani nevíme."
"Ano." Egwain si uhladila šaty i hlas. - "Jestli to nebyl pokus o jejich záchranu, tak to musí znamenat, že nám říkaly pravdu. Obě za-bili, protože promluvily."
"Nebo aby jim v tom zabránili," dodala ponuře Nyneiva. "Mů-žeme jenom doufat, že nevěděli, že nám ty dvě něco řekly. Možná Joiya opravdu litovala, ale já jí stejně nevěřila."
Elain polkla, představila si, jak je v cele, někdo jí tiskne obličej ke dveřím, aby jí mohl vytáhnout jazyk a... Zachvěla se, ale při-měla se říci: "Mohli je zabít prostě jen jako trest za to, že se ne-chaly chytit." Pro sebe si ale nechala nápad, že jejich smrt je mož-ná měla přimět uvěřit tomu, co Joiya a Amico tvrdily. I tak měly dost pochyb-ností, aby přidávala další. "Tři možnosti, a jen jedna naznačuje, že černé adžah vědí, že vůbec něco řekly. A protože jsou všechny asi stejně pravděpodobné, je možné, že to nevědí."
Egwain a Nyneiva se zatvářily šokovaně. "Aby je potrestali?" vydechla Nyneiva nevěřícně.
Obě byly v mnoha směrech tvrdší než ona - a ona je za to obdi-vovala - ale ony při svém dospívání nesledovaly dvorské intriky v Caemlynu, v dětství neslýchaly vyprávění o krutých způsobech, jaký-mi Cairhieňané a Tairenové hráli hru rodů.
"Myslím, že černé adžah rozhodně laskavě neshlížejí na jakou-koliv prohru," řekla jim. "Umím si představit, jak to Liandrin na-řizuje. Joiya sama by to určitě klidně udělala." Moirain se na ni krátce podívala a bylo zřejmé, že ji znovu hodnotí.
"Liandrin," řekla Egwain naprosto bezvýrazným tónem. "Ano, umím si představit, že by Liandrin nebo Joiya takový rozkaz vy-daly."
"Stejně byste neměly moc času je vyslýchat," prohlásila Moi-rain. "Zítra v poledne už by byly na lodi." V hlase se jí ozval ná-znak hněvu. Elain si uvědomila, že Moirain musí ve smrti černých sester vidět únik před spravedlností. "Doufám, že se brzy nějak rozhodnete. Pro Tanchiko nebo Bílou věž."
Elain se podívala Nyneivě do očí a lehce kývla.
Nyneiva jí také, o něco jistěji, pokynula, než se obrátila k Aes Sedai. "My s Elain půjdeme do Tanchika, hned jak najdeme loď. Rychlou loď, doufám. Egwain a Aviendha pojedou do Aielské pustiny do Držby Chladné skály." Neudala žádné důvody a Moirain zvedla obočí.
"Může ji tam vzít Jolien," ozvala se Aviendha do náhlého ticha. Pohledu na Egwain se naprosto vyhýbala. - "Nebo Sefela nebo Bain a Chiad. Já... já jsem chtěla jít s Elain a Nyneivou. Jestli je v tomhle Tanchiku válka, budou potřebovat sestru, aby jim hlída-la záda."
"Jestli to tak skutečně chceš, Aviendho," řekla docela pomalu Egwain.

Tvářila se překvapeně a ublíženě, ale o nic víc překvapeně než Elain. Ta si myslela, že ty dvě se stávají přítelkyněmi. "Jsem ráda, že nám chceš pomoci, Aviendho, ale to ty bys měla vzít Egwain do Drž-by Chladné skály."
"Ona nepůjde ani do Tanchika, ani do Držby Chladné skály," prohlásila Moirain, vytáhla z váčku jakýsi dopis a rozložila jeho stránky. "Tohle jsem dostala před hodinou. Mladý Aielan, který mi to donesl, mi řekl, že to dostal před měsícem, než některá z nás vů-bec dorazila do Tearu, a přesto je na tom moje jméno a jako adre-sa Tear-ský Kámen." Podívala se na poslední stránku. "Aviendho, znáš Amys z klanu Devět údolí Taardad Aielů, Bair z klanu Haido Shaarad Aielů, Melaín z klanu Jhirad Goshien Aielů a Seanu z kla-nu Černý útes Na-kai Aielů? Ty všechny to podepsaly."
"To všechno jsou moudré, Aes Sedai. A všechny umí chodit ve snech." Aviendha teď byla celá nastražená, i když si to zřejmě neuvě-domovala. Vypadala připravená k boji či k útěku.
"Chodí ve snech," přemítala Moirain. "Tím se to možná vysvět-luje. Už jsem o chození ve snech slyšela." Vrátila se na druhou stránku dopisu. - "Tady něco píšou o tobě. Napsaly to snad ještě dřív, než ses rozhodla přijít do Tearu. ‚Mezi Děvami oštěpu v Tearském Kameni je svéhlavá dívka jménem Aviendha z klanu De-vět údolí Taardad Aielů. Teď musí přijít k nám. Už nelze déle če-kat a vymlouvat se. Budeme na ni čekat na svazích Chaendaeru nad Rhuideanem.' - Je toho tu o tobě víc, ale většinou mi říkají, abych dohlédla na to, že bez odkladu půjdeš. Tyhle vaše moudré vydávají rozkazy jako amyrlin." Rozhoř-čeně zabručela, až Elain napadlo, jestli se snad moudré nesnaží rozka-zovat i Aes Sedai. Nejspíš ne. A i kdyby to zkusily, nebylo příliš pravděpodobné, že by uspěly. Přesto něco na tom dopise Aes Sedai podráždilo.
"Já jsem Far Dareis Mai," prohlásila Aviendha rozzlobeně. "Nebudu utíkat jako malé dítě, když někdo zavolá moje jméno. Když budu chtít, půjdu do Tanchika."
Elain zamyšleně našpulila rty. To bylo u Aielanky něco nového. Ne hněv - už Aviendhu rozzlobenou viděla, i když ne tolik - ale ten podtón. Nedalo se to nazvat jinak než vzdor. Což bylo stejně neprav-děpodobné, jako kdyby se vzdorovitě choval Lan, ale bylo to tu.
Egwain to také zaslechla. Poplácala Aviendhu po ruce. "To je v pořádku. Jestli chceš jít do Tanchika, budu moc ráda, že budeš chránit Elain a Nyneivu." Aviendha se na ni podívala opravdu ža-lostně.
Moirain zavrtěla hlavou, ne moc, zato ale důrazně. "Ukázala jsem to Rhuarkovi." Aviendha rozhořčeně otevřela ústa, ale Aes Sedai zvýšila hlas a klidně pokračovala dál. "Jak mě žádají v do-pise. Jen tu část, co se týká tebe, samozřejmě. A on je zřejmě pev-ně rozhodnut, že musíš udělat, oč tě žádají. Co ti rozkazují. Mys-lím, že nej-moudřejší bude udělat, co si přejí Rhuark a moudré, Aviendho. Nebo ne?"
Aviendha se rozčileně rozhlížela po pokoji, jako by to byla past. "Já jsem Far Dareis Mai," reptala a bez dalšího slova vyrazila ke dve-řím.
Egwain udělala krok a zvedla ruku, aby ji zastavila, ale když se dveře zabouchly, zase ruku spustila. "Co s ní chtějí?" vyptávala se Moirain. "Ty víš vždycky víc, než nám řekneš. Co si necháváš pro sebe tentokrát?"
"Ať už k tomu mají moudré jakýkoliv důvod," odtušila chladně Moirain, "je to rozhodně jen mezi Aviendhou a jimi. Kdyby chtě-la, abyste to věděly, byla by vám to řekla."
"Ty prostě nemůžeš přestat manipulovat s lidma," vybuchla hoř-ce Nyneiva. "A teď jsi do něčeho vmanévrovala i Aviendhu, viď?"
"Já ne. To moudré. A Rhuark." Moirain pak dopis zase složila a s náznakem roztrpčení ho vrátila do váčku. "Vždycky mu může říci ne. Náčelník kmene není to stejné jako král, jestli jsem dobře pochopi-la aielské zvyky."
"Opravdu může?" zeptala se Elain. Rhuark jí připomínal Gare-tha Brynea. Hlavní kapitán gardy její máti, královny Andoru, si zřídka něco umanul, ale pokud ano, dokonce ani Morgasa ho nedokázala přimět, aby změnil názor, leda by vydala královský roz-kaz. Tentokrát od trůnu žádné rozkazy nebudou - když o tom tak Elain uvažovala, tak vlastně Morgasa nikdy Garethu Bryneovi žádný královský rozkaz ne-udělila, když se jednou rozhodl, že má pravdu - takže předpokládala, že Aviendha se odebere na svahy Chaendaeru nad Rhuideanem. "Aspoň může jít s tebou, Egwain. Amys se s tebou může těžko setkat v Držbě Chladné skály, pokud hodlá čekat na Aviendhu v Rhuideanu. Takže můžete jit za Amys spolu."
"Ale já nechci, aby se mnou chodila," namítla nešťastně Egwa-in. "Ne, jestli jít nechce."

"Ať už samy chceme cokoliv," ozvala se Nyneiva, "máme prá-ci. Na cestu do Pustiny budeš potřebovat spoustu věcí, Egwain. Lan mi řekne co. A s Elain se musíme připravit na plavbu do Tanchika. Zítra bychom měly najít loď, což ale znamená, že se dnes-ka večer musíme rozhodnout, co si zabalit."
"V přístavu v Maule je loď Atha'ah Miere," sdělila jim Moirain. "Fregata. Rychlejší lodi neexistují. A vy jste chtěly rychlou loď." Ny-neiva zdráhavě kývla.
"Moirain," zeptala se Elain, "a co bude teď dělat Rand? Po tom útoku... Začne tu válku, co chceš?"
"Já žádnou válku nechci," odvětila Aes Sedai. "Já chci, aby se dožil Tarmon Gai'donu. On tvrdí, že nám zítra řekne všechno, co má v plánu."
Hladké čelo narušila malá ustaraná vráska. "Zítra budeme vědět víc než dneska." Odešla zcela náhle. Zítra, pomyslela si Elain. Co udělá, až mu to povím? Co řekne? Musí to pochopit. Odhodlaně se připojila ke svým dvěma přítelky-ním a začaly probírat přípravy k odchodu.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Klevety

Obchod v krčmách šel v Maule neustále dál, stejně jako všech-ny jiné. Nocí dolů hrkotal po hrbolaté cestě vůz s husami a nádo-bím. Hučení hlasů se mnohde mísilo s výzvami hudebníků se tře-mi různými bubínky, dvěma dulcimery a píšťalou s vypouklým koncem, jež vydávala kvílivé trylky. Služebné v tmavých šatech po kolena s límečky po bradu a krátkými bílými zástěrkami pobí-haly mezi přecpanými stolky s několika hliněnými pohárky v ru-kou, které držely vysoko, aby se vůbec protáhly mezi hosty. Bosí přístavní dělníci v kožených vestách se mísili s chlapíky v kabát-cích do pasu upnutých a s muži s holou hrudí, jimž baňaté kalho-ty přidržovaly barevné šerpy. Tak blízko přístavu bylo v davu i množství hávů z ciziny. Vysoké límce ze severu a široké límce ze západu, stříbrné řetězy a zvonky na vestách, po kolena vysoké bo-ty i boty do půli stehen, muži s náhrdelníky či náušnicemi, v kraj-kách na kabátcích a košilích. - Jeden muž se širokými rameny a objemným teřichem měl rozdělenou plavou bradu a další si cosi vtíral do knírů, aby se mu ve světle lamp leskly a kroutily v úzkém obličeji pěkně nahoru. Ve třech rozích šenku se koulely a rachoti-ly kostky a na mnoha stolech stříbro za křiku a smíchu rychle mě-nilo majitele.
Mat seděl sám zády ke zdi tak, aby viděl na všechny dveře, i když většinou se jen díval do nedotčeného poháru tmavého vína. Ke kostkám se ani nepřiblížil a ani jednou se nepodíval služebné na kot-níček. Když byl šenk tak nacpaný, občas někoho napadlo, že si při-sedne, ale pozornější pohled na Matův obličej každého hned zahnal, aby se vmáčkl na jinou lavici.
Mat namočil prst do vína a bezcílně si čmáral po stolní desce. Tihle hlupáci neměli ani ponětí, co se dnes večer přihodilo v Ka-meni. Zaslechl, jak se pár Tairenů zmínilo o nějakých potížích, jen pár slov, která se ztratila v nervózním smíchu. Nevěděli a ani ne-chtěli vědět. Mat si skoro přál, aby sám nic nevěděl. Ne, přál si, aby věděl mnohem lépe, co se vlastně stalo. Hlavou mu neustále táhly obrazy, proskako-valy děrami, které měl v paměti, a nedáva-ly smysl.
Bojová vřava kdesi v dálce se, tlumena nástěnnými koberci, od-rážela chodbou. Mat chvějící se rukou vytáhl nůž z mrtvoly šedé-ho muže. Šedý muž, a šel po něm. Musel jít po něm. Šedí muži se nepotu-lovali

jenom tak a nezabíjeli náhodně. Mířili na jediný cíl stejně jistě jako šíp. Mat se obrátil k útěku, a to už k němu mířil myrddraal jako černý had s nohama, obličej měl těstovitý a z jeho bezokého pohledu Mata mrazilo až do morku kostí. Na třicet kro-ků hodil nožem rovnou na místo, kde by mělo být oko. Z této vzdá-lenosti dokázal trefit díru po suku i menší než oko čtyřikrát z pěti pokusů.
Mizelcův černý meč zavířil, jak téměř nedbale odrazil dýku stra-nou. Ani na chvíli nezpomalil. "Je čas zemřít, Trubači." Jeho hlas zněl jako suché syčení červené zmije, jako varováni před smrtí.
Mat ucouvl. Teď držel nože v obou rukou, i když si nevzpomínal, že by je vytahoval. Ne že by mu nože byly k něčemu proti meči, ale kdyby se snažil utéci, skončil by s tou černou čepelí v zádech stej-ně jistě, jako že pět šestek poráží čtyři trojky. Přál si mít dobrou hůl. Ne-bo luk. Rád by viděl, jak tahle obluda odráží střelu z dvouříčského luku. Přál si, aby byl někde jinde. Tady umře.
Náhle se z boční chodby vyřítil tucet trolloků a vrhl se na mizel-ce ve změti sekajících seker a bodající mečů. Mat na to hleděl v ohro-meném úžasu. Půlčlověk bojoval jako černě ozbrojený větr-ný vír. Víc než polovina trolloků zemřela nebo umírala, než mizelec konečně ležel jako svíjející se hromádka na zemi. Jedna ruka se svírala a mlátila sebou jako umírající had tři kroky od těla, stá-le svírajíc černý meč.
Trollok s beraními rohy se otočil na Mata, zvedl čenich do vzdu-chu a zavětřil. Zavrčel na něj, pak zakňučel a začal si olizovat dlou-hou ránu, kterou měl v osníři i chlupatém předloktí pod ním. Ostatní právě skončili s podřezáváním hrdel zraněných a jeden vyštěkl několik drsných, hrdelních slov. Bez dalšího pohledu na Mata se všichni trol-loci obrátili a odběhli. Kopyta i boty na ka-menně podlaze vytvářely duté zvuky.
Běželi směrem od něj. Mat se otřásl. Trolloci ho zachránili. Do čeho ho ten Rand dostal teď? Všiml si, co namaloval vínem - ote-vřené dveře - a hned malůvku rozzlobeně smazal. Musí se odsud dostat. Musí. A taky cítil, jak ho cosi pobízí, že je čas vrátit se zpátky do Kamene. Rozzlobeně to nutkání zahnal, ale neustále mu bzučelo v hlavě.
Zaslechl útržek hovoru od vedlejšího stolu, kde měl chlapík s hubeným obličejem a nakroucenými kníry řeč v těžkém lugardském přízvuku. "Tak tenhle váš Drak je určitě velkej chlap, to nepopírám, ale na Logaina rozhodně nemá. No, Logain zatáhl do vál-ky celej Ghe-aldan a půlku Amadicie a Altary k tomu. Přiměl zemi pohltit města, co se mu vzepřely, to teda jo. Domy, lidi a všecko. A ten na severu v Saldeii, Maseem? No, povídá se, že přinutil i slunko se zastavit, než porazil vojáky urozeného pána Bashereho. To je fakt, říkají lidi."
Mat zavrtěl hlavou. Kámen padl a Rand měl v rukou Callandor, a tenhle pitomec si pořád myslí, že je to další falešný Drak. Znovu načrtl ony dveře. Přejel po nich dlaní, popadl pohár s vínem a pak se zarazil s pohárem v půli cesty k ústům. Skrze hluk zachytil od vedlej-šího stolu známé jméno. S pohárem vína v ruce se posunul po lavici blíž ke stolu napravo.
Lidé u toho stolu tvořili onu zvláštní směsici typickou pro krč-my Maule. Dva bosí vojáci v naolejovaných kabátcích na holém těle, jeden s krátkým silným zlatým řetězem na krku. Původně tlouštík s po-vislou kůží v tmavém cairhienském kabátci s červený-mi, zlatými a zeleným pruhy na prsou, což mohlo naznačovat, že se jedná o šlechti-ce, kdyby neměl utržený jeden rukáv. Dost cairhienských uprchlíků spadlo hodně hluboko. Šedovlasá žena v mat-né tmavomodré s tvrdou tváří, pronikavýma očima a těžkými zla-tými prsteny. A mluvčí, chla-pík s rozdělenou bradkou a rubínem o velikosti holubího vejce v uchu. Tři stříbrné řetězy zavěšené na mohutné hrudi napínající tmavý, na-rudlý kabátec, z něj činily kandorského kupeckého mistra. V Kandoru měli totiž kupci cech.
Hovor ustal, a když se Mat zastavil u jejich stolu, všechny oči se otočily k němu. "Slyšel jsem, jak mluvíš o Dvouříčí."
Muž s rozdělenou bradkou ho rychle přejel pohledem. Neučesa-né vlasy, napjatý výraz i víno v pěsti, lesklé černé boty, zelený kabá-tec se zlatými spirálami, otevřený na prsou, aby byla vidět sněhobílá lněná košile, avšak obojí - kabátec i košile - silně po-mačkané. Zkrátka přesný obraz mladého urozeného pána bavícího se mezi oby-čejnými lidmi. "To mluvil, můj pane," řekl tedy vy-pravěč srdečně. "Říkal jsem, že bych se vsadil, že letos odtamtud nebude žádnej tabák. Ale já mám dvacet košů nejlepšího dvouříčskýho listí, co nad to jemnější není. Později za něj dostanu skvě-lou cenu. Jestli můj pán chce koš pro vlastní potřebu..." Zatahal se za jednu špičku plavé bradky a položil si prst vedle nosu. "...tak ur-čitě něco můžu -"

"Takže ty by ses vsadil, co?" uťal mu Mat tichým hlasem řeč. "Proč letos nebude tabák z Dvouříčí?"
"No, kvůli těm bělokabátníkům, můj pane. Dětem Světla."
"Co je s bělokabátníky?"
Vrchní kupec se rozhlédl kolem stolu o pomoc. V tom tichém hlase zněl nebezpečný podtón. Námořníci vypadali, že kdyby se odvá-žili, okamžitě by odešli. Cairhieňan se na Mata zlostně mra-čil, seděl příliš vzpřímený a kymáceje se uhlazoval si odřený ka-bátec. Prázdný pohár před ním očividně nebyl první. Šedovlasá žena zvedla svůj po-hár k ústům a nad jeho okrajem si Mata proni-kavě prohlížela a zvažo-vala.
Kupci se podařilo i v sedě uklonit a nasadit podlézavý tón. "Po-vídá se, můj pane, že bělokabátníci odešli do Dvouříčí. Říká se, že jdou po Draku Znovuzrozeným. To je samozřejmě nesmysl, proto-že pán Drak je tady v Tearu." Díval se na Mata, aby zjistil, jak na jeho slova zareaguje. Matův výraz se nezměnil.
"Takový řeči se můžou hodně zvrhnout, můj pane. Možná jsou to jenom prázdný řeči. Protože se taky povídá, že bělokabátníci jdou ještě po nějakým temným druhovi se žlutýma očima. Copak už jsi někdy slyšel o člověku se žlutýma očima, můj pane? Já taky ne. Prázdný řeči."
Mat položil pohár na stůl a naklonil se k tomu muži blíž. "Ko-ho ještě honí? Podle těch klepů. Draka Znovuzrozeného. Muže se žlutý-ma očima. Koho ještě?"
Kupci se po obličeji řinuly čůrky potu. "Nikoho, můj pane. O nikom dalším jsem neslyšel. Jen řeči, můj pane. Jen mlácení prázd-ný slámy, nic víc. Jen obláček kouře, co hned zmizí. Směl bych mít tu čest a věnovat mému pánovi koš dvouříčskýho tabáku? Jako projev uznání... výraz cti, abych..."
Mat hodil na stůl andorskou korunu. "Kup si za ni na mě pití."
Jak se odvracel, zaslechl od stolu mumlání. "Myslel jsem, že mi podřízne krk. Znáte tyhle panáčky, když jsou nalití vínem." To řekl kupec s rozdvojenou bradkou. "Divný mladý muž," řekla ta žena.
"Nebezpečný. Na takový ty svoje triky nezkoušej, Paetrame." "Já si vůbec nemyslím, že je urozený," prohlásil jiný muž nedůtklivě. Mat předpokládal, že to byl onen Cairhieňan. Zkřivil rty. Urozený? On by nechtěl být urozený, ani kdyby mu to nabídli. Bělokabátní-ci ve Dvou-říčí. Světlo! Světlo nám pomáhej!
Prodral se ke dveřím a z hromady u zdi vytáhl dřeváky. Neměl tušení, jsou-li to ty, které měl předtím - všechny vypadaly stejně - a navíc mu to bylo jedno. Padly mu na boty.
Venku začalo pršet, k zemi se snášel lehký déšť, díky němuž by-la tma ještě hustší. Mat si vyhrnul límec a neohrabaným klusem čvachtal rozblácenými ulicemi Maule kolem rozzářených taveren a dobře osvětlených hostinců a tmavých oken domů. Když u hrad-by označující vnitřní město bláto ustoupilo dlážděným ulicím, Mat skopl dřeváky, nechal je ležet a hnal se dál. Obránci hlídající nej-bližší bránu do Kamene ho nechali beze slova projít. Věděli, kdo to je. Mat doběhl až do Perrinova pokoje a rozrazil dveře. Skoro si nevšiml třísek, které z nich v jednom místě trčely. Perrinovy sed-lové brašny ležely na posteli a Perrin do nich cpal košile a ponož-ky. Zapálenou měl jen jednu svíčku, ale šero mu zřejmě nevadilo.
"Takže jsi to už slyšel," řekl Mat.
Perrin pokračoval v práci. "O domově? Ano. Šel jsem hledat ně-co zajímavýho kvůli Faile. Po dnešní noci jsem ji chtěl víc než dřív dostat..." Zavrčel, zvuk mu vznikal hluboko v hrdle, až se z toho Ma-tovi zježily vlasy. Znělo to, jako když vrčí rozzlobený vlk. "To je jed-no. Slyšel jsem to. Možná to bude stačit."
Stačit na co? uvažoval Mat. "Ty tomu věříš?"
Perrin na okamžik vzhlédl. V jeho očích se sbíralo světlo svíč-ky, až zářily žlutě jako leštěné zlato. "Já o tom moc nepochybuju. Je to až moc blízko pravdě."
Mat nespokojeně přešlápl. "Ví to Rand?" Perrin jen kývl a vrá-til se k balení. "No, a co na to říká?"
Perrin se znovu zastavil a zahleděl se na složený plášť ve svých rukou. "Začal si pro sebe povídat: ‚Říkal, že to udělá. Říkal, že ano. Měl jsem mu věřit.' A tak pořád dokola. Nedávalo to smysl. Pak mě popadl za límec a řekl, že musí udělat, ‚co nečekají'. Chtěl, abych to pochopil, ale já si nejsem jistej, že to chápe sám. Zřejmě mu bylo jed-no, jestli odejdu, nebo zůstanu. - Ne, to beru zpátky. Myslím, že se mu ulevilo, že odcházím."
"Zkrátka on neudělá vůbec nic," pravil Mat. "Světlo, s Callan-dorem by mohl spálit tisíc bělokabátníků!

Viděl jsi, co udělal těm za-tracenejm trollokům. Ty ale půjdeš, že jo? Zpátky do Dvouříčí? Sám?"
"Leda bys šel se mnou." Perrin nacpal plášť do sedlových bra-šen. "Půjdeš?"
Mat místo odpovědi začal přecházet sem a tam, chvíli měl tvář osvětlenou, chvíli ve stínu, podle toho, jak se otočil. V Emondově Roli byli jeho máma a táta, a také sestry. Bělokabátníci neměli dů-vod jim ubližovat. Měl takový pocit, že jestli se vrátí, už nikdy neodejde, že ho jeho matka ožení dřív, než se stačí posadit. Ale jestli nepůjde a jestli jim bělokabátníci ublíží... Jak slyšel, bělokabátníkům k tomu stačily klevety. Ale proč by se zrovna o nich mě-ly nějaké klevety ší-řit? Dokonce i Coplinové, a jací to jsou lháři a potížisti do jednoho, měli jeho tátu rádi. Abella Cauthona měl rád každý.
"Nemusíš chodit," poznamenal tiše Perrin. "Co jsem slyšel, tak o tobě se nikdo nezmiňoval. Jen o Randovi a o mně."
"Ať shořím, já p -" Nedokázal to vyslovit. Myslet na odchod by-la jedna věc, ale říci, že půjde? Hrdlo se mu stáhlo a slova přiškrtilo. "Pro tebe je to snadný, Perrine? Myslím odejít? Ty nic... necítíš? Nic se tě nesnaží zadržet? Neříká ti důvody, proč bys ne-měl chodit?"
"Stovky, Mate, ale já vím, že to souvisí s Randem a ta'veren. Ty si to nepřiznáš, viď? Stovky důvodů zůstat, ale jeden je všecky převa-žuje. Bělokabátníci jsou ve Dvouříčí, a jak se mě budou sna-žit najít, budou ubližovat lidem. Když půjdu, můžu to zastavit."
"Proč by tě vlastně měli bělokabátníci chtít natolik, aby někomu ubližovali? Světlo, jestli hledají někoho se žlutýma očima, nikdo v Emondově Roli nebude vědět, o kom to vlastně mluví! A jak bys mohl něco zastavit? Další dvě ruce ničemu nepomůžou. Áááá! Bě-lokabátníci si ukousli víc, než dokážou spolknout, jestli si myslí, že můžou postrkovat lidma z Dvouříčí."
"Znají moje jméno," řekl Perrin tiše. Zalétl pohledem k místu, kde na stěně visela sekera na opasku obtočeném kolem toporu a háčku na zdi. Nebo možná zíral na své kladivo, které bylo opře-né o zeď pod sekerou. Mat si nebyl jist. "Můžou najít moji rodinu. A důvody k to-mu mají svý vlastní, Mate. Stejně jako mám já svo-je. Kdo ví, čí jsou lepší?"
"Ať shořím, Perrine. Ať shořím! Chci j - j - Vidíš? Ani to nedo-kážu vyslovit. Jako by moje hlava věděla, že to udělám, jestli to řeknu. Nemůžu si to ani vzít do hlavy!"
"Jiný cesty. Už dřív nás poslali po jiných cestách."
"Jiný cesty ať jdou do háje," zavrčel Mat. "Já už mám Randa i Aes Sedai až po krk, jak mě pořád postrkují po těch svých zatra-cených cestách. Já chci pro změnu jít tam, kam si usmyslím já, a dělat, co chci sám!" Obrátil se ke dveřím, ale Perrinův hlas ho zastavil.
"Doufám, že tvoje cesta bude šťastná, Mate. Světlo ti pošli hez-ký holky a hlupáky, co budou chtít hrát."
"Ó, ať shořím, Perrine. Světlo ti taky pošli, co chceš."
"Čekám, že pošle." Ale při té vyhlídce nemluvil příliš šťastně.
"Vyřídíš tátovi, že jsem v pořádku? A mámě? Vždycky si děla-la starosti. A dohlídni na sestřičky. Vždycky mě špehovaly a pak mámě všechno vybrebtaly, ale nechtěl bych, aby se jim něco sta-lo."
"Slibuju, Mate."
Mat za sebou zavřel dveře a vydal se bezcílně chodbami. Jeho sestry, Eldrin a Bodewhin, byly vždycky připravené křičet: "Ma-mi, Mat má zase průšvih, Mat dělá, co by neměl, mami." Zvláště Bode. Teď jim bude šestnáct a sedmnáct. Možná se chtějí brzy vdát, už si nejspíš vybraly nějaké hloupé sedláky, i když to ti chu-dáci ještě nevě-dí. To je opravdu pryč už tak dlouho? Občas mu to tak nepřipadalo. Občas měl pocit, jako by z Emondovy Role ode-šel před týdnem, přede dvěma. Jindy jako by uplynula celá léta, na něž si jen matně pamatoval. Vzpomínal si, jak se Eldrin a Bode ušklibovaly, když dostával výprask, ale jejich rysy už neviděl jasně. Obličeje vlastních sester. Ty zatracené díry v paměti, jako díry v životě.
Uviděl proti sobě jít Berelain a proti své vůli se na ni zazubil. Přes všechno to své nafoukané chování to byla žena s velice hez-kou postavou. Přiléhavé bílé hedvábí jejího šatu navíc bylo tenké i na ka-pesník, nemluvě o výstřihu, jenž byl tak hluboký, že odha-loval znač-nou část dokonalého bledého poprsí. Rozmáchle jí předvedl svou nejlepší úklonu, elegantní a formál-ní. "Dobrý večer, má paní." Ona kolem něj hodlala projít bez ohlédnu-tí a Mat se rozzlobeně napřímil. "Jsi hluchá, stejně jako slepá, ženská jedna? Já nejsem koberec, abys po mně mohla šla-pat, a jasně jsem se slyšel mluvit. Kdybych tě štípl do zadečku, mohla bys mi dát políček, ale dokud to neudělám, očekávám na slušný pozdrav slušnou

odpo-věď!"
První z Mayene se na místě zastavila a prohlédla si ho od hlavy k patě, jako to uměly jenom ženy. Tím pohledem jako by ho svlék-la z košile a odhadla jeho váhu, nemluvě o tom, kdy se posledně koupal. Pak se odvrátila a cosi si pro sebe mumlala. Mat zachytil jen: "příliš jako já".
Užasle se za ní díval. Neodpověděla mu ani slovíčkem! Ten ob-ličej, ta chůze, a nos měla tak vysoko, až byl div, že se vůbec dotýká nohama země. Tohle dostane, když mluví s takovými, jako je Berelain a Elain. Urozené dámy, které si myslí, že jste prach pod jejich noha-ma, pokud nemáte zámek a rodokmen sahající přinejmenším k Artuši Jestřábí křídlo. No, on zná jednu kyprou kuchtičku - kyprou právě tak akorát - která si nemyslí, že je jen prach. Dara mu vždycky tak ožižlá-vala uši, že...
Zarazil se. Uvažoval zrovna, je-li Dara vzhůru na trochu much-lování. Dokonce uvažoval o koketování s Berelain. Berelain! A to poslední, co řekl Perrinovi. Dej pozor na sestřičky. Jako by se už roz-hodl, jako by už věděl, co udělá. Jenže on se ještě nerozhodl. Aspoň ne tak snadno, aby do toho spadl jen tak. Třeba nějaký způ-sob existu-je.
Zalovil v kapse, vylovil zlatku, vyhodil ji do vzduchu, sebral ji a připlácl na hřbet ruky. Poprvé si všiml, že je to tarvalonská marka, a hleděl na plamen Tar Valonu, stylizovaný do tvaru slzy. "Světlo spal všechny Aes Sedai!" pronesl nahlas. "A spal Randa al'Thora, že mě do toho dostal!"
Sluha ve zlatočerné livreji se zastavil uprostřed kroku a ustraše-ně na něj hleděl. Muž nesl stříbrný podnos vysoko naložený svi-nutými obvazy a nádobkami s mastmi. Jakmile si uvědomil, že ho Mat spatřil, muž nadskočil.
Mat mu hodil zlatou marku na podnos. "Od největšího hlupáka na světě. A ať ji utratíš dobře, za ženský a víno."
"D - děkuju, můj pane," zakoktal sluha ohromeně.
Mat ho tam nechal stát. Největšího hlupáka na světě. Ještě že jsem spravedlivý!

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Zvyky Mayene

Když se za Matem zavřely dveře, Perrin zavrtěl hlavou. Mat by se spíš sám praštil kladivem do hlavy, než by se vrátil do Dvouříčí. Pokud by nemusel. Perrin si také přál, aby existoval nějaký způ-sob, jak by se mohl návratu domů vyhnout. Ale žádný nebyl. Ten-to fakt byl tvrdý jako železo a mnohem méně smířlivý. Rozdíl mezi Matem a jím byl ten, že on to byl ochoten přijmout, i když nechtěl.
Když si svlékal košili, zachrčel, i když byl velice opatrný. Celé levé rameno měl jednu velkou modřinu, která již bledla do hně-dých a žlutých tónů. Jeden trollok mu proklouzl pod sekerou a je-dině rychlá práce Faile s nožem zabránila, že nebyl zraněn ještě mnohem hůř. S bolavým ramenem se nemohl pořádně umýt, ale v Tearu si aspoň ne-musel dělat starosti kvůli studené vodě.
Už byl zabalený a připravený na cestu, jen šaty, které si chtěl ráno obléci, nebyly v sedlových brašnách. Jakmile vyjde slunce, pů-jde najít Loiala. V noci nemělo smysl ogiera rušit. Už byl nejspíš v posteli, kam se Perrin hodlal zakrátko odebrat též. Faile byla je-diný problém, na jehož řešení zatím nepřišel. I kdyby zůstala v Te-aru, bylo by to pro ni lepší, než kdyby šla s ním.
Otevřely se dveře, což Perrina překvapilo. Jen se pootevřely, hned se k němu donesla vůně, která mu připomněla popínavé kvě-tiny za horké letní noci. Mučivá vůně, ne těžká, aspoň ne pro jiné-ho, ale nic takového, co by si vzala Faile. Přesto byl ještě překva-penější, když do pokoje vplula Berelain.
Držíc se okraje dveří zamrkala, takže si Perrin uvědomil, jak málo tu pro ni musí být světla. "Ty někam jdeš?" zeptala se váha-vě. Vzhledem k tomu, že za ní na chodbě svítila lampa, měl Perrin co dě-lat, aby na ni nezíral.
"Ano, má paní." Uklonil se, ne moc uhlazeně, ale nejlépe, jak zvládl. Faile se mohla klidně pošklebovat, co hrdlo ráčilo, ale on nevi-děl důvod, proč by neměl být zdvořilý. "Ráno."
"Já také." Zavřela dveře a zkřížila ruce na prsou. Perrin odvrá-til zrak a sledoval ji jen koutkem oka, aby si nemyslela, že na ni valí oči. Berelain však pokračovala, aniž si jeho reakce všimla. V tmavých očích se jí odrážel plamínek jediné svíce. "Po dnešní noci... Zítra od-jedu kočárem do Godanu a odtamtud lodí do Ma-yene. Už jsem měla odjet dávno, ale myslela jsem, že musí exis-tovat nějaký způsob, jak věci urovnat. Žádný samozřejmě nebyl. Měla jsem to pochopit dříve. Dnešní noc mne přesvědčila. Ten způsob, jakým... Všechny ty blesky létající chodbami. Zítra odjíž-dím."
"Má paní," namítl Perrin zmateně, "proč to říkáš mně?"
Způsob, jakým pohodila hlavou, mu připomněl klisnu, kterou občas podkovával doma v Emondově Roli. Ta klisna se vás vždyc-ky snažila kousnout. "Abys to mohl sdělit pánu Drakovi, samo-zřejmě."
To mu nedávalo žádný smysl. "Můžeš mu to přece říct sama," podotkl nemálo podrážděně. "Já před odchodem nebudu mít čas nosit nějaký zprávy."
"Já... si nemyslím, že by mě chtěl vidět."
Každý muž by ji chtěl vidět, byla velice krásná. - A věděla to. Perrin měl dojem, že původně chtěla říci něco jiného. Mohla by být vyděšená tím, co se stalo oné noci v Randově komnatě? Nebo tím útokem a způsobem, jakým ho Rand zakončil? Možná, ale to-to nebyla žena, kterou je snadné vyděsit, ne podle chladného způ-sobu, jakým si Perrina prohlížela. "Tak tu zprávu dej sluhovi. Pochybuju, že Randa ještě uvidím. Ne před odchodem. Každý sluha mu donese lísteček."
"Od tebe by to bylo lepší, od přítele pán -"
"Dej to sluhovi. Nebo někomu z Aielů."
"Ty neuděláš, oč tě žádám?" vyjekla nevěřícně.
"Ne. Copak tys vůbec neposlouchala?"
Berelain znovu pohodila hlavou, ale tentokrát to bylo jiné, i když by Perrin nedokázal určit v čem. První z Mayene si ho za-myšleně prohlížela a mumlala si: "Takové nápadné oči."
"Cože?" Náhle si uvědomil, že tu stojí polonahý. To, jak si ho pozorně prohlížela, mu náhle připomnělo

prohlídku koně před koupí. Vzápětí mu sáhne na kotníky a prohlédne zuby. Perrin se-bral košili, kterou měl přichystanou na ráno, a přetáhl si ji přes hla-vu. "Dej svou zprávu sluhovi. Já si teď chci jít lehnout. Musím vstávat brzy. Před rozbřeskem."
"A kam zítra jdeš?"
"Domů. Do Dvouříčí. Je pozdě. Jestli také zítra odjíždíš, tak se určitě chceš taky trochu prospat. Já jsem teda hrozně utahaný." Zívl, jak nejvíc dokázal otevřít ústa.
Berelain se však stále nepohnula. "Ty jsi kovář? V Mayene bych kováře potřebovala. Aby mi dělal ozdobné kování. Jen nakrátko, než se vrátíš do toho Dvouříčí? Mayene by ti připadalo zábavné."
"Já jdu domů," prohlásil pevně, "a ty zpátky do svých pokojů."
Berelain pokrčila rameny, což ho přimělo spěšně odvrátit zrak. "Možná jindy. Já nakonec vždycky dostanu, co chci. A já myslím, že chci..." Odmlčela se a prohlédla si ho od hlavy k patě. "...ozdob-né kování. Na okna do své ložnice." Nevinně se usmála, takže se Perri-novi v hlavě rozbušily poplašné gongy.
Znovu se otevřely dveře a dovnitř vstoupila Faile. "Perrine, šla jsem tě hledat do města a zaslechla jsem -" Ztuhla a upřela tvrdý po-hled na Berelain.
První si jí nevšímala. Přistoupila blíž k Perrinovi a přejela mu rukou po paži a po rameni. Na okamžik měl dojem, že mu chce stáh-nout hlavu a políbit ho - rozhodně zvedla hlavu, jako by poli-bek oče-kávala - ale jen mu v rychlém pohlazení sjela rukou po straně krku a ustoupila. Bylo po všem dřív, než se stačil pohnout a zastavit ji. "Pa-matuj," řekla Berelain tiše, jako by byli sami, „já vždycky dostanu, co chci." A proplula kolem Faile ven z pokoje.
Perrin čekal, že Faile vybuchne, ale ona se jen podívala na na-dité sedlové brašny na posteli a řekla: "Vidím, že už jsi to taky sly-šel. Jsou to jenom řeči, Perrine."
"Žlutý oči jsou něco víc." Už by měla vybuchnout jako svazek suchého roští hozený na oheň. Proč je tak chladná? "No dobře. Takže další problém je Moirain. Bude tě chtít zastavit?"
"Ne, jestli se to nedozví. A pokud ano, stejně půjdu. Mám rodi-nu a přátele, Faile. Nenechám je bělokabátníkům napospas. Ale dou-fám, že se to nedozví, dokud nebudu daleko za městem." Do-konce i v očích měla klidný výraz, její oči vypadaly jako temné lesní tůně. Perrinovi se z toho ježily vlasy.
"Ale muselo trvat celé týdny, než se ty řeči dostaly do Tearu, a další týdny ti zabere cesta do Dvouříčí. To už můžou být bělokabátníci pryč. No, já stejně čekala, kdy už odsud konečně ode-jdeš. Neměla bych si stěžovat. Jen jsem chtěla, abys věděl, co mů-žeš čekat."
"Cestami mi to nebude trvat tak dlouho," sdělil jí. "Dva dny, možná tři." Dva dny. Předpokládal, že rychleji se to prostě zvlád-nout nedá.
"Jsi stejně šílený jako Rand al'Thor," vydechla nevěřícně. Usadi-la se do nohou postele, zkřížila nohy a oslovila ho hlasem vhod-ným k poučování dětí. "Vstoupíš na Cesty a vyjdeš beznadějně ší-lený. Jestli vůbec vyjdeš, protože je mnohem pravděpodobnější, že se odtamtud už nedostaneš. Cesty jsou pošpiněné, Perrine. Je na nich tma už - ko-lik? - tři sta let? Čtyři sta? Zeptej se Loiala. On ti to řekne. To ogiero-vé přece Cesty vybudovali, nebo je vrostli, ne-bo jak to vlastně udělali. Dokonce ani oni už Cesty nepoužívají. No, a i kdyby se ti podařilo jimi projít v pořádku a živý, jen Svět-lo ví, kde bys vyšel ven."
"Já už po Cestách šel, Faile." A že to byl děsivý výlet. "Loial mi může ukázat směr. On dokáže přečíst směrovky, tak jsme se tam do-stali poprvé. A on to pro mě udělá znovu, protože ví, jak je to pro mě důležitý." Loial se chtěl dostat z Tearu také. Zřejmě se bál, že se jeho matka dozví, kde je. Perrin si byl jist, že mu ogier po-může.
"No," prohlásila Faile a rázně si zamnula ruce. "No, já chtěla dobrodružství, a tohle rozhodně je dobrodružství. Opustit Tearský Kámen a Draka Znovuzrozeného, putovat po Cestách a bojovat s bě-lokabátníkama. Ráda bych věděla, jestli se mi podaří přesvěd-čit Toma Merrilina, aby šel s sebou. Když už nemůžeme mít barda, bude stačit kejklíř. Mohl by sestavit nějaký skvělý příběh a my dva bychom byli jeho hlavními hrdiny. Žádný Drak Znovuzrozený nebo Aes Sedai, aby nám celý příběh zabili. Kdy odjíždíme? Rá-no?"
Perrin se zhluboka nadechl, aby se mu netřásl hlas. "Já půjdu sám, Faile. Jen Loial a já."
"Budeme potřebovat nákladního koně," řekla, jako by nebyl otevřel ústa. "Myslím, že radši dva. Na Cestách je tma. Budeme po-třebovat lucerny a spoustu oleje. Ti tvoji Dvouříčani. To jsou sedláci?

Budou s bělokabátníky bojovat?"
"Faile, říkal jsem -"
"Slyšela jsem, cos říkal," vyštěkla. Díky stínům v místnosti vy-padala s těma šikmýma očima a vysedlými lícními kostmi nebez-pečně. "Slyšela jsem to a nedává to smysl. Co když ti sedláci ne-budou bojovat? Nebo nevědí jak? Kdo je to naučí? Ty? Sám?"
"Udělám, co je třeba," odtušil Perrin trpělivě. "Bez tebe."
Vyskočila tak rychle, až měl dojem, že mu skočí po krku. "Co-pak si myslíš, že s tebou půjde Berelain? Že ti bude hlídat záda? Nebo bys třeba radši, aby ti seděla na klíně a kvílela? Natáhni si tu košili, ty zarostlý osle! Copak tady musí být taková tma? Berelain má ráda šero, co? Ta ti teda bude v boji proti bělokabátníkům hod-ně platná!"
Perrin otevřel ústa, aby něco namítl, ale nakonec řekl: "Vypadá krásně do ruky, ta Berelain. Který muž by ji nechtěl mít na klíně?" Zatvářila se tak ublíženě, až měl pocit, jako by mu někdo stáhl hruď železnou obručí, ale přinutil se pokračovat. - "Až to doma skončím, možná bych se mohl vydat do Mayene. Požádala mě, abych přišel, a já myslím, že to není špatný nápad."
Faile neřekla ani slovo. Zírala na něj s tváří jako vytesanou z kamene, potom se otočila, vyběhla z místnosti a práskla za sebou dveřmi.
Perrin se proti své vůli vydal za ní, ale pak se zarazil s rukama na rámu dveří, který stiskl tak, až ho zabolely prsty. Hleděl na dí-ru, kterou do dveří udělala jeho sekera, a uvědomil si, že říká, co nemohl říci jí: "Zabil jsem bělokabátníky. Oni by mě byli zabili, kdybych to byl neudělal, ale oni tomu pořád říkají vražda. Jdu do-mů zemřít, Faile. To je jediný způsob, jak jim můžu zabránit, aby neubližovali mým blízkým. Nechám je, aby mě pověsili. Nemůžu dovolit, aby ses na to musela dívat. Nemůžu. Ty by ses je mohla pokusit zastavit a oni by pak..."
Hlava mu klesla na dveře. Teď jí aspoň nebude líto, když ode-jde. To bylo důležité. Půjde si hledat dobrodružství jinam, bezpečná před bělokabátníky a ta'veren a bublinami zla. To bylo jediné, na čem záleželo. Musel se držet, aby nezačal žalostně výt.
* * *
Faile chodbami skoro běžela nevšímajíc si, kolem koho prochá-zí ani kdo jí uhýbá z cesty. Perrin. Berelain. Perrin. Berelain. Tak on chce tu lišku s mléčně bílou tváří, která tu pobíhá polonahá, co? On ani neví, co vlastně chce. Huňatý nemotora! Tvrdohlavý ňouma! Ko-vář! A ta plíživá svině Berelain. Ta nakrucující se koza!
Neuvědomila si, kam vlastně jde, dokud před sebou nespatřila Berelain, jak se vznáší chodbou v těch šatech, které neponecháva-ly žádný prostor pro představivost, a při chůzi se pohupuje v bo-cích, jako by to bylo schválně vypočítáno, aby při tom pohledu mužům lezly oči z důlků. Než si Faile uvědomila, co to vlastně provádí, vrhla se před Berelain a na křižovatce chodeb se jí posta-vila čelem.
"Perrin Aybara patří mně," vyštěkla. "Tak od něj drž ruce pryč a přestaň se na něj usmívat!" Když si uvědomila, co to řekla, zrud-la až ke kořínkům vlasů. Slíbila si, že právě tohle nikdy neudělá, že nikdy nebude bojovat o muže jako holka ze statku, válející se o dožínkách v blátě.
Berelain chladně zvedla obočí. "Patří tobě? Zvláštní, já na něm neviděla žádný obojek. Vy služebné - nebo jsi snad dcerou sedlá-ka? - máte velmi podivné nápady."
"Služebná? Služebná! Já jsem -" Faile se kousla do jazyka, aby zarazila příval rozzuřených slov. První z Mayene, no teda. V Saldeii byla některá venkovská panství větší než Mayene. Na dvoře v Saldeii by taková Berelain nevydržela ani týden. Copak umí při sokolničení recitovat básně? Dokáže projezdit na honu celý den, a pak celou noc hrát na citeru a probírat při tom, jak čelit nájezdům trolloků? Tak ona si myslí, že zná muže, co? Zná snad jazyk vějí-řů? Dokáže muži říci, aby přišel, odešel či zůstal, a stovky dalších věcí, a to vše pouhým pootočením zápěstí a úpravou krajky na vě-jíři? Světlo na mě sviť, nač to teď myslím? Přísahala jsem, že už nikdy nevezmu vějíř do ruky! Ale existovaly další saldejské zvyky. Překvapilo ji, když ve své vlastní ruce uviděla nůž. Učili ji, aby ni-kdy netasila, pokud zbraň nehodlá použít. "V Saldeii holky ze statku znají způsob, jak si to vyřídit se ženskou, která líčí na muže ji-ných. Jestli mi tu neodpřísáhneš, že na Perrina Aybaru zapomeneš, tak ti oholím hlavu, že ji budeš mít jako vajíčko. Možná pak za te-bou budou běhat kluci, co se starají o kuřata."
Nebyla si příliš jistá, jak ji Berelain chytila za zápěstí, ale náhle letěla vzduchem. Podlaha ji udeřila do

zad, takže si Faile vyrazila dech.
Berelain tam stála, usmívala se a poklepávala si nožem Faile o dlaň. "Zvyk Mayene. Tairenové rádi používají nájemné vrahy a stráže nemohou být vždy po ruce. Nesnáším, když na mne někdo zaútočí, sed-lačko, takže tohle udělám já. Vezmu ti toho kováře a nechám si ho jako mazlíčka, dokud mě bude bavit. Čestné ogierské, sedlačko. Je opravdu úchvatný - ta ramena a paže, a to ne-mluvím o těch jeho očích - a i když je trochu méně kultivovaný, zařídím to s ním. Moji dvořané ho naučí, jak se oblékat, a zbaví ho té ohavné brady. Ať půjde kamkoliv, já si ho najdu a vezmu si ho. Ty ho můžeš mít, až s ním skončím. Jestli tě pak ale ještě bude chtít."
Faile se konečně podařilo se nadechnout. Vyškrábala se na no-hy a vytáhla druhý nůž. "Dotáhnu tě za ním, až ti uříznu ty šaty, co skoro nosíš, a přinutím tě, abys mu řekla, že nejsi nic než svině!" Světlo mi pomáhej, já se chovám jako sedlačka, a taky tak mluvím! Nejhorší však bylo, že to myslela vážně.
Berelain se ostražitě přikrčila. Očividně hodlala použít své ruce, ne nůž. Ten držela jako vějíř. Faile po špičkách vykročila.
Náhle byl mezi nimi Rhuark, obě je vysoko převyšoval, a sebral jim nože z rukou dřív, než si některá žena uvědomila, že tu je. "Ze všech lidí, o kterých jsem si myslel, že bych je mohl najít, jak po-rušují mír, bych vás dvě zařadil až na úplný konec seznamu."
Faile na něj zírala s otevřenými ústy. Bez varování se otočila na patě a rozmáchla se, aby Rhuarka udeřila pěstí do volných žeber. I ten nejtvrdší z mužů by takovou ránu silně pocítil.
Rhuark se však pohnul, aniž se na ni zjevně podíval, popadl ji za ruku, natáhl jí paži do strany a zkroutil jí ji. Náhle Faile stála velice vzpřímená a doufala, že jí ruku nezvedne ještě víc, protože by jí vy-kloubil rameno.
Rhuark, jako by se nic nestalo, oslovil Berelain: "Ty půjdeš do svého pokoje a nevyjdeš, dokud nebude slunce nad obzorem. Dohléd-nu na to, abys nedostala snídani. Trocha hladu ti připomene, že na boj existuje příhodný čas i místo."
Berelain se rozhořčeně narovnala. "Já jsem první z Mayene. Ne-nechám si rozkazovat jako -"
"Ty půjdeš do svého pokoje. Hned," řekl jí Rhuark ledově. Fai-le zauvažovala, jestli by ho dokázala kopnout. Musela se napnout, protože jakmile na to pomyslela, Rhuark zesílil tlak na její zápěs-tí, až ji to zvedlo na špičky. "A jestli ne," pokračoval Aiel k Bere-lain, "zopakujeme si, ty a já, náš první rozhovor. A rovnou tady."
Berelain chvíli bledla, chvíli rudla. "Nuže dobrá," pravila škro-beně. "Když na tom trváš, možná bych mohla -"
"Já tu nenavrhuji rozhovor. Jestli tě uvidím, až napočítám do tří... Jedna."
Berelain zalapala po dechu, zvedla si suknice a rozběhla se pryč. Dokonce se jí podařilo přitom pohupovat v bocích.
Faile za ní užasle hleděla. Ten pohled skoro stál za to nechat si málem vykloubit rameno. Rhuark se za odcházející Berelain díval také a na rtech se mu objevil slabý oceňující úsměv.
"To mě takhle chceš držet celou noc?" dožadovala se Faile. Rhuark ji pustil a zasunul si její nože za pás.
"Ty jsou moje!"
"Pokuta," odtušil klidně. "Berelainin trest za rvačku byl, že ses dívala, jak ji posílám do postele jako vzdorovité děcko. Ty zase při-jdeš o nože, jichž si tolik ceníš. Vím, že máš další. Jestli se se mnou budeš hádat, možná ti vezmu i ty ostatní. Nedovolím, aby byl mír po-rušen."
Zlostně se na něj mračila, ale vytušila, že to, co řekl, myslí zce-la vážně. Ty nože pro ni vyrobil muž, jenž věděl, co dělá. Byly do-konale vyvážené. "Jaký ‚první rozhovor' jste spolu vedli? Proč takhle utekla?"
"To je mezi ní a mnou. A ty se k ní už ani nepřiblížíš, Faile. Já nevěřím, že tohle začala ona. Jejími zbraněmi nejsou nože. Jestli jedna z vás ještě způsobí nějaké potíže, obě vás nechám vynášet nočníky. Někteří Tairenové si mysleli, že mohou vést souboje, i když jsem na tomhle místě vyhlásil mír, ale smrad kár s odpadky je poučil o tom, ja-kou chybu učinili. Dávej si pozor, ať se nepo-učíš stejně."
Faile počkala, než odešel, a začala si hladit rameno. Připomínal jí jejího otce. Ne že by jí otec kdy zkroutil ruku, ale s lidmi, kteří děla-li potíže, také neměl trpělivost, ať už měli jak chtěli vysoké postavení, a nikdo ho nikdy nedokázal překvapit. Napadlo ji, jest-li by dokázala Berelain do něčeho navézt, jen aby viděla, jak se první z Mayene potí mezi kárami s odpadky. Ale Rhuark řekl obě dvě. Její otec také

vždycky myslel vážně, co jednou řekl. Berelain. Něco, co Berelain řekla, jí nedalo pokoj. Čestné ogierské. To bylo ono. Ogier nikdy ne-poruší přísahu. Říci ‚ogier, co porušil přísahu', bylo jako říci ‚chrabrý zbabělec' nebo ‚moudrý hlupák'.
Nemohla si pomoci, aby se nerozesmála nahlas. "Tak ty mi ho vezmeš, ty hloupá pávice? Až ho znovu uvidíš, pokud vůbec, tak bude zase můj." Chichotajíc se pro sebe vykročila s lehkým srd-cem dál, jen si občas zamnula rameno.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Do rámu dveří

Mat vysoko držel skleněnou lucernu a nahlížel do úzké chodby hluboko v útrobách Kamene. Ne, pokud na tom nebude záviset můj život. To jsem slíbil. No, ať shořím, jestli nezávisí!
Než ho zase mohly přepadnout pochyby, spěchal dál, kolem zetlelých a nakřivo visících dveří, jinde zas ve zrezivělých závěsech vi-sely jen třísky. Podlahu tu někdo nedávno umetl, ale ve vzduchu byla stále cítit zatuchlina, plíseň a prach. Něco se ve tmě pohnulo, a Mat tasil nůž dřív, než si uvědomil, že je to jen krysa, která před ním utíká, nepochybně k nějaké únikové díře, kterou zná jen ona sama.
"Ukaž mi cestu ven," zašeptal za krysou, "a já půjdu s tebou." Proč šeptám? Tady dole není nikdo, kdo by mě mohl slyšet. Ale to místo nějak vyžadovalo ticho. Cítil nad hlavou celou váhu Kame-ne, jak se tlačí dolů.
Poslední dveře, říkala Egwain. Ty také visely nakřivo. Mat je rozkopl a dveře se rozpadly. Místnost byla

plná nejasných před-mětů, bedýnek a soudků a dalších věcí, které byly vysoko nasklá-dány u stěn i na uprášené podlaze. Všechno tu bylo uprášené. Vel-ká sbírka! Vypa-dá to jako sklep opuštěného statku, jenom hůř. - Překvapilo ho, že tu Egwain a Nyneiva neuklidily, když už tady dole byly. Ženy pořád něco oprašovaly a urovnávaly, dokonce i vě-ci, které to nepotřebovaly. Na podlaze se křižovaly stopy nohou, některé ve vyso-kých botách, určitě nechaly muže, aby jim těžší vě-ci přesunuli. Nyne-iva hrozně ráda hledala způsoby, jak přinutit muže pracovat. Nejspíš schválně uhnala několik chlapíků, kteří se spokojeně bavili.

Co Mat hledal, stálo uprostřed té změti. Vysoký dveřní rám z krevele, podivně se tyčící ve stínech vrhaných lampou. Když při-stoupil blíž, stále vypadal divně. Byl nějak zkroucený. Nechtěl si ho ani pořádně prohlédnout, rohy se jaksi nestýkaly v tom správ-ném úhlu. Ten vysoký prázdný obdélník vypadal, že se při nej-menším zá-vanu větru skácí, ale když do něj Mat zkusmo strčil, zů-stal stát. Mat zatlačil silněji, nebyl si jist, že tu věc opravdu nechce převrátit, a rám se v prachu posunul. Matoví naskočila husí kůže. Jako by byl na vr-cholku přivázán drát, který rám přidržoval u stro-pu. Mat zvedl lampu, aby se přesvědčil. Žádný drát tam nebyl. As-poň se to nepřevrátí, až budu uvnitř. Světlo, takže já půjdu dovnitř, co?

Na převráceném vysokém sudu opodál ležely bez ladu a skladu nějaké figurky a cosi malého, zabaleného v rozpadající se látce. Mat tu změť odsunul, aby tam mohl postavit lampu, a prohlížel si rám. Ter'angrial. Jestli Egwain věděla, o čem mluví. Nejspíš vě-děla. Ve Věži se určitě naučila spoustu podivných věcí, i když to popírala. Ona přece musela popírat, ne? Učí se na Aes Sedai. To ale nepopřela, ne-bo ano? Když zašilhal, vypadalo to jen jako ka-menný dveřní rám, matně vyleštěný a díky prachu ještě matnější. Prostě obyčejný dveřní rám. No, ne tak docela obyčejný. Odshora dolů v obou ramenech byly do kamene hluboko vyryty tři vlnov-ky. Na statcích už viděl lepší oz-doby. Když projde skrz, nejspíš bu-de pořád stát v téhle zaprášené místnosti.

To se ale nedozvím, dokud to nezkusím, ne? Štěstí! Zhluboka se nadechl - a rozkašlal se, jak se nadechl prachu - a udělal krok.

Jako by prošel stěnou oslnivě bílého světla, nekonečně jasného a nekonečně silného. Na okamžik, který trval věčně, byl oslepen. V uších mu dunělo, všechny zvuky světa se spojily do jednoho. Jen po dobu jednoho neměřitelného kroku.

Dalším krokem klopýtl a užasle se rozhlédl kolem sebe. Ter'an-grial tu pořád byl, ale místnost rozhodně nebyla ta, v níž začal. Po-kroucený dveřní rám stál uprostřed kulaté místnosti se stropem tak vysokým, že se ztrácel ve stínech, obklopen zvláštními spirálovi-tě stočenými žlutými sloupy vinoucími se vzhůru do šera, jako ohromné liány obtáčející se kolem kulatých tyčí, které pak někdo odstranil. Zá-řící koule na točitých stojanech z nějakého bílého ko-vu, ne však ze stříbra, na to byl kov příliš matný, vydávaly měkké světlo. A nedalo se poznat, co vyvolává tu záři. Nevypadalo to ja-ko plamen. Ty koule prostě svítily. Dlaždice podlahy byly sesta-veny do vzoru z bílých a žlutých spirál, odvíjejících se od ter'angrialu. Ve vzduchu se vznášela těžká vůně, pronikavá a suchá a ne právě příjemná. Mat se málem na místě obrátil a vydal se zpět.

"Je to tak dávno."

Mat nadskočil, do ruky mu vlétl nůž, a zadíval se mezi sloupy hledaje zdroj toho zadýchaného hlasu, jenž pronesl ona slova.

"Je to tak dávno, a přesto hledači znovu přicházejí pro odpově-di. Tazatelé opět jednou přicházejí."

Vzadu mezi sloupy se pohnul jakýsi stín. Muž, pomyslel si Mat. "Dobrá. Nepřinesl sis lampy ani louče, jak zněla dohoda, stále zní a vždycky bude. Nemáš něco že-lezného? Nějaký nástroj k hudbě?"

Postava vystoupila ze stínu, vysoká, bosá, s pažemi, nohama a tělem zavinutými do vrstev žluté látky. Mat si náhle nebyl jist, je-li to opravdu muž. Nebo vůbec člověk. Na první pohled tvor jako člověk vypadal, i když byl snad příliš půvabný, ale na svou výšku se zdál příliš hubený. Měl úzký, protažený obličej. Na jeho pleti, dokonce i v rovných černých vlasech, se zachytávalo bledé světlo způsobem, jenž Matovi připomněl hadí šupiny. A ty oči, zorničky černé jako uhel a kolmé. Ne, nebyly lidské.

"Železo. Nástroj k hudbě. Nic takového nemáš?"

Mat uvažoval, z čeho si ten tvor asi myslí, že je nůž. Rozhodně mu nedělal starosti. No, čepel byla z dobré oceli, ne železa. "Ne. Ani železo, ani nástroje - Proč -?" Prudce se odmlčel. Tři otázky, říkala

Egwain. Nehodlal žádnou vyplýtvat na "železo" nebo "ná-stroje k hud-bě". Co je mu po tom, jestli mám v kapse třeba tucet hudebníků a ko-váře na zádech? "Přišel jsem si pro pravdivé odpo-vědi. Jestli nejsi z těch, kdo mi je můžou dát, tak mě doveď za ně-kým, kdo to dokáže."
Muž - Mat nakonec usoudil, že je to přece jenom muž - se po-usmál. Nebyly mu při tom vidět zuby. "Podle dohody. Pojď." Po-kynul Matovi rukou s dlouhými prsty. "Pojď."
Mat nechal nůž zmizet v rukávu. "Veď mě a já půjdu za tebou." Jen se drž přede mnou a hezky na dohled. Z tohohle místa mi na-skakuje husí kůže.
Jak se tak plouhal za tím zvláštním mužem, Mat nikde krom podlahy nezahlédl jedinou rovnou čáru. Dokonce i strop byl kle-nutý a stěny vyboulené. Chodby se neustále zatáčely, dveře tu by-ly zaoblené a okna dokonalý kruh. Dlaždice tvořily vlnovky nebo spirály, a něco, co bylo v pravidelných rozestupech zasazeno do stropu a vypadalo to jako bronzové kování, bylo samá složitá spi-rála. Nikde nebyly žádné fresky, nevisely tu nástěnné koberce ani obrazy.
Mat kromě svého mlčenlivého průvodce nezahlédl živou duši. Klidně by byl ochoten uvěřit, že kromě nich dvou je toto místo úplně opuštěné. Odněkud se mu vynořila nejasná vzpomínka, jak kráčí chodbami, do nichž lidská noha nevkročila stovky let, a cítí se úplně stejně jako nyní. A přesto občas zahlédl koutkem oka rychlý pohyb. Ale ať se otočil, jak rychle chtěl, nikdy tam nikoho neuviděl. Předstí-ral, že si mne předloktí, aby si pro jistotu překon-troloval nože v ruká-vech.
A co viděl za těmi kulatými okny, bylo ještě horší. Vysoké chomáče korun stromů připomínajících díky větvím jen nahoře dešt-níky, a jiné zase obrovské vějíře krajkového listoví, změť podrostu, hotovou houštinu udušenou popínavkami, všechno v matném, po-nurém bouřkovém osvětlení, i když na obloze nebylo vidět jedi-ný mráček. A okna byla všude, vždycky jen na jedné straně zatá-čející se chodby, ale občas se strany změnily, a i když by mělo být rozhodně vidět nádvoří nebo komnaty, vždycky tu byl ten les. Mat z okna ani na okamžik nespatřil jinou část tohoto zámku či co to bylo, ani žádnou jinou budovu, kromě...
Jedním kulatým oknem uviděl tři vysoké stříbřité vížky, naklá-nějící se k sobě, takže jejich špičky ukazovaly do jednoho jediné-ho místa. Z dalšího okna o tři kroky dál už vidět nebyly, ale o chví-li poz-ději, poté, co se svým průvodcem prošel dostatečným počtem křivek, že by měl vidět na úplně jinou stranu, ty vížky Mat za-hlédl znovu. Snažil se sám sebe přesvědčit, že tyhle tři jsou jiné věže, ale mezi ním a jimi rostl jeden z těch vějířovitých stromů, je-muž dolů visela ulome-ná větev, strom, který byl i poprvé přesně na tom samém místě. Když ty tři vížky uviděl potřetí i s tím zvlášt-ním stromem s ulomenou větví, tentokrát o deset kroků dál na dru-hé straně téže chodby, přestal se z oken dívat vůbec.
Zdálo se, že cesta nikdy neskončí.
"Kdy -? Už -?" Mat zaskřípal zuby. Tři otázky. Bylo těžké zjis-tit něco bez otázek. "Doufám, že mě vedeš za těma, co mi odpo-vědi na moje otázky. Ať shoří moje kosti, to teda doufám. Kvůli sobě i kvůli tobě, Světlo ví, že je to pravda."
„Tady," řekl ten podivný chlapík zahalený ve žluti a ukázal hu-benou rukou na zakulacené dveře dvakrát větší než všechny, co tu Mat zatím viděl. Upřeně Mata sledoval těma zvláštníma očima. Otevřel ústa a pomalu, dlouze se nadechl. Mat se na něj zamračil a cizinec trhl rameny. "Tady můžeš nalézti své odpovědi. Vstup. Vstup a taž se."
Mat se také zhluboka nadechl, pak se ošklíbl a zamnul si nos. Ta pronikavá, těžká a odporná vůně ho obtěžovala. Váhavě vykročil k vysokým dveřím a ohlédl se na svého průvodce. Ten byl pryč. Světlo! Nevím, proč mě ještě něco na tomhle místě překvapuje. No, ať shořím, jestli se teď obrátím zpátky. Snaže se nemyslet na to, zda sám vůbec dokáže najít ter'angrial, šel dál.
Byla to další kulatá místnost se spirálovým vzorem na podla-ze, tentokrát červenobílým, a s klenutým stropem. Nebyly tu žád-né slou-py ani nábytek, jen kolem středu spirály stály tři tlusté sto-čené pod-stavce. Mat neviděl způsob, jak se dostat na jeden z nich, pokud by člověk nevyšplhal po jeho křivkách, a přesto na vrchol-ku každého z nich seděl se zkříženýma nohama muž, připomínají-cí jeho průvodce, zahalený v mnoha vrstvách červené látky. Když se podíval lépe, po-znal, že to nejsou všechno muži. Dvě z těch pro-táhlých tváří se zvlášt-níma očima měly rozhodně ženské rysy. Všichni na něj upírali napjaté pronikavé pohledy a zhluboka dý-chali, skoro jako by funěli. Mata na-padlo, jestli je snad nějak ne-vyvádí z míry. To zatraceně není moc pravděpodobné. Ale rozhod-ně se mi dostávají pod kůži.

"Už je to dávno," pravila žena po pravici.
"Velmi dávno," dodala žena po levici.
Muž kývl. "A přesto opět přicházejí."
Všichni tři měli stejně zadýchaný hlas jako Matův průvodce -vlastně měli hlasy velice podobné, skoro nerozeznatelné - a drs-nou výslovnost. Mluvili zároveň a slova docela dobře mohla vy-cházet z jedněch úst. "Vstup a taž se podle dávné dohody."
Jestli měl Mat dojem, že má husí kůži, tak teď ho přímo mrazi-lo. Přiměl se přistoupit blíž. Opatrně - opatrně, aby neřekl něco, co by jen vzdáleně připomínalo otázku - hodnotil situaci před sebou. Bělokabátníci byli určitě u nich doma ve vsi a honili jeho přátele, možná i jeho samého. Jeden z jeho přátel jde proti bělokabátníkům, druhý nikoliv. Jeho rodina nejspíš není v nebezpečí, ale když jsou kolem ty zatracené děti zatraceného Světla... Přitahuje ho ta'-veren, takže se skoro nemůže pohnout. Neviděl důvod sdělovat nějaká jména nebo se zmiňovat o tom, že Rand je Drak Znovuzro-zený. První otázku - vlastně i další dvě - si zformuloval, ještě než sešel k velké sbírce. "Měl bych jít domů a pomoct našim?" zeptal se nakonec.
Troje štěrbiny očí se zvedly od něj - zdálo se, že váhavě - a pro-hlížely si vzduch nad jeho hlavou.
Nakonec promluvila žena nalevo: "Musíš jít do Rhuideanu."
Jakmile promluvila, všichni opět sklopili zrak k němu, na pod-stavcích se předklonili a začali zase zhluboka dýchat, ale v té chví-li se rozezněl zvon a jeho zvučné zvonění se převalilo místností. Všichni se narovnali, zadívali se na sebe a pak do vzduchu nad Matovou hlavou.
"Je jiný," zašeptala žena nalevo. "To napětí. To napětí."
"Ta chuť," řekl muž. "Už je to tak dávno."
"Přesto je ještě čas," sdělila jim druhá žena. Mluvila klidně -všichni mluvili klidně - ale když se obrátila k Matovi, ozval se v jejím hlase ostrý tón. "Taž se. Taž se."
Mat se na ně rozzuřeně díval. Rhuidean? Světlo! To bylo někde v Pustině, Světlo a Aielové vědí kde. Víc toho nevěděl. V Pustině! Hněv mu z hlavy vyhnal otázky ohledně toho, jak se zbavit Aes Sedai a jak získat zpět ztracené kusy paměti. "Do Rhuideanu!" vyštěkl. "Světlo spal mý kosti na popel, jestli chci jít do Rhuidea-nu! A ať mi vyteče všechna krev, jestli tam půjdu! Proč bych měl? Vy mi neodpo-vídáte na otázky. Vždyť vy máte odpovídat, ne mi dávat hádanky!"
"Jestli nepůjdeš do Rhuideanu," pravila žena po pravici, "tak zemřeš."
Zvon znovu zazněl, tentokrát hlasitěji. Mat cítil, jak se mu pod nohama chvěje země. Pohledy, které si ti tři vyměnili, byly roz-hodně nervózní. Mat otevřel ústa, ale oni se zajímali jen o sebe na-vzájem.
"To napětí," řekla jedna žena spěšně. "Je příliš velké."
"A ta jeho chuť," promluvila hned vzápětí druhá žena. "Už je to tak převelice dávno."
Než skončila, ozval se muž: "To napětí je příliš velké. Příliš. Taž se. Taž se!"
"Ať shoří vaše duše, že jste tak zbabělí," zavrčel Mat, "to chci! Proč bych měl umřít, když nepůjdu do Rhuideanu? To spíš umřu, když se tam pokusím dostat. Nedává to sm -"
Muž ho přerušil a chvatně vyhrkl. "V tom případě bys uhnul z vlákna osudu, zanechal svůj osud poletovat na větrech času a byl bys zabit těmi, kdo nechtějí, aby se ten osud naplnil. Teď jdi. Mu-síš jít! Rychle!"
Po Matově boku se náhle objevil žlutě oděný průvodce a příliš dlouhou rukou ho tahal za rukáv.
Mat ho setřásl. "Ne! Nepůjdu! Odvedli jste mě od toho, nač jsem se chtěl zeptat, a dali jste mi nesmyslný odpovědi. Já to tak ne-nechám. O jakým osudu to mluvíte? Chci od vás aspoň jednu jasnou odpověď!"
Třetí zazvonění znělo žalostně a celá místnost se rozechvěla.
"Běž!" zařval muž. "Máš svoje odpovědi. Musíš odejít, než bu-de příliš pozdě."
Náhle bylo kolem Mata na tucet žlutě oděných mužů, jako by se zhmotnili přímo ze vzduchu, a snažili se ho odvléci ke dveřím. Bojo-val pěstmi, lokty i koleny. "Jaký osud! Ať shoří vaše srdce, jaký osud?" Teď se rozezněla samotná místnost, stěny i podlaha se ro-zechvěly, což Mata i jeho útočníky málem srazilo na zem. "Jaký osud?"
Ti tři byli na vrcholku svých podstavců a Mat nepoznal, který z nich zavřískl kterou odpověď.
"Oženit se s dědičkou Devíti měsíců!"
"Zemřít a znovu žít, a žít ještě jednou jako součást toho, co by-lo!"

"Vzdát se poloviny světla na světě pro záchranu světa!"
Společně vyli jako pára unikající pod tlakem. "Jdi do Rhuidea-nu, synu bitev! Jdi do Rhuideanu, šprýmaři! Jdi, hráči! Jdi!"
Žlutě odění útočníci Mata za paže a nohy zvedli do vzduchu a utíkali držíce si ho nad hlavami. "Pusťte mě, vy zbabělí kozí sy-ni!" hulákal Mat a vzpíral se jim. "Ať shoří vaše oči! Stín ať si vez-me vaše duše, pusťte mě! Dostanu vaši kůži na sedlo!" Ale ať se kroutil a klel, jak chtěl, ty dlouhé prsty ho stále svíraly jako v kleš-tích.
Ještě dvakrát zazvonil zvon, nebo snad celý palác. Všechno se třáslo jako při zemětřesení. Stěny zvonily ohlušující ozvěnou, kdy každá další byla hlasitější než ta předchozí. Matovi věznitelé klopýtali dál, občas málem upadli, ale při svém zmateném běhu se ani jednou nezastavili. Mat dokonce ani nevěděl, kam ho nesou, až se náhle za-stavili a vyhodili ho do vzduchu. Pak spatřil zkroucený dveřní rám ter'angrialu, jak letěl přímo k němu.
Oslepilo ho bílé světlo a hlavou mu duněl rachot, až mu zahnal veškeré myšlenky.
Tvrdě dopadl na zaprášenou podlahu a v matném světle se kutá-lel, až se zastavil o sud, na němž ve velké sbírce stála jeho lam-pa. Sud se zakymácel a balíčky a figurky popadaly na zem s křu-páním rozbíjené kameniny, slonoviny a porcelánu. Mat vyskočil a vrhl se zpátky ke kamennému rámu. "Světlo vás spal, nemůžete mě vyhodit -!"
Vrhl se dovnitř - a klopýtl o bedničky a sudy na druhé straně. Okamžitě se otočil a znovu skočil dovnitř. Se stejným výsledkem. Tentokrát se zachytil o sud s lampou, která div že neupadla na již roz-házené věci na podlaze pod jeho nohama. Včas ji však zachytil a po-pálil si přitom ruku. Rychle lampu postavil na pevnější pod-stavec.
Ať shořím, jestli bych chtěl tady dole zůstat potmě, pomyslel si a olizoval si prsty. Světlo, podle toho, jaké mám štěstí, by to nej-spíš podpálilo celý Kámen a já bych tu uhořel k smrti!
Zamračil se na ter'angrial. Proč nefunguje? Možná ho ti lidé na druhé straně nějak zavřeli. Prakticky nic z toho, co se stalo, nepo-chopil. Ten zvon a jejich panika. Málem byste si mysleli, že se bo-jí, že jim střecha spadne na hlavu. Když o tom ale chvíli přemýš-lel, tak jim na hlavu opravdu málem spadla. A Rhuidean a všechno to ostatní. Pustina byla už tak dost špatná, ale že se musí oženit s nějakou žen-skou zvanou dcera Devíti měsíců. Oženit se! A nej-spíš se šlechtičnou. To by se raději oženil se sviní než se šlechtič-nou. A ta věc s umíráním a oživením. Je od nich hezké, že aspoň dodali to poslední! Jestli ho cestou do Rhuideanu zabije nějaký černě zahalený Aielan, zjistí, nakolik to byla pravda. Všechno to byly nesmysly a on nevěřil ani slovu. Jenže... Ty zatracené dveře ho někam vzaly, a oni mu chtěli odpovědět jenom na tři otázky, právě jak Egwain říkala.
"Žádnou zatracenou šlechtičnu si nevezmu!" oznámil ter'angria-lu. "Ožením se, až budu moc starej na to užít si nějakou legraci, tak! Rhuidean, zatracený -!"
Z pokřiveného kamenného dveřního rámu se vynořila bota ná-sledovaná i zbytkem Randa s ohnivým mečem v rukou. Čepel zmize-la, když ze dveří vystoupil celý, a mládenec si vydechl úlevou. Do-konce i v matném světle však Mat viděl, jak je ustaraný. Když zahlédl Mata, Rand nadskočil. "Jen tu tak obcházíš, Mate? Nebo jsi taky pro-šel skrz?"
Mat si ho chvíli ostražitě prohlížel. Aspoň že ten meč zmizel. Zřejmě neusměrňoval - i když jak to má člověk poznat? - a nevy-padal zrovna jako šílenec. Vlastně vypadal skoro tak, jak si ho Mat pamato-val. Musel si připomenout, že už nejsou doma a Rand není takový, jakého si ho pamatuje. "Nó, prošel jsem, to jo. Podle mě je to banda zatracenejch lhářů! Co jsou vůbec zač? Mně připomínali hady."
"Myslím, že to lháři nebudou." Rand mluvil, jako by si přál, aby byli. "Ne, to ne. Od první chvíle se mě báli. A když se ozval ten zvon... Meč je zadržel. Ani se na něj nepodívali. Jen si stínili oči. Do-stal jsi své odpovědi?"
"Nic, co by dávalo smysl," zamumlal Mat. "A co ty?"
Náhle se z ter'angrialu vynořila Moirain, jako by půvabně vy-stoupila ze vzduchu. Kdyby to nebyla Aes Sedai, muselo by se s ní skvěle tancovat. Když je tu však spatřila, Moirain stiskla rty.
"Vy! Vy jste tam oba byli. Tak proto...!" Rozzlobeně zasyčela. "Jeden z vás už by byl dost špatný, ale dva ta'veren najednou - mohli jste celé spojení přetrhnout a zůstat tam v pasti. Zlobiví klu-ci, co si hrají s věcmi, o nichž ani nevědí, jak jsou nebezpečné. Perrin! Je tam uvnitř i Perrin? Připojil se k vašemu...

hrdinskému činu?"
"Když jsem Perrina viděl naposled," prohlásil Mat, "tak chtěl jít do postele." Možná ho Perrin usvědčí ze lži, když vzápětí vystou-pí z té věci, ale pokud to bude možné, chtěl Mat hněv Aes Sedai odvrátit. Není nutné, aby mu musel čelit i Perrin. Možná jí to na-konec dojde, jestli se od ní Perrin dostane pryč dřív, než pozná, co dělá. Zatracená ženská! Sázím se, že ona je urozená.
Že je Moirain rozzlobená, o tom nebylo pochyb. Krev jí zmize-la z tváří a očima, jako tmavými nebozezy, se zavrtávala do Randa. "Aspoň jste z toho vyvázli živí. Kdo vám o tom pověděl? Kte-rá z nich? Bude si přát, abych jí jenom stáhla kůži z těla jako rukavičku."
"Dočetl jsem se to v knize," řekl Rand klidně. Posadil se na okraj krabice, která pod jeho váhou zaskřípala, a zkřížil ruce na pr-sou. Velice klidně. Mat si přál, aby ho dokázal napodobit. "Vlast-ně ve dvou knihách. V Pokladech Kamene a v Jednání s územím Mayene. Je úžasné, co dokážeš vyhrabat z knížek, když je čteš dost dlouho, viď?"
"A ty?" Svůj pronikavý zrak teď Moirain obrátila na Mata. "Tys to taky vyčetl z knihy? Ty?"
"Občas si taky něco přečtu," prohodil Mat suše. Nebyl by proti tomu, kdyby Egwain a Nyneivě někdo stáhl kůži z těla, ne po tom, co mu udělaly, když ho nutily, aby jim prozradil, kam schoval amyrlinin dopis - že ho svázaly pomocí jediné síly bylo už tak dost špatné, ale to ostatní! - ale ještě větší legrace byla vodit Moirain za nos. „Poklady. Jednání. V těch knížkách je toho spousta." Na-štěstí netrvala na tom, aby jí správně zopakoval názvy oněch děl. Když Rand začal mluvit o knihách, nedával Mat zrovna pozor.
Místo toho se však Moirain otočila zpátky k Randovi. "A tvoje odpovědi?"
"Jsou moje," odtušil Rand a potom se zamračil. "Ale nebylo to snadné. Přivedli si... ženu... aby mi překládala, ale ona mluvila ja-ko stará kniha. Některým slovům jsem skoro nerozuměl. Nějak mě nena-padlo, že by mohli mluvit jinou řečí."
"Starý jazyk," sdělila mu Moirain. "Pro jednání s lidmi používa-jí starý jazyk - a hodně drsné nářečí. A ty, Mate? Tys svému pře-kladateli rozuměl?"
Mat si musel olíznout rty. "Starý jazyk? Tak tohle to bylo? Mně žádnýho překladatele nedali. Vlastně jsem se ani nedostal k tomu, abych se na něco zeptal. Ten zvon začal třást stěnama a oni mě vy-hodili, jako bych jim na koberce zatáhl kravskej hnůj." Moirain na něj hleděla dál a stále ho provrtávala pohledem. Věděla, že mu ob-čas ně-jaké to slovíčko ze starého jazyka uklouzne. "Já... jsem tu a tam skoro rozuměl nějakýmu slovu. Ty a Rand jste odpovědi do-stali. Co z toho mají? Hadi s nohama. Doufám, že nevylezeme nahoru a nezjistíme, že uplynulo deset let, že jo, jako Bili v tý po-hádce?"
"Pocity," opáčila s úšklebkem Moirain. "Pocity, emoce, zkuše-nosti. Proberou se jimi, můžeš cítit, jak to dělají, naskakuje z toho husí kůže. Možná se jimi nějakým způsobem živí. Aes Sedai, kte-ré studo-valy tento ter'angrial, když byl ještě v Mayene, zapsaly, že se potom velice toužily vykoupat. Já to tedy rozhodně hodlám udělat."
"Ale ty jejich odpovědi jsou pravdivé, že?" ozval se Rand, když se Moirain začala otáčet ke dveřím. "Jsi si tím jistá? V knihách se to píše, ale můžou opravdu dát pravdivou odpověď ohledně budoucnos-ti?"
"Odpovědi jsou pravdivé," odpověděla pomalu Moirain, "týkají-li se tvé vlastní budoucnosti. Tolik je jisté." Dívala se na Randa i na Mata a zvažovala dopad svých slov. "A co se týče způsobu, ja-kým to dělají, existují jen dohady. Ten svět je... složený... zvlášt-ním způso-bem. Neumím to vyjádřit jasněji. Je možné, že jim do-voluje sledovat vlákno lidského života a přečíst si různé způsoby, jakými může být vetkáno do vzoru. Nebo je to možná jejich nadá-ní. Odpovědi jsou však často nejasné. Kdybyste potřebovali po-moc se zjišťováním, co ty vaše znamenají, nabízím vám své služ-by." Očima přelétla z jednoho na druhého a zpátky a Mat skoro zaklel. Ona mu nevěřila, že žádnou odpověď nedostal. Pokud to nebyla prostě jen všeobecná podezřívavost Aes Sedai.
Rand se na ni pomalu usmál. "A povíš mi, nač ses ptala ty a co ti odpověděli?"
Místo odpovědi Moirain naprosto vyrovnaně opětovala jeho pát-ravý pohled a potom vykročila rozhodně ke dveřím. Před ní se ná-hle vznášela malá světelná koule, jasná jako lucerna, a svítila jí na cestu.
Mat věděl, že by to teď měl nechat být. Prostě by ji měl nechat odejít a doufat, že zapomene, že tu dole vůbec někdy byl. Ale stá-le v něm hořel plamínek hněvu. Všechny ty směšné věci, které ří-kali. No,

možná byly pravdivé, když to říkala i Moirain, ale on by chtěl ty chla-píky popadnout za límce, nebo co měli v těch obalech místo límců, a přinutit je, aby mu pár věcí vysvětlili.
"Proč tam dovnitř nemůžeš dvakrát, Moirain?" zavolal za ní. "Proč ne?" Skoro se zeptal také na to, proč jim dělá starosti železo a hudební nástroje, ale včas se kousl do jazyka. O těchhle vě-cech přece nemohl vědět, když nerozuměl, co říkali.
Moirain se zastavila ve dveřích na chodbu a nedalo se poznat, jestli hledí na ter'angrial nebo na Randa.
"Kdybych věděla všech-no, Matrime, nepotřebovala bych se na nic ptát." Ještě chvíli se dí-vala do místnosti - opravdu hleděla na Randa - a pak bez dalšího slova odplu-la.
Mat s Randem se na sebe chvíli jen mlčky dívali.
"Zjistil jsi, cos chtěl?" zeptal se Rand nakonec.
"A ty?"
Nad Randovou dlaní náhle vyskočil jasný plamínek. Ne hladká zářící koule Aes Sedai, ale hrubý plamen jako pochodeň. Jak Rand vykročil k odchodu, Mat připojil další otázku: "Opravdu necháš bělo-kabátníky dělat doma, co se jim zlíbí? Víš, že mají namířeno k Emon-dově Roli. Jestli tam už nejsou. Žlutý oči a zatracenej Drak Znovuzro-zenej. Je toho moc, aby to nebyla pravda."
"Perrin udělá... co bude muset, aby Emondovu Roli zachránil," odpověděl Rand ublíženým tónem. "A já taky udělám, co musím, i víc, jinak Emondova Role padne, a to do rukou někoho mnohem hor-šího, než jsou bělokabátníci."
Mat tam stál a díval se, jak plamínek mizí v chodbě, dokud si nepřipomněl, kde vlastně je. Pak popadl svou lampu a spěchal ven. Rhuidean! Světlo, co budu dělat?

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Loučení

Když tak ležel na propocených prostěradlech a hleděl do stropu, Perrin si uvědomil, že temnota pomalu bledne. Brzy se nad obzor vy-houpne slunce. Ráno. Čas nových nadějí. Čas být vzhůru a ně-co dělat. Nové naděje. Málem se rozesmál. Jak dlouho už je vzhů-ru? Určitě hodinu, tentokrát možná víc. Poškrábal se v kudrnatém vousu a škubl sebou. Potlučené rameno měl stále ztuhlé, a tak se zvedal velice pomalu. Když pohnul paží, na obličeji se mu zaperlil pot. Ale on dál cvičil, zatínal zuby a občas spolkl nějakou na-dávku, až se mu ruka hýbala volně, i když to nebylo zrovna pří-jemné.
Sice usnul, ale spal přerušovaně a neklidně. Když se probudil, viděl obličej Faile, její tmavé oči ho

obviňovaly a tvářila se tak ublí-ženě, až se mu stahovalo hrdlo. Když spal, zdálo se mu, jak vy-stupuje na šibenici. Faile se dívala, nebo hůř, snažila se to zastavit, snažila se bojovat s bělokabátníky, s jejich kopími a meči, a on kři-čel, když mu na krk kladli oprátku, křičel, protože bělokabátníci zabíjeli Faile. Ob-čas se na něj dívala, jak ho věšejí, s úsměvem a výrazem rozzlobeného zadostiučinění. Nebylo divu, že se z ta-kových snů probouzel celý zpo-cený. Jednou se mu také zdálo, že z lesa vybíhají vlci, aby zachránili jeho i Faile - jenom aby je bě-lokabátníci nabodali na svá kopí a postří-leli šípy. Této noci si roz-hodně vůbec neodpočinul. Umyl se a oblékl, jak nejrychleji stačil, a opustil pokoj, jako by doufal, že vzpomínky na své sny zanechá tam.

Po nočním útoku zůstalo jen málo viditelných stop, tu proseknu-tá tapiserie, támhle truhlice se sekerou uťatým rohem, onde světlejší skvrna na kamenných dlaždicích na podlaze, kde byl od-nesen zakrvá-cený běhoun. Majhere vyslala svou armádu olivrejovaných sloužících v plné síle, a i když mnoho z nich mělo obvazy, teď usilovně zametali, umývali, odnášeli a přinášeli nové předmě-ty. Majhere sama kulhala po Kameni opírajíc se o hůl. Byla to roz-ložitá žena s prošedivělými vlasy vyčesanými jako kápě, jak jí je držel obvaz kolem hlavy - a rozkazy vydávala pevným hlasem s jasným záměrem co nejdříve odstranit jakoukoliv stopu po dru-hém znesvěcení Kamene. Zahlédla Perrina a maličko se uklonila. Dokonce ani vznešení páni se od ní nedočkali víc, i když byla v pořádku. Přes všechno to uklízení a drhnutí, pod vůní vosků, leš-tidel a čisticích prostředků, Perrin stále cítil slabý pach krve, ostře kovový pach lidské krve, odporný zápach krve trolločí i pronika-vý puch krve myrddraalů, jejíž smrad ho pálil v nose. Už se těšil, až se odsud dostane.

Dveře do Loialova pokoje měly sáh našíř a přes dva na výšku, a velikou kliku ve tvaru propletených lián ve výši Perrinovy hlavy. Ká-men měl mnoho zřídka užívaných pokojů pro ogiery. Tearský Kámen byl dokonce starší než začátek věku velkých ogiereích sta-veb, ale bylo otázkou prestiže používat ogieří kameníky, alespoň občas. Perrin za-ťukal a zevnitř se ozvalo: "Dále," hlasem připomí-najícím kamennou lavinu. Perrin tedy stiskl kliku a poslechl.

Místnost velikostí ve všech směrech odpovídala dveřím, přesto se v přítomnosti Loiala, stojícího uprostřed na koberci se vzorem listů, s fajfkou s dlouhou troubelí v zubech, zdála mít celkem nor-mální rozměry. Ogier, ve svých do půli stehen vysokých botách se širokými manžetami, byl vyšší než trollok, byť ne tak široký v ramenou. Tma-vozelený kabátec měl upnutý do pasu a pak se mu roz-šiřoval přes vr-šek bot a baňaté spodky jako suknice, avšak Perrinovi již nepřipadal zvláštní, i když stačil jediný pohled, aby bylo jasné, že toto není oby-čejný muž v obyčejném pokoji. Ogier měl nos tak široký, až připomí-nal čenich, a obočí dlouhá jako kníry mu visela kolem očí o velikosti podšálků. Z husté kštice, jež mu spa-dala téměř na ramena, mu vyku-kovaly uši se štětičkami. Když se při pohledu na Perrina zazubil přes troubel fajfky, měl úsměv sko-ro doslova od ucha k uchu.

"Dobré ráno, Perrine," zaburácel a vyndal fajfku z úst. "Spal jsi dobře? Po takové noci to nebylo snadné. Já sám jsem byl půlku no-ci vzhůru a zapisoval jsem si, co se stalo." V druhé ruce držel brk a na prstech silných jako klobásy měl skvrny od inkoustu.

Všude ležely knihy, na křeslech dost velkých i pro ogiera, na ohromné posteli i na stole, jenž sahal Perrinovi k hrudi. To nebylo nic překvapivého, ale co bylo poněkud zvláštní, byly květiny. Kvě-tiny všech možných tvarů a barev. Vázy s květinami, košíky kvě-tin, vonič-ky svázané stužkou, dokonce i provázkem, a velké sple-tené kytice vytvářející dojem hotové zahrady. Perrin rozhodně ještě nikdy neviděl tolik květin v místnosti. Vzduch byl plný jejich vůně. Perrinovi však padla do oka velká boule, kterou měl Loial na hlavě, boule o velikosti mužské pěsti, a to, jak Loial těžce kulhá. Pokud byl Loial zraněn příliš vážně, než aby mohl vyrazit na ces-tu... To pomyšlení ho zahanbilo - ogier byl přítel - ale musel na to myslet.

"Jsi zraněný, Loiale? Moirain by tě mohla vyléčit. Jsem si jistý, že by to udělala."

"Ó, to zvládnu, nic to není. A bylo tu tolik lidí, kteří opravdu po-třebovali pomoc. Nechtěl jsem ji obtěžovat. Rozhodně mi to nepřekáží v práci." Loial se ohlédl na stůl, na němž ležela otevře-ná velká, v kůži vázaná kniha - velká pro Perrina, ale ogierovi se vlezla do kapsy ka-bátce - vedle odšpuntovaného kalamáře.

"Doufám, žes to všechno zapsal přesně. Já ze včerejší noci moc neviděl, až už bylo po všem."

"Loial," ozvala se Faile a vystoupila zpoza jedné květinové zá-stěny s knihou v rukou, „je hrdina."

Perrin nadskočil. Květiny úplně překryly její vůni. Loial rozpa-čitě zastříhal ušima a snažil se ji umlčet mávaje velkýma rukama, ale Faile pokračovala dál. Hlas měla chladný, ale oči žhavě upíra-la na Perrina. "Sebral tolik dětí, kolik dokázal - i některé matky - do velké komnaty a sám držel dveře proti trollokům i myrddraalům po ce-lou dobu, co se bojovalo. Tyhle květiny jsou od žen Kamene, upo-mínky k uctění jeho neochvějné odvahy a věrnosti." Slova "neo-chvějný" a "věrnost" od ní zněla jako prásknutí bičem. Perrinovi se podařilo sebou netrhnout, ale jen tak tak. To, co uči-nil, bylo správné, ale nemohl čekat, že to ona pochopí. I kdyby znala jeho důvody, nebyla by ochotná je vzít na vědomí. Bylo to správné. Bylo. Perrin si jen přál, aby se ohledně celé záležitosti ne-cítil tak špatně. Nebylo správné, že měl pravdu, a přitom se cítil zle.

"To vůbec nic nebylo." Loial zuřivě stříhal svýma ušima. "To jenom že děti se samy nemůžou bránit. To je všechno. Žádný hr-dina. Ne."

"Nesmysl." Faile si prstem označila místo v knize a přistoupila k ogierovi blíž. Nesahala mu ani k hrudi. "V Kameni není jediná žena, která by si tě nevzala, kdybys byl člověk, a některé by si tě vzaly i tak. Loial je pro tebe vhodný jméno, protože ty rozhodně jsi loajální. To se musí líbit každé ženě."

Ogierovi ztuhly uši zděšením a Perrin se zazubil. Očividně Loia-la celé ráno krmila sladkými slovíčky v naději, že bude souhla-sit, aby s nimi šla, bez ohledu na to, co chce Perrin, ale ve snaze ho pobídnout, mu právě do krku nevědomky nacpala kámen. "Už ses něco doslechl od své matky, Loiale?" zeptal se Perrin.

"Ne." Loialovi se podařilo mluvit zároveň ustaraně i s úlevou. "Ale včera jsem ve městě zahlédl Laefara. Byl stejně překvapený, že mě vidí, jako já. V Tearu nás není zrovna moc. Přišel z Državy Šan-gtai, aby vyjednal nějaké opravy na ogierské práci na jednom paláci. Nepochybuji, že první, co po návratu do državy vypustí z úst, bude: ‚Loial je v Tearu.'"

"To je vážně problém," řekl Perrin a Loial sklíčeně kývl.

"Laefar říkal, že starší mě prohlásili za uprchlíka, a matka slíbi-la, že mě donutí oženit se a usadit. Dokonce už někoho vybrala. Lae-far nevěděl koho. Aspoň tvrdil, že neví. Myslí si, že je to vel-ká psina. Do měsíce by mohla být tady."

Failein výraz byl tak dokonalým vyobrazením zmatku, až se Perrin málem znovu usmál. Faile si myslela, že toho o světě ví o tolik víc než on - no, popravdě řečeno také věděla - ale neznala Loiala. Dr-žava Šangtai byla Loialovým domovem v Páteři světa, a jelikož mu bylo jen něco málo přes devadesát, nebyl dost starý, aby mohl odejít sám. Ogierové žili velice dlouho a podle jejich měřítek nebyl ogier o nic starší než Perrin, možná dokonce mlad-ší. Ale Loial stejně odešel, aby se podíval do světa, a nejvíc ze vše-ho se bál, že ho jeho matka najde a odvleče ho zpátky do državy, kde ho ožení, a on už se nikdy nedostane Ven.

Zatímco se Faile snažila přijít na to, co se tu děje, Perrin přeru-šil mlčení. "Potřebuju se vrátit do Dvouříčí, Loiale. A tam tě tvo-je máma nenajde."

"Ano. To je pravda." Ogier znepokojeně pokrčil rameny. "Ale co moje kniha? Randův příběh? A tvůj a Matův? Už mám tolik po-známek, ale..." Obešel stůl a zadíval se do otevřené knihy, jejíž strán-ky byly popsané úhledným rukopisem. "Já budu tím, kdo na-píše prav-divý příběh o Draku Znovuzrozeném, Perrine. Jediná kni-ha od něko-ho, kdo s ním putoval, kdo ho opravdu viděl dozrávat. Drak Zno-vuzrozený od Loiala, syna Arenta syna Halanova, z Dr-žavy Šangtai." Zamračil se, sklonil se nad knihu a namočil brk do kalamáře. "To není tak docela pravda. Bylo to spíš -"

Perrin položil ruku na stránku, kam chtěl Loial začít psát. "Jest-li tě tvoje matka najde, žádnou knížku nenapíšeš. Aspoň ne o Randovi. A já tě potřebuju, Loiale."

"Ty mě potřebuješ, Perrine? Tomu nerozumím."

"Ve Dvouříčí jsou bělokabátníci. Jdou po mně."

"Jdou po tobě? Ale proč?" Loial vypadal skoro stejně popleteně jako předtím Faile. Faile, na druhou stranu, si nasadila masku samoli-bého uspokojení, která byla zneklidňující. Perrin přesto pokračoval.

"Na důvodech nezáleží. Prostě tam jsou. Mohli by ublížit lidem, mé rodině, jak mě hledají. A jak znám bělokabátníky, tak to určitě dělají. Můžu to zastavit, jestli se tam dostanu rychle, ale musí to být hodně rychle. Jen Světlo ví, co tam už napáchali. Potřebuju, abys mě tam dostal, Loiale, po Cestách. Jednou jsi mi říkal, že ta-dy je brána, a já vím, že jedna bývala v Manetherenu. Musí tam být pořád, někde v

horách nad Emondovou Rolí. Říkal jsi přece, že bránu nemůže nic zničit. Potřebuju tě, Loiale."
"Ovšemže ti pomůžu," řekl Loial. - "Cesty." - Hlasitě vydechl a trošičku svěsil uši. "Chci o dobrodružstvích pouze psát, ne je za-žívat. Ale jednou navíc snad neuškodí. Světlo dej," dokončil pak ohnivě.
Faile si jemně odkašlala. "Nezapomínáš na něco, Loiale? Slíbil jsi, že mě vezmeš na Cesty, kdykoliv tě o to požádám, a dřív, než tam vezmeš kohokoliv jiného."
"Slíbil jsem, že ti ukážu bránu," řekl Loial, "a to, jaké je to uvnitř. To můžeš, až tam s Perrinem půjdeme. Asi bys mohla jít s ná-mi, ale po Cestách se neputuje lehce, Faile. Já bych tam sám nevkro-čil, kdyby to Perrin tolik nepotřeboval."
"Faile nepůjde," prohlásil Perrin pevně. "Jen ty a já, Loiale."
Faile si ho nevšímala. Usmívala se na Loiala, jako by ji jen škádlil. "Slíbil jsi mi víc než jenom pohled, Loiale. Že mě tam vez-meš, kamkoliv budu chtít, kdykoliv budu chtít a dřív než koho jiného. Přísahal jsi."
"To jsem udělal," namítal Loial, "ale jenom proto, žes nechtěla věřit, že ti to ukážu. Tvrdila jsi, že mi neuvěříš, dokud to neodpřísáh-nu. Udělám, co jsem slíbil, ale určitě nechceš bránit Perrinovi, když to tolik potřebuje."
"Přísahal jsi," řekla Faile klidně. "Na svou matku a na matku je-jí matky a na matku matky její matky."
"Ano, to jsem přísahal, Faile, ale Perrin -"
"Přísahal jsi, Loiale. Chceš snad porušit svou přísahu?"
Ogier vypadal jako ztělesněné neštěstí a bída. Svěsil ramena, sklopil uši, koutky širokých úst se mu obrátily dolů a konečky obočí mu spadly až na tváře.
"Ošálila tě, Loiale." Perrina napadlo, jestli druzí dva slyší, jak skřípe zuby. "Schválně tě podvedla."
Faile vyskočily na tvářích rudé skvrny, ale stále měla dost kurá-že, aby řekla: "Jenom proto, že jsem musela, Loiale. Jenom proto, že si tenhle trouba myslí, že mi může nařizovat podle toho, jak se mu to hodí. Jinak bych to nebyla udělala. Musíš mi věřit."
"Není to snad rozdíl, když tě ošálila?" chtěl vědět Perrin a Lo-ial smutně zavrtěl mohutnou hlavou.
"Ogierové drží slovo," pravila Faile. "A Loial mě vezme do Dvouříčí. Nebo aspoň k bráně do Manetherenu. Přeji si zhlédnout Dvouříčí."
Loial se narovnal. "Ale to znamená, že nakonec můžu Perrino-vi pomoci. Faile, proč jsi to vytahovala? Dokonce ani Laefar by něco takového nepovažoval za vtipné." V hlase se mu ozýval ná-znak hněvu. A rozzlobit ogiera rozhodně nebylo nijak snadné.
"Jestli poprosí," ohlásila Faile zcela odhodlaně. "To byla sou-část dohody, Loiale. Jen ty a já, leda by mě poprosili. Musí mě po-žádat."
"Ne," řekl jí Perrin, když Loial stačil jen otevřít ústa. "Ne, pro-sit se nebudu. To radši do Emondovy Role pojedu. Půjdu pěšky!
Takže by ses tý hlouposti mohla vzdát. Podvíst Loiala. Snažit se vnutit někam, kde... kde tě nikdo nechce."
Její klid se roztopil v hněvu. "A než tam dorazíš, s Loialem bě-lokabátníky zvládneme. Bude po všem. Popros, ty zabedněnej kováři. Jenom popros a můžeš jít s námi."
Perrin se ovládl. Nemělo smysl se s ní hádat, aby ji přiměl po-chopit, co jemu bylo jasné, ale prosit se nehodlal. Měla pravdu - bude potřebovat celé týdny, aby se dostal do Dvouříčí na koni. A po Cestách by tam mohli být za dva dny - ale prosit nebude. Ne potě, co ošálila Loiala a pokusila se mě vydírat!
"Tak půjdu po Cestách do Ma-netherenu sám. Půjdu za váma dvěma. Když zůsta-nu dost daleko vzadu, nepojedu s váma a neporuším tak Loialovu přísahu. Nemůžeš mi zabránit, abych šel za váma."
"To je nebezpečné, Perrine," namítal Loial ustaraně. "Cesty jsou temné. Jestli špatně odbočíš nebo náhodou vstoupíš na špatný most, mohl by ses ztratit navždy. Nebo dokud tě nechytí Machin Shin. Po-pros ji, Perrine. Říkala, že můžeš jít s sebou, když to udě-láš. Popros ji."
Ogierovi se při vyslovení Machin Shin zachvěl hlas a Perrina ta-ké zamrazilo. Machin Shin. Černý vítr. Dokonce ani Aes Sedai nevě-děly, je-li to zplozenec Stínu nebo něco, co vyrostlo z pošpinění Cest. Machin Shin byl důvod, proč putování po Cestách zna-menalo riskovat smrt. Tak to aspoň tvrdily Aes Sedai. Černý vítr požíral duše. To Perrin věděl určitě. Ale hlas měl vyrovnaný a tvář bezvýraznou. Radši

shořím, než aby si myslela, že slábnu. "Nemů-žu, Loiale. Nebo spíš nechci."
Loial se zamračil. "Faile, bude to pro něj nebezpečné, když se nás bude snažit sledovat. Slituj se a dovol mu -" Faile ho uťala.
"Ne. Jestli je tak umíněný, aby poprosil, tak proč bych měla ustupovat já? Proč by mi vůbec mělo záležet na tom, jestli se ztra-tí?" Obrátila se k Perrinovi. "Můžeš jít blízko za náma. Tak blíz-ko, jak bude třeba, dokud bude jasný, že jdeš až za náma. Budeš se za mnou táhnout jako štěně, dokud nepoprosíš. Tak proč nepopro-síš rovnou?"
"Tvrdohlaví lidé," zamumlal ogier. "Uspěchaní a také umínění, i když díky tomu skončí v sršním hnízdě."
"Rád bych odešel dneska, Loiale," řekl Perrin a na Faile se ani nepodíval.
"Radši bychom si měli pospíšit," souhlasil Loial a lítostivě po-hlédl na knihu na stole. "Asi bych si mohl poznámky roztřídit cestou."
"Slyšels mě, Perrine?" dožadovala se Faile.
"Seženu si koně a pár zásob, Loiale. Do poledne můžeme být na cestě."
"Světlo tě spal, Perrine Aybaro, odpověz mi!"
Loial se na ni ustaraně podíval. "Perrine, jsi si jistý, že bys ne-mohl -"
"Ne," přerušil ho jemně Perrin. "Ona je jako mezek a ráda pod-vádí. Já rozhodně nebudu tancovat, aby se ona mohla smát." Nevšímal si zvuků, které Faile vydávala a které připomínaly kočku, jež spatří cizího psa a hotoví se k boji. "Dám ti vědět, až budu při-pravený." "Vyrazil ke dveřím a ona za ním rozzuřeně křičela.
,"Kdy' rozhodnu já, Perrine Aybaro. Já a Loial. Slyšíš mě? Rad-ši bys měl být připravený do dvou hodin, nebo tě tu necháme. Mů-žeš za náma přijít ke stájím u brány Dračí stěny, jestli chceš jít s se-bou. Slyšíš mě?"
Perrin cítil, že se pohnula a zavřela za sebou dveře tak, že do nich cosi tvrdě narazilo. Měl dojem, že kniha. Loial jí za to pěkně vy-činí. Lepší bylo praštit Loiala po hlavě než poškodit některou z jeho knih.
Perrin se chvíli jen v zoufalství opíral o dveře. Všechno, co udě-lal, všechno, čím prošel, ji přimělo jej nenávidět, a stejně tam bu-de, aby ho viděla umírat. Nejlepší, co mohl k tomu říci, bylo, že teď se jí to bude líbit. Ženská jedna, umíněná jako mezek!
Když se otočil, uviděl přicházet jednoho z Aielů, vysokého mu-že s narudlými vlasy a zelenýma očima, jenž mohl být Randovým starším bratrancem nebo mladším strýcem. Toho muže dobře znal a měl ho rád, i když jen proto, že Gaul nikdy ani nemrkl nad jeho žlu-týma očima. "Kéž dnes ráno nalezneš stín, Perrine. Majhere mi řekla, že jsi šel sem, i když jsem měl dojem, že ji svrbí pokušení, aby mi strčila koště do ruky. Ta žena je tvrdá jako jedna z moud-rých."
"Kéž najdeš dnes ráno stín, Gaule. Všechny ženy jsou tvrdohla-vý, jestli chceš slyšet můj názor."
"Možná jsou, když nevíš, jak to s nimi zaonačit. Slyšel jsem, že cestuješ do Dvouříčí."
"Světlo!" zavrčel Perrin, než Gaul stačil říci něco víc. "Copak to ví už celej Kámen? Jestli se to dozví Moirain -"
Gaul zavrtěl hlavou. "Rand al'Thor si mě vzal stranou a promlu-vil se mnou. Požádal mě, abych to nikomu neříkal. Myslím, že mluvil i s ostatními, ale nevím, kolik chce, aby nás šlo s tebou. Jsme na téhle straně Dračí stěny už dlouho a mnoha z nás se stýs-ká po Trojí zemi."
"Jít se mnou?" Perrin byl jako omráčen. Bude-li mít s sebou Aiely... Otevíraly se před ním možnosti, o nichž se předtím ani neod-važoval přemýšlet. "Rand tě požádal, abys šel se mnou? Do Dvouří-čí?"
Gaul znovu zavrtěl hlavou. "Řekl jen, že půjdeš a že tam jsou muži, kteří by se tě mohli pokusit zabít. Ale jestli mne vezmeš, rád bych tě doprovázel."
"Jestli tě vezmu?" Perrin se málem rozesmál. "To určitě. Za pár hodin budeme na Cestách."
"Na Cestách?" Gaulův výraz se nijak nezměnil, ale Aiel zamr-kal.
"Je v tom nějaký rozdíl?"
"Smrt přijde ke všem lidem, Perrine." - To rozhodně nebyla uklidňující odpověď.
* * *
"Nemůžu uvěřit, že je Rand tak krutý," říkala Egwain a Nyneiva dodala: "Aspoň se tě nesnažil zastavit."
Sedíce na Nyneivině posteli rozdělovaly zlato, které jim zaopatřila Moirain. Čtyři nadi-té měšce pro každou, které Elain s Nyneivou ponesou zašité v kap-sářích pod suknicemi, a další, ne tak naditý, aby

nepřitahoval ne-vítanou pozornost, který budou mít za pasem. Egwain si vzala méně, v Pustině nebylo moc kde utrácet.
Elain se zamračila na dva úhledně svázané rance a kožený tlu-mok ležící u dveří. Byly v nich všechny její šaty a další věci. Nůž a vidlička v pouzdře, hřeben a kartáč na vlasy, jehly, špendlíky, ni-tě, náprstek a nůžky. Krabička s troudem a druhý nůž, menší než ten, co nosila za pasem. Mýdlo, mycí prášek a... Bylo směšné zno-vu ten se-znam procházet. - Ve váčku měla strčený Egwainin ka-menný prsten. Byla připravena odejít. Nic ji tu nedrželo.
"Ne, to nesnažil." Elain byla pyšná, jak klidně a vyrovnaně mlu-ví. Skoro jako by se mu ulevilo! Ulevilo! A já mu musela dát ten dopis, otevřela jsem mu své srdce jako zaslepená husa. Aspoň ho neotevře, dokud nebudu pryč. Když jí Nyneiva položila ruku na ra-meno, Elain nadskočila.
"A chtělas, aby tě požádal, abys zůstala? Víš, co bys mu odpo-věděla. Nebo ne?"
Elain stiskla rty. "Ovšemže to vím. Ale nemusel proto vypadat tak šťastně." Tohle říci nechtěla.
Nyneiva se na ni chápavě podívala. "Muži jsou i v těch nejlep-ších chvílích složití."
"Pořád nemohu uvěřit, že by byl tak... tak..." Egwain si začala cosi rozhněvaně mumlat. Elain nezjistila, co chtěla vlastně říci, proto-že v té chvíli se dveře rozlétly tak prudce, až se odrazily od zdi.
Elain sáhla po saidaru dřív, než se vzpamatovala z leknutí, a pak pocítila krátké rozpaky, protože dveře se zpětně odrazily od Lano-vy natažené ruky. Ale ve chvilce se rozhodla, že si pravý zdroj ješ-tě po-drží. Strážce svými širokými rameny zcela vyplňoval dveře a obličej měl jako bouřkový mrak. Kdyby z jeho očí opravdu moh-ly šlehat blesky, byla by Nyneiva ve chvilce spálená na škvarek. Záře saidaru obklopila i Egwain a nepohasla.
Lan si však zřejmě kromě Nyneivy nikoho nevšímal. "Nechalas mě při tom, že se vracíš do Tar Valonu," zachraptěl.
"Možná sis to myslel," odtušila chladně, "ale já to nikdy neřek-la."
"Nikdy jsi to neřekla? Nikdy jsi to neřekla! Mluvila jsi o tom, že dneska odejdeš, a já tvůj odchod vždycky spojoval s tím, že ty temné družky budou poslány do Tar Valonu. Vždycky! Co jsi chtě-la, abych si myslel?"
"Ale já nikdy neřekla -"
"Světlo, ženská!" zařval strážce. "Nehraj si se mnou se slovíč-ky!"
Elain si vyměnila ustaraný pohled s Egwain. Tenhle muž měl si-ce železné sebeovládání, ale teď hrozilo, že železo praskne. Nynei-va byla z nich dvou ta, kdo často vybuchl vzteky, a přesto mu če-lila chladně, s hlavou vysoko zdviženou a vyrovnaným pohledem. Ruce měla položené na zeleném hedvábí suknice.
Lan se se zřejmou námahou vzpamatoval. Vypadal stejně ka-menně jako vždy, jako vždy se ovládal - a Elain si byla jistá, že je to jenom zdání. "Ani bych se nedověděl, kam máš namířeno, kdy-bych se byl nedoslechl, že jsi nařídila, aby připravili kočár. Aby tě odvezl k lodi do Tanchika. Nevím, proč ti amyrlin dovolila opus-tit Věž, ani proč tě Moirain nechala vyslýchat černé sestry, ale vy tři jste jen přija-té novicky. Přijaté, ne Aes Sedai. Tanchiko teď ne-ní místo pro nikoho než pro hotovou Aes Sedai se strážcem, aby jí hlídal záda. Do toho tě jít nenechám!"
"Takže," řekla Nyneiva mírně. "Ty zpochybňuješ Moirainina rozhodnutí a také amyrlinina. Možná jsem celou dobu chápala strážce Špatně. Myslela jsem, že jsi přísahal, že budeš poslouchat, tedy kromě jiného. Lane, já chápu, že si děláš starosti, a jsem za to vděčná - víc než vděčná - ale my všichni máme úkoly, které mu-síme splnit. My půjdeme, a ty se s tím musíš prostě smířit."
"Proč? Proč pro lásku Světla, alespoň mi řekni proč! Tanchi-ko!"
"Jestli ti to neřekla Moirain," podotkla Nyneiva jemně, "mož-ná k tomu má svý důvody. My musíme splnit svý úkoly, jako ty ty svo-je."
Lan se třásl - opravdu se třásl! - a rozzlobeně zatínal zuby. -Když promluvil, podivně váhal. "Budete potřebovat někoho, aby vám v Tanchiku pomohl. Někoho, kdo zabrání, aby vám tarabonský pou-liční zloděj nevrazil kvůli váčku s penězi nůž do zad. Tan-chiko bylo přesně takové město, ještě než začala válka, a jak jsem slyšel, tak je to teď ještě horší. Mohl bych... Mohl bych vás chrá-nit, Nyneivo."
Elain zvedla obočí. Nemohl přece navrhovat... To prostě ne-mohl.
Nyneiva nedala najevo, že by řekl něco neobyčejného. "Tvoje místo je u Moirain."
"Moirain." Strážci se na kamenné tváři zaperlil pot a on ze sebe s námahou vyrazil: "Můžu... Musím...

Nyneivo, já... já..."
"Ty zůstaneš s Moirain," řekla Nyneiva ostře, "dokud tě ne-zprostí tvého pouta. Uděláš, co říkám."
Opatrně vytáhla z váčku slo-žený papír a vrazila mu ho do ruky. Lan se zamračil, přečetl si, co tam stojí psáno, zamrkal a přečetl si to znovu.
Elain věděla, co tam je.

Cokoliv nositel tohoto listu udělal, je na můj rozkaz a s mým po-věřením. Poslechni a mlč, na můj rozkaz.

Siuan Sanche
strážkyně zámků
plamen Tar Valonu
amyrlinin stolec

Druhý takový měla ve svém váčku Egwain, i když si žádná ne-byla jistá, jestli jim to tam, kam mají namířeno, bude k něčemu dobré.
"Ale tohle ti dovoluje udělat, cokoliv se ti zlíbí," namítal Lan. "Můžeš mluvit amyrlinin jménem. Proč by dávala něco tako-vého přijaté?"
"Neptej se mě na něco, nač nemůžu odpovědět," řekla Nyneiva a pak s náznakem pobavení dodala: "Ale můžeš se počítat mezi šťast-livce, že tě nepožádám, aby sis se mnou zatancoval."
Elain potlačila úsměv. Egwain se zakuckala, jak polykala smích. Tohle přesně Nyneiva řekla, když jim amyrlin ty dopisy dávala. S tímhle bych mohla nechat strážce tancovat. Ani jedna nepochy-bovala, kteréhože strážce má Nyneiva na mysli.
"Že ne? Zbavila ses mě hezky. Moje pouto a moje přísahy. Ten-to dopis." Lanovi se nebezpečně zaleskly oči, čehož si Nyneiva zřejmě nevšimla, když si brala dopis zpátky a vracela si ho do váč-ku u pasu.
"Ty si toho o sobě moc myslíš, al'Lane Mandragorane. My dě-láme, co musíme, stejně jako ty."
"Já že si toho o sobě moc myslím, Nyneivo z al'Mearů? Já že si toho o sobě moc myslím?" Lan se pohnul tak rychle směrem k Nynei-vě, že ho Elain málem zapletla do vláken vzduchu, než se vzpa-matovala.
Jednu chvíli tam Nyneiva stála a měla jen čas vytřeštit na muže řítícího se k ní oči, a vzápětí měla nohy půl sáhu nad ze-mí a byla velice vážně líbána. Zprvu ho kopala do lýtek a bušila do něj pěstmi a zmateně a zuřivě protestovala, ale po chvíli toho ne-chala a držela se strážce kolem ramen a vůbec neprotestovala.
Egwain rozpačitě sklopila zrak, ale Elain je se zájmem sledova-la. Tak takhle vypadala, když Rand...
Ne! Nebudu na něj myslet. Na-padlo ji, jestli bude mít čas napsat mu ještě jeden dopis a vzít zpátky vše, co řekla v tom prvním, dát mu najevo, že s ní si nikdo nebude zahrávat. Ale chtěla to vůbec?
Po chvíli Lan postavil Nyneivu na zem. Ta se trochu zakymáce-la. Uhladila si šaty a rozzuřeně si srovnávala účes. "Nemáš prá-vo..." začala udýchaně, ale musela se odmlčet a polknout. "Nenechám se takhle týrat před očima celýho světa. To teda ne!"
"Celého světa ne," opáčil Lan. "Ale jestli vidí, tak také slyší. Ty sis udělala místo v mém srdci, kde jsem si myslel, že už není mís-to na nic jiného. Nechala jsi vyrůst květiny, kde jsem si pěstoval jen hlínu a kamení. Pamatuj si tohle na té cestě, co na ní tolik tr-váš. Jestli zemřeš, dlouho tě nepřežiju." Věnoval Nyneivě jeden ze svých vzácných úsměvů. Když už mu úsměv nezměkčil tvář, aspoň teď vypadala méně tvrdě. "A také si pamatuj, že mně není tak snadné velet, i s dopisem od amyrlin." Elegantně se poklonil a Elain měla na okamžik dojem, že chce pokleknout a políbit Nyneivin prsten s Velkým hadem. "Jak velíš," řekl tiše, "tak upo-slechnu." Bylo těžké poznat, myslí-li to vážně či nikoliv.
Jakmile se za ním zavřely dveře, Nyneiva klesla na okraj poste-le, jako by se jí nakonec podlomila kolena. Zamyšleně se dívala na dveře a mračila se.
",Budeš-li i toho nejpoddajnějšího psa dráždit až příliš často,'" ocitovala Elain, ",on tě nakonec kousne.' Ne že by byl Lan moc pod-dajný." Od Nyneivy si tím vysloužila dost ostrý pohled a odfrknutí.
"Je nesnesitelný," řekla Egwain. "Občas. Nyneivo, proč jsi to udělala? Už chtěl jít s tebou. Vím, že nic nechceš víc než dostat ho od Moirain. A nesnaž se to popírat."
Nyneiva se nesnažila. Místo toho si začala zase upravovat šaty a uhlazovat přikrývku na posteli. "Takhle

ne," prohlásila nakonec. "Chci, aby byl můj. Celý. Nechci, aby vzpomínal na to, že porušil přísahu Moirain. Nechci, aby tohle stálo mezi náma. Kvůli němu, stej-ně jako kvůli sobě."
"Ale bude to jiné, když ho přiměješ k tomu, že požádá Moirain, aby ho zprostila jeho pouta?" zeptala se Egwain. "Lan je ten druh mu-že, co to bude považovat za totéž. Ty musíš nějak zařídit, aby ho ne-chala jít o své vlastní vůli. A jak tohle dokážeš?"
"To nevím." Nyneiva zase mluvila odhodlaně. "Ale co se musí udělat, nějak půjde. Vždycky se najde způsob. Ale tohle je na jindy. Teď máme práci a my tu sedíme a děláme si hlavu kvůli mu-žům. Jsi si jistá, že máš všechno, co potřebuješ do Pustiny, Egwain?"
"Aviendha všechno připravuje," řekla Egwain. "Pořád je z toho nešťastná, ale říkala, že do Rhuideanu dorazíme tak za měsíc, když ovšem budeme mít štěstí. Tou dobou už budete v Tanchiku."
"Možná i dřív," prohodila Elain, Jestli je pravda, co se vykládá o těch fregatách Mořského národa. Budeš opatrná, viď, Egwain? I když budeš mít s sebou Aviendhu, Pustina není zrovna bezpečné místo."
"Budu. A vy taky. Obě. Tanchiko teď není o moc bezpečnější než Pustina."
Náhle se všechny navzájem objímaly a opakovaly varování, ujišťovaly se, že si pamatují časový plán, jak se budou setkávat v Ka-meni v Tel'aran'rhiodu."
Elain si setřela slzy z tváří. "Ještěže Lan odešel." Pak se roze-chvěle zasmála. "Myslel by si, že se všechny chováme hloupě."
"Ne, to by si nemyslel," řekla Nyneiva a vytáhla si suknici, aby mohla strčit váček do kapsáře. "Je to sice chlap, ale není úplný trou-ba."
Do cesty ke kočáru musí být trocha času, aby si našla papír a brk, rozhodla se Elain. Najde si ho. Nyneiva měla pravdu. Muži po-třebují pevnou ruku. Rand zjistí, že jí se tak snadno nezbaví. A taky zjistí, že pro něj nebude zrovna snadné získat opět její pří-zeň.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Úskoky

Tom, ulevuje ztuhlé pravé noze, se rozmáchle uklonil a mávl přitom kejklířským pláštěm, až se různobarevné záplaty zatřepeta-ly. V očích ho pálilo, ale přinutil se mluvit lehce: "Dobré ráno pře-ji." Na-rovnal se a vznešeně si uhladil dlouhé bílé kníry.
Černozlatě odění sloužící vypadali dost překvapeně. Dva sval-natí mládenci se narovnali od zlatem vykládané, červeně lakované truhlice s rozbitým víkem, kterou právě chtěli zvednout, a tři ženy před nimi přestaly máchat mopy. Chodba byla až na ně prázdná a ja-kýkoliv důvod k přerušení práce byl dobrý, zvláště v tuto ho-dinu. Všichni sloužící vypadali stejně unaveně, jako se Tom cítil, ramena měli svěšená a pod očima tmavé kruhy.
"Dobré ráno i tobě, kejklíři," pozdravila nejstarší žena. Trochu při těle a s nevýrazným obličejem, ale měla velice hezký úsměv i přes-to, jak byla utahaná. "Můžeme ti nějak pomoct?"
Tom vytáhl z rozměrného rukávu kabátce čtyři barevné míčky a začal žonglovat.
"Jen jsem vám chtěl trochu pozvednout náladu. Kejklíř musí dě-lat, co umí." Byl by použil víc než čtyři

míčky, ale byl sám dost una-vený, aby i tyhle čtyři pro něj byly řádným cvičením soustře-děnosti. Jak je to dlouho, co skoro upustil pátý míček? Dvě hodi-ny? Potlačil zívnutí a změnil ho v uklidňující úsměv. "Hrozná noc, a lidé potřebují zvednout náladu."

"Pán Drak nás zachránil," řekla jedna z mladších žen. Byla hez-ká a štíhlá, ale s dravým leskem v tmavých, zastíněných očích, jenž ho varoval, aby se mírnil. Jistě, jestli byla chamtivá i čestná, totiž kdyby zůstala v jeho žoldu, jakmile by ji odměnil, mohla by být užitečná. Vždycky se hodilo mít další pár rukou, který by za-nechal zprávu na papírku, jazyk, který by mu prozradil, co uši za-slechly, a který by také řekl, co by chtěl a kdy by chtěl. Starý šaš-ku! Už máš dost rukou i uší, tak přestaň myslet na pěkné poprsí a dívej se jí do očí! Zajímavé bylo, že mluvila, jako by to, co říká, myslela vážně, a jeden z mládenců souhlasně na její slova přikývl.

"Ano," řekl Tom. "Rád bych věděl, který ze vznešených pánů měl včera dozor v přístavu?" Málem pokazil žonglování, jak se na sebe rozzlobil. Takhle to rovnou vybafnout. Byl příliš unavený. Měl by být v posteli. Měl tam být už před několika hodinami.

"Přístav mají na starosti obránci," sdělila mu nejstarší žena. "To ale samozřejmě víš. Vznešení páni by se tím sami nezabývali."

Tom to věděl až příliš dobře. "Tak takhle je to? No, já ovšem ne-jsem Tairen." Změnil prostý kruh z míčků na dvojitou smyčku. Vy-padalo to mnohem složitější, než to bylo, a dívka s dravýma očima mu zatleskala. Teď, když se do toho dal, mohl klidně pokračovat dál. Pak si ale půjde konečně lehnout. Lehnout? Slunce už poma-lu vycházelo. "Stejně je to hanba, že se nikdo nezeptal, proč jsou ty bárky v přísta-vu. Se zavřenými poklopy, když se v nich schová-vali všichni ti trollo-ci. Netvrdím sice, že někdo věděl, že tam jsou trolloci." Dvojitá smyčka zakolísala a on ji rychle změnil zpátky na kruh. Světlo, byl tolik unavený. "Mysleli byste si, že se někte-rý ze vznešených pánů aspoň zeptá."

Dva mladší muži se na sebe zamyšleně mračili a Tom se v du-chu usmál. Další sémě zasazeno, stejně snadno jako ta ostatní semínka pochybností, byť trochu neobratně. Vypuknou další klepy, ať už oni sami třeba nic nevěděli o tom, kdo měl přístav na staros-ti. A klevety se šíří - a takový drb se nezastaví jenom v samotném městě - takže mezi obyčejné lidi a šlechtice bude vražen další ma-lý klín podezření. A na koho jiného by se obyčejní lidé obrátili než na muže, o němž vědí, že ho šlechtici nenávidějí? Na muže, který zachránil Kámen před zplozenci Stínu. Na Randa al'Thora. Na pá-na Draka.

Nastal čas opustit, co zasil. Jestli se tu kořínky uchytily, nic, co by teď mohl říci, je nedokáže vytrhnout, a on této noci rozesel mnoho takových semínek. Nebylo by ale dobré, kdyby někdo zjistil, že sázel on.

"Bojovali chrabře včera v noci, ti vznešení páni. No, viděl jsem..." Odmlčel se, když se ženy vrhly na vytírání pod-lahy a muži popadli truhlici a spěchali pryč.

"Já bych mohla najít práci i pro kejklíře," promluvila za ním majhere. "Nezaměstnané ruce jsou nezaměstnané ruce."

Tom se půvabně otočil, dávaje si ovšem pozor na nohu, a roz-máchle a hluboko se majhere uklonil. Ona mu sice nesahala ani k ra-meni, ale nejspíš vážila o polovinu víc než on. Obličej měla ja-ko ko-vadlinu - a obvaz kolem spánků to moc nevylepšil - měla druhou bra-du a hluboko zapadlé oči, které se podobaly úlomkům černého pa-zourku. "Dobré ráno přeji, milá paní. Malá upomínka na toto svěží nové ráno."

Zamával a zatřepal rukama a zastrčil jí do šedivých vlasů nad obvazem zlatožlutý květ růžiníku, jen trochu pomačkaný, jak ho měl dlouho v rukávu. Majhere květinu samozřejmě ihned vytáhla a podezí-ravě si ji prohlédla, ale právě tohle Tom chtěl. Zatímco vá-hala, odkul-hal o tři kroky, a když za ním cosi volala, ani nepo-slouchal, ani ne-zpomalil.

Strašná ženská, pomyslel si. Kdybychom na ty trolloky byli vy-pustili ji, ona by je všechny přinutila zametat a utírat.

Zívl si do dlaně, až mu zapraskalo v kloubech. Na tohle už byl příliš starý. Byl unavený a koleno ho hrozně bolelo. Noci beze spánku, bitvy, intriky. Příliš starý. Měl by si tiše žít někde na stat-ku. Se slepi-cemi. Na každém statku byly slepice. A ovce. Nemůže být těžké starat se o ně. Ovčáci se zřejmě pořád jenom povalovali a hráli na fujary. On by samozřejmě hrál na harfu, ne na fujaru. Ne-bo na flétnu, kdyby ne-bylo vhodné počasí pro harfu. A nedaleko by bylo městečko s hostin-cem, kde by mohl dělat dojem na hosty v šenku. Když procházel ko-lem dvou sluhů, mávl pláštěm. Jediný důvod, proč ho v tomhle horku nosil, byl ten, že chtěl, aby v něm lidé poznali kejklíře. Když ho po-tom spatřili, ožívali,

protože sa-mozřejmě očekávali, že by se mohl na chvíli zastavit a něco jim předvést. Bylo to velice příjemné. Ano, sta-tek měl své přednosti. Tiché místo. Nikdo by ho tam neobtěžoval. Jen pokud ale bude po-blíž městečko.
Otevřel dveře do svého pokoje a prudce se zarazil. Moirain se narovnala, jako by měla naprosté právo prohrabávat se mu papíry roz-troušenými po stole, a klidně si upravila suknice, když se usadila na stoličku. Byla to překrásná žena, s půvabem, jaký jen muž může chtít, včetně toho, že se smála jeho žertíkům. Hlupáku! Sta-rý troubo! Je to Aes Sedai, a ty jsi příliš unavený, aby ti to mys-lelo.
"Dobré ráno, Moirain Sedai," řekl a pověsil si plášť na kolíček. Vyhýbal se pohledu na truhličku s dopisy, která byla stále zastrče-ná pod stolem, jak ji nechal. Nemělo smysl upozorňovat ji, jak je důleži-tá. Nejspíš by ani nemělo smysl ji prohlížet, až odejde. Moh-la usměr-něním otevřít zámek a zase ho zavřít, a on neměl šanci po-znat, zda to udělala. A jak byl unavený, ani se nepamatoval, jestli v truhličce ne-chal nějaké inkriminující papíry. Nebo někde jinde. Všechno, co v pokoji viděl, bylo na svém místě. Nemyslel si, že by se byl zachoval tak hloupě, aby něco nechal venku. Dveře do po-kojíků sloužících ne-měly zámky ani petlice. "Nabídl bych ti něco k pití, ale obávám se, že tu mám jenom vodu."
"Nemám žízeň," řekla svým příjemným, melodickým hlasem. Předklonila se a místnost byla natolik malá, že mu mohla položit ruku na pravé koleno. Zamrazilo ho. "Škoda, že když se ti to sta-lo, nebyla po ruce dobrá léčitelka. Teď už je příliš pozdě, je mi to líto."
"Tucet léčitelek by nebyl stačil," sdělil jí Tom. "Tohle udělal půlčlověk."
"Já vím."
A co ještě ví? napadlo ho. Obrátil se, aby si ke stolku přitáhl svou jedinou židli, a musel spolknout nadávku. Měl pocit, jako by za sebou měl dobrý celonoční spánek a bolest z kolena vymizela. Kulhal sice stále, ale kolenní kloub měl mnohem ohebnější. Ta ženská se ani nezeptala, jestli to chci. Ať shořím, po čem jde? Od-mítl nohu ohnout. Když se nezeptala, on nemusel uznat její dar.
"Převelice zajímavý den, ten včerejšek," poznamenala Moirain, když si Tom sedal.
"Mně trolloci a půllidi moc zajímaví nepřipadají," utrousil Tom suše.
"Je jsem také nemyslela. Předtím. Vznešený pán Carleon zahy-nul při nehodě na lovu. Jeho dobrý přítel Tedosian si ho zřejmě spletl s kancem. Nebo možná s jelenem."
"To jsem neslyšel." Mluvil klidně. I kdyby tu zprávičku byla na-šla, nemohla ji vystopovat k němu. Carleon sám by si byl myslel, že je to psáno jeho vlastní rukou. Tom si nemyslel, že to zjistila, ale znovu si připomněl, že je to Aes Sedai. Jako by nějakou přípo-mínku potře-boval, s tím jejím hladkým hezkým obličejem naproti němu, s těma vážnýma tmavýma očima, které ho sledovaly plné jeho vlastních ta-jemství. "Obydlí sloužících je plné klepů, ale já zřídkakdy poslou-chám."
"Opravdu?" prohodila měkce. "Tak to jsi ani neslyšel, že Tedo-sian ochořel ani ne hodinu po návratu do Kamene, hned poté, co mu jeho žena podala číši vína, aby smyl prach z honu. Povídá se, že pla-kal, když zjistil, že o něj chce pečovat sama a krmit ho vlast-níma ru-kama. Bezpochyby to byly slzy radosti z její lásky. Do-slechla jsem se, že přísahala, že ho neopustí, dokud nebude moci zase vstát. Nebo pokud nezemře."
Věděla to. Jak, to netušil, ale věděla to. Proč mu to ale prozra-zovala? "Tragédie," řekl stejně bezvýrazným tónem. "Rand bude nej-spíš potřebovat každého věrného vznešeného pána, kterého na-jde."
"Carleon a Tedosian byli těžko věrní. Zdá se, že dokonce ani k sobě. Vedli tu část vznešených pánů, která chtěla Randa zabít a poku-sit se zapomenout, že kdy žil."
"Nepovídej? Mě takový věci moc nezajímají. Činy mocných nejsou pro obyčejnýho kejklíře."
Téměř se rozesmála, ale promluvila, jako kdyby četla z knihy. "Tomdril Merrilin. Zvaný kdysi Šedá liška těmi, kdož ho znali nebo o něm věděli. Dvorní bard v andorském královském paláci v Caemlynu. Morgasin dočasný milenec poté, co zemřel Taringail. Taringailova smrt byla vlastně pro Morgasu štěstím. Předpoklá-dám, že se nikdy nedozvěděla, že ji chtěl nechat zemřít a sám se stát prvním králem Andoru. Ale my jsme mluvili o Tomu Merrilinovi, muži, jenž, jak se tvrdilo, dokázal hrát hru rodů i ve spánku. Je hanba, když si takový muž říká obyčejný kejklíř. Zároveň je však nesmírně naduté ponechat si stejné jméno."

Tom s námahou zamaskoval své zděšení. Kolik toho věděla? Příliš mnoho, i kdyby věděla jenom tohle. Ale nebyla jediná, kdo něco věděl. "Když už mluvíme o jménech," pravil vyrovnaně, „je úžasné, kolik se toho dá vyvodit ze jména. Moirain Damodredovna. Urozená paní Moirain z rodu Damodredů v Cairhienu. Ta-ringailova nejmladší polosestra. Neteř krále Lamana. A nezapomínejme, že je také Aes Sedai. Aes Sedai, která pomáhala Draku Znovuzrozenému ještě dávno předtím, než mohla vědět, že je ně-čím víc než jen dalším ubožákem, co může usměrňovat. Aes Sedai se spojením vysoko do Bílé věže, řekl bych, jinak by podle mého tolik neriskovala. Někdo ve věžové sně-movně? Víc než jedna, ře-kl bych. Musí to tak být. Zprávy o tom by otřásly světem. Ale proč by mělo dojít k takovým potížím? Možná by bylo nejlepší nechat starého kejklíře v jeho noře v obydlí služebníků. Prostě jenom sta-rého kejklíře, co hraje na harfu a vypráví příběhy. Příběhy, které nikomu neublíží."
Pokud se mu jí podařilo, byť maličko, otřást, nedala to nijak na-jevo. "Nepoužívám své rodové jméno schválně. Rod Damodredů měl zaslouženě nepěknou pověst už dávno předtím, než Laman podťal avendoralderu a ztratil kvůli tomu svůj trůn i život. A od aielské války se to ještě zhoršilo, opět zaslouženě."
Copak tou ženou nic neotřese? "Co ode mě chceš?" zeptal se podrážděně.
Moirain ani nemrkla. "Elain a Nyneiva se dnes nalodí na loď do Tanchika. Tanchiko je nebezpečné město. Tvoje znalosti a schop-nosti by je mohly udržet naživu."
Tak o tohle šlo. Chtěla ho oddělit od Randa, nechat toho chlap-ce bezbranného před svými manipulacemi. "Jak říkáš, Tanchiko je teď nebezpečné, ale to bývalo vždycky. Přeju těm mladým ženám jen dob-ré, ale nehodlám strkat hlavu do toho zmijího hnízda. Na takové věci jsem už moc starý. Uvažoval jsem o tom, že se dám na hospodaření. To je klidný život. Bezpečný."
"Klidný život by tě podle mého názoru zabil." Mluvila značně pobaveně a začala si malýma, štíhlýma rukama urovnávat záhyby na sukních. Tom měl dojem, že zakrývá úsměv. "Tanchiko ale ne. To ti zaručuji, a podle první přísahy víš, že je to pravda."
Tom se zamračil i přes značnou snahu udržet obličej vyrovnaný. Řekla to a ona nemohla lhát, ale jak to mohla vědět? Tom si byl jist, že nedokáže předpovídat. Byl si jist, že ji slyšel odříkat se to-hoto na-dání. Ale řekla to. Světlo tu ženskou spal! "Proč bych měl chodit do Tanchika?" Pro ni žádné tituly používat nemusel.
"Abys chránil Elain. Morgasinu dceru."
"Neviděl jsem Morgasu patnáct let. Když jsem odcházel z Cae-mlynu, Elain byla ještě v plenkách."
Moirain poněkud zaváhala, ale když promluvila, zněl její hlas neochvějně pevně. "A tvůj důvod, proč jsi opustil Andor? Bylo to, myslím, kvůli tvému synovci Owynovi. Jednomu z těch ubožáků, o nichž jsi mluvil, kteří mohou usměrňovat. Červené sestry ho mě-ly přivést do Tar Valonu, jako každého takového muže, ale ony ho místo toho na místě zkrotily a zanechaly ho... milosrdenství sou-sedů."
Tom při vstávání převrhl židli a pak se musel zachytit stolu, jak se mu třásla kolena. Owyn po svém zkrocení nežil dlouho. Tak-zvaní přátelé, kteří nesnesli, aby mezi nimi žil dokonce i muž, jenž už ne-mohl usměrňovat, ho vyhnali z domova. Nic, co Tom udělal, nemohlo Owyna přesvědčit, aby zase začal chtít žít, ani zabránit jeho mladé ženě, aby ho do měsíce nenásledovala do hrobu.
"Proč...?" Chraplavě si odkašlal a snažil se mluvit méně zadrh-nutým hlasem. "Proč mi to vykládáš?"
Moirain se zatvářila soucitně. Mohla to snad být i lítost? To ur-čitě ne. Ne od Aes Sedai. Takže ten soucit musel být taky falešný. "Nebyla bych to udělala, kdybys byl prostě ochoten pomoci Elain a Nyneivě."
"Tak proč, Světlo tě spal! Proč?"
"Jestli půjdeš s Elain a Nyneivou, sdělím ti jména oněch červe-ných sester, až tě příště uvidím, stejně jako jméno té, která jim dá-vala rozkazy. Ony to neudělaly o své vlastní vůli. A já tě uvidím znovu. Tarabon přežiješ."
Tom se roztřeseně nadechl. "K čemu mi budou jejich jména?" zeptal se bezbarvým hlasem. "Jména Aes Sedai, zabalených do vší moci Bílé věže."
"Schopnému a nebezpečnému hráči ve hře rodů by to mohlo být k užitku," opáčila Moirain tiše. "Neměly to udělat. A nemělo by jim to být prominuto."
"Nechej mě, prosím."

"Naučím tě, že ne všechny Aes Sedai jsou jako ty červené, To-me. O tom se musíš přesvědčit."
"Prosím."
Stál a opíral se o stůl, dokud neodešla. Nechtěl, aby ho viděla, jak nepůvabně padá na kolena, nechtěl, aby viděla, jak mu po ošle-haných tvářích stékají slzy. Ó Světlo, Owyne. Všechno to pohřbil, jak nejhlouběji dokázal. Nemohl jsem se tam dostat včas. Měl jsem moc práce. Moc práce s tou zatracenou hrou rodů. Podrážděně si otřel obličej. Moirain mohla tu hru hrát s nejlepšími z nejlepších. Takhle s ním mávat, zatahat za každou strunu, o níž si myslel, že je dokonale schovaná. Owyn. Elain. Morgasina dcera. K Morgase už cítil jen ná-klonnost, možná něco maličko víc, ale bylo těžké odejít od dítěte, kte-ré jste houpali na kolenou. Ta dívka v Tanchiku? To město by ji sežra-lo zaživa, i kdyby tam nebyla válka. Teď to musí být jáma plná vztek-lých vlků. A Moirain mi dá jejich jména. Musel jen zanechat Randa v rukou Aes Sedai. Právě jako zanechal Owyna. Držela ho jako hada rozštípnutým klacíkem, ať se kroutil jak chtěl. Světlo tu ženskou spal!
* * *
Min si zavěsila košík s vyšíváním na předloktí, jednou rukou si zvedla sukně a plavným krokem a s rovnými zády vyšla po snída-ni z jídelny. Dokázala by jít i s pohárem plným vína a nerozlít ani kapku. Částečně to bylo dáno tím, že v šatech - samé světle mod-ré hedvábí s těsným živůtkem a rukávci a širokou sukní, jejíž vy-šívaný lem by se jí vláčel po zemi, kdyby si ji nezvedla - nemohla dělat dlouhé kroky. Částečně také proto, že si byla jistá, že na so-bě cítí Larasiny oči.
Mrknutí přes rameno její podezření potvrdilo. Správkyně ku-chyní, vinný sud na nožičkách, se za ní pochvalně usmívala ze dveří do jídelny. Kdo by si byl pomyslel, že ta žena byla zamlada krásná, nebo že má v srdci místo pro hezké koketky? "Tempera-mentní," tak je nazývala. Koho by napadlo, že se rozhodne vzít "Elmindredu" pod svá ochranná křídla? Rozhodně to nebylo pří-jemné. Laras na Min neustále dohlížela a zřejmě ji byla schopná najít kdekoliv na pozemku Věže. Min se na ni přes rameno usmá-la a uhladila si vlasy, nyní její kudrny připomínaly černou čapku. Světlo spal tu ženskou! Copak nemusí něco vařit, nebo ječet na ně-jakou pomocnici v kuchyni?
Laras jí zamávala a Min jí zamávala v odpověď. Nemohla si do-volit urazit někoho, kdo na ni tak přísně dohlížel, ne když neměla ani pojetí, kolik chyb mohla nadělat. Laras znala každičkou lest "tempe-ramentní" ženy a hodlala Min naučit všechny, které snad mladá žena ještě neznala.
Jedinou opravdovou chybou, přemítala Min, když se usadila na mramorovou lavičku pod vysokou vrbou, bylo to vyšívání. Ne z hle-diska Laras, ale z jejího. Vytáhla z košíku vyšívací rám a lí-tostivě si prohlédla včerejší práci, několik nahnutých žlutých kolotočníků a ně-co, co bylo původně míněno jako světle žluté růžo-vé poupě, i když by to nikdo nepoznal, pokud by mu to neřekla. S povzdechem začala pá-rat stehy. Leana měla asi pravdu. Žena mohla s vyšívacím rámem pro-sedět celé hodiny a sledovat každé-ho a všechno a nikdo to nepovažo-val za divné. Bylo by však po-mohlo, kdyby to Min aspoň trochu umě-la.
Alespoň že ráno bylo nádherné a pobyt venku tudíž příjemný. Zlaté slunce se právě vyhouplo nad obzor a na obloze jako by pár na-dýchaných obláčků bylo rozloženo tak, aby podtrhlo dokona-lost. Leh-ký vánek přinášel vůni růží a rozechvíval vysoké keře še-říků s hrozny růžových a bílých květů. Brzy budou štěrkem vy-sypané pěšinky po-blíž stromoví plné lidí spěchajících za svými pochůzkami, od stájníků po Aes Sedai. Dokonalé ráno a dokonalé místo, z něhož bylo možné pozorovat nepozorována. Možná to bu-de dneska k něčemu dobré.
"Elmindredo?"
Min nadskočila a strčila si do úst popíchaný prst. Otočila se na lavičce připravená vyhubovat Gawynovi, že se k ní tak připlížil, ale slova jí zamrzla v hrdle. S Gawynem byl totiž Galad. Vyšší než Ga-wyn, hubený, ale šlachovitý a silný, s dlouhýma nohama, a po-hyboval se s půvabem tanečníka. Ruce měl také dlouhé - přesto však elegantní a silné. A jeho obličej... Byl to prostě ten nejšvar-nější muž, jakého kdy Min viděla.
"Přestaň si cucat prst," řekl jí Gawyn s úsměvem. "My víme, že jsi hezká malá holčička. Nemusíš nám to dokazovat."
Min zruměněla a spěšně dala ruku dolů. Jen tak tak že se na Gawyna rozzuřeně nezamračila, což by se ale k Elmindredě roz-hodně nehodilo. Amyrlin nemusela Gawynovi vyhrožovat ani mu rozkazo-vat, aby

Minino tajemství zachoval, ale mladý muž využí-val každé vhodné příležitosti, aby si z ní mohl utahovat.
"Není správné se lidem posmívat, Gawyne," řekl Galad. "On tě nechtěl urazit, paní Elmindredo. Omluv mne, ale nesetkali jsme se již dříve? Když ses na Gawyna tak zuřivě zamračila, měl jsem v té chvíli dojem, že tě znám."
Min stydlivě sklopila zrak. "Ó, na setkání s tebou bych já nikdy nezapomněla, můj pane Galade," řekla svým nejlepším hláskem hloupé holky. Úsměvný tón a hněv nad tím uklouznutím způsobi-ly, že se začervenala až ke kořínkům vlasů, což její převlek ještě vylepšilo.
Vůbec se sobě nepodobala a šaty a vlasy byly jen součástí její-ho převleku. Leana ve městě získala krémy a pudry a neuvěřitel-nou sbírku záhadných navoněných věcí a cpala jí to do hlavy tak dlouho, až je Min dokázala použít i ve spánku. Teď měla zdůraz-něné lícní kosti a víc barvy na rtech, než jí přisoudila příroda. Dí-ky tmavým krémem podmalovaným víčkům a jemnému pudru na řasách vypadaly její oči mnohem větší. Vůbec se sobě nepodoba-la. Některé novicky jí s obdivem říkaly, jak je krásná, a dokonce i několik Aes Sedai ji nazvalo "velmi hezkým dítětem". Min to ne-náviděla. Šaty byly docela hezké, to připouštěla, ale ostatek prostě nenáviděla. Nemělo však smysl se maskovat, když by pak převlek nepoužívala.
"Jsem si jist, že by sis to pamatovala," ucedil suše Gawyn. "Ne-chtěl jsem tě vyrušit při vyšívání - to jsou vlaštovky, viď? Žluté vlaš-tovky?" Min vrazila vyšívací rám zpátky do košíku. "Ale já tě chtěl požádat, jestli bys mi něco neřekla k tomuhle." Strčil jí do ru-kou ma-lou, v kůži vázanou knihu, starou a odřenou, a náhle mlu-vil velice vážně. "Řekni mému bratříčkovi, že je to nesmysl. Tebe třeba po-slechne."
Min si knihu prohlédla. - Cesta Světla od Lothaira Mantelara. Otevřela namátkou knihu a začala číst. "A proto se zřekniž veške-rých radostí, neboť dobrota jesti čistě abstraktní, dokonale křišťá-lový ideál, jenž je zahalen přízemními emocemi. Nehýčkej tělo. Tělo je slabé, leč duch silný jest. Tělo není k ničemu, kde je duch silný. Správná myšlenka jesti utopena v pocitech, a správnému či-nu vášně zbraňují. Odeběř všechnu radost od správnosti, a jen správnost zbude." Připadalo jí to jako samé nesmysly.
Min se usmála na Gawyna a povedlo se jí i zahihňání. "Tolik slov. Bojím se, že toho o knihách moc nevím, můj pane Gawyne. Vždycky jsem si chtěla nějakou přečíst - opravdu." Povzdechla si. "Ale mám tak málo času. No, jen si správně upravit vlasy mi za-bere celé hodiny. Myslíš, že je to takhle hezké?"
Rozzuřený a zá-roveň ohro-mený výraz na Gawynově obličeji ji málem rozesmál, rychle to však změnila v zachichotání. Potěšilo ji, že pro změnu měla jednou navrch sama. Bude muset zjistit, jestli by to nemoh-la udělat častěji. V tomto převleku se skrývaly možnosti, o nichž předtím neuvažovala. Pobyt ve Věži byl, jak se ukázalo, jenom sa-má podráždění. Zasloužila si trochu zábavy. "Lothair Mantelar," řekl Gawyn napjatým hlasem, "založil bělokabátníky. Bělokabátníky!"
"Byl to velký muž," prohlásil pevně Galad. "Filozof se vzneše-nými ideály. A nic na tom nemění, jestli děti Světla občas... pře-hánějí."
"Ó ne. - Bělokabátníci," vydechla Min a dodala s lehkým za-chvěním. "Slyšela jsem, že jsou velice drsní. Neumím si předsta-vit bělokabátníka při tanci. Myslíte, že je možné si tady někde za-tančit? Aes Sedai o tancování zřejmě taky nestojí, a já tak ráda tancuju." Zklamání v Gawynových očích ji nesmírně potěšilo.
"To nemyslím," pravil Galad a vzal si knihu zpět. "Aes Sedai mají moc práce s... se svými vlastními záležitostmi. Pokud se do-slechnu o vhodné taneční zábavě ve městě, doprovodím tě, budeš-li si přát. A nemusíš se bát, že by tě ti dva hulváti obtěžovali." Usmál se na ni, aniž si uvědomoval, co to dělá, a Min se náhle opravdu nedostáva-lo vzduchu. Mužům by se nemělo dovolovat takhle se usmívat.
Vlastně jí chvíli trvalo, než si vzpomněla, jaké že to hulváty má Galad na mysli. Ty dva muže, kteří měli údajně požádat Elmindredu o ruku a málem se poprali, protože ona se nemohla rozhod-nout, což ji přinutilo vyhledat útočiště ve Věži, jelikož se nemohla přimět, aby jim oběma přestala dávat naději. Což byl jediný dů-vod, proč byla tady. V těchhle šatech, připomněla si. Kdybych na sobě měla svoje vlastní šaty, určitě by mi to řádně myslelo.
"Všiml jsem si, že s tebou každý den rozmlouvá amyrlin," ozval se náhle Gawyn. "Nezmínila se o naší sestřičce Elain? Nebo o Egwa-in? Neříkala něco o tom, kde jsou?"
Min si přála, aby ho mohla praštit do oka. On samozřejmě nevě-děl, proč předstírá, že je někdo jiný, ale souhlasil, že jí pomůže a bude se k ní chovat jako k Elmindredě, a teď ji spojuje se žena-mi, o nichž příliš mnoho lidí ve Věži vědělo, že jsou přítelkyně Min. "Ó, amyrlin je tak báječná žena," řekla sladce a v

úsměvu ukázala zuby. "Vždycky se ptá, jak mi ubíhá čas, a chválí mi šaty.
Asi doufá, že se brzy rozhodnu mezi Darvanem a Goemalem, ale já jsem pořád celá popletená. Oba jsou tak milí, ale já prostě ne-můžu." Rozevřela oči doufajíc, že tak bude vypadat popletená a bez-mocná.
"Na koho ses to ptal? Na sestru, můj pane Gawyne? Samotnou dědičku Andoru? Nemyslím, že se o ní kdy amyrlin pře-de mnou zmí-nila. A jak se jmenovala ta druhá?" Slyšela, jak Gawyn skřípe zuby.
"Neměli bychom s tím paní Elmindredu obtěžovat," pozname-nal Galad. "To je náš problém, Gawyne. Je na nás, abychom obje-vili lež a tu věc vyřídili."
Min ho skoro neslyšela, protože hleděla na velkého muže, je-muž se dlouhé tmavé vlasy kroutily kolem svěšených ramen. Ten muž se bezcílně loudal po štěrkovém chodníčku mezi stromy za pozorného dohledu jedné přijaté novicky. Už Logaina viděla před-tím, smutného muže, jenž byl kdysi velice energický a jehož vždy doprovázela někte-rá z přijatých. Žena mu měla zabránit v sebe-vraždě stejně jako v útě-ku. Přes svou mohutnou postavu však Logain nevypadal, že by se chtěl pokusit o to druhé. Min však ještě nikdy neviděla planoucí auru kolem jeho hlavy, zářící zlatě a mod-ře, až doteď. Byla tam jen chvi-ličku, ale to stačilo.
Logain se prohlásil za Draka Znovuzrozeného, byl lapen a zkro-cen. Pokud snad někdy mohl získat nějakou slávu jako falešný Drak, ta chvíle již byla pryč. Zbylo mu jen zoufalství ze zkrocení, musel se cítit jako člověk, který přišel o zrak a sluch a chuť, který chce jen ze-mřít a který čeká na smrt, jež se k takovým, jako byl on, dostavovala během několika málo let. Logain se na ni podíval, i když ji nejspíš neviděl. Oči měl plné beznaděje a obrácené do-vnitř. Tak proč kolem něj plála aura, jež křičela o nadcházející slá-vě a moci? To bylo něco, co musela sdělit amyrlin.
"Ubožák," zamumlal Gawyn. "Nemohu ho přestat litovat. Svět-lo, milosrdnější by bylo nechat ho to skončit. Proč ho nutí žít po-řád dál?"
"On si žádnou lítost nezaslouží," pronesl Galad. "Copak jsi za-pomněl, čím byl a co spáchal? Kolik tisíc lidí zemřelo, než byl pola-pen? Kolik měst bylo vypáleno? Jen ať žije jako varování pro ostatní."
Gawyn sice kývl, ale váhavě. "Přesto za ním lidé šli. Některá z těch měst byla vypálena poté, co se přidala k němu."
"Musím už jít," řekla Min a vstala a Galad byl okamžitě samá péče.
"Odpusť nám, paní Elmindredo. Nechtěli jsme tě polekat. Loga-in ti nemůže ublížit. O tom tě ujišťuji."
"Já... Ano, je mi z něj trochu slabo. Omluvte mě. Opravdu si musím jít lehnout."
Gawyn se tvářil velice nedůvěřivě, ale zvedl její košíček dřív, než si ho stačila vzít sama. "Dovol, ať tě aspoň kousek cesty doprovo-dím," řekl a hlas mu přetékal falešnou starostlivostí. "Tento košík pro tebe musí být příliš těžký, když je ti tak mdlo. Nechtěl bych, abys ztra-tila vědomí."
Min se nějak podařilo usadit Galada na mramorovou lavičku a odejít, i když s Gawynem v patách. Sukně jí hrozně překážely. Chtěla si je zvednout až ke kolenům a rozběhnout se, ale Elmindreda by ni-kdy neběžela a nikdy by neukázala tolik ze svých nohou, leda při tan-ci. Laras ji v tomto ohledu velice přísně poučila a ona teď skoro úplně zničila obraz Elmindredy. A Gawyn...!
"Dej mi ten košík, ty zabedněný mamlase," vyštěkla na něj, jakmile byli z Galadova dohledu, a sebrala mu ho dřív, než mohl Ga-wyn něco namítnout. "Co sis myslel, takhle se mě před ním ptát na Elain a Egwain? Elmindreda se s nimi nikdy nesetkala. Elmindredě na nich nezáleží. Elmindreda nechce, aby někdo vyslovil její jméno jed-ním dechem s jejich! Copak to nechápeš?"
"Ne," řekl Gawyn. "Ne, protože jsi mi to nevysvětlila. Ale mr-zí mě to." V jeho hlase se však neozvala dostatečně velká lítost, aby jí to stačilo. "Prostě si jen dělám starosti. Kde jsou? A ty zprá-vy, co při-cházejí proti proudu řeky z Tearu o falešném Drakovi, mi zrovna ne-pomáhají. Ony jsou někde tam dole, Světlo ví kde, a já se pořád sám sebe ptám, co když jsou ve středu podobné hranice, jakou Logain za-žehl v Ghealdanu?"
"A co když to není vůbec falešný Drak?" zeptala se Min velmi opatrně.
"Myslíš, protože se na ulicích vypráví, že dobyl Tearský Ká-men? Klepy vždycky všechno zveličují. Já tomu uvěřím, až to uvi-dím, a na každý pád je toho potřeba víc, aby mě to přesvědčilo. I kdyby Kámen mohl padnout. Světlo, já doopravdy nevěřím, že Elain a Egwain jsou v Tearu, ale že to nevím, mě žere jako kyseli-na. Jestli se jí něco stalo..."
Min nevěděla, kterou z obou dívek tím myslí, a tušila, že on ta-ké ne. Přesto, jak si z ní utahoval, mu její

srdce vyšlo vstříc, ale stejně mu nemohla nic říci. "Musíš jenom dělat, co ti říkám, a -"
"Já vím. Důvěřovat amyrlin. Důvěřovat!" Poté dlouze vydechl. "Víš, že Galad popíjí po tavernách s bělokabátníky? Přes mosty se dostane každý, pokud přichází v míru, dokonce i děti toho zatra-ceného Světla."
"Galad?" vydechla Min nevěřícně. "V tavernách? Pije?"
"Určitě jenom pohárek dva. Víc by si nepovolil ani o vlastním svátku." Gawyn se zamračil, jako by si nebyl jist, zda snad právě Ga-lada nezkritizoval. "Co chci říci, je, že mluví s bělokabátníky. A teď tahle kniha. Podle popisu mu ji dal sám Eamon Valda. ‚V na-ději, že najdeš cestu.' Valda, Min. Muž, který velí bělokabátníkům na druhé straně mostů. To, že nic neví, žere i Galada. Tak poslou-chá bělokabát-níky. Jestli se naší sestře nebo Egwain něco stane..." Potřásl hlavou. "Víš, kde jsou, Min? Řekla bys mi to, kdybys to věděla? Proč se scho-váváš?"
"Protože jsem svou krásou dohnala dva muže k šílenství a ne-můžu se rozhodnout," sdělila mu kysele. Hořce se uchechtl a rychle to zamaskoval úsměvem. "No, tomu aspoň věřím." Zahihňal se a prstem ji pohladil pod bradou. "Jsi velmi hezká dívka, Elmindredo. Hezká chytrá holčička."
Min zaťala pěst a pokusila se ho udeřit do oka, ale on odtančil z jejího dosahu a Min si zakopla o sukně a málem upadla. "Ty zatrace-nej přihlouplej obejdo!" zavrčela dívka.
"Takový půvab v pohybech, Elmindredo," smál se z plna hrdla Gawyn. "Takový sladký hlásek, jako slavík, nebo hrdlička zveče-ra. Který muž by při pohledu na Elmindredu nezůstal stát jako omráče-ný?" Veselost jej však rychle přešla a on se zatvářil vážně. "Jestli něco zjistíš, prosím, pověz mi to. Prosím. Budu prosit i na kolenou, Min."
"Povím ti to," slíbila mu nakonec Min. Jestli budu moci. Jestli to pro ně bude bezpečné. Světlo, jak já tohle místo nenávidím. Proč se prostě nemůžu vrátit k Randovi?
Nechala tam Gawyna stát a na pozemek Věže už vstoupila sa-ma. Dávala přitom pozor na Aes Sedai a přijaté, které by se moh-ly ptát, co dělá mimo přízemí a kam jde. Zpráva o Logainovi byla příliš důležitá, aby počkala, dokud ji amyrlin, jako obvykle, nepotká později odpoledne, zdánlivě náhodou. Aspoň tak si to říka-la. Netrpělivostí málem vyletěla z kůže.
Zahlédla jen pár Aes Sedai, které o kus dál před ní zahnuly za roh a vstoupily do nějaké místnosti, což bylo jen dobře. K amyrlininu stolci nemohl jen tak někdo vtrhnout. Minula i hrstku služeb-ných, které spěchaly po své práci a samozřejmě se jí na nic nepta-ly, dokonce se na ni ani pořádně nepodívaly, jen před ní rychle, téměř bez zastavení, udělaly pukrle.
Když Min otevírala dveře do amyrlininy pracovny, měla připra-vený úsměvný příběh pro případ, že by tu byl kromě Leany ještě ně-kdo, ale předpokoj byl prázdný. Min spěchala k vnitřním dveřím a strčila dovnitř hlavu. Amyrlin a kronikářka seděly u Siuanina stolu, který byl plný malých proužků tenkého papíru. Obě ženy k ní prudce otočily hlavy a jejich pohledy připomínaly čtyři nebo-zezy.
"Co tu děláš?" vyštěkla amyrlin. "Máš být hloupá holka, která tu hledá útočiště, ne přítelkyně z mého dětství. Mezi námi nemá být žád-ná spojitost, jen když se náhodou potkáme. Bude-li to nut-né, přikážu Laras, aby na tebe dávala pozor jako chůva na dítě. Myslím, že se jí to bude moc líbit, ale pochybuji, že tobě také."
Min se při tom pomyšlení otřásla. Náhle jí Logain nepřipadal tak naléhavý. Nebylo příliš pravděpodobné, že by v příštích něko-lika dnech dosáhl větší slávy. On také nebyl tím pravým důvodem, proč sem Min přišla, jen výmluvou, a ona se teď nehodlala vracet. Zavřela za sebou dveře a vykoktala, co viděla a co to znamená. Před Leanou se necítila moc příjemně.
Siuan unaveně zavrtěla hlavou. "Další starosti. Hladomor v Cai-rhienu. Zmizení sestry v Tarabonu. Nájezdy trolloků v Hraničních státech zase zesílily. Ten hlupák, co si říká prorok, vyvolává nepo-koje v Ghealdanu. Zřejmě káže, že Drak se znovu zrodil jako shienarský urozený pán," řekla nevěřícně. "I maličkosti jsou špatné. Válka v Arad Domanu zastavila obchod se Saldeiou a bída způso-buje neklid v Maradonu. Možná díky tomu nakonec přijde Tenobie o trůn. Jediná dobrá zpráva, co jsem slyšela, je, že se Morna z nějakého důvodu stáhla zpět. Dvě míle, snad víc, zeleně za hra-ničními kameny beze stopy zkázy a moru, celou cestu ze Saldeie do Shienaru. Došlo k tomu vůbec poprvé, co lidé pamatují. Ale dobré zprávy nejspíš musejí být vyrovnány špatnými. Když do člunu teče jednou dírou, tak určitě teče i dalšími. Jen doufám, že to je rovnováha. Leano, nech zesílit dohled nad Logainem. Nechá-pu, jak by teď

mohl způsobit nějaké potíže, ale chci to zjistit." Ob-rátila svůj pronikavý pohled zpátky na Min. "Proč ses sem přiříti-la jako splašená sardel? Logain mohl počkat. Ten muž do západu slunce nejspíš těžko najde moc slávy."
Téměř přesná ozvěna vlastních myšlenek Min vyvedla poněkud z rovnováhy. "Já vím," řekla. Leana varovně zvedla obočí a Min spěš-ně dodala: "matko." Kronikářka pochvalně přikývla.
"To mi ale neříká proč, dítě," poznamenala Siuan.
Min se obrnila. "Matko, nic, co jsem od prvního dne viděla, ne-bylo příliš důležité. Určitě jsem nezahlídla nic, co by ukazovalo na černé adžah." Z toho jména ji stále mrazilo. "Řekla jsem ti všech-no, co vím, o té pohromě, co vám Aes Sedai hrozí, a to ostatní ne-ní vůbec k ničemu." Musela se odmlčet a polknout, jak na ni obě ženy upíraly pronikavé pohledy. "Matko, není vůbec žádný důvod, proč bych neměla odejít. Ale je důvod, proč bych měla. Randovi třeba to, co umím, trochu pomůže. Jestli dobyl Kámen... matko, možná mě potřebuje." Aspoň já ho potřebuji, ať shořím jako hlou-pá husa!
Kronikářka se při zaznění Randova jména otevřeně zachvěla. Siuan si na druhou stranu hlasitě odfrkla. "Tvoje vidění jsou veli-ce užitečná. To o Logainovi je důležité. Našla jsi toho podomka, co tu kradl, dřív, než mohlo podezření padnout na někoho jiného. A ta no-vicka s ohnivými vlasy, která si chtěla pořídit dítě...! Sheriam jí to zatrhla - to děvče na muže nepomyslí, dokud nedokončí výcvik - ale to bychom se bez tebe nikdy nedozvěděly včas. Ne, ty nesmíš odejít. Dříve nebo později mi tvoje vidění ukážou mapu k černým adžah, a do té doby si i tak rozhodně zaslouží moji po-zornost."
Min si povzdechla. Nejen proto, že ji tu amyrlin chtěla držet dál. Když tu rusovlasou novicku viděla posledně, ta dívka se kradla na zalesněnou část věžového pozemku se svalnatým strážným. Byli by se vzali, možná ještě před koncem léta. Min to poznala, jakmi-le je uvidě-la, i když Věž nikdy nenechávala novicku odejít, dokud nebyla připra-vená, dokonce i takovou, která ve svém výcviku ne-mohla pokračovat. V budoucnosti tohoto párečku byl statek a tlu-pa dětí, ale nemělo smysl tohle říkat amyrlin.
"Mohla bys aspoň dát vědět Galadovi s Gawynem, že Egwain a jejich sestra jsou v pořádku, matko?"
Prosit ji zlobilo a tón hla-su také. Dítě, kterému odmítli dát kousek koláče, aspoň žebroní o sušenku.
"Aspoň jim řekni něco kromě té směšné povídačky, že pracují za trest na statku."
"Řekla jsem ti, že ti do toho nic není. Ať ti to nemusím opako-vat."
"Oni tomu nevěří o nic víc než já," vyhrkla Min dřív, než ji amyrlinin úsměv utišil. Nebyl to pobavený úsměv.
"Takže ty navrhuješ, abych změnila místo jejich údajného poby-tu? Poté, co jsem dala ve známost, že jsou na statku? Myslíš, že na to jen pár lidí zvedne obočí? Každý kromě těch chlapců to při-jal. A tebe. No, Coulin Gaidin je bude muset jen o něco víc dřít. Bolavé sva-ly a hodně potu odvede myšlení většiny chlapů od ostatních problémů. A žen vlastně taky. Ještě se budeš chvíli vy-ptávat a uvidíme, co s te-bou udělá pár dní při drhnutí hrnců. Ra-ději přijdu na pár dní o tvé služby, než abys strkala nos, kam ne-máš."
"Ty ani nevíš, jestli mají potíže, co? Nebo Moirain." Moirain však na mysli neměla.
"Děvče," začala varovně Leana, ale Min už se nedala zastavit.
"Proč jsme nic neslyšeli? Zprávy se sem donesly už přede dvě-ma dny. Dvěma dny! Proč na žádné z těch zpráv, co dostáváš, ne-ní zpráva od ní? Copak nemá holuby? Myslela jsem, že vy Aes Se-dai máte lidi s holubama všude. Jestli v Tearu nikoho nemáte, tak je to chyba. A muž na koni už by byl dávno do Tar Valonu dora-zil. Proč -?"
Siuan práskla otevřenou dlaní do stolu a Min uťala. "Poslouchášvskutku dobře," prohodila suše. "Dítě, dokud se nedoslechneme něco, co by tomu odporovalo, tak můžeš předpokládat, že je ten mladý muž v pořádku. Modli se, aby byl." - Leana se znovu za-chvěla. "V Maule existuje pořekadlo, dítě," pokračovala amyrlin. ".Nehledej potíže, do-kud si potíže nenajdou tebe.' Tak si to dobře pamatuj, dítě."
Ozvalo se nesmělé zaklepání na dveře.
Amyrlin si vyměnila pohled s kronikářkou. Pak se obě podíva-ly na Min. Její přítomnost znamenala problém. A tady nebylo kde se scho-vat. Dokonce i balkon byl z pokoje celý jasně viditelný.
"Důvod, proč jsi tady," zamumlala Siuan, "co by se hodil k té hloupé holce, kterou bys měla být. Leano, dávej pozor u dveří." S kro-nikářkou už stály. Siuan obcházela stůl, zatímco Leana míři-la ke dve-řím.
"Sedni si na Leanino křeslo, děvče. Pohni sebou, dí-tě. Teď se tvař mrzutě. Ne rozzlobeně, mrzutě!

Musíš našpulit spodní ret a zírat na podlahu. Možná tě přiměju nosit ve vlasech stuhy, velké červené mašle. Tak je to správně. Leano." Amyrlin si dala ruce v bok a zvýšila hlas. "A jestli sem ještě jednou vpadneš bez ohlášení, dítě, tak..."
Leana otevřela dveře a za nimi se objevila tmavá novicka, která sebou při pokračující Siuanině tirádě trhla a pak udělala hluboké pukr-le. "Zprávy pro amyrlin, Aes Sedai," vykvikla dívka. "Do holubníku dorazili dva holubi." Byla jednou z těch, které Min řekly, že je krásná, a teď se s rozšířenýma očima snažila dohlédnout za kronikářku.
"S tím si nedělej starosti, dítě," řekla rázně Leana a přebrala od novicky maličká kostěná pouzdérka. "Tak zpátky do holubníku." Než se novicka zvedla, Leana jí zavřela dveře před nosem a pak se o ně s povzdechem opřela. "Nadskočím při každém nečekaném zvuku od té doby, cos mi řekla..." Narovnala se a vrátila se ke sto-lu. "Dvě další zprávy, matko. Mám...?"
"Ano, ovšem. Otevři je," pravila amyrlin. "Morgasa se nakonec bezpochyby rozhodla vpadnout do Cairhienu. Nebo Hraniční stá-ty dobyli trolloci. Bude to stejně souviset se vším ostatním." Min zůstala sedět. Siuan o některých těch hrozbách mluvila až příliš věcně.
Leana prohlédla červený vosk na konci jednoho z pouzdérek, nebylo větší než jeden článek jejího prstu, a pak, když se ujistila, že s ním nikdo nic neprováděl, ho palcem rozlomila. Papírek sto-čený uvnitř vytáhla slonovinovou pinzetkou. "Skoro tak zlé jako trolloci, matko," řekla hned, jak začala číst. "Mazrim Taim unikl."
"Světlo!" vyštěkla Siuan. "Jak?"
"Tady stojí jen to, že ho v noci tajně unesli, matko. Dvě sestry jsou mrtvé."
"Světlo ozařuj jejich duše. Ale teď nemáme čas želet jejich smr-ti, když takoví, jako Taim, jsou naživu a nezkrocení. Kde, Leano?"
"V Denhuiru, matko. To je ves východně od Černých hor na Maradonské silnici nad prameny Antaea a Luany."
"To museli být jeho stoupenci. Hlupáci. Proč neuznají, že jsou poraženi? Vyber dvanáct spolehlivých sester, Leano..." Amyrlin se zamračila. "Spolehlivých," zamumlala. "Kdybych tak jen věděla, kdo je spolehlivější než piraňa, neměla bych ty problémy, co mám teď. Udělej, co půjde, Leano. Dvanáct sester. A pět set strážných. Ne, celý tisíc."
"Matko," začala ustaraně kronikářka. "Bělokabátníci -"
"- by se nepokusili překročit mosty, i kdybych je nechala úplně bez dozoru. Báli by se pasti. Nedá se říci, co se to tam na severu děje, Leano. Chci, aby ti, co pošleme, byli připraveni na cokoliv. A Leano... Mazrima Taima je nutné zkrotit okamžitě, jak ho zase chytí."
Leana šokované rozevřela oči. "Ale co zákon?"
"Já znám zákony stejně dobře jako ty, ale nechci riskovat, že se zase osvobodí nezkrocený. Nebudu riskovat dalšího Guaira Amalasa-na, ne při všem tom ostatním."
"Ano, matko," řekla slabým hlasem Leana.
Amyrlin vzala druhý kostěný váleček a s ostrým křupnutím ho rozlomila vedví, aby se dostala ke zprávě. "Konečně dobré zprá-vy," vydechla a usmála se. "Dobré zprávy. ‚Prak byl použit. Ovčák má meč.'"
"Rand?" zeptala se Min a Siuan kývla.
"Ovšem, dítě. Kámen padl. Rand al'Thor, ten ovčák, má Callan-dor. Teď mohu něco podniknout. Leano, chci, aby se dnes od-poledne sešla věžová sněmovna. Ne, už dopoledne."
"Tomu nerozumím," ozvala se Min. "Vědělas, že ty řeči se týka-jí Randa. Proč teda svoláváš věžovou sněmovnu až teď? Co mů-žeš udělat teď, cos nemohla předtím."
Siuan se zasmála jako malá holčička. "Teď konečně mohu všem otevřeně říci, že jsem dostala zprávu od Aes Sedai, že Tearský Ká-men padl a muž tasil Callandor. Proroctví bylo naplněno. Aspoň tohle pro mé účely stačí. Drak se znovu zrodil. Budou nervózní, budou se hádat, ale nikdo se mi nemůže postavit, když oznámím, že Věž toho muže musí vést. Konečně se k němu mohu přihlásit otevřeně. Tedy částečně otevřeně."
"A děláme tu správnou věc, matko?" promluvila náhle Leana. "Já vím... Jestli má Callandor, musí být Drakem Znovuzrozeným, ale může usměrňovat, matko. Muž, který může usměrňovat. Viděla jsem ho jenom jednou, ale i tenkrát na něm bylo něco zvláštní-ho. Něco víc, než jen že je ta'veren. Matko, když

na to přijde, opravdu se tolik liší od Taima?"
"Rozdíl je v tom, že on je Drakem Znovuzrozeným, dcero," pro-hlásila tiše amyrlin. "Taim je vlk, možná vzteklý. Rand al'Thor je vl-kodav, kterého použijeme k porážce Stínu. Nech si to jméno pro sebe, Leano. Neměly bychom toho vyzradit příliš a příliš brzy."
"Jak říkáš, matko," pravila kronikářka, ale stále nevypadala ni-jak klidně.
"Tak si pospěš. Chci, aby se sněmovna sešla do hodiny." Siuan se zamyšleně dívala za odcházející vysokou ženou. "Odpor by mohl být větší, než bych chtěla," pronesla, když se dveře s cvak-nutím zavře-ly.
Min se na ni pronikavě zadívala. "Nemyslíš snad..."
"Ó, nic vážného, dítě. Pokud se nedozvědí, jak dlouho jsem s tím al'Thorovic chlapcem zapletená." Znovu se podívala na kou-sek papíru a pak ho pustila na stůl. "Přála bych si, aby mi Moirain napsala víc."
"Proč toho nenapsala víc? A proč jsme od ní zatím nic neslyše-ly?"
"Další otázky. Na to se musíš zeptat Moirain. Ona vždycky všechno dělala po svém."
* * *
Sahra Covenryová nepříliš soustředěně pracovala s motykou a mračila se přitom na maličké výhonky pýru a kohoutku, které se tlači-ly mezi řádky kapusty a řepy. Ne že by paní Elwardová byla tvrdá - nebyla o nic přísnější než Sahřina matka a rozhodně méně přísná než Sheriam - ale Sahra nešla do Bílé věže, aby skončila na statku u oko-pávání zeleniny, když slunce sotva vyšlo. Bílý oděv novicky měla schovaný a na sobě měla hnědé vlněné šaty, které by byla docela dobře mohla ušít její matka, a sukni měla přivázanou nad kotníky, aby si je neumazala od hlíny. Všechno to bylo tak ne-spravedlivé. Nic pře-ce neudělala.
Zavrtěla prsty u nohou v čerstvě rozhrabané hlíně, zamračila se na umíněný kohoutek a usměrnila trochu síly. Chtěla plevel vypá-lit ze země. Kolem olistěného výhonku se zajiskřilo a rostlinka zvadla. Sa-hra ji rychle vytáhla ze země a zapomněla na ni. Kdyby byla ve světě nějaká spravedlnost, urozený pán Galad by sem na statek zabloudil při lovu.
Sahra se opřela o motyku a oddala se snění o tom, jak Galadovi léčí zranění, jež utržil při pádu z koně - nebyla to samozřejmě je-ho vina, byl přece skvělý jezdec - a jak ji on zvedá před sebe do sedla a slibuje, že se stane jejím strážcem - ona bude samozřejmě zelená adžah - a...
"Sahra Covenryová?"
Sahra při tom ostrém hlasu nadskočila, ale nebyla to paní El-wardová. Sahra předvedla nejlepší pukrle, na jaké se zmohla. "Zdra-vím tě, Aes Sedai. Přišla jsi mě odvést zpátky do Věže?"
Aes Sedai přistoupila blíž a nestarala se, že se jí suknice vláčejí v hlíně záhonu s kapustou. Přes letní žár měla na sobě plášť a ka-puci staženou tak, aby jí stínila celý obličej. "Než jsi odešla z Vě-že, přived-la jsi k amyrlin jednu ženu. Ženu, která si říkala Elmindreda."
"Ano, Aes Sedai," přiznala Sahra a v hlase se jí ozval náznak otázky. Nelíbilo se jí, jak to Aes Sedai řekla, jako by Sahra měla Věž opustit nadobro.
"Pověz mi všechno, cos viděla a slyšela, děvče, od chvíle, kdy ses té ženy ujala. Všechno."
"Ale já nic neslyšela, Aes Sedai. Kronikářka mě poslala pryč hned, jak -" Projela jí bolest, přitiskla jí nohy k zemi a ohnula zá-da. Křeč trvala jen chviličku, ale jí připadala věčná. Snažila se na-dechnout a uvědomila si, že se tiskne tváří k zemi a stále se třesou-cí prsty má zaryté do hlíny. Nevzpomínala si, jak upadla. Viděla, jak u ka-menné budovy statku leží koš na prádlo paní Elwardové a mokrá prostěradla jsou rozházená všude kolem. Omámeně si po-myslela, že je to divné. Moria Elwardová by své prádlo takhle ni-kdy nenechala.
"Všechno, dítě," zopakovala Aes Sedai chladně. Stála teď nad Sahrou a nijak nedávala najevo, že by jí snad chtěla pomoci. Ublí-žila jí, a tak to přece být nemělo. "O každé osobě, s níž tahle Elmindreda mluvila, každičké slovo, co řekla, o každé změně výra-zu."
"Mluvila s urozeným pánem Gawynem, Aes Sedai," vzlykla Sa-hra do země. "To je všechno, co vím, Aes Sedai. Všechno." A naplno se rozplakala, protože si byla jistá, že to nestačí, aby to tu ženu uspo-kojilo. Měla pravdu. Ještě dlouho křičela, a když Aes Sedai odcházela, neozýval se na celém statku kromě kvokání sle-pic jediný zvuk, do-konce ani dýchání.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Na Cesty

Perrin si zapnul kabátec, zarazil se a zadíval se na sekera stále ještě zaseknutou do zdi, jak ji tam nechal od té chvíle, co ji vyrval ze dveří. Nelíbila se mu představa, že zase bude muset nosit zbraň, nicméně sundal z háčku opasek a připjal si jej kolem pasu. Kladi-vo přivázal k již zabaleným sedlovým brašnám. Nyní si přehodil sedlové brašny a pokrývky přes rameno a z rohu zvedl toulec plný šípů i od-strojený dlouhý luk.
Vycházející slunce vrhalo do úzkých oken teplo a světlo. Zvále-ná postel byla jediným důkazem, že tu kdy kdo přebýval. Z míst-nosti se jeho přítomnost již zcela vytratila. Dokonce byla cítit jen prázdno-tou, přestože v pokrývkách jeho pach ještě zůstal. Nikde nezůstával dost dlouho, aby mu ten pocit bránil v rychlém odcho-du. No, teď jdu domů.
Obrátil se zády k již neobydlenému pokoji a vyšel ven.
Gaul se ladně zvedl z místa, kde dřepěl u zdi pod nástěnným ko-bercem, na němž byli vyobrazeni muži na koních lovící lvy. Měl všechny své zbraně a dvě kožené čutory na vodu, stočené pokrýv-ky a malý kotlík na vaření přivázaný na zádech spolu s lukem v pouzdře z tlačené kůže. Byl sám.
"A ostatní?" zeptal se Perrin a Gaul zavrtěl hlavou.
"Jsou příliš dlouho mimo Trojí zemi. Varoval jsem tě před tím, Perrine. Tyhle vaše kraje jsou příliš vlhké. Vzduch je tu, jako bys dý-chal vodu. A je tu moc lidí a jsou natěsnaní. Už viděli víc div-ných míst, než kdy chtěli."
"Chápu," řekl Perrin, i když pochopil jen, že nakonec se žádná záchrana konat nebude, nebude ho provázet oddíl Aielů, aby vy-hnali bělokabátníky z Dvouříčí. Ale jeho zklamání se navenek ni-jak nepro-jevilo. Bylo to drsné, když už si myslel, že unikl svému osudu, ale nemohl ani tvrdit, že by se byl na

tuto možnost nepři-pravil. Nemá smysl brečet nad prasklým železem, prostě ho pak skujete dohromady.
"Měl jsi nějaké potíže s tím, oč jsem tě žádal?"
"Žádné. Řekl jsem jednomu Tairenovi, aby odnesl všechno, cos chtěl, ke stájím u brány Pod Dračí stěnou a nikomu o tom neříkal. Prostě tam uvidí někoho dalšího, ale nenapadne je, že je to pro mě, a budou o tom mlčet. Brána Pod Dračí stěnou. Myslel by sis, že Páteř světa je hned za obzorem, místo sto leguí nebo dál." Aiel za-váhal. "Ta dívka a ogier se svými přípravami žádné tajnosti nedě-lají, Perrine. Snažila se najít kejklíře a každému na potkání vyklá-dala, že chce putovat po Cestách."
Perrin se poškrábal na bradě a prudce vydechl, skoro zavrčel. "Jestli mě prozradí Moirain, přísahám, že si týden nesedne."
"S těmi noži to ale umí moc dobře," podotkl neutrálním tónem Gaul.
"Ne dost dobře. Ne, jestli mě prozradí." Perrin zaváhal. Bez od-dílu Aielů šibenice stále čekala. "Gaule, jestli se mi něco stane, jestli ti to přikážu, tak Faile odvedeš. Možná nebude chtít jít, ale stejně ji od-veď. Dohlídni, ať se v pořádku dostane z Dvouříčí. Slí-bíš mi to?"
"Udělám, co půjde, Perrine. Pro ten krevní dluh, co u mě máš, to udělám." Gaul sice mluvil pochybovačně, ale Perrin si nemys-lel, že by ho Faileiny nože dokázaly zastavit.
Pokud to šlo, drželi se průchodů a úzkých schodišť, která byla určena pro nepozorovaný pohyb sloužících. Perrinovi přišlo divné, že Tairenové nedali sluhům i jejich vlastní chodby. Přesto i v širo-kých chodbách s pozlacenými lampami a zdobnými nástěnnými koberci potkali jen málo lidí a žádné urozené pány.
Perrin se o jejich nepřítomnosti zmínil a Gaul pravil: "Rand al'Thor si všechny povolal do Srdce Kamene."
Perrin jen zabručel, ale doufal, že Moirain patří mezi ony povo-lané. Napadlo ho, zda to je Randův způsob, jak mu usnadnit útěk. Ať už k tomu však měl Rand jakýkoliv důvod, Perrin byl rád a hodlal toho využít.
Sešli posledním stísněným schodištěm do přízemí Kamene, kde ohromné chodby, vedoucí k vnějším branám, byly široké jako sil-nice. Tady žádné koberce nevisely. Litinové lampy v železných dr-žácích vysoko na stěnách osvětlovaly chodby bez oken a podlahu dlážděnou širokými drsnými kameny, které musely vydržet i dupot koňských podkov. Perrin zrychlil do klusu. Stáje byly kousek vep-ředu za vel-kým tunelem a samotná brána Pod Dračí stěnou za ní byla otevřená a hlídala ji jen hrstka obránců. Moirain je teď již ne-mohla zadržet, jedi-ně by při ní stálo samotného Temného štěstí.
Dveře stáje byly otevřené a napříč měly dobrých osm sáhů. Perrin vstoupil a ztuhl.
Ve vzduchu se vznášel těžký pach slámy a sena podbarvený zr-ním a ovsem, kůží z postrojů a koňským hnojem. Stání, plná skvě-lých tairenských koní, jichž si cenili po celém světě, se táhla podél stěn a další byla zbudována i uprostřed rozlehlého prostranství. Pracovaly tu celé tucty stájníků, hřebelcovaly a víchovaly, kydaly hnůj a opravova-ly postroje. Aniž ustali v práci, všichni se tu a tam po očku dívali k místu, kde stáli Faile a ogier ve vysokých botách a připraveni na cestu. A vedle nich Bain a Chiad, vystrojené jako Gaul, se zbraněmi, po-krývkami, čutorami a kotlíky.
"Tak proto jsi říkal jen, že to zkusíš?" zeptal se Perrin tiše.
Gaul pokrčil rameny. "Udělám, co budu moci, ale ony se posta-ví za ni. Chiad je Goshienka."
"Copak její kmen znamená nějaký rozdíl?"
"Naše kmeny spolu vedou krevní mstu, Perrine, a já nejsem je-jí sestra oštěpu. Ale možná ji zadrží vodní přísahy. Nebudu s ní tančit s oštěpy, leda by si o to řekla."
Perrin potřásl hlavou. Zvláštní lidé. Co to byly vodní přísahy? Řekl však jenom: "Proč jsou s ní?"
"Bain tvrdí, že chtějí vidět víc z vašich krajů, ale já myslím, že je ta hádka mezi tebou a Faile zaujala. Mají ji rády, a když se doslech-ly o této cestě, rozhodly se jít s ní místo s tebou."
"No, hlavně aby na ni dávaly pozor." Perrina překvapilo, když Gaul zvrátil hlavu dozadu a rozřehtal se. Znovu se ustaraně po-škrábal na bradě.
Přišel k nim Loial a dlouhá obočí mu visela dolů, jak byl celý nesvůj. Kapsy kabátce měl nadité, jak u něj na cestách bylo obvyk-lé, knihami. Aspoň že už tolik nekulhal. "Faile začíná být netrpělivá, Perrine. Myslím, že by mohla trvat na tom, že odejdeme hned teď. Prosím, pospěšte si. Beze mě byste ani nemuseli najít bránu. Což bys-te rozhodně neměli sami zkoušet. Vy lidé mě pořád nutíte skákat sem a

tam, až skoro ztrácím hlavu. Prosím, pospěšte si."
"Já ho neopustím," zavolala Faile. "Ani jestli je pořád příliš umanutý a hloupý, aby požádal o prostou laskavost. V tom přípa-dě za mnou pořád může jít jako ztracený štěně. Slibuju, že ho poškrábu za ušima a dám na něj pozor." Aielanky se až kymácely, jak se smály.
Gaul náhle prudce vyskočil a vykopl nohou víc než sáh nad po-dlahou, přičemž zavířil jedním ze svých oštěpů. "My za vámi pů-jdeme jako rysové na lovu," křikl, Jako lovící vlci." Lehce, zve-sela se zasmál. Loial na něj ohromeně zíral.
Naproti tomu Bain si líně uhladila krátké, ohnivě rudé vlasy. "V držbě mám na lůžku krásnou vlčí kožešinu," sdělila Chiad znu-děným hlasem. "Vlky je tak snadné chytit."
Perrin začal vrčet, což k němu přitáhlo pozornost obou žen. Ba-in se na chviličku tvářila, že chce něco říci, ale pak se při pohledu na jeho žluté oči zamračila a neřekla nic. Sice se nebála, ale náhle byla velice ostražitá.
"Tohle štěně ještě není moc vychovaný," prozradila Aielankám Faile.
Perrin se na ni ani nepodíval. Místo toho zašel do stání, kde byl uvázán jeho šedý hřebec, vysoký jako tairenská zvířata, ale širší v ple-cích a s mohutnější zádí. Pokynem ruky zahnal stájníka, Ta-nečníka nauzdil a sám ho vyvedl ven. Stájníci koně sice provádě-li, ale byl tak dlouho ustájen, až se roztančil drobnými krůčky, skr-ze něž ho Perrin pojmenoval. Perrin ho uklidnil se sebejistotou člověka, jenž okoval velký počet koní. Položit mu na záda sedlo s vysokými rozsochami a přivázat za ně sedlové brašny a pokrýv-ky pak nebyl žádný problém.
Gaul to sledoval a tvářil se neurčitě. On by na koně nesedl, po-kud by nemusel, a i pak ani o krok déle, než by bylo naprosto ne-zbytně nutné. Žádný z Aielů by na koni nejel. Perrin nechápal proč. Asi byli tolik pyšní na to, že dokázali uběhnout velké vzdá-lenosti. Aielové se sice snažili, aby to vypadalo na něco víc, Per-rin však tušil, že by to žádný z nich pořádně vysvětlit ani nedoká-zal.
Bylo třeba připravit i nákladního koně, ale to bylo provedeno rychle, protože vše, co Gaul poručil, čekalo v úhledné hromádce. Jídlo a vaky na vodu. Oves a zrní pro koně. Nic z toho na Cestách nebylo. A pár dalších věcí, jako řemeny na spoutání koní, nějaké koňské léky, čistě pro případ, náhradní krabička s troudem a po-dobně.
Většinu prostoru v proutěných koších zabíraly kožené čutory podobné těm, co používali Aielové, jen větší a plné oleje do lamp. Jakmile byly lucerny na dlouhých tyčích přivázány nahoru, bylo vše připraveno na cestu.
Perrin zastrčil odstrojený luk pod sedlovou podpínku a vyhoupl se do Tanečníkova sedla s otěžemi nákladního koně v ruce. A pak musel čekat. Úplně to v něm vřelo.
Loial už seděl na koni, na mohutném zvířeti s dlouhými rousy, vyšším než všichni ostatní koně ve stáji nejméně o dlaň, a přesto vzhledem k ogierovi, jemuž nohy visely skoro až na zem, nebyl větší než horský koník. Bývaly doby, kdy se ogier zdráhal sednout na koně skoro stejně jako Aielové, ale Loial teď byl na koni jako doma. To Faile všechno trvalo dlouho. Prohlížela si svého koně, jako by tu lesklou černou kobylku ještě nikdy neviděla, i když Perrin věděl, že se na ní projela dřív, než si ji koupila, což bylo nedlouho po jejich pří-chodu do Kamene. Kobylka, jmenovala se Vlaštovka, byla skvělé zví-ře z tairenského chovu, s útlými spěnkami a labutí šíjí. Při chůzi přímo tančila, což slibovalo rychlost i vytrvalost, i když na Perrinův vkus byla příliš lehce okovaná. Tyhle podkovy dlouho nevydrží.
Byl to další způsob, jak ho vykázat na místo, i když Perrin netu-šil, kam podle ní patří. Když Faile, v úzkých rozstřižených suknicích, konečně nasedla, navedla Vlaštovku k Perrinovi. Jezdila dobře, žena i kůň se pohybovali jako jedno tělo. "Proč mě ne-můžeš poprosit, Perri-ne?" zeptala se tiše. "Snažil ses mi zabránit, abych se dostala, kam patřím, tak bys teď mohl poprosit. Copak může být taková prostá věc tak těžká?"
Kámen se rozezvučel jako obludný zvon. Podlaha stáje se zavl-nila a strop se zachvěl, jako by měl každou chvíli spadnout. Ta-nečník se s řičením vzepjal a pohodil hlavou. Perrin měl co dělat, aby se udr-žel v sedle. Stájníci se zvedali ze země, kam popadali, a zoufale se hnali ke vzpínajícím se a řičícím koním, kteří se snažili dostat ze svých stání. Loial se držel svého mohutného koně ko-lem krku, ale Faile na tančící a divoce vyhazující Vlaštovce sedě-la jistě.
Rand. Perrin věděl, že to byl on. Cítil, jak se ta'veren přitahují, jako na sebe působí dva vodní víry v

řece. Vykašlal snášející se prach a potřásl hlavou, jak nejvíc mohl. Přinutil se nesesednout a nerozběh-nout se zpátky do Kamene. "Jedeme!" křikl do záchvě-vů otřásajících pevností. "Jedeme hned, Loiale! Hned!"
Faile zřejmě také neviděla další důvody ke zdržování. Pobídla klisnu ze stáje hned vedle Loialova vyššího koně, oba jejich ná-kladní koně táhla za sebou a cválali dřív, než dorazili k bráně Pod Dračí stě-nou. Obránci se na ně jen podívali a rozprchli se, někteří dokonce stále po čtyřech. Bylo jejich povinností zabránit lidem do Kamene vstoupit, a ohledně těchto neměli žádné rozkazy. Ne že by dokázali jasně mys-let a udělat to, pokud by nějaké rozkazy měli, ne když záchvěvy právě přestaly a nad nimi sténal Kámen.
Perrin byl těsně za nimi se svým nákladním zvířetem a přál si, aby ogierův kůň dokázal běžet rychleji, přál si, aby dokázal Loialovo těžkopádné zvíře nechat za sebou a předběhnout ten podtlak, který se ho snažil vtáhnout zpátky, aby mohl předběhnout tu sílu, která přita-hovala jednoho ta'veren k druhému. Cválali spolu uli-cemi Tearu smě-rem k vycházejícímu slunci a kárám a vozíkům se vyhýbali, aniž by zpomalili. Muži v upjatých kabátcích a ženy ve vrstvených zástěrách, stále ještě otřesení tím pozdvižením, na ně otupěle zírali a občas jim jen tak tak stačili uskočit z cesty.
U hradeb vnitřního města ustoupilo dláždění blátu, boty a kabát-ce bosým nohám a holým hrudím a baňatým spodkům přidr-žovaným širokými šerpami. Lidé se jim tu však vyhýbali stejně ochotně, protože Perrin odmítal zpomalit Tanečníkův běh, dokud neprocválali branou ve vnější městské hradbě a kolem prostých kamenných domů a krám-ků, které se tlačily vně městského okrsku, do volné krajiny, kde jen tu a tam stály statky a rostlo houští a kde se konečně dostali z dosahu přitažlivé síly ta'veren. Teprve tehdy, dýchaje téměř stejně namáhavě jako jeho zpěněný kůň, přitáhl Per-rin Tanečníkovi otěže a nechal ho jít krokem.
Loial měl uši ztuhlé šokem. Faile si olizovala rty a s bílou tváří zírala z ogiera na Perrina a zpátky. "Co se to vlastně stalo? To byl... on?"
"Já nevím," zalhal Perrin. Musím odejít, Rande. Ty to víš. Díval ses mi do obličeje, když jsem ti to říkal, a řekl jsi mi, že musím udě-lat, co považuji za správně!
"Kde je Bain a Chiad?" ozvala se Faile. "Teď jim bude trvat aspoň hodinu, než nás dostihnou. Chtěla bych, aby byly ochotné jez-dit. Nabídla jsem jim, že jim koupím koně, a ony se tvářily uraže-ně. No, stejně si teď koně potřebují trochu odpočinout, tak je aspoň ne-cháme vychladnout."
Perrin spolkl poznámku, že toho o Aielech ani zdaleka neví to-lik, kolik si myslí, že ví. Viděl za nimi městské hradby a Kámen zve-dající se nad nimi jako hora. - Dokonce rozeznal hadovitou postavu na praporci povlávajícím nad pevností a vyděšené ptáky kroužící kolem. To ani jeden z ostatních vidět nemohl. A také pro něj nebylo těžké rozpoznat tři lidi běžící směrem k nim dlouhými, vzdálenost polykají-cími kroky, jejichž nedbalý, plavný pohyb usvědčovala ze lži rychlost, s níž se hnali. Perrin si nemyslel, že by kdy dokázal běžet tak rychle, rozhodně ne dlouho, ale Aielové mu-seli tohle tempo udržovat už od Kamene, když byli takhle blízko.
"Nebudeme muset čekat dlouho," poznamenal.
Faile se zamračila s pohledem upřeným směrem k městu. "To jsou oni? Jsi si jistý?" Na chvíli se její zamračený pohled přesunul na něho a vyzýval ho, jen ať se opováží odpovědět. To, že se ze-ptala, bylo, jako by připustila, že patří k její skupině. "On se svým zrakem hrozně vychloubá," obrátila se Faile hned nato k Loialovi, "ale paměť nemá moc dobrou. Občas mám dojem, že by si zapo-mněl i zapálit na noc svíčku, kdybych mu to nepřipomněla. Nej-spíš vidí nějakou ubo-hou rodinu, jak prchá před tím, co považují za zemětřesení, co říkáš?"
Loial si neklidně poposedl, ztěžka si povzdechl a zamumlal co-si o lidech, o čemž však Perrin pochyboval, že to byla poklona. Faile si toho samozřejmě nevšimla.
O několik minut později se Faile na Perrina zlobně podívala, protože Aielové už doběhli tak blízko, že je rozeznala i sama, ale ne-řekla nic. V této náladě nehodlala připustit, že měl vůbec v ně-čem pravdu, i kdyby řekl, že obloha je modrá. Aielové ani moc nefuněli, když zpomalili a zastavili se u koní.
"Špatné je, že jsme běželi jenom takový kousek." Bain s Chiad se na sebe usmály a zlomyslně se ušklíbly na Gaula.
"Jinak bychom tohohle Kamenného psa uštvaly k smrti," doda-la Chiad, jako by dokončovala větu druhé

ženy. "Proto taky Ka-menní psi přísahají, že neustoupí. Mají kamenné kosti a kamenné hlavy, a tak se jim těžko běhá."
Gaul se nijak neurazil, i když si Perrin všiml, že stojí tak, aby na Chiad dobře viděl. "Víš, proč Děvy tak často používají jako zvě-dy, Perrine? Protože tak daleko doběhnou. A to pochází z toho, že se bojí, aby si je snad nějaký muž nechtěl vzít za ženu. Děva uběh-ne i sto mil, aby se tomu vyhnula."
"To je od nich moudrý," ucedila kousavě Faile. "Potřebujete si odpočinout?" zeptala se Aielanek a zatvářila se překvapeně, když od-mítly. Stejně se však obrátila k Loialovi. "Jsi připravený jet dál? Dob-rá. Najdi mi tu bránu, Loiale. Už jsme tu dost dlouho. Když u sebe necháš zaběhlý štěně moc dlouho, začne si myslet, že se o něj posta-ráš, a to nejde."
"Faile," namítl Loial, "nezacházíš už moc daleko?"
"Zajdu tak daleko, jak budu muset, Loiale. Co ta brána?"
Loial sklopil uši, ztěžka vydechl a znovu obrátil koně k výcho-du. Perrin ho nechal s Faile popojet o pár kroků, než je s Gaulem ná-sledovali. Musel hrát podle jejích pravidel, ale bude hrát aspoň tak dobře jako ona.
Statků, stísněných malých domků z drsného kamene, které by Perrin nepoužil ani jako stáj, tu bylo stále méně, i houštiny cestou na východ řídly a kolem se rozkládala jen zvlněná travnatá pláň, kterou občas narušil nižší kopec. Tráva rostla, kam oko dohlédlo, a jen tu a tam na kopci se objevil keř.
Na travnatých svazích se také pásli koně, stáda měla od pár hlav až po stovky, všechno vyhlášený tairenský chov. Ať větší či men-ší stádo, všichni koně byli pod bdělým dohledem jednoho či dvou bosých chlapců sedících na nenasedlaných koních. Chlapci měli dlou-hé biče, které užívali, aby koně udrželi pohromadě nebo je ob-rátili, a zkušeně práskali biči před nosem každého zatoulance, aniž se kdy zvířete opravdu dotkli. Svá zvířata drželi dál od cizinců, případně je odehnali, ale zvláštní skupinku poutníků - dva lidi a ogiera na koních plus tři zuřivé Aiely, o nichž se vyprávělo, že dobyli Kámen - bystře pozorovali s drzou zvědavostí mládí.
Pro Perrina to byl milý pohled. Měl koně rád. Jeden z důvodů, proč požádal pantátu Luhhana, aby se u něj mohl učit, byl ten, že měl možnost pracovat s koňmi, i když v Emondově Roli jich tolik nebylo, ani tak pěkných.
Loial však znejistěl. Začal si pro sebe reptat, a čím byli dále od města, tím hlasitěji. Nakonec vybuchl svým hlubokým, dunivým hla-sem: "Pryč! Všechny jsou pryč, a proč? Kvůli trávě. Tohle byl kdysi ogieří háj. Tady jsme neudělali nic velkého, ne ve srovnání s Mane-therenem nebo tím městem, co nazýváte Caemlyn, ale sta-čilo to, aby byl zasazen háj. Stromy všech druhů, ze všech zemí a krajů. Velké stromy se zvedaly do výšky stovky sáhů k obloze. O všechny jsme velmi oddaně pečovali, abychom našim lidem při-pomněli državu, kte-rou opustili, aby mohli jít stavět města vám li-dem. - Lidé si myslí, že si ceníme kamenické práce, ale to je maličkost, kterou jsme se naučili během dlouhého vyhnanství po Rozbití světa. My ale milujeme stro-my. Lidé považovali Manetheren za největší triumf mého lidu, ale my věděli, že je to tamní háj. Teď je pryč. Jako tenhle. Pryč, a už se nikdy nevrátí."
Loial ponuře hleděl na pahorky, na nichž byli kromě trávy jen koně, a uši měl přitisknuté k hlavě. Byla z něj cítit... zuřivost. Mírumi-lovní, tak ve většině příběhů a pohádek ogiery nazývali, prý jsou sko-ro stejně mírní jako Kočovný lid, ale v některých, a by-lo jich velice málo, se povídalo, že jsou to nesmiřitelní nepřátelé. Perrin viděl Loia-la rozezleného jenom jednou jedinkrát. Možná se zlobil i včera v noci, když bránil ty děti. Při pohledu na Loialovu tvář teď mu přišlo na my-sl staré rčení: "Rozzlobit ogiera a shodit si na hlavu celou horu." Všichni chápali význam tohoto rčení tak, že značí něco nemožného. Perrin si však myslel, že se možná vý-znam během let změnil. Možná to na počátku znělo: "Rozzlobíš ogiera a shodíš si na hlavu celou ho-ru." Což bylo sice těžké, ale dosáhl-li toho člověk, mělo to smrtící následky. Rozhodně netou-žil po tom, aby se Loial - mírný, roztržitý Loial se širokým nosem vždycky zabořeným v knihách - rozzlobil na něj.
Jakmile dorazili ke zmizelému ogieřímu háji, ujal se vedení prá-vě Loial a zamířil mírně k jihu. Nebyly tu žádné značky, ale on si byl směrem jist, jistější s každým krokem, který koně udělali. Ogieři do-kázali bránu nějak vycítit a najít ji stejně jistě, jako vče-la trefí do úlu. Když Loial konečně sesedl, tráva mu sahala jen kousek nad kolena. Vidět byla jen hustá houština, keře však byly vyšší než ostatní, olistě-né a vysoké jako ogier. Loial je téměř lítostivě olámal a odsunul stra-nou. "Možná je chlapci od koní pou-žijí

na oheň, až uschnou."
A tam byla brána.
Zvedala se na úbočí kopce a vypadala spíš jako kus šedé zdi než jako brána, ale jako zdi paláce, neboť byla celá pokrytá lístky a liána-mi tak jemně vypracovanými, až vypadaly skoro stejně živé ja-ko keře okolo. Stála tu přinejmenším tři tisíce let, ale na jejím po-vrchu nebylo ani stopy po působení zubu času. Ty lístky se klidně mohly zavlnit ve vánku.
Všichni chvíli jen mlčky stáli, až se konečně Loial zhluboka na-dechl a položil ruku na jeden lístek, který se lišil ode všech ostat-ních na bráně. Trojlístek avendesory, bájného stromu života. Do-kud se ho mohutnou rukou nedotkl, vypadal lístek stejně součástí řezby jako ostatní, ale Loial ho snadno sundal.
Faile hlasitě zalapala po dechu a dokonce i mezi Aiely to zašu-mělo. Ve vzduchu bylo silně cítit znepokojení. Nedalo se poznat, od koho přichází. Možná ode všech.
Kamenné lístky teď jako by se pohnuly v neexistujícím vánku. Také nabyly zeleného odstínu života. Uprostřed se docela pomalu objevila štěrbina a křídla brány se rozevřela. Za nimi se neobjevil ko-pec, ale matný mihotavý povrch, v němž byly slabě vidět jejich odra-zy.
"Povídá se, že kdysi," ozval se Loial, "se brány leskly jako zrca-dla a ti, kdo kráčeli po Cestách, chodili pod jasnou oblohou a sluncem. Teď je to pryč. Jako tenhle háj."
Spěšně sundal z nákladního koně lucernu na tyči a Perrin mu ji zapálil. "Je tady moc horko," řekl. "Trocha stínu neuškodí." Pobodl Ta-nečníka k bráně. Měl dojem, že zaslechl, jak Faile znovu zalapala po dechu.
Šedý hřebec se vzepřel, odmítl jít vstříc vlastnímu odrazu, ale Perrin ho znovu pobídl. Vzpomněl si, že má jít pomalu. Mělo se to provádět pomalu. - Kůň se váhavě dotkl nosem vlastního odrazu a pak s ním splynul, jako by vstupoval do zrcadla. Perrin se přiblí-žil sám k sobě, dotkl se... Do těla se mu vrazil ledový chlad a ob-klopil ho kousí-ček po kousíčku. Čas se natahoval.
Mráz zmizel jako prasklá bublina a Perrin byl uprostřed neko-nečné černoty. Světlo jeho lucerny kolem něj bylo jako stlačené je-zírko. Tanečník i nákladní kůň nervózně podupávali.
Klidně prošel Gaul a připravil další lucernu. Stěna za ním vypa-dala jako tabule kouřového skla. Ostatní byli vidět, Loial právě znovu nasedal na koně a Faile zvedala otěže. Všichni se pohybo-vali převeli-ce pomalu. Čas na Cestách plynul jinak.
"Faile se na tebe zlobí," prohodil Gaul, jakmile zapálil lucernu. Příliš světla nepřidala. Temnota jako by světlo vpíjela, pohlcovala ho. "Zřejmě si myslí, že jsi porušil nějakou dohodu. Bain a Chiad... Ne-dovol, aby tě dostaly samotného. Chtějí ti kvůli Faile udě-lit lekci a ty na tom zvířeti nebudeš sedět tak pohodlně, jestli se jim podaří, co mají v plánu."
"Já žádnou dohodu neuzavřel, Gaule. Dělám, co mě donutila udělat skrze proradnou lest. Brzy budeme muset jít za Loialem, jak chce ona, ale já hodlám tuhle výpravu vést, jak nejdéle to půjde." Ukázal na silnou bílou čáru pod Tanečníkovýma nohama. Byla místy porušená a celá rozežraná, ale vedla dopředu a o pár kroků dál mizela v temnotě. "Tohle vede k prvnímu ukazateli. Tam bu-deme muset po-čkat na Loiala, aby ho přečetl a rozhodl, kterým mostem se dát, ale až tam může jí Faile za náma."
"Most," zamumlal zamyšleně Gaul. "To slovo znám. Je tam vo-da?"
"Ne. To není tenhle druh mostu. Vypadají skoro stejně, ale... Možná by ti to mohl vysvětlit Loial."
Aielan se podrbal na hlavě. "Víš, co děláš, Perrine?"
"Ne," přiznal Perrin, "ale není důvod, aby se to Faile dozvědě-la."
Gaul se zasmál. "Je to legrace být tak mladý, viď, Perrine?"
Perrin se zamračil, neboť si nebyl jist, zda se mu Aiel snad ne-posmívá, a pobídl Tanečníka dál, veda nákladního koně za sebou. Světlo lucerny tady nebylo vidět dál než dvacet třicet kroků od okraje jezírka, jež lucerna vytvářela. A Perrin chtěl být zcela mi-mo dohled, až Faile projde. Ať si myslí, že se rozhodl jít dál bez ní. Když si bude chvíli dělat starosti, než zjistí, že je u ukazatele, tak je to to nejmenší, co si zaslouží.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Tanečník na vlnách

Zlaté slunce teprve vyšlo nad obzor a lesklý, černě lakovaný ko-čár se čtyřspřežím běloušů se rozkodrcané zastavil u přístaviště a hu-bený, tmavovlasý kočí v černozlatě pruhovaném kabátci vy-skočil, aby otevřel dvířka. Na dvířkách nebyl samozřejmě žádný znak. Tairenští šlechtici byli Aes Sedai ochotní pomoci jedině pod nátlakem, bez ohledu na své přehnaně roztomilé úsměvy, a žádný nechtěl, aby jméno jeho rodu bylo jakýmkoliv způsobem spojová-no s Věží.

Elain vděčně vystoupila, aniž počkala na Nyneivu, a urovnala si modrý lněný letní plášť. Ulice Maule byly přecpané vozíky a po-vozy a kožené zpruhy kočáru nebyly zrovna v nejlepším stavu. Od Erinin sem vál vánek, který jí po horku v Kameni připadal oprav-du osvěžují-cí. Nechtěla, aby bylo vidět, že na ni drsná jízda zane-chala nějaké ná-sledky, ale jakmile se narovnala, nemohla si pomo-ci a musela se pro-táhnout. Aspoň že noční deštík promáčel prach, pomyslela si. Vytuši-la, že kočár bez záclonek dostaly schválně.

Na sever a na jih byla další mola jako široké kamenné prsty na-tažené do řeky. Ve vzduchu byl cítit dehet, konopí, ryby, koření a oli-vový olej a bezejmenné věci hnijící ve stojaté vodě mezi pilí-ři a zvláštní podlouhlé žlutozelené plody, které byly ve velkých trsech navršeny před kamenným skladištěm za Elaininými zády. Přes časnou hodinu všude pobíhali muži v kožených vestách a bez košil, celí ohnu-tí nosili na zádech velké vaky či tlačili káry vyso-ko navršené sudy a bednami. Nikdo se na ni pořádně nepodíval, všichni se tvářili mrzutě a s nechutí se dotýkali rukou čela na po-zdrav, jejich tmavé oči před ní uhýbaly. Většina však vůbec ne-zvedla hlavu. Elain ten pohled roze-smutnil.

Tihle tairenští šlechtici se svým lidem zacházeli špatně. Spíš je zneužívali. V Andoru by očekávala veselé úsměvy a uctivé slovo na pozdrav, ochotně dané lidmi s rovnými zády, kteří znali svoji cenu stejně jako její. Skoro to stačilo, aby zalitovala, že odjíždí. Byla vy-chována, aby lidi vedla, aby se jednoho dne ujala

vlády nad hrdým lidem, a teď cítila nutkání naučit tyhle lidi důstojnosti. Jenomže to byla Randova práce, ne její. A jestli to neudělá správ-ně, tak mu já řádně vyčiním. Hodně. Aspoň že začal, řídil se její-mi radami. A ona mu musela přiznat, že ví, jak zacházet se svým lidem. Bude zajímavé zjistit, co dokáže do té doby, než se vrátí. Jestli bude mít smysl vracet se.

Z místa, kde stála, jasně viděla na tucet lodí i víc dál za přísta-vem, ale jedna, ukotvená na druhé straně přístavu, s ostrou přídí namí-řenou proti proudu, jí padla do oka. Fregata Mořského náro-da byla dobře padesát sáhů dlouhá, o polovinu větší než ostatní plavidla v do-hledu, se třemi vysokánskými stěžni a jedním kratším na zvýšené pa-lubě na zádi. Už dřív se na lodích plavila, ale nikdy na tak velké a ni-kdy ne po moři. Už jen jméno vlastníků lodi ho-vořilo o vzdálených zemích a cizích přístavech. Atha'an Miere. Mořský národ. V příbě-zích, které měly být exotické, se vždycky objevoval Mořský národ, tedy pokud zrovna nepojednávaly o Aielech.

Nyneiva vylezla z kočáru za ní, uvázala si ke krku zelený ces-tovní plášť a nadávala na kočího. "Motal ses kolem jako slepice v bouřce! Bouchal jsi s náma, jako když se práší koberce! Pověz, dobrý muži, jak se ti vlastně podařilo najít odsud až ke Kameni každou díru a vyjetou kolej? To chce opravdu zručnost. Jenom je škoda, že se to nevztahuje i na zacházení s koňma." Kočí jí chtěl pomoci vystoupit, i když se tvářil dost namíchnutě, ale Nyneiva je-ho pomoc odmítla.

Elain si povzdechla a zdvojnásobila počet stříbrných grošů, kte-ré vybírala z váčku. "Děkuji ti, že jsi nás sem dopravil bezpečně a rychle." Usmála se a vtiskla mu penízky do dlaně. "Řekly jsme ti, abys jel rychle, a tys nám vyhověl. Za ty ulice nemůžeš a za těchto nedobrých okolností jsi dělal, co jsi mohl."

Chlapík, aniž se podíval na peníze, se jí hluboko poklonil, vděč-ně se usmál a zamumlal: "Děkuju, má paní," což bylo míněno za pení-ze i za její slova, tím si byla Elain jistá. Zjistila, že laskavé slo-vo a trochu chvály lidé obvykle přijímají stejně vděčně jako pení-ze, ne-li lépe. I když stříbro samo samozřejmě málokdy prošlo neoceněno.

"Světlo ti dej bezpečnou plavbu, má paní," dodal kočí. Mrknu-tím oka směrem k Nyneivě dal najevo, že toto přání se vskutku vzta-huje pouze na Elain. Nyneiva se bude muset naučit, jak dávat uznání a brát ohledy. To tedy vskutku potřebovala.

Když jim kočí podal z kočáru jejich rance a ostatní věci, obrátil spřežení a vyrazil pryč, Nyneiva váhavě poznamenala: "Asi jsem ne-měla na toho chlapa tak štěkat. Ani pták by se těmi ulicemi ne-dostal snadno. Ale jak jsme se sem tak dlouho kodrcali, měla jsem dojem, že jsem týden neslezla z koně."

"Není jeho chyba, že máš bolavá... záda," řekla Elain s úsmě-vem, který jejím slovům sebral osten, a rychle si vzala věci.

Nyneiva se suše zasmála. "To jsem přece říkala, ne? Nečekáš, doufám, že za ním poběžím, abych se mu omluvila. Ta hrst stříb-ra, cos mu dala, by měla vyléčit všechny rány kromě smrtelných. Vážně se musíš naučit dávat si pozor na peníze, Elain. Nemáme k dispozici zdroje andorský říše. Z toho, co dáváš každýmu, kdo dělá práci, za kterou je placený, aby ji pro tebe udělal, by obyčej-ná rodina vyžila celý měsíc." Elain se na ni rozhořčeně podívala - Nyneiva si zřejmě pořád myslela, že by měly žít hůř než sluhové, pokud nebudou mít dobrý důvod trochu si přilepšit, místo aby to dělaly obráceně, což bylo zcela rozumné - ale starší žena si výra-zu, který královské gardisty vždycky zvedl na špičky, nevšímala. Místo toho si Nyneiva hodila na záda rance i plátěné vaky a vyda-la se do přístavu. "Aspoň na té lodi bude klidněji než v kočáře. Te-da doufám, že plavba bude klidná. Pů-jdeme na palubu?"

Vydaly se po molu mezi pracujícími muži, naskládanými sudy a vozy plnými zboží, a Elain pravila: "Nyneivo, lidé z Mořského národa bývají nedůtkliví, dokud tě dobře nepoznají. Tak mě to as-poň učili. Myslíš, že by ses mohla chovat trochu...?"

"Trochu co?"

"Taktněji, Nyneivo." Elain klopýtla, jak si kdosi před ní uplivl na molo. Nedalo se poznat, kdo to udělal. Když se rozhlédla kolem sebe, všichni měli hlavy skloněné a tvrdě pracovali. Ať už s nimi vznešení páni zacházeli špatně nebo ne, kdyby Elain toho nezdvořáka přistihla, řekla by mu pár velice ostrých slov, na která by jen tak neza-pomněl. "Pro jednou by ses mohla pokusit být trochu taktnější."

Jistě." Nyneiva se vydala po lávce s provazovým zábradlím, ve-doucí na palubu fregaty. "Pokud se mnou nebudou moc clou-mat."

Elainina první myšlenka, když dorazily na palubu, byla, že fre-gata na svou délku vypadá velice úzká. O

lodích toho sice moc nevě-děla, ale připadala jí jako velká pinasa. Ó, Světlo, tahle věc se bude kymácet hůř než kočár, i když je tak velká. - Další, co ji na-padlo, se týkalo posádky. Slyšela o Atha'an Miere vyprávět, ale ještě nikdy ni-koho z nich neviděla. Dokonce i příběhy se o nich příliš nezmiňovaly. Byli to tajnůstkářští lidé, kteří se drželi stra-nou, skoro jako utajení Aielové. Jen kraje za Pustinou mohly být podivnější, a o nich se vědě-lo jen to, že odtamtud Mořský národ dopravuje slonovinu a hedvábí.
Tihle Atha'an Miere byli lidé s tmavou pletí, bosí, s nahou hru-dí, všichni hladce oholení, s rovnými černými vlasy a potetovanýma ru-kama, kteří se pohybovali se sebejistotou těch, kdo znají své úkoly natolik dobře, aby je dokázali vykonávat téměř bez přemýš-lení, ale přesto se jim cele věnují. Pohybovali se s vlnivým půva-bem, jako by, i když byla loď v klidu, oni přesto cítili veškeré pohyby moře. Většina měla kolem krku zlaté a stříbrné řetízky a v uších kroužky, občas do-konce dva i tři, a některé s leštěnými kameny.
Mezi posádkou byly i ženy, bylo jich téměř tolik jako mužů, ta-haly provazy a stáčely lana společně s muži, majíce stejně potetované ruce a stejné baňaté spodky z nějaké tmavé, naolejované lát-ky, u kot-níků volné, které jim přidržovaly úzké barevné šerpy. Ale ženy měly barevné haleny, všechny v jasných rudých, modrých a zelených odstí-nech, a nosily nejméně tolik řetízků a náušnic ja-ko muži. Jak si Elain s menším zděšením všimla, dvě nebo tři že-ny měly kroužky i v nose.
Ženy se pohybovaly s půvabem, jenž předčil i půvab mužů, a Elain si vzpomněla na některé příběhy, jež jako malá tajně vy-slechla. - Ženy Atha'an Miere byly v těch příbězích ztělesněním dráždivé krásy a pokušení, po kterém všichni muži toužili. Ženy na této lodi nebyly ve skutečnosti o nic krásnější než jiné, ale když je Elain viděla v pohybu, těm příběhů uvěřila.
Dvě ženy, stojící na zvýšené palubě na zádi očividně nebyly jen obyčejnými členkami posádky. Byly také bosé a měly stejně stři-žený oděv, ale jedna byla oblečená celá v modrém hedvábném brokátu a druhá v zeleném. Starší z dvojice, ta v zeleném, měla v každém uchu čtyři malé zlaté kroužky a jeden v levém chřípí. Všechny kroužky byly vypracované tak, aby se jasně leskly, zvlášť teď, v ostrém dopo-ledním slunci. Kroužek v nose a jednu náušni-ci spojoval jemný řetí-zek, na němž visela řádka zlatých medailonků, a na dalším řetízku, tentokrát kolem krku, měla pověšenu dě-rovanou zlatou krabičku, při-pomínající zdobnou zlatou krajku, kterou si čas od času zvedala k no-su a přičichla k ní. Druhá žena, ta vyšší, měla celkem jen šest kroužků a méně medailonků. Její dě-rovaná krabička, k níž čichala, však byla stejně umně vyrobená. Bylo to opravdu cizokrajné. Elain sebou trhla, když si vzpomněla na ty kroužky v nose. A ten řetízek!
Uvědomovala si, že na zadní palubě je něco zvláštního, ale nej-dřív nepoznala co. Pak to uviděla. Nebylo tu žádné kormidelní veslo. Za oběma ženami bylo jakési kolo s paprsky přečnívajícími loukotě, přivázané tak, aby se nehýbalo, ale žádné veslo. Jak kor-midlují? I ten nejmenší říční člun, který kdy viděla, měl kormidel-ní veslo. Vesla byla na všech druzích lodí ukotvených opodál. Tenhle Mořský národ byl čím dál tím záhadnější.
"Nezapomeň, co ti říkala Moirain," upozorňovala Nyneivu, když vystupovaly na zadní palubu. Nebylo toho sice mnoho, do-konce i Aes Sedai toho o Atha'an Miere moc nevěděly. Moirain jim poskytla ale-spoň nejužívanější fráze, věci, které bylo třeba ří-ci, aby člověk ukázal, že má dobré vychování. "A nezapomínej na takt," dodala sice šeptem, ale pevně.
"Nezapomenu," odsekla ostře Nyneiva. "Umím být zdvořilá." Elain opravdu doufala, že je to pravda.
Dvě ženy Mořského národa na ně čekaly na vrcholku schůdků -Elain si připomněla, že se to nazývá schůdky, i když to je prach-obyčejný žebřík. Nechápala, proč by měly mít lodi jiná jména pro obyčejné věci. A podlaha je podlaha, ve stodole, v hostinci i v pa-láci. Tak proč ne na lodi? Kolem obou žen nahoře se vznášel oblak voňav-ky, lehce pižmová vůně se nesla z oněch krajkových zla-tých krabiček. Na rukou měly ženy vytetovány hvězdičky a ptáč-ky obklopené vlnovkami a kroužky ze stylizovaných vlnek.
Nyneiva sklonila hlavu. "Jsem Nyneiva z al'Mearů, Aes Sedai ze zeleného adžah. Hledám velitelku plavby tohoto plavidla a pře-voz, zlíbí-li se Světlu. Toto je moje společnice a přítelkyně Elain z Trakan-dů, také Aes Sedai ze zeleného adžah. Světlo osvětluj vás i vaše plavi-dlo a dej větry, aby vás poháněly." To bylo téměř přes-ně to, co je Moirain naučila. Tedy ne to o Aes Sedai ze zeleného adžah - Moirain na tohle zřejmě rezignovala víc než na všechno ostatní a jejich výběr adžah ji pobavil - ale

ostatek ano.
Starší žena, s nádechem šedi v jinak černých vlasech a jemnými vráskami v koutcích velkých hnědých očí, sklonila hlavu stejně for-málně. Nicméně si je očividně měřila od hlavy k patě, zvláště si pro-hlížela prsteny s Velkým hadem, které měly obě na pravé ruce. "Jsem Coine din Jubai Divoké větry, velitelka plavby na Taneční-ku na vl-nách. Toto je Jorin din Jubai Bílé křídlo, moje pokrevní sestra a hle-dačka větru na Tanečníku na vlnách. Převoz je možný, zlíbí-li se Svět-lu. Kéž vás Světlo ozařuje a dohlédne, abyste bez-pečně dorazily na konec své cesty."
Překvapivé bylo, že ty ženy byly sestry. Elain sice viděla jistou podobu, ale Jorin vypadala mnohem mladší. Přála si, aby musely jed-nat jen s hledačkou větru. Obě ženy byly stejně odtažité, ale na hle-dačce větru bylo něco, co jí připomínalo Aviendhu. Bylo to samo-zřejmě nesmyslné. Tyto ženy nebyly vyšší než ona a barvou pleti se snad od Aielanky ani více lišit nemohly. Jediné zbraně, které viděla, byly široké nože, jež měly obě za šerpou a které vy-padaly velice žen-sky, přestože měly vyřezávané a zlatým drátkem tauzované jílce. Ale Elain přesto všechno jistou podobnost mezi Jorin a Aviendhou viděla.
"Tedy si promluvme, velitelko plavby, zlíbí-li se ti," řekla Nyne-iva řídíc se tak Moirainiными radami, "o plavbě a přístavech a daru za převoz." Mořský národ si podle Moirain za převoz nic nepočítal. Byl to dar, který byl čistě náhodou směňován za jiný dar stejné hodnoty.
Coine odvrátila zrak ke Kameni a bílé zástavě, jež se nad ním vlnila. "Promluvíme si v mé kajutě, Aes Sedai, zlíbí-li se vám." Uká-zala k otevřenému poklopu za tím podivným kolem. "Vítám vás na své lodi a kéž na vás spočine milost Světla, dokud neopus-títe tyto pa-luby."
Další úzký žebřík - schůdky - vedl dolů do úhledné místnosti, větší a vyšší, než Elain po předchozích zkušenostech na menších pla-vidlech čekala, s okénky na zádi a volně na kardanech zavěše-nými lampami na stěnách. Skoro všechno jako by bylo postaveno přímo pro tuto místnost, kromě několika lakovaných truhlic růz-ných velikostí. Postel byla velká a nízká, přímo pod okny na zádi, a kolem úzkého stolku uprostřed místnosti stála křesla.
Nebyl tu ani velký nepořádek. Na stole ležely svinuté mapy, na policích s mřížkami stálo několik sošek ze slonoviny, zpodobňujících podivná zvířata, a na háčcích na stěnách viselo půl tuctu ob-nažených mečů různých tvarů, z nichž některé Elain v životě ne-viděla. Z trámu nad lůžkem visel podivně vypracovaný hranatý mosazný gong a před okénky na zádi, snad na čestném místě, by-la na beztvaré dřevěné hla-vě, vyřezané k tomuto účelu, nasazena přilbice jako hlava nějakého obludného hmyzu, nalakovaná červe-ným a zeleným lakem s tenkými bílými chocholy, z nichž jeden byl ulomený, po obou stranách.
Tu přílbu Elain poznala. "Seanchani," vydechla bez přemýšlení. Nyneiva se na ni rozzlobeně podívala, což si Elain zasloužila. Do-hodly se, že bude mít větší smysl, a prstenu to dodá větší váhu, když se Nyneiva, jako starší, ujme vedení a bude mluvit za obě.
Coine a Jorin si vyměnily nerozluštitelné pohledy. "Vy je zná-te?" zeptala se paní plavby. "Ovšem. Člověk musí čekat, že Aes Sedai budou takové věci znát. Tak daleko na východ jsme za-slechly desítky příběhů, a ty nejpravdivější z nich nebyly ani z po-loviny pravdivé."
Elain věděla, že by to měla nechat být, ale zvítězila její zvěda-vost. "Jak jste k té přílbě přišly? Jestli se smím zeptat."
"Tanečník na vlnách se loni střetl se seanchanskou lodí," odpo-věděla Coine. "Chtěli ho zajmout, ale já jim ho nechtěla dát." Leh-ce pokrčila rameny. "Mám tu přílbu, aby mi to připomínala, a Seanchany pohltilo moře, Světlo buď milostivo všem, kdo plují na vodách. Už se k plavidlu se žebrovanými plachtami nikdy nepři-blížím."
"Měli jste velké štěstí," podotkla stroze Nyneiva. "Seanchani dr-ží v zajetí ženy, které umějí usměrňovat, a nutí je usměrňovat v boji. Kdyby to byli udělali vaší lodi, litovali byste, že jste je kdy spatřili."
Elain se na ni zamračila, i když už bylo pozdě. Nepoznala, zda ženy Mořského národa Nyneivin tón urazil. Obě se tvářily stejně neu-rčitě, ale Elain si začínala uvědomovat, že toho nedávají příliš najevo, alespoň ne před cizinci.
"Promluvme si o převozu," řekla Coine. - "Zlíbí-li se Světlu, mohli bychom plout tam, kam si přejete dostat. Všechno je mož-né, ve Světle. Usedněmež."
Křesla kolem stolu se nedala odsunout. Byla spolu se stolem připevněna k podlaze - k palubě. Místo

toho se daly odsunout le-nochy jako křídla dveří, a jakmile jste se jednou posadili, zase upevnit. Toto uspořádání odpovídalo Elaininým temným předpo-vědím ohledně kymácení a houpání lodi. Ona to sice zvládala skvěle, ale příliš velké kymácení na říčním člunu způsobovalo, že se Nyneivě obracel žaludek. A na otevřeném moři to muselo být mnohem horší než na řece, bez ohledu na sílu větru, a čím bylo Nyneivě hůř, tím víc byla vzteklá. Nyneiva zvracející a zároveň vzteky bez sebe. Podle Elaininých zkušeností existovalo jen málo věcí, které mohly být ještě horší.
S Nyneivou je posadily vedle sebe na jednu stranu stolu a veli-telka plavby se potom usadila do čela stolu, kdežto hledačka větru přímo naproti ní. Nejdřív to Elain připadalo poněkud zvláštní, než si uvědomila, že na ně obě dobře uvidí, ať už bude mluvit která-koliv z nich, přičemž ji druhá bude moci sledovat nepozorována. To se takhle chovají k cestujícím vždycky, nebo je to proto, že jsme Aes Sedai? No, protože si myslí, že jsme Aes Sedai. Naznačovalo to, že všechno by u těchhle lidí nemuselo být tak docela prosté, jak to na první pohled vypadalo. Doufala, že si toho Nyneiva všimla také.
Elain sice neviděla, že by byl udělen nějaký rozkaz, ale objevi-la se štíhlá mladá žena pouze s jedním kroužkem v každém uchu a přiná-šela podnos s bílou hranatou čajovou konvicí s mosazným ouškem a velké šálky bez oušek, které však nebyly z porcelánu vy-ráběného Mořským národem, jak by se dalo čekat, ale ze silné ka-meniny. Elain bezútěšně usoudila, že je méně pravděpodobné, že se kamenina ve špatném počasí rozbije. Její pozornost však upou-tala ona mladá žena, která jí málem vyrazila dech. Byla do pasu nahá, jako ti muži nahoře. Elain sice - podle svého mínění - své zděšení dobře skryla, ale Nynei-va si hlasitě odfrkla.
Velitelka plavby počkala, dokud dívka nenalila čaj vylouhovaný dočerna, a pak pravila: "Vypluli jsme snad, Dorele, když jsem se ne-dívala? Copak není na dohled země?"
Štíhlá žena se prudce začervenala. "Je vidět země, paní plavby." Mluvila však velice nešťastným šeptem.
Coine kývla. "Dokud nebude země mimo dohled a nebude tomu tak po celý jeden den, budeš pracovat v podpalubí, kde jsou šaty jen na překážku. Můžeš jít."
"Ano, velitelko plavby," zamumlala dívka ještě žalostněji. Obrá-tila se a cestou ke dveřím na druhém konci místnosti si sklíčeně odva-zovala rudou šerpu.
"Přijměte tento čaj, libo-li vám," nabídla jim velitelka plavby, "abychom si pohovořily v míru." Usrkla potom ze svého šálku, a když Elain a Nyneiva ochutnaly svůj, popíjela Coine dál. "Pro-sím, omluvte případnou urážku, Aes Sedai. Toto je Doreleina prv-ní plavba mimo ostrovy. Mladí často zapomínají na způsoby suchozemců. Jste-li ura-ženy, potrestám ji více."
"To není třeba," pospíšila si Elain a využila příležitosti, aby mohla odložit šálek. Čaj byl ještě silnější než vypadal, byl vřelý, neo-slazený a velice hořký. "Opravdu se nic nestalo. Různí lidé ma-jí různé způsoby." Světlo dej, aby jich takhle jiných nebylo mnoho! Světlo, co když na otevřeném moři nenosí vůbec žádné šaty? Svět-lo! "Jenom hlupačka se nechá urazit zvykem, který se od jejího liší."
Nyneiva se na ni klidně podívala, bezvýrazně dokonce i na Aes Sedai, jimiž předstíraly, že jsou, a zhluboka se napila ze šálku. Řekla jen: "Prosím, zapomeňme na to." Nedalo se poznat, je-li to určeno Elain či ženám Mořského národa.
"Tedy si promluvíme o převozu, je-li vám libo," pravila Coine. "Do kterého přístavu se chcete dostat?"
"Do Tanchika," odpověděla Nyneiva o něco rázněji, než měla. "Vím, že tam možná plout nechcete, ale my se tam potřebujeme dostat velice rychle, tak rychle, jak to dokáže jen fregata, a bez za-stávek, jestli je to možné. Za způsobené nepříjemnosti ti nabízím tento malý dárek." Vytáhla z váčku papír, rozbalila ho a strčila ho přes stůl k veli-telce plavby.
Moirain jim ho dala, a ještě další podobný. Byly to směnky a dovolovaly nositeli vybrat až tři tisíce zlatých korun od bankéřů a za-stavárníků v různých městech, i když nebylo pravděpodobné, že by někdo z těch mužů a žen věděl, že jsou to peníze Bílé věže, jež mají v opatrování. Elain při pohledu na sumu vyvalila oči - Nyneivě dokonce spadla brada - ale Moirain řekla, že možná bu-dou muset velitelku plavby přimět, aby vynechala přístavy, v nichž hodlala přistát.
Coine se směnky dotkla prstem a přečetla si ji. "To je jako dar za převoz poněkud velká suma," poznamenala, "i když vezmeme v úvahu, že mě žádáte, abych změnila plán plavby. Teď jsem víc pře-kvapená než předtím. Víte, že na našich lodích Aes Sedai pře-pravujeme jen zřídka. Velice zřídka. Z těch, kdo požádají o převoz, mohou být odmítnuty jen Aes Sedai, a také téměř vždy odmítnuty jsou již

od prvního dne první plavby. Aes Sedai tohle vědí, a tak skoro ni-kdy nežádají." Při řeči hleděla do šálku, ne na ně, ale Ela-in se podívala na druhou stranu a všimla si, že si hledačka větru pozorně prohlíží ruce, které měly položeny na stole. Ne, ruce ne, jejich prsteny.
Moirain o tom nic neříkala. Poukázala na to, že fregata je nej-rychlejší dosažitelná loď, a pobízela je, aby ji použily. Pak jim da-la ještě tyhle směnky, za něž by si nejspíš mohly koupit celou flo-tilu lodí, jako byla tahle. No, přinejmenším několik lodí. Protože věděla, že bude potřeba právě tolik, abychom je podplatily? Ale proč tedy ty tajnosti? Hloupá otázka. Moirain vždycky dělala se vším tajnosti. Ale proč potom marnila jejich čas?
"Chceš nám odmítnout převoz?" Nyneiva vyměnila takt za hru-bost. "Když nepřepravuješ Aes Sedai, tak proč jsi nás zavedla sem? Proč jsi nám to neřekla rovnou nahoře?"
Velitelka plavby odsunula lenoch křesla, vstala a došla k okén-kům na zádi. Vyhlédla ven na Kámen. Náušnice i medailony na levé tváři se jí ve světle vycházejícího slunce zatřpytily. "On vlád-ne jedi-nou silou, jak jsem slyšela, a drží Meč, jehož se nelze do-tknout. Aie-lové na jeho volání přešli přes Dračí stěnu. Viděla jsem jich několik v ulicích, a povídá se, že v Kameni jich je plno. Tearský Kámen padl a mezi státy na suché zemi vypukají války. Ti, kdo kdysi vládli, se vráti-li a poprvé byli zahnáni zpět. Proroctví se vy-plňuje."
Nyneiva se tvářila stejně zmateně, jako se Elain cítila při této změně předmětu hovoru. "Dračí proroctví?" zeptala se Elain po chvíli. "Ano, ta se naplňují. On je Drakem Znovuzrozeným, velitelko plav-by." A je to umíněný chlap, který skrývá své city tak hlu-boko, že je nemohu najít, to je!
Coine se náhle obrátila. "Ne Dračí proroctví, Aes Sedai. Jen-daiské proroctví, proroctví o Coramoorovi. Ne proroctví o tom, jehož očekáváte a jehož se děsíte, ale o tom, koho my hledáme, zvěsto-vatele nového věku. Při Rozbití světa naši předkové prchli do bez-pečí na moři, zatímco se země zvedala a lámala jako vlny za bou-ře. Říká se, že nevěděli nic o lodích, na nichž prchali, ale Světlo při nich stálo a oni přežili. Zemi neuviděli dřív, než byla opět klid-ná, a tehdy se hodně změnilo. Všechno - celý svět plul na vodách a větru. A v letech poté bylo poprvé vysloveno Jendaiské proroc-tví. Musíme se toulat vodami, dokud se Coramoor nevrátí, a po je-ho příchodu mu sloužit.
Jsme připoutáni k moři, žilami nám proudí slaná voda. Většina z nás nevkročí na suchou zemi jindy, než když čeká na další loď, na další plavbu. I silní muži pláčí, když musejí sloužit na souši. Že-ny ze břehu odcházejí na lodi porodit děti - není-li po ruce nic ji-ného, tak třeba jen na šalupu - protože my se musíme rodit na vo-dě, stejně jako na ní musíme zemřít a po smrti jsme vodě předáni.
Proroctví se naplňuje. On je Coramoor. Aes Sedai mu slouží. Vy jste toho důkazem, když jste tu ve městě. To v proroctví stojí též. ‚Bílá věž bude jeho jménem zlomena a Aes Sedai pokleknou, aby mu omy-ly nohy a usušily mu je svými vlasy.'"
"To teda budete muset čekat hodně dlouho, jestli čekáte, že bu-du nějakýmu chlapovi umývat nohy," podotkla suše Nyneiva. "Ale co to má společnýho s naší plavbou? Vezmete nás, nebo ne?"
Elain se přikrčila, ale velitelka plavby odpověděla stejně přímo. "Proč chcete plout do Tanchika? Nyní je to nepříjemný přístav. Lo-ni v zimě jsem tam přistála. Suchozemci se mi sem hrnuli v zástu-pech, hledajíce převoz kamkoliv jinam. Bylo jim to jedno, pokud to bylo daleko od Tanchika. A já nevěřím, že by se tam teď pod-mínky zlepši-ly."
"To se svých cestujících vždycky tolik vyptáváš?" ucedila Ny-neiva. "Nabídla jsem ti dost, aby sis za to mohla koupit celou ves-nici. Dvě vesnice! Jestli chceš víc, řekni si cenu."
"Cenu ne," zasyčela jí Elain do ucha. "Dar!"
Pokud se to Coine dotklo, nebo pokud to vůbec slyšela, nedala to nijak najevo. "Proč?"
Nyneiva si pevně stiskla cop, ale Elain jí položila ruku na paži. Pár tajemství si chtěly nechat pro sebe, ale od chvíle, co se tu po-sadily, se rozhodně dozvěděly dost, aby se každý plán mohl po-změnit. Byl čas vhodný pro tajnůstkaření a čas vhodný pro prav-domluvnost. "Lovíme černé adžah, velitelko plavby. Myslíme si, že některé z nich jsou v Tanchiku." Klidně se Nyneivě podívala do rozhněvaných očí. "Musíme je najít, jinak by mohly ublížit... Dra-ku Znovuzrozenému. Coramoorovi."
"Světlo nás bezpečně doprovoď do přístavu," vydechla hledač-ka větru. Bylo to poprvé, co vůbec promluvila, a Elain se na ni překvapeně podívala. Jorin se mračila a nedívala se na nikoho, ho-vořila však k velitelce plavby. "Můžeme je vzít, sestro moje. Mu-síme." Coine kývla.

Elain si vyměnila pohled s Nyneivou a v jejích očích uviděla od-raz vlastních otázek. Proč rozhodla hledačka větru? Proč ne veli-telka plavby? Byla přece kapitán, ať už se honosila jakým chtěla titulem. Aspoň že je nakonec přece jen převezou. Za kolik? přemí-tala Elain. Jak velký bude "dar"? Přála si, aby byla Nyneiva ne-odhalila, že mají víc než jednu směnku. A mě obvinila, že rozha-zuji zlato.
Otevřely se dveře a dovnitř vstoupil muž s mohutnými rameny a prošedivělými vlasy, ve volných spodcích ze zeleného hedvábí, jenž se probíral svazkem papírů. Každé ucho mu zdobily čtyři ná-ušnice a na krku mu visely tři těžké zlaté řetězy včetně toho, na němž byla při-pevněna krabička s voňavkou. Po líci se mu táhla dlouhá zkrabacená jizva a za šerpou měl zastrčené dva zakřivené nože, což mu propůjčo-valo nebezpečný vzhled. Upevňoval si za uši podivný drátěný ráme-ček, který mu před očima přidržoval prů-hledné čočky. Mořský národ ovšem někde na svých ostrovech vy-ráběl nejlepší dalekohledy, zapa-lovací čočky a podobné předměty, ale Elain ještě nikdy nic podobného neviděla. Muž nahlížel přes čočky do papírů, a aniž vzhlédl, začal mluvit.
"Coine, ten hlupák mi chce prodat pět set kožešin sněžných li-šek z Kandoru za ty tři malé soudky dvouříčského tabáku, které jsem získal v Ebú Daru. Pět set! Mohl by je dodat do poledne."
Zvedl oči a nadskočil. "Odpusť, ženo moje. Nevěděl jsem, že máš hosty. Světlo s vámi se všemi."
"V poledne, manželi můj," pravila Coine, "už budu daleko po proudu. Do soumraku budu na moři."
Muž ztuhl. "Jsem pořád ještě správce nákladu, ženo, nebo mé místo zaujal někdo jiný, když jsem se nedíval?"
"Jsi správce nákladu, manželi, ale obchod teď musí být přerušen a všechno musí být co nejdříve připraveno na plavbu. Vyplouváme do Tanchika."
"Do Tanchika!" Papíry zmačkal v dlaních, než se s námahou ovládl. "Ženo - ne! Velitelko plavby, řekla jsi mi, že naším dalším přístavem bude Mayene a pak že poplujeme na východ do Shary. Měl jsem tedy na mysli tento obchod. Se Sharou, velitelko plavby, ne s Tarabonem. Co mám na skladě, nám v Tanchiku moc nevy-nese. Mož-ná nic! Smím se zeptat, proč byl můj obchod překažen a Tanečník na vlnách ožebračen?"
Coine zaváhala, ale když promluvila, zněl její hlas stále formál-ně. "Já jsem velitelka plavby, manželi můj. Tanečník na vlnách vy-pluje, kdy a kam já řeknu. To ti prozatím musí stačit."
"Jak říkáš, velitelko plavby," zachraptěl, "tak se stane." Dotkl se srdce - Elain měla dojem, že sebou Coine trhla - a odkráčel ze zá-dy tak pevnými, jako stěžeň na jeho lodi.
"Musím mu to vynahradit," zamumlala tiše Coine s pohledem upřeným na dveře. "Jemu je ovšem příjemné něco vynahrazovat. Ob-vykle. Pozdravil mě jako plavčík, sestro."
"Litujeme, že jsme ti způsobily potíže, velitelko plavby," řekla Elain opatrně. "A litujeme, že jsme to viděly. Pokud jsme někoho při-vedly do rozpaků, přijmi naši hlubokou omluvu."
"Do rozpaků?" Coine mluvila překvapeně. "Aes Sedai, já jsem velitelka plavby. Pochybuji, že Torama vaše přítomnost uvedla do rozpaků, a já se mu nebudu omlouvat za to, co to způsobilo. Ob-chod je jeho věc, ale já jsem velitelka plavby. Musím mu to vyna-hradit - a to nebude snadné, jelikož musím důvod udržet v tajnos-ti - protože je v právu a mě rychle nenapadl žádný vhodný důvod kromě toho, jaký bych poskytla obyčejnému námořníkovi. Tu jiz-vu na tváři si vysloužil, když čistil paluby Tanečníka na vlnách od Seanchanů. Má i starší jizvy, k nimž přišel při obraně mé lodi, a mně stačí jenom natáhnout ruku a hned ji mám díky jeho obchodování plnou zlata. To věci, které mu nemůžu říct, mu musím vy-nahradit, protože si zaslouží to vědět."
"Tomu nerozumím," řekla Nyneiva. "Požádaly bychom tě, aby ses o černých adžah nezmiňovala..." - přísně se podívala na Elain a její pohled sliboval i přísná slova, až budou samy. Elain jí také hodlala něco říci o tom, co znamená být taktní - "...ale tři tisíce korun by měl přece být dostatečný důvod, abys nás vzala do Tan-chika."
"Musím vaše tajemství zachovat, Aes Sedai. Kdo jste a proč cestujete. Mnoho členů mé posádky považuje Aes Sedai za ne-štěstí. Kdyby se dozvěděli, že nejen přepravují Aes Sedai, ale na-víc k přísta-vu, kde mohou jiné Aes Sedai sloužit Otci bouří... Mi-lostivé Světlo na nás sviť, aby mě nikdo nezaslechl, když jsem vás tak nahoře oslo-vila. - Neurazilo by vás, kdybych vás požádala, abyste se raději zdržovaly dole a nenosily na palubě ty prsteny?"
Nyneiva místo odpovědi stáhla prsten s Velkým hadem z prstu a strčila si ho do váčku u pasu. Elain

udělala totéž, byť o něco váhavěji. Docela se jí líbilo prsten ukazovat lidem. Vzhledem k to-mu, že v této chvíli příliš nedůvěřovala zbývajícím zásobám Nyneiviny diplomacie, promluvila dřív než ona. "Velitelko plavby, nabídly jsme ti dar za přepravu, zlíbí-li se ti. Pokud ne, smím se zeptat, co by se ti líbilo?"
Coine se vrátila ke stolu a znovu se podívala na směnku. Pak ji posunula zpátky k Nyneivě. "Tohle dělám pro Coramoora. Dosta-nu vás bezpečně na břeh, kde si budete přát, zlíbí-li se Světlu. Tak se sta-ne." Prstem pravé ruky se dotkla rtů. "Pod Světlem je do-hodnuto."
Jorin přidušeně vydechla. "Sestro moje, už se správce nákladu někdy vzbouřil proti velitelce plavby?"
Coine se na ni upřeně podívala. - "Poskytnu dar za přepravu z vlastní truhlice. A jestli se o tom Toram někdy dozví, sestro mo-je, strčím tě do podpalubí s Dorele. Třeba jako zátěž."
To, že obě ženy Mořského národa zanechaly formálnosti, potvr-dilo, když se hledačka větru nahlas zasmála. "A dalším přístavem pak bude Chachin, sestro moje, nebo Caemlyn, protože bys beze mě nena-šla vodu."
Velitelka plavby se s lítostí obrátila na Elain a Nyneivu. "Správ-ně bych vás, Aes Sedai, protože sloužíte Coramoorovi, měla uctít, jako bych uctila hledačku větru a velitelku plavby z jiné lodi. Vy-koupaly bychom se spolu a popily medové víno a vyprávěly si pří-běhy, při nichž bychom se všechny smály i plakaly. Ale musím se připravit k plavbě a -"
Tanečník na vlnách se zvedl, dělaje čest svému jménu, skákal a bušil do mola. Elain se kymácela v křesle, a jak houpání lodi pokračo-valo, uvažovala, jestli je tohle opravdu lepší než být vyhoze-na do pří-stavu.
Potom to konečně skončilo, poskakování lodi se trochu zpoma-lilo a houpání postupně ustalo. Coine se vyhrabala na nohy a vyří-tila se k žebříku. Jorin jí byla v patách a už křičela rozkazy, aby lodníci překontrolovaly škody na trupu.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Jak zvednout vítr

Elain se snažila otevřít západku na lenochu svého křesla. Když se jí to po nějaké chvíli podařilo, vrhla se za nimi a málem se při-tom u žebříku srazila s Nyneivou. Loď se stále kymácela, byť ne tak divoce jako předtím. Jelikož si nebyla jista, zda se snad nepotápějí, postrčila Elain Nyneivu před sebe a pobízela ji, aby šplhala rychleji.
Na palubě zatím pobíhala posádka a kontrolovala lanoví, či na-hlížela přes zábradlí, prohlížejíc trup. Všichni křičeli něco o ze-mětřesení. Stejný pokřik se ozýval i z přístavu, ale Elain věděla své i přes převrácené věci na molech a lodi ještě trhající za svá ko-tevní la-na.
Zadívala se ke Kameni. Mohutná pevnost byla klidná, jen kolem ní kroužila ohromná hejna ptáků a ta světlá zástava povívala téměř líně v osamělém závanu vzduchu. Nebylo vidět nic, co by naznačova-lo, že se té hory vůbec něco dotklo. Ale musel to být Rand. Tím si byla Elain jistá.
Obrátila se a zjistila, že ji Nyneiva pozoruje, a dlouho se pak dí-valy do očí. "Pěkná šlamastyka, jestli poškodil loď," řekla Elain nako-nec. "Jak se máme dostat do Tanchika, když takhle pohazuje loďmi?"
Světlo, musí být v pořádku. Jestli není, já s tím nemohu nic udělat. Je v pořádku. Je.
Nyneiva ji na uklidněnou pohladila po rameni. "Ten tvůj druhý dopis ho určitě pěkně ranil. Muži vždycky přehánějí, když se pře-stanou ovládat. Je to cena za to, že jinak drží city tak pevně na uzdě. Možná je Drak Znovuzrozený, ale musí se učit. Muž a žena, to - Co to tam dělají? "
To patřilo dvěma mužům stojícím na palubě uprostřed pobíhají-cího Mořského národa. Jedním byl Tom Merrilin ve svém kejklířském plášti, s harfou a flétnou v kožených pouzdrech na zádech a rancem u nohou vedle otlučené dřevěné uzamykatelné truhličky. Druhý muž byl hubený hezký Tairen ve středních letech, tvrdý muž s tmavší pletí v kuželovitém slamáku a jednom z těch plášťů, co nosili obyčejní lidé, který mu byl v pase těsný a pak se rozšíře-val jako krátká sukénka. Za opaskem, jejž nosil přes kabátec, měl zasunutý lamač mečů a opíral se o světlou hůl z kloubnatého dře-va, vysokou jako byl sám a nesilnější než jeho palec. Na řemeni měl přes rameno přehozený hranatý balík. Elain ho znala.
Jmeno-val se Juilin Sandar.
Bylo jisté, že si jsou oba muži cizí, i když stáli vedle sebe. Stá-li tam se škrobenou zdrženlivostí. Pozornost ale oba věnovali stej-nému. Jedním okem sledovali, jak se velitelka plavby blíží k zad-ní palubě, a druhým pokukovali po Elain a Nyneivě, očividně byli nejistí a masko-vali to navenek rázně prokazovanou sebedůvěrou. Tom se zazubil, uhladil si bílé kníry a kývl pokaždé, když se na mladé ženy podíval. Sandar dělal vážné, sebejisté úklony.
"Nic mu není," řekla Coine šplhajíc po žebříku. "Můžu vyplout do hodiny, bude-li se vám to líbit. I dřív, najdeme-li tairenského lodi-voda. Pokud ne, vypluji bez něj, i když to znamená, že se do Tearu už nikdy nevrátím." Sledovala jejich pohled a spatřila oba mu-že. "Požá-dali o převoz. Kejklíř do Tanchika a chytač zlodějů tam, kam cestujete vy. Nemohu je odmítnout, avšak..." Znovu upřela tmavé oči na Elain a Nyneivu. "Udělám to, jestli o to požádáte." V jejím hlase se svářila neochota porušit zvyk a... přání jim po-moci? Posloužit Coramoorovi? "Chytač zlodějů je dobrý člověk, i když vezmu v úvahu, že je to su-chozemec. Bez urážky pro vás, pod Světlem. Kejklíře sice neznám, ale kejklíř by nám mohl oživit cestu a ulehčit vám dlouhý čas."
"Ty mistra Sandara znáš?" zeptala se Nyneiva.
"Dvakrát nalezl ty, kdož nás okradli, a našel je rychle. Jinému suchozemci by to bylo trvalo déle, aby si mohl za práci říci víc. Je zřejmé, že ho též znáte. Přejete si, abych mu převoz odmítla?" Stá-le váhala.
"Nejdřív zjistíme, proč tu jsou," pravila Nyneiva bezvýrazným hlasem, jenž nevěstil ani pro jednoho muže nic dobrého.
"Možná bych měla mluvit já," navrhla Elain jemně, leč pevně. "Tak aspoň budeš moci zjistit, zda něco neskrývají." Neřekla sice, že tak aspoň Nyneivu nepřemůže její prchlivost, ale suchý úsměv na rtech druhé ženy jí prozradil, že jí to neuniklo.
"No dobře, Elain. Budu je sledovat. Třeba by sis mohla prostu-dovat, jak klidná dokážu být. Víš sama, jaká jsi, když jsi přepra-covaná."
Elain se musela zasmát.
Oba muži se narovnali, když k nim s Nyneivou přistoupily. Ko-lem se stále dřeli námořníci, šplhali v lanoví, tahali provazy, ně-které věci přivazovali, jiné odvazovali, podle rozkazů předaných od velitel-ky plavby. Kolem čtyř suchozemců se pohybovali, aniž se na ně po-řádně podívali.

Elain se na Toma Merrilina zamyšleně zamračila. Byla si jista, že kejklíře nikdy neviděla, než se objevil v Kameni, přesto jí však na jeho tváři bylo cosi povědomé. Ne že by to bylo moc pravdě-podobné. Kejklíři většinou vystupovali na vsích. Její matka v pa-láci v Caemlynu určitě nikdy žádného neměla. Jediní kejklíři, na něž se Elain rozpomínala, byli ve vesnicích nedaleko matčiných venkovských panství, a tenhle bělovlasý muž s jestřábí tváří tam určitě nikdy nebyl.
Rozhodla se, že nejdřív promluví s chytačem zlodějů. Vzpo-mněla si, že trval na tomto oslovení. Co byl lovec zlodějů ve svě-tě, to byl v Tearu chytač zlodějů, a ten rozdíl mu zřejmě připadal důležitý.
"Mistře Sandare," pravila vážně. "Možná si na nás nevzpomí-náš. Jsem Elain z Trakandů a toto je moje přítelkyně, Nyneiva z al'Mearů. Pochopila jsem, že si přeješ plout tam, kam plujeme my. Smím se zeptat proč? Když jsem tě viděla naposledy, neslou-žil jsi nám zrovna dobře."
Muž při zmínce, že by se na ně snad nepamatoval, ani nezamži-kal. Mrkl jim na ruce a všiml si, že nemají prsteny. Jeho tmavým očím nic neuniklo a vše neomylně zaznamenávaly. "Vzpomínám si, paní Elain, a dobře. Ale odpustíš-li mi, když jsem vám sloužil naposledy, bylo to ve společnosti Mata Cauthona, když jsme vás obě tahali z vo-dy, aby vás nedostali pilouni."
Nyneiva si odkašlala. Byla to kobka, ne voda, a černé adžah, ne pilouni. Nyneiva zvlášť nesnášela, když jí někdo připomínal, že někdy potřebovala sama pomoc. A hlavně v té kobce by nebyly, nebýt Juili-na Sandara. Ne, to nebylo tak docela spravedlivé. Prav-divé, ale ne úplně spravedlivé.
"To je v pořádku," řekla Elain rázně, "ale pořád jsi nám neřekl, proč chceš plout do Tanchika."
Chytač zlodějů se zhluboka nadechl a ostražitě se podíval po Nyneivě. Elain si nebyla jista, zda se jí líbí, že si před druhou že-nou dává větší pozor než před ní. "Ani ne před hodinou mě z do-mu vytáhl muž," začal opatrně, "kterého, myslím, znáte. Takový dlouhán s tváří jako z kamene, říká si Lan." Nyneiva lehce nazdvihla obočí. "Přišel místo jiného muže, kterého znáte... ovčáka, jak mi sdělil. Dal mi spoustu zlata a řekl mi, abych vás doprová-zel. Obě. Sdělil mi, že jestli se z té cesty nevrátíte v pořádku... Řekněme jen, že by pro mě bylo lepší, kdybych se utopil, než se vracel. Lan mluvil velice důrazně a ten... ovčák podle jeho slov ne-byl o nic méně důrazný. Velitelka plavby mi řekla, že mi převoz nezaručí, pokud nebudete souhlasit. Mám jisté schopnosti, které můžou být užitečné." Hůl mu zavířila v rukou, až byla vidět roz-mazaně, a zase znehybněla. Prsty se dotkl lamače mečů za pasem. Byl jako krátký meč, ale nenabroušený, a drážky byly určeny k lá-mání mečů.
"Muži si vždycky najdou způsob, jak obejít, co jim řekneš, aby udělali," zabručela Nyneiva, ale moc rozzlobeně to neznělo.
Elain se však rozhořčeně zamračila. Jeho poslal Rand? Tak to si nemohl přečíst ten druhý dopis, než to udělal. Světlo ho spal! Proč musí pořád tak vyskakovat? Nebyl čas poslat další dopis, jenž by ho navíc nejspíš jen zmátl, i kdybych to udělala. A já bych vypa-dala jako ještě větší husa. Světlo ho spal!
"A ty, mistře Merriline?" otázala se Nyneiva. "Poslal za námi ovčák i kejklíře? Nebo ten druhý muž? Možná abys nás bavil žonglo-váním a polykáním ohně."
Tom si pozorně prohlížel Sandara, ale hned přenesl pozornost na Nyneivu a půvabně se jí uklonil, jen to pokazil poněkud příliš umným mávnutím záplatovaného pláště. "Ovčák ne, paní Nyneivo. Dáma, již všichni známe, mě požádala - požádala - abych vás doprovázel. Ta dáma, která našla vás a ovčáka v Emondově Roli."
"Proč?" zeptala se podezíravě Nyneiva.
"Já mám také jisté užitečné schopnosti," sdělil jí Tom a koutkem oka mrkl na chytače zlodějů. "Tedy jiné než žonglování. A v Tanchi-ku jsem byl několikrát. - Město znám docela obstojně. Můžu vám po-radit, kde najít dobrý hostinec a který čtvrti jsou nebezpeč-ný za denní-ho světla stejně jako za tmy, a koho musíte podplatit u civilní hlídky, aby se příliš nezajímal o to, co tam děláte. Oni ci-zince dost sledují. Můžu vám pomoct se spoustou věcí."
Elain na něm znovu bylo cosi povědomého. Než si uvědomila, co dělá, natáhla se a zatahala ho za dlouhý bílý knír. Tom sebou trhl a ona si přitiskla obě ruce na ústa a hrozně se začervenala. "Odpusť. Já... nějak si vzpomínám, že jsem to dělávala. Totiž... Mrzí mě to." Světlo, proč jsem to udělala? Musí si myslet, že jsem úplně padlá na hlavu.
"To... bych si pamatoval," ucedil kejklíř velice škrobeně.
Elain doufala, že se neurazil. Z jeho výrazu se to však nedalo poznat. Muži se dokázali cítit dotčeně, když

měli být pobaveni, a být pobaveni, když měli být uraženi. Pokud mají putovat společ-ně... To bylo poprvé, co si uvědomila, že se rozhodla pro to, aby muži zůstali na palubě. "Nyneivo?" řekla.
Druhá žena samozřejmě nevyslovené otázce porozuměla. Podrobně si oba muže prohlédla a pak kývla. "Smějí jít s námi. Po-kud budou souhlasit, že udělají, co jim řekneme. Nechci, aby si ně-jaký tupohlavý mužský prosazoval svou a ohrožoval nás tak."
"Jak přikazuješ, paní Nyneivo," řekl okamžitě Sandar a uklonil se, ale Tom prohlásil: "Kejklíř má svobodnou duši, Nyneivo, ale můžu slíbit, že vás neohrozím. Ani zdaleka ne."
"Uděláš, co ti řekneme," zavrčela Nyneiva důrazně. "Dáš mi na to svoje slovo, nebo se budeš dívat, jak tahle loď vyplouvá, z přísta-vu."
"Atha'an Miere neodmítnou převoz nikomu, Nyneivo."
"Myslíš, že ne? Copak je tenhle lovci zlodějů -" Sandar sebou trhl -"jediný, komu řekli, že potřebuje povolení? Jak ti řekneme, mistře Merriline."
Tom pohodil bílou hlavou jako jankovitý kůň a zhluboka dý-chal, ale nakonec kývl. "Máš moje slovo, paní Nyneivo."
"Tak dobře," řekla Nyneiva zaskočeně. "Ujednáno. Vy dva teď jděte za velitelkou plavby a řekněte jí, že vzkazuju, aby vám dvěma někde našla nějakou noru, jestli může, někde, kde nebudete zavazet. A teď zmizte. Rychle."
Sandar se znovu uklonil a odešel. Tom se viditelně otřásl, než se k němu se strnulými zády připojil.
"Nejsi na ně trochu moc tvrdá?" zeptala se Elain, jakmile byli z doslechu. Což nebylo moc daleko při všem tom ruchu, co na palubě panoval. "Koneckonců, musíme cestovat společně. ‚Vlídná slova děla-jí vlídné společníky.'"
"Nejlepší je začít tak, jak hodláme pokračovat. Elain, Tom Merrilin ví moc dobře, že nejsme hotové Aes Sedai." Když to říkala, ztišila hlas a rozhlédla se kolem sebe. Nikdo z posádky se na ně ani nepodíval, jenom velitelka plavby, která stála na zadní palubě a po-slouchala, co jí povídají chytač zlodějů a vysoký kejklíř. "Muži mluví - vždycky to dělají - takže se to i Sandar brzy dozví. Aes Sedai by žádný potíže nedělali, ale dvěma přijatým novickám...? Když budou mít jen trochu příležitost, obě budeme dělat, co budou oni považovat za nejlepší, bez ohledu na to, co řekneme. A já jim nehodlám poskyt-nout ani tu nejmenší příležitost."
"Asi máš pravdu. Myslíš, že vědí, proč plujeme do Tanchika?"
Nyneiva si odfrkla. "Ne, jinak by podle mě nebyli tak veselí. A já bych jim to radši neříkala, pokud nebudeme muset." Vrhla na Elain významný pohled. Nebylo třeba, aby říkala, že by byla rad-ši, aby se to nebyla dozvěděla ani velitelka plavby, kdyby to bylo na ní. "Tady je jedno rčení pro tebe. ‚Půjčíš si potíže a splatíš je desateronásobně.'"
"Mluvíš, jako bys jim nevěřila, Nyneivo." Skoro by byla řekla, že mluví jako Moirain, ale druhá žena by takové přirovnání zcela jistě neocenila.
"A můžeme? Juilin Sandar nás už jednou zradil. Ano, ano, já vím, že by se tomu nebyl mohl vyhnout žádný muž, ale to na věci nic nemění. A Liandrin a ostatní ho znají. Budeme ho muset oblíknout do něčeho jinýho. Možná by si měl nechat trochu narůst vlasy. A třebas i kníry, jako ty, co raší pod nosem našemu kejklíři. To by mohlo fungo-vat."
"A Tom Merrilin?" optala se Elain. "Myslím, že jemu důvěřo-vat můžeme. Nevím proč, ale jsem si tím nějak jistá."
"Přiznal, že ho poslala Moirain," opáčila Nyneiva unaveně. -"Ale co nepřiznal? Co mu řekla, co nám neřekl? Má nám pomáhat, nebo něco jinýho? Moirain hraje tak často vlastní hru, že jí věřím jen o tolik víc než Liandrin." Podržela palec a ukazováček na coul od sebe. "Využije nás - tebe i mě - využije nás, jestli to pomůže Randovi. Nebo spíš jestli to pomůže tomu, co pro Randa plánuje ona. Kdyby mohla, vodila by si ho na vodítku jako domácího maz-líčka."
"Moirain ví, co je třeba udělat, Nyneivo." Pro jednou to přizná-vala s nechutí. To, co bylo podle Moirain nutné udělat, by docela dobře mohlo Randa ještě popohnat na jeho cestě k Tarmon Gai'donu. Na cestě ke smrti. Rand byl v rovnováze se světem. Bylo to hloupé - dětinské a praštěné - že pro ni byly vážky v tak vratké rovnováze. Přesto se neodvážila je rozhoupat ani v duchu, protože si nebyla jista, kam by se pohnuly. "Ona to ví lépe než on," řekla a přiměla se mluvit pevným hlasem. "Lépe než my."

"Možná." Nyneiva si povzdechla. "Ale proto se mi to ještě ne-musí líbit."
Lana na přídi byla odvázána a náhle se napjaly trojúhelníko-vé plachty. Tanečník na vlnách odrazil od mola. Objevily se další plach-ty, velké bílé čtverce a trojúhelníky, byla odhozena i lana na zádi a loď se mezi ukotvenými plavidly, čekajícími na chvíli, až budou moci přirazit, velkým obloukem stočila do řeky a hladce se obrátila k jihu, po proudu. Mořský národ vedl své lodi, jako mist-rovský jezdec vede skvělého hřebce. To zvláštní kolo s paprsky ně-jak fungovalo jako kormidlo, otáčel jím jeden z polonahých ná-mořníků. Muž, jak si Elain s úlevou všimla. Velitelka plavby a hledačka větru stály vedle kola a Coine občas vydala nějaký roz-kaz, přičemž se někdy prve tiše poradila se sestrou. Toram je chví-li pozoroval s tváří, která jako by byla vytesána z prken paluby, a pak se odšoural do podpalubí.
Na zadní palubě byl jeden Tairen, baculatý, sklíčeně se tvářící mužík v nevýrazně žlutém kabátci s nabíranými šedými rukávy, a ne-ustále si nervózně mnul ruce. Na loď ho dopravili ve chvíli, kdy byla vytahována lávka. Byl to lodivod, jenž měl Tanečníka na vlnách do-pravit po proudu řeky. Podle tairenských zákonů nesmě-la žádná loď proplout Dračími Prsty bez tairenského lodivoda na palubě. Jeho mr-zutá nálada byla zcela jistě způsobena tím, že ne-měl co dělat, protože i když udal nějaký směr, Mořský národ si to-ho nevšímal.
Nyneiva si cosi bručela, týkalo se to jejich kajuty, a odešla dolů - do podpalubí - ale Elain se líbilo, jak na palubě pofukuje, a těši-la se na cestu. Cestovat, vidět místa, která ještě nikdy neviděla, by-la sama o sobě radost. Nečekala, že to bude takové. Dědička Andoru mohla vy-konat několik státních návštěv, víc, až nastoupí na trůn, ale ty by byly svázány obřadností a společenskými pravidly. Rozhodně by to nebylo jako tohle. Bosí lodníci Mořského národa a loď mířící na moře.
Říční břeh rychle klouzal dozadu a slunce šplhalo po obloze. Občas byly vidět přitulené kamenné domy hospodářství a stodoly, pusté a osamělé, objevily se a hned zase zmizely. Nestály tu však žád-né vesnice. Tear by nedovolil ani tu nejmenší osadu mezi měs-tem a mořem, protože i ta nejmenší by se jednoho dne mohla stát soupeřem pro hlavní město. - Vznešení páni řídili velikost měst a vesnic po celé zemi skrze daň ze zástavby, která byla tím větší, čím více mělo sídliště budov. Elain si byla jista, že by nikdy nedo-volili prospívat Godanu v Remarském zálivu, kdyby nebylo smyš-lené nutnosti dohlížet na Mayene z pozice síly. Jistým způsobem byla úleva nechat takové hlu-páky za zády. Jen kdyby za zády ne-musela nechat i jednoho hloupého muže.
Počet rybářských člunů, většinou malých, kolem nichž krouži-la hejna doufajících racků a rybaříků, se zvyšoval, čím dál na jih Taneč-ník na vlnách doplul, a zvlášť hodně se jich objevilo, když plavidlo vplulo do vodního bludiště zvaného Dračí Prsty. Ptáci a dlouhé tyče, na nichž visely sítě, bylo často to jediné, co bylo vi-dět kromě plání porostlých rákosem a ostřicí vlnící se ve větru, je-jichž jednolitost ob-čas porušil malý ostrůvek, na němž rostly po-divné zkroucené stromy s pavučinovou změtí vzdušných kořenů. Mnoho člunů pracovalo přímo v rákosí, i když ne se sítěmi. Jed-nou jich Elain několik zahlédla poblíž otevřené hladiny. Muži a že-ny házeli do řídkého porostu šňůry s mnoha háčky a vytahovali mrskající se ryby s tmavými pruhy, dlouhé jako lidská paže.
Jakmile dorazili do delty, majíce slunce nad hlavou, tairenský lodivod začal nervózně přecházet sem a tam a ohrnul nos nad na-bídnutou miskou hustého kořeněného rybího guláše a skývou chle-ba. Elain svůj díl hladově snědla a vytřela hliněnou misku posled-ním kouskem chleba, i když se také necítila zrovna dobře. Všemi směry se táhly vodní kanály, některé široké, jiné úzké. Některé končily na do-hled přímo ve stěně rákosí. Nedalo se poznat, který nezmizí hned za dalším ohybem. Nicméně Coine Tanečníka na vl-nách nezpomalila ani nezaváhala, když vybírala cestu. Očividně věděla, kterými kanály se dát, nebo to snad věděla hledačka větru, ale lodivod si přesto cosi bručel, jako by čekal, že každou chvíli narazí na mělčinu.
Bylo pozdní odpoledne, když se vepředu náhle objevilo ústí ře-ky a nekonečná dálava Bouřlivého moře za ním. Mořský národ prove-dl cosi s plachtami a loď se lehce zachvěla, jak na místě za-stavila. Teprve tehdy si Elain všimla velké pirohy, která hopkala jako mnoho-nohý vodouch od ostrova, na němž u paty vysoké úz-ké věže stálo pár bezútěšných kamenných budov. Nahoře na věži postávali nějací muži pod vlajkou Tearu se třemi stříbrnými půl-měsíci na rudozlatém děle-ném štítě. Lodivod si beze slova vzal měšec, který mu podala Coine, a slezl po provazovém žebříku do veslice. Jakmile byl na palubě, plach-ty byly znovu napjaty a Ta-nečník na vlnách se vnořil do prvních moř-ských vln, jen lehce se

zhoupl a přídí prořízl vlny. Mořský národ lezl v lanoví a nastavo-val další plachty, jak se loď hnala k jihozápadu, dál od země.
Když se za obzorem ztratil i poslední tenký proužek pevniny, ženy Mořského národa si sundaly jupky. Všechny, dokonce i velitelka plavby a hledačka větru. Elain nevěděla kam s očima. Všech-ny ty že-ny chodily polonahé a vůbec si nevšímaly mužů kolem se-be. Juilin Sandar měl zřejmě stejné problémy jako ona. Chvíli na ženy zíral s rozevřenýma očima, chvíli upíral zrak na špičky svých bot, až nako-nec téměř odběhl do podpalubí. Elain se nehodlala ne-chat tak vyvést z míry. Místo toho se rozhodla dívat na moře.
Jiné zvyky, připomněla si. Pokud nečekají, že udělám totéž. Už jen při tom pomyšlení se hystericky rozesmála. Nějak bylo snazší čelit černým adžah než tomuhle. Jiné zvyky. Světlo!
Obloha se zbarvila do nachova a matně zlaté slunce klesalo za obzor. Plavidlo provázaly desítky delfínů, převalovaly se ve vl-nách a vyskakovaly z vody, a o něco dál se nad vodou objevovala celá hejna jiskřivých modrostříbrných rybek, klouzajících vzdu-chem na roztaže-ných ploutvičkách i víc než dvacet sáhů, než se za-se ponořila do vzdouvajících se šedozelených vod. Elain se užasle dívala, jak se takhle objevují aspoň tucetkrát, než se rybky ponoři-ly docela a už se nevynořily více.
Ale delfíni, velcí a štíhlí, byli i tak dost nádherní, jako čestná stráž doprovázející Tanečníka na vlnách zpět tam, kam patřil. Del-fíny Elain poznala z popisu v knihách. Stálo tam, že když vás na-jdou, jak se topíte, dostrkají vás na břeh. Elain si nebyla jistá, může-li tomu věřit, ale příběh to byl hezký. Sledovala je po celé délce lodi až na příď, kde dováděli ve zpěněných vlnách jdoucích od lo-di, a občas se převalili na bok a podívali se na ni nahoru, aniž by v nejmenším zpo-malili.
Už byla skoro na nejužším místě přídě, než si uvědomila, že tam je Tom Merrilin před ní. Trochu posmutněle se usmíval na delfí-ny a jeho plášť chytal vítr, jako shluk plachet nad nimi. Tom zatím někde odložil své věci. Opravdu jí připadal povědomý. "Ty nejsi šťastný, mistře Merriline?"
Úkosem na ni pohlédl. "Prosím, říkej mi Tome, má paní."
"Tedy Tome. Ale ne má paní. Tady jsem jenom paní Elain."
Jak říkáš, paní Elain," řekl s náznakem úsměvu.
"Jak se můžeš dívat na ty delfíny a být přitom smutný, Tome?"
Jsou volní," zamumlal takovým tónem, že si Elain nebyla jistá, zda odpovídá jí. "Nemusejí se rozhodovat, nemusejí za nic platit. Na světě nemají jedinou starost, snad jen jak najít ryby k večeři. A možná taky žraloky. A perutíny. A nejspíš stovku dalších věcí, který neznám. Možná to nakonec není tak záviděníhodný život."
"Ty jim závidíš?" Kejklíř neodpověděl, ale ta otázka stejně ne-byla v pořádku. Elain potřebovala, aby se zase usmál. Ne, aby se smál. Z nějakého důvodu si byla jistá, že pokud ho dokáže roze-smát, vzpo-mene si, kde ho už viděla. Změnila tedy téma a vybrala takové, které by mělo být bližší jeho srdci.
"Chceš složit epos o Randovi, Tome?" Eposy byly pro bardy, ne pro kejklíře, ale tro-cha lichocení nemohla vůbec škodit. "Epos o Draku Znovuzroze-ném. Loial o něm chce na-psat knihu, víš."
"Možná ho složím, paní Elain. Možná. Ale ani moje skladba, ani ogierova kniha nebudou z dlouhodobýho hlediska znamenat žádnej rozdíl. Naše příběhy dlouho nepřežijí. - A až přijde nový věk -" Zlost-ně se zamračil a zatahal se za knír. "Když o tom tak přemýšlím, to možná nebude trvat ani rok nebo dva. Jak je ozna-čen konec věku? Nemůže to být pokaždé celosvětová katastrofa, jako bylo Rozbití. Ale jestli se dá věřit proroctvím, tak tenhle ko-nec takový bude. To je ta potíž s proroctvími. Originál je vždycky ve starým jazyce a možná i ve vznešený řeči. A jestli nevíš dopře-du, co ty věci znamenají, tak nemáš naději to rozlousknout. Zna-mená to, co tam stojí, nebo je to jen květnatý způsob, jak vyjádřit něco úplně jinýho?"
"Mluvil jsi o svém eposu," připomněla mu Elain snažíc se ho přivést nazpátek, ale kejklíř zavrtěl bílou hlavou.
"Mluvil jsem o změně. Můj epos, jestli ho složím - a Loialova kniha - nebudou víc než semínkem, pokud budeme mít oba štěstí. Ti, kdo znají pravdu, zemřou, a děti jejich dětí a jejich děti si bu-dou pa-matovat něco úplně opačnýho. A děti jejich dětí zas něco zhola jinýho. Za dvě desítky pokolení můžeš být hlavní hrdinkou třeba ty, a ne Rand."
"Já?" zasmála se Elain.

"Nebo možná Mat nebo Lan. Nebo dokonce já." Zazubil se na ni a úsměv mu rozjasnil obličej. "Tom Merrilin. Ne kejklíř - ale co? Kdo ví? Ne polykač ohně, ale ohňostrůjce. Budu vrhat oheň ja-ko Aes Se-dai." Půvabně mávl pláštěm. "Tom Merrilin, tajuplný hrdina, strháva-jící hory a nastolující krále." Úsměv se změnil ve zvučný smích od srdce. "Rand al'Thor možná bude mít štěstí, jest-li si v příštím věku budou správně pamatovat aspoň jeho jméno."
Elain měla pravdu. Nebyl to jen takový pocit. Ten obličej, ten veselý smích. Vzpomínala si na to. Ale odkud? Musela ho přimět mluvit dál. "Tak je tomu vždy? Já myslím, že nikdo nepochybuje řek-něme o tom, že Artuš Jestřábí křídlo dobyl celou říši. Celý svět, nebo skoro."
"Jestřábí křídlo, mladá dámo? On ji vytvořil, to je pravda, ale opravdu si myslíš, že udělal všechno to, co se píše v knihách a vy-práví a zpívá? A tak, jak říkají, že to udělal? Zabil stovku nejlep-ších mužů z protivníkova vojska, jednoho po druhým? A ta dvě vojska tam jenom tak stála, zatímco jeden z generálů - král - bo-joval ve stovce soubojů?"
"V knihách stojí, že to udělal."
"Od východu do západu slunce není dost dlouhá doba, aby je-den muž vybojoval stovku soubojů, děvče." Málem ho přerušila - děvče? Je přece dědička Andoru, ne nějaké děvče - ale on chytil slinu. "A to je jenom tisíc let zpátky. Vrať se dál, k nejstarším pří-běhům, co znám, z věku před věkem pověstí. Opravdu bojovali Mosk a Merk ohnivými oštěpy a byli vůbec obři? Byla Elsbet skutečně královnou celého světa a byla Anla opravdu její sestrou? By-la Anla opravdu její první rádkyní, nebo to byl někdo jiný? To se stejně můžeš ptát, z kterýho zvířete pochází slonovina nebo na ja-ký rostlině roste hedvábí. Teda pokud taky nepochází z nějakýho zvířete."
"Ty ostatní věci nevím," odtušila nasupeně Elain. To děvče ji pořád žralo, "ale na slonovinu a hedvábí se můžeš zeptat Mořské-ho národa."
Tom se znovu zasmál - v což doufala, i když to stále jenom po-silovalo jistotu, že ho odněkud zná - ale místo toho, aby jí řekl, že je hloupá, jak čekala a na což byla připravená, pravil: "Praktický a k věci, přesně jako tvoje matka. Oběma nohama na zemi a dale-ko od marnivosti."
Elain trochu zvedla bradu a zatvářila se chladněji. Možná se vy-dávala za obyčejnou paní Elain, ale tohle bylo něco jiného. Byl to mi-lý stařík a ona chtěla rozluštit jeho tajemství, ale byl to konec-konců jenom obyčejný kejklíř a neměl by mluvit o královně tak důvěrně. Zvláštním způsobem, který Elain rozzuřil, se tvářil poba-veně. Poba-veně!
"Atha'an Miere to také nevědí," sdělil jí. "Za Aielskou pustinou nevidí ze země víc než pár mil kolem hrstky přístavů, kde smějí při-stát. Ta místa jsou obehnána vysokými hradbami a ty hradby jsou na-víc hlídané, takže se ani nemůžou vyšplhat nahoru a podí-vat se, co je na druhý straně. Když některá z jejich lodí přirazí jin-de - nebo třebas i loď, která není jejich, protože tam smí jenom Mořský národ - tu loď a její posádku už nikdy nikdo neuvidí. A to je skoro všechno, co ti můžu říct, po pár letech vyptávání na věci, který mě zajímají. Atha'an Miere si tajemství drží, ale já myslím, že toho o moc víc nevědí. Z toho, co jsem zjistil, s Cairhieňany za-cházeli stejně, když ještě měli právo putovat po Hedvábný stezce přes Pustinu. Cairhienští kupci nikdy nespatřili víc než jedno ohra-zený město, a ti, kteří se zatoulali, prostě zmizeli."
Elain si uvědomila, že si ho prohlíží stejně jako předtím delfíny. Co je to za muže? Už dvakrát se jí mohl vysmát - tuhle byl poba-vený, i když to přiznávala se značnou nechutí - ale místo toho se s ní baví vážně jako... No, jako otec s dcerou. "Možná najdeš pár odpovědí na této lodí, Tome. Měli namířeno na východ, než jsme paní plavby pře-svědčily, aby nás vzala do Tanchika. Pán nákladu říkal, že chtějí plout do Shary na východ od Mayene. To musí zna-menat za Pustinu."
Tom na ni chvíli hleděl. "Do Shary, říkáš? To jméno jsem ještě nikdy neslyšel. Je Shara město, stát, nebo obojí? Možná něco pře-ce jen zjistím."
Co jsem to jen řekla? přemítala Elain. Řekla jsem něco, co ho přimělo přemýšlet. Světlo! Řekla jsem mu, že jsme přesvědčily Coine, aby změnila plány. Nemohlo to sice znamenat žádný rozdíl, ale Elain si za to v duchu vážně vyhubovala. Neopatrné slůvko tomu-to milému staříkovi nemohlo napáchat žádné škody, ale to stejné by ji i Nyneivu mohlo v Tanchiku zabít, nemluvě o chytači zlodě-jů a Tomovi samot-ném. Pokud to je jen takový milý stařík. "Tome, proč jedeš s námi? Jen proto, že tě Moirain požádala?"
Tom se otřásl. Elain si uvědomila, že se tiše směje sám sobě. "Vlastně, kdo ví? Aes Sedai žádající o

laskavost se nedá jen tak lehce odmítnout. Nebo jsem možná usoudil, že Rand už je dost sta-rej, aby se o sebe na chvíli postaral sám."
Teď se rozesmál nahlas a ona se musela smát s ním. Ta předsta-va, že tento bělovlasý stařec dává pozor na Randa. Když se na ni kej-klíř podíval, pocit, že mu může důvěřovat, se vrátil, silnější než dřív. Ne proto, že se uměl smát i sobě, nebo nejen proto. Neuměla udat dů-vod kromě toho, že při pohledu do jeho modrých očí nedo-kázala uvě-řit, že by tento muž kdy udělal něco, co by jí ublížilo.
Touha zatahat ho za kníry se vrátila a skoro se jí nedalo odolat, ale Elain se ovládla, byť s námahou. Už přece nebyla malé dítě. Dítě. Otevřela ústa - a náhle se jí všechno vykouřilo z hlavy.
"Prosím, omluv mne, Tome," vyhrkla. "Musím... Omluv mne." Nečekajíc na odpověď rychle vyrazila na záď. Tom si nejspíš bu-de myslet, že dostala mořskou nemoc. Tanečník na vlnách se teď více kymácel, a jak zesílil vítr, prodíral se velkými vlnami rych-leji.
U kormidelního kola na zádi stáli dva muži a oba museli hodně napínat svaly, aby udrželi plavidlo v zamýšleném směru. Velitelka plavby na palubě nebyla, zato hledačka větru ano. Stála u zábradlí za kormidelníky, nahá do pasu jako muži, a sledovala oblohu, kdy se vzdouvající se bílá oblaka převalovala prudčeji než oceán. Na chvíli to nebyly Jorininy šaty - nebo spíš nedostatek šatů - co Ela-in překvapilo. Hledačku větru obklopovala záře ženy sahající po saidaru. I přes ostré světlo byla ta záře jasně viditelná. Tohle Elain ucítila, připoutalo to její pozornost. Ta žena usměrňovala jedi-nou sílu.
Elain se zastavila na palubě, aby si prohlédla, co ta žena dělá. Prameny vzduchu a vody, které hledačka větru splétala, byly silné jako lana, přesto však bylo její tkanivo složité, velmi umné, a do-sahovalo přes vodu, kam až oko dohlédlo, jako síť natažená přes oblo-hu. Zvedal se stále silnější vítr. Kormidelníci se dřeli a Taneč-ník na vlnách letěl po hladině. Splétání ustalo, záře saidaru zmi-zela a Jorin se sesula na zábradlí a opřela se o ruce.
Elain tiše vylezla po žebříku, ale žena Mořského národa přesto promluvila, aniž otočila hlavu, jakmile byla Elain dost blízko, aby ji slyšela. "Uprostřed práce jsem měla pocit, že mě sleduješ. Ne-mohla jsem v té chvíli přestat, mohla by vzniknout bouře, kterou by ani Ta-nečník na vlnách nemusel přežít. Bouřlivé moře si své jméno plně zaslouží. Samo dokáže zvednout špatný vítr, i bez mé pomoci. Vůbec jsem to nechtěla udělat, ale Coine říkala, že musí-me plout co nejrych-leji. Pro vás a pro Coramoora." Zvedla oči a zadívala se na oblohu. "Tenhle vítr vydrží do rána, zlíbí-li se Světlu."
"Tak proto Mořský národ nepřepravuje Aes Sedai?" zeptala se Elain, přistoupila až těsně k hledačce větru a opřela se o zábradlí vedle ní. "Aby Věž nezjistila, že hledačky větru umějí usměrňovat. Proto jsi ty rozhodla, že nás vezmete na palubu, a ne tvoje sestra. Jorin, Věž se vás nepokusí zastavit. Ve Věži neexistuje zákon, kte-rý by zabraňoval nějaké ženě usměrňovat, i když to není Aes Se-dai."
"Ta tvoje Bílá věž se teď bude plést do našich věcí. Pokusí se dostat na naše lodě, kde jsme volné od země a pozemšťanů. Poku-sí se nás k sobě připoutat, svázat nás daleko od moře." Těžce si po-vzdechla. "Vlnu, která přešla, nelze povolat zpět."
Elain si přála, aby jí mohla říci, že tomu tak není, ale Věž oprav-du vyhledávala ženy a dívky, které se mohly naučit usměrňovat, jak aby zvětšila počet Aes Sedai, nyní stále klesající, tak pro ne-bezpečí, které hrozilo těm, jež se učily bez pomoci. Vlastně každá žena, kterou bylo možné naučit dotýkat se pravého zdroje, se ob-vykle objevila ve Věži, ať chtěla či nechtěla, aspoň na tak dlouho, aby se naučila, jak sebe či jiné náhodou nezabít.
Jorin po chvíli pokračovala. "My to neumíme všechny. Jen ně-které z nás. Posíláme pár děvčat do Tar Valonu, aby Aes Sedai ne-přicházely hledat mezi nás. Žádná loď, jejíž hledačka větru doká-že tkát větry, nevezme na palubu Aes Sedai. Když jste se poprvé prohlá-sily, myslela jsem, že o mně musíte vědět, ale vy jste nic ne-říkaly a žádaly jste o převoz. A já doufala, že třeba nejste Aes Se-dai, i když máte ty prsteny. Hloupá naděje. Cítila jsem tu sílu z vás obou. A teď se to Bílá věž dozví."
"Nemohu ti slíbit, že vaše tajemství zachovám, ale udělám, co půjde." Ta žena si zasloužila víc. "Jorin, přísahám na čest rodu Tra-kandů z Andoru, že udělám, co budu moci, abych vaše tajem-ství uchovala před každým, kdo by mohl ublížit tobě nebo tvým li-dem, a že pokud to budu muset někomu sdělit, udělám, co bude v mých si-lách, abych tebe a tvůj lid ochránila před vměšováním. Rod Trakandů není bez vlivu, dokonce i ve Věži." A já donutím máti, aby ho využila. Nějak.
"Zlíbí-li se Světlu," odtušila Jorin odevzdaně, "vše bude v po-řádku. Vše bude v pořádku a všichni budou

v pořádku a všechny věci budou v pořádku, zlíbí-li se Světlu."
"Na té seanchanské lodi byla damane, viď?" Hledačka větru se na ni zmateně podívala. "Jedna ze zajatých žen, které mohou usměr-ňovat."
"Na někoho tak mladého vidíš hluboko pod povrch. Proto jsem si zprvu myslela, že možná nejste Aes Sedai, protože jste tak mla-dé. Mám, myslím, dcery starší než vy. Nevěděla jsem, že je zajatkyně. Teď si přeju, abych ji byla mohla zachránit. Tanečník na vl-nách zprvu to seanchanské plavidlo snadno předběhl - slyšeli jsme o Sean-chanech a jejich plavidlech se žebrovanými plachtami, že vyžadují divné přísahy a trestají ty, kdo je nechtějí složit - ale ta - damane? - nám zlomila dva stěžně a oni se s meči dostali na pa-lubu. Podařilo se mi na té seanchanské lodi zažehnout ohně - splé-tat oheň je pro mě těžké, umím tak zapálit lampu, ale Světlu se zlíbilo, že to stačilo - a Toram vedl posádku a Seanchany jsme za-tlačili zpět na jejich vlastní palubu. Přeťali jsme hákovací kotvice a jejich loď to hořící odneslo pryč. Měli moc práce s vlastní zá-chranou, aby nás dál obtěžovali, když jsme se plížili pryč. Pak mi bylo líto, když shořel a potopil se. Byl dobrá loď, myslím, že byl stavěný pro hezky rozbouřené moře. Teď toho lituji, protože jsme mohli zachránit tu ženu, tu damane. I když nám poškodila loď, možná by to nebyla udělala, kdyby bývala byla volná. Světlo oza-řuj její duši a vody kéž ji přijmou v míru."
Vyprávění ji rozesmutnilo. Potřebovala rozptýlení. "Jorin, proč Atha'an Miere říkají lodím ‚on'. Všichni, s nimiž jsem se setkala, jim říkají ‚ona'. Asi v tom není žádný rozdíl, ale proč?"
"Muži by ti dali jinou odpověď," odtušila hledačka větru a po-někud se usmála, "mluvili by o síle a ušlechtilosti, jak už tak mu-ži mluví, ale tohle je pravda. Loď je živá a je živá jako muž, má srdce jako opravdový muž." S láskou pohladila zábradlí, jako by laskala něco živého, něco, co mohlo její pohlazení cítit. "Zacházej s ním dobře a dobře se o něj starej a on za tebe bude bojovat i s tím nejhor-ším mořem. Bude bojovat, aby tě udržel naživu, i když mu moře dáv-no předtím zasadí smrtící úder. Nestarej se o něj, nevší-mej si malých varování, jimiž tě upozorňuje na nebezpečí, a on tě utopí na klidném moři pod bezmračnou oblohou."
Elain doufala, že Rand není tak vrtkavý. Tak proč tak vyskaku-je, jednu chvíli je rád, že mě vidí jít, a hned zas posílá Juilina Sandara, aby na mě dával pozor? Řekla si, že na něj musí přestat mys-let. Byl daleko. S ním teď nemohla nic dělat.
Ohlédla se přes rameno na příď. Tom byl pryč. Elain si byla jis-tá, že našla klíč k hádance těsně předtím, než ucítila hledačku vět-ru usměrňovat. Mělo to něco společného s jeho úsměvem. Ať to však bylo cokoliv, teď to bylo pryč. No, ona to zjistí, než dorazí do Tanchi-ka, i kdyby si na něj musela sednout. Ale on tu bude i ráno. "Jorin, jak dlouho nám to potrvá, než se dostaneme do Tanchika? Říkali mi, že fregaty jsou nejrychlejší lodi na světě, ale jak jsou vlastně rychlé?"
"Do Tanchika? Abychom posloužili Coramoorovi, nezastavíme v žádném přístavu. Možná deset dní, jestli dokážu splést větry dost dobře, zlíbí-li se Světlu, abych našla správné proudy. Možná jen sedm nebo osm, s milostí Světla."
"Deset dní?" vydechla Elain. "To ale není možné." Přece vidě-la mapy.
Úsměv druhé ženy byl zpola pyšný a zpola shovívavý. "Jak jsi říkala, jsou to nejrychlejší lodi na světě. Druhému nejrychlejšímu by to trvalo o polovinu déle na jakoukoliv vzdálenost, a většině nejméně dvakrát tak dlouho. Pobřežní plavidla, která se drží pobřeží a každou noc kotví na mělčinách..." Opovržlivě si odfrkla, "...ta vyžadují deset-krát tolik."
"Jorin, naučíš mě to, cos dělala?"
Hledačka větru na ni zírala, tmavé oči měla rozšířené a odráže-lo se v nich slábnoucí světlo. "Učit tě? Ale ty jsi Aes Sedai."
Jorin, já nikdy nespletla ani zpolovice tak silný pramen jako ty, cos zvládala ty. A v takovém měřítku! Jsem ohromena, Jorin."
Hledačka větru ještě chvíli mlčela, již ne v úžase, ale jako by se snažila vtisknout si Elaininu tvář do paměti. Nakonec si políbila prsty pravé ruky a přitiskla je Elain na rty. "Zlíbí-li se Světlu, bu-deme se učit obě."

Slovníček

Poznámka k datování v tomto slovníčku.

Od Rozbití světa byly použity tři systémy zaznamenávání dat. První zaznamenává roky Po Rozbití světa (PR). Jelikož však panoval v letech Rozbití a několika následujících téměř dokonalý zmatek, a protože tento kalendář byl přijat téměř sto let po Rozbití, byl jeho za-čátek stanoven uměle. Po skončení trollockých válek bylo mnoho zá-znamů ztraceno. Bylo jich tolik, že vznikl spor o přesné datování podle starého systému. Proto byl zaveden nový kalendář, který se da-tuje od konce válek a oslavuje domnělé osvobození světa od hrozby trolloků. Tento druhý kalendář zaznamenával každý rok jako Svobod-ný rok (SR). Po rozsáhlém ničení, zabíjení a rozvratu, způsobeném stoletou válkou, vznikl třetí kalendář. Tento kalendář, zaznamenávají-cí léta Nové éry (NE), se používá v současné době.
a'dam: Seanchanský nástroj, jež lze použít k ovládání ženy, kte-rá mů-že usměrňovat, sestávající z obojku a náramku spojených vodít-kem, vše ze stříbřitého kovu. Na ženu, která usměrňovat nemůže, ne-má žádný vliv. Viz též damane; Seanchané; sul'dam.
adžah: Společenství Aes Sedai, k nimž patří všechny Aes Sedai kro-mě amyrlin. Rozlišují se podle barev: modré adžah, červené adžah, bílé adžah, zelené adžah, hnědé adžah, žluté adžah a šedé adžah. Všechny Aes Sedai, kromě amyrlin, jsou členky jednoho z adžah. Každé se při užívání jediné síly řídí vlastní filozofií a má s Aes Sedai vlastní cíle. Např. červené adžah zaměřují veškerou energii na hledání a krocení mužů, kteří se pokoušejí ovládnout sílu. Hnědé adžah, na druhou stranu, upustilo od vměšování se do světských zá-ležitostí a cele se oddalo získávání vědomostí, zatímco bílé adžah se většinou vystříhá světa i světských vědomostí a oddává se otáz-kám filozofie a pravdy. Zelené adžah (během trollockých válek na-zývané bojové adžah) je připraveno se v Tarmon Gai'donu utkat s každým novým hrůzopánem. Kolují pověsti (jež ovšem Aes Sedai ostře popírají a nikdy to nikdo bezpečně neřekl před nimi) o čer-ných adžah, oddaných službě Temnému.
Aes Sedai: Vládkyně jediné síly. Od Časů šílenství jediní Aes Sedai, kteří přežili, byly ženy. Lidé jim nedůvěřují a bojí se jich, do-konce je nenávidí, kladou jim totiž za vinu Rozbití světa, a většinou se o nich tvrdí, že se pletou do státních záležitostí. Zároveň se jen má-lo vládců obejde bez poradkyň Aes Sedai, dokonce i v zemích, kde tako-vé spojení musí být udržováno v tajnosti. Po několika letech usměrňo-vání jediné síly získává Aes Sedai bezvěký vzhled, takže i Aes Sedai, která by mohla být babičkou, nevykazuje známky stár-nutí, snad až na pár šedivých vlasů. Viz také adžah; amyrlinin sto-lec; Čas šílenství.
Aielové: Lid z Aielské pustiny. Zuřivý a tvrdý. Než zabijí, za-krýva-jí si obličej, z čehož vzniklo rčení "chovat se jako černě zahale-ný Aiel" k popisu člověka, který se chová násilnicky. Smrtelně nebez-peční válečníci se zbraní i holýma rukama, nikdy by se nedotkli meče. Do bitvy je provázejí dudáci taneční hudbou a Aielové bitvu nazývají "tanec" nebo "tanec oštěpů". Viz též Aielská pustina; Aielská válečná společenstva.

Aielská pustina: Drsná, rozervaná krajina téměř bez vody, vý-chodně od Páteře světa. Aiely také nazývaná Trojí země. Zatoulá se sem jen pár cizinců, a to nejen proto, že je téměř nemožné zde nalézt vodu, ale taky proto, že Aielové jsou ve válečném stavu se všemi ostatní-mi lidmi a cizince nevítají. Pouze formani, kejklíři a Tuatha'ani ma-jí zaručen volný průchod, i když se Aielové vyhýbají veškerému styku s Tuatha'any, které nazývají "Ztracení". Není známa žádná mapa Aielské pustiny.
aielská válečná společenstva: Všichni aielští válečníci jsou členy jednoho z válečných společenstev, jako jsou Kamenní psi (Sha-e'en M'taal), Rudé štíty (Aethan Dor) nebo Děvy oštěpu {Far Dareis Mai). Každé společenstvo má své vlastní zvyky a některé zvláštní po-vinnosti. Například Rudé štíty fungují jako policie. Ka-menní psi býva-jí často používáni jako zadní stráž při ústupu, kdež-to Děvy zase jako zvědové. Kmeny Aielů na sebe často pořádají ná-jezdy a bojují mezi sebou, ale členové stejného společenstva nikdy nebojují proti sobě, i když tak činí jejich kmeny. Takto vždy exis-tuje kontakt mezi kmeny, i když právě vedou otevřenou válku. Viz též Aielové; Aielská pustina; Far Dareis Mai.
aielská válka: (976-78 NE) Když cairhienský král Laman pod-ťal avendesoru, několik aielských kmenů přešlo Páteř světa. Aielové vyloupili a vypálili hlavní město Cairhienu i mnoho menších měst a vesnic a střet se rozšířil i do Andoru a Tearu. Obvyklý názor je, že Aielové byli nakonec poraženi v bitvě pod Zářícími hradbami před Tar Valonem, ale ve skutečnosti v té bitvě padl Laman, a když Aielo-vé dokončili to, proč přišli, znovu se vrátili za Páteř. Viz též avendo-raldera; Cairhien.
Alanna Mosvani: Aes Sedai ze zeleného adžah.
al'Mearová, Nyneiva (také Nyneina z al'Mearů): Žena, která byla kdysi vědmou v Emondově Roli v andorském kraji Dvouříčí. - Ny-ní jedna z přijatých novicek.
al'Thor, Rand: Mladý muž z Emondovy Role, jenž je ta'veren. Kdy-si ovčák. Nyní prohlášen za Draka Znovuzrozeného.
al'Thor, Tam: Sedlák a ovčák z Dvouříčí. Jako mladý muž odešel a stal se vojákem, vrátil se se ženou (Kari, nyní po smrti) a dí-tětem (Rand).
Alteima: Vznešená paní Tearu, ctižádostivá, má velké starosti kvůli zdraví svého manžela.
al'Vereová, Egwain (také Egwain z al'Vereů): Mladá žena z Emon-dovy Role. Nyní jedna z přijatých novicek.
Alviarin: Aes Sedai z bílého adžah.
amyrlinin stolec: (1.) Titul nejvyšší představené Aes Sedai. Doživot-ně ji volí věžová sněmovna, nejvyšší rada Aes Sedai, sestáva-jící ze tří představených (zvaných přísedící, jako např. "přísedící za zele-né adžah") každého ze sedmi adžah. Amyrlinin stolec je pro Aes Sedai, aspoň teoreticky, nejvyšší autoritou. Její hodnost se spole-čensky rovná králi či královně. O něco méně uctivé oslovení je pro-stě amyrlin. (2.) Trůn, na němž sedává nejvyšší představená Aes Sedai.
Amys: Moudrá z Držby Chladné skály, která umí chodit ve snech. Aielanka z klanu Devět údolí Taardad Aielů. Manželka Rhuar-ka, sestra-žena Lian, jež je správkyní střechy Držby Chladné skály a sestra-matka Aviendky.
angrial: Pozůstatek z věku pověstí, který každému, kdo je scho-pen použít jedinou sílu, umožňuje zvládnout větší část síly, než je pro něj samotného bezpečné. Některé byly vyrobeny tak, aby je mohly používat ženy, jiné pro muže. Pověsti o angrialu, který by mohli pou-žívat jak muži, tak ženy, nebyly nikdy potvrzeny. O jejich vý-robě již není nic známo. Zůstalo jich jen velice omezené množství. Viz též usměrňování; sa'angrial; ter'angrial.
Arad Doman: Stát na březích Arythského oceánu. V současné době rozerván občanskou válkou a zároveň boji proti těm, kteří se pro-hlásili za stoupence Draka Znovuzrozeného, a proti Tarabonu. Vět-šina domanských kupců jsou ženy, a rčení "nechat muže obchodo-vat s Domany" znamená dělat něco velice nemoudrého. Domanské ženy jsou vyhlášené - či spíše nechvalně známé - svou krásou, svůdností a pohoršujícím odíváním.
Artuš Jestřábí křídlo: Bájný král, Artuš Pendrag Tanreall. Vládl v le-tech 943-994 SR. Sjednotil všechny země západně od Páteře světa a několik zemí za Aielskou pustinou. Poslal dokonce svá vojska přes Arythský oceán (992 SR), ale spojení s nimi bylo přerušeno po jeho smrti, jež vyvolala stoletou válku. Ve znaku měl zlatého jest-řába v letu. Viz též stoletá válka.
Atha'an Miere: Viz Mořský národ.

avendesora: Ve starém jazyce "strom života". Zmínky v mnoha pří-bězích a pověstech.
avendoraldera: Strom rostoucí ve městě Cairhienu, odnož avendesory. Tato odnož byla darem od Aielů v roce 566 NE i přesto, že se nedochoval žádný záznam, že mezi Aiely a avendesorou existuje nějaké spojení. Viz též aielská válka.
Aviendha: Žena z klanu Hořká voda Taardad Aielů.
Aybara, Perrin: Mladý muž z Emondovy Role, dříve kovářský tova-ryš. Je ta'veren. Viz též ta'veren.
Ba'alzamon: V jazyce trolloků: "Srdce Temnoty". Většina lidí, chyb-ně, předpokládá, že je to trollocké jméno pro Temného. Viz též Temný; trolloci.
Bain: Žena z klanu Černá skála Shaarad Aielů. Děva oštěpu.
Bair: Moudrá z klanu Haido Shaarad Aielů. Chodí ve snech.
bělokabátníci: Viz děti Světla.
Berelain sur Pendrag: První z Mayene, požehnaná Světlem, obránkyně Vln, nejvyšší paní rodu Paeron. Překrásná a velice svéhla-vá mladá žena, zkušená vladařka. Vždycky dostane, po čem zatouží, bez ohledu na cenu, a vždycky drží slovo. Viz Mayene.
bezduší: Viz šedí muži.
Bornhald, Dain: Kapitán dětí Světla.
Byar, Jaret: Důstojník dětí Světla.
cadin'sor: Oděv aielských válečníků. Kabátec a spodky v hně-dých a šedých odstínech, které splývají se skalami nebo stíny, doplně-né měkkými, po kolena vysokými botami přivazovanými tkanicemi. Ve starém jazyce "pracovní oděv".
Caemlyn: Hlavní město Andoru.
Cairhien: Stát u Páteře světa a jeho hlavní město. Město bylo za aielské války vypáleno a vydrancováno, podobně jako mnoho jiných měst a vesnic. Sedláci následně opouštěli statky poblíž Páteře svě-ta, takže bylo nezbytné dovážet velké množství obilí. Zavraždění krále Galldriana (998 NE) vyústilo v občanskou válku mezi rody o násled-nictví na Slunečním trůnu, kdy byla přerušena dodávka obi-lí a nastal hladomor. Na vlajce Cairhienu je v modrém poli vychá-zející zlaté slunce.
Callandor: Meč, jenž není mečem, Meč, jehož se nelze do-tknout. Křišťálový meč držený v Tearském Kameni. Velice silný sa-'angrial, jejž může používat muž. Jeho vynesení z komnaty zvané Srd-ce Kamene bylo, spolu s pádem Tearského Kamene, jedním z nej-důležitějších znamení příchodu Draka Znovuzrozeného a toho, že se blíží Tarmon Gai'don. Viz též Drak Znovuzrozený; sa'angrial; Tear-ský Kámen.
Carridin, Jaichim: Inkvizitor ruky Světla, vyšší důstojník dětí Světla.
Cauthon, Abell: Sedlák z Dvouříčí, otec Mata Cauthona. Žena: Natti. Dcery: Eldrin a Bodewhin, zvaná Bode.
Cauthon, Mat: Mladý muž z Emondovy Role v Dvouříčí, který je ta'veren. Celé jméno: Matrim Cauthon.
Chaendaer: Hora v Aielské pustině nad údolím Rhuideanu. Viz též Aielská pustina; Rhuidean.
Chiad: Žena z klanu Kamenná řeka Goshien Aielů, který vede krevní mstu proti Shaaradům. Děva oštěpu.
Congarová, Daisa: Žena z Dvouříčí, nyní vědma v Emondově Roli. Manžel: Wit.
Couladin: Ctižádostivý muž klanu Domai Shaido Aielů. Jeho váleč-ným společenstvem je Seia Doon, Černé oči.
cuendillar: Nezničitelná substance vytvořená během věku po-věstí. Každou známou sílu použitou k jeho rozbití je schopen pohltit a tím zesílit. Jiný název pro srdečník.
Čas šílenství: Léta poté, kdy protiútok Temného pošpinil veške-rou mužskou polovici pravého zdroje a kdy všichni muži Aes Sedai ze-šíleli a rozbili svět. Přesná doba trvání tohoto období není známa, nicméně se má za to, že trvala téměř sto let. Úplně skončil se smrtí posledního muže Aes Sedai. Viz též stovka rytířů; pravý zdroj; jedi-ná síla.
damane: Ve starém jazyce doslova "uvázané". Seanchanský vý-raz pro ženy, které mohou usměrňovat a které jsou, podle jejich názo-ru, ovládány pomocí a'damu. Po celém Seanchanu jsou každý rok mladé ženy zkoušeny, dokud nedosáhnou věku, kdy by se tato je-jich vrozená schopnost sama projevila. Stejně jako mladí muži, u nichž je nalezena schopnost usměrňovat (kteří jsou popraveni), jsou damane

vyškrtnuty z rodinných záznamů a odstraněny z ob-čanských svitků, takže vlastně přestanou existovat jako lidé. Ženy, které mohou usměr-ňovat, ale ještě z nich nebyly vytvořeny dama-ne, se nazývají marath'-damane, doslova "ty, které je nutné uvázat". Viz též a'dam; Seancha-né; sul'dam.
Damodred, urozený pán Galadedrid: Nevlastní bratr Elain a Gawyna, všichni měli stejného otce, Taringaila Damodreda. Ve znaku má svislý okřídlený stříbrný meč.
Dcera noci: Viz Lanfear.
dědička: Titul následnice andorského trůnu. Královnina nejstar-ší dce-ra nastupuje po své matce na trůn. Nemá-li královna dceru, pře-chá-zí trůn na královninu nejbližší pokrevnou příbuznou.
děti Světla: Společenství držící se přísné, asketické víry, odhod-lané porazit Temného a zničit jeho temné druhy. Založeno během sto-le-té války Lothairem Mantelarem na obranu víry před rostoucím po-čtem temných druhů, během války se vyvinulo v plně vojenskou or-ganizaci, jejíž členové jsou naprosto nesmlouvaví v otázkách víry a jsou přesvědčeni, že pouze oni znají pravdu a právo. Aes Sedai a všechny, kdož je podporují, považují za temné druhy. Neuctivě se jim přezdívá bělokabátníci. Ve znaku mají ve stříbrném poli zlatý sluneční kotouč. Viz též Tazatelé.
din Jubai Divoké větry, Coine: Žena z národa Atha'an Miere, Moř-ského národa. Velitelka plavby fregaty Tanečník na vlnách. Sestra Jorin.
din Jubai Bílé křídlo, Jorin: Žena z národa Atha'an Miere, Mořské-ho národa. Hledačka větru fregaty Tanečník na vlnách. Sestra Coi-ne.
Domon, Bayle: Námořní kapitán, narozen v Illianu, kdysi zaja-tec Seanchanů, nyní úspěšný pašerák do a mezi válkou rozervanými Tarabonem a Arad Domanem. Občas sbírá starožitnosti a vždy platí své dluhy.
divoženka: Žena, která se naučí usměrňovat jedinou sílu sama a pře-žije krizi, což dokáže pouze jedna ze čtyř. Takové ženy se obvykle obrní a odmítají si uvědomit, co dělají, ale když se podaří tyto pře-hrady rozbít, stávají se divoženky jedněmi z nejmocnějších usměrňo-vatelek. Termín se často používá jako urážka.
Dračí proroctví: Velmi málo známá, zřídkakdy zmiňovaná pro-roctví, o nichž pojednává Karaethonský cyklus, předpovídají, že Tem-ný bude opět osvobozen, aby se mohl dotknout světa. A že Luis The-rin Telamon, Drak, Ten, kdo rozbil svět, se znovu zrodí, aby mohl vybojovat Tarmon Gai'don, Poslední bitvu proti Stínu. Drak Zno-vuzrozený, praví se v proroctvích, zachrání svět - a rozbije ho zno-vu. Viz též Drak.
Drak: Jméno, pod nímž byl znám Luis Therin Telamon za války Stí-nu. Během šílenství, které postihlo muže Aes Sedai, Luis Therin za-bil každou žijící osobu, jíž v žilách kolovala jeho krev, stejně jako všechny, které miloval, a tak si získal jméno Rodovrah. Viz též Drak Znovuzrozený; Dračí proroctví.
Drak, falešný: Občas se někteří muži prohlašují za Draka Zno-vuzro-zeného a občas některý z nich získá dost následovníků, aby k jeho likvidaci muselo nastoupit celé vojsko. Někteří dokonce začali vál-ky, které zachvátily mnoho států. Během staletí to většinou byli muži neschopní usměrňovat jedinou sílu, ale několik jich to doká-zalo. Nicméně všichni buď zmizeli, nebo byli lapeni či zabiti, aniž by napl-nili proroctví týkající se znovuzrození Draka. Těmto mužům se říká falešní Draci. Mezi těmi, kteří jedinou sílu usměrňovat do-kázali, byli nejsilnější Raolin Zhoubce Temného (335-36 PR), Jurian Kamenný luk (asi 1300-1308 PR), Davian (SR 351), Guair Amalasan (SR 939-43) a Logain (997 NE). Viz též Drak Znovuzro-zený; válka Druhého Draka.
Drak Znovuzrozený: Podle Dračích proroctví muž, který je znovu zrozeným Luisem Therinem Rodovrahem. Viz též Drak; Drak, fa-lešný; Dračí proroctví.
država: Ogierská domovina. Velmi mnoho držav bylo od Roz-bití svě-ta opuštěno. Jsou nějakým způsobem, který již vůbec nikdo nezná, chráněny, takže v nich Aes Sedai nemohou usměrňovat jedinou sí-lu, dokonce ani vycítit existenci pravého zdroje. Pokusy ovládnout jedinou sílu z vnější strany državy nemají žádný vliv uvnitř hranic državy. Do državy žádný trollok nevstoupí, pokud není poháněn, a dokonce i myrddraal to udělá pouze v případě nejvyšší nouze, i to však pouze váhavě a s největším odporem. Dokonce ani temní dru-zi, pokud jsou Temnému skutečně oddáni, se v državě necítí vůbec dobře.
Elaida: Aes Sedai z červeného adžah, která kdysi radila králov-ně Morgase z Andoru. Občas je schopná věštění.

Elain z rodu Trakandů: Dcera královny Morgasy, dědička an-dorského trůnu. Nyní jedna z přijatých novicek. Ve znaku má zlatou nepřepásanou lilii.
Estanda: Vznešená paní Tearu, která ráda získává všechno po-malu, ale zato zcela.
Faile: Ve starém jazyce to znamená "sokol". Jméno, které přija-la Zarin Bashereová, mladá žena ze Saldeii.
Far Dareis Mai: Doslova "Děva oštěpu". Jedno z mnoha aiel-ských válečných společenstev. Na rozdíl od ostatních do ní mohou vstou-pit ženy a jenom ženy. Děva se nesmi vdát a zůstat nadále ve spol-ku, ani nesmí bojovat těhotná. Každé dítě, které se Děvě narodí, je dáno jiné ženě na vychování tak, aby se nikdo nedozvěděl, kdo je jeho matkou. ("Nesmíš patřit žádnému muži, ani žádný muž nesmí patřit tobě, ani dítě. Oštěp je tvým milencem, tvým dítětem a tvým životem.") Viz též Aielové; Aielská válečná společenstva.
gaidin: Doslova "bratr bitvy". Titul používaný Aes Sedai pro strážce. Viz též strážce.
Galad: Viz Damodred, urozený pán Galadedrid.
Gaul: Aiel z klanu Imran Shaarad Aielů, kteří vedou krevní mstu pro-ti Goshienům. Kamenný pes.
Gawyn z rodu Trakandů: Syn královny Morgasy, Elainin bra-tr, jenž se stane jejím prvním knížetem mečů, až Elain nastoupí na trůn. Ve znaku má stříbrného kance.
hledač pravdy: Policejní a špionážní organizace seanchanského cí-sařského trůnu. I když je většina hledačů majetkem císařské rodiny, mají velkou moc. Dokonce i jeden z urozených může být zatčen, po-kud nedokáže odpovědět na otázky, které mu hledač položí, či pokud nedokáže s hledačem plně spolupracovat. Míru spolupráce plně po-soudí pouze hledač, odvolat rozsudek může jen císařovna.
Hraniční státy: Státy kolem Velké Morny: Saldeia, Arafel, Kandor a Shienar.
hra rodů: Jméno pro pletichaření, intrikánství a manipulování s lidmi kvůli získání výhod pro ten který rod. Velmi se při ní oceňuje delikátnost, kdy, ve snaze získat jedno, člověk zdánlivě usiluje o něco jiného, a když člověk dosáhne svého cíle s nejmenší možnou ná-mahou. Také známa jako velká hra rodů a občas i pod svým jmé-nem ve starém jazyce daes dae'mar.
hrůzopáni: Ti muži a ženy, kteří byli schopní usměrňovat jedi-nou sí-lu a přešli za trollockých válek na stranu Stínu, kde se stali veli-teli trollockých vojů. Méně vzdělanými lidmi občas zaměňováni se Za-prodanci.
chození ve snech: Aielský výraz pro činnosti, kdy je žena schopna vstoupit do Tel'aran'rhiodu.
Illian: Velký přístav v Bouřlivém moři, hlavní město státu stej-ného jména.
jediná síla: Síla získávaná z pravého zdroje. Velká většina lidí je úpl-ně neschopná se naučit jedinou sílu usměrňovat. Jen velice málo li-dí je možné usměrňování naučit, a ještě méně se jich s touto schop-ností rodí. Těch pár se nemusí nic učit, mohou se dotknout pravého zdroje a usměrňovat sílu, ať už chtějí či nikoliv, snad si ani neuvě-domují, co dělají. Tato vrozená schopnost se obvykle projeví při dospívání. Pokud ji dotyčného někdo nenaučí ovládat nebo se to ne-naučí sám (což je nesmírně obtížné a uspěje pouze jeden ze čtyř li-dí), potká ho jistá smrt. Od Času šílenství není žádný muž schopen usměrňovat sílu, aniž by nakonec úplně nezešílel, a to i když se sí-lu naučí ovládat, až nakonec zemře na zhoubnou chorobu, kdy trpí-cí shnije zaživa - choroba je způsobena, stejně jako šílenství, tím, že Temný svým dotekem poskvrnil saidin. Pro ženu je smrt, která přichází při nezvládnutí síly, méně strašlivá, nicméně stejně zemře. Aes Sedai vyhledávají dívky s touto vrozenou schopností jak proto, aby jim zachránily život, tak proto, aby zvýšily počet členek Aes Sedai, a muže proto, aby zabránily oněm hrozným věcem, které sí-lou ve svém šílenství nevyhnutelně způsobují. Viz též Aes Sedai; usměrňování; Čas šílenství; pravý zdroj.
jednotky délky: 30 coulů = 9 dlaní = 1 krok; 2 kroky = 1 sáh; 1 000 sáhů = 1 míle; 4 míle = 1 legue.
jednotky hmotnosti: 10 uncí = 1 libra; 10 liber = 1 kámen; 10 kame-nů = 1 centnýř; 10 centnýřů = 1 tuna.
kejklíř: Potulný vypravěč příběhů, hudebník, pěvec, akrobat a bavič. Poznají se podle zvláštního pláště s mnoha různobarevnými zápla-tami, většinou účinkuji po vsích a menších městech.
Kočovný lid: Viz Tuatha'ani.
kolo času: Čas je kolo se sedmi paprsky, každý paprsek značí jeden věk. Jak se kolo otáčí, věky přicházejí a odcházejí, každý zane-chá vzpomínky, které vyblednou do pověstí, pak do mýtů, a ve chvíli,

kdy onen věk znovu nadejde, jsou již dávno zapomenuty i ty. Vzor věků je pokaždé, když daný věk nastane, trochu jiný a pokaždé pro-jde velkou změnou, nicméně stále se jedná o stejný věk.
krajka věků: Jiné jméno pro vzor. Viz vzor věku.
krocení: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou muže, který doká-že usměrňovat jedinou sílu. Toto je nezbytné, protože každý muž, který sílu dokáže usměrňovat, zešílí kvůli poskvrnění saidínu a ve svém šílenství pomocí síly napáchá zcela určitě strašlivé věci. Muž po zkrocení stále cítí pravý zdroj, ale nemůže se ho dotknout. Po-kud dojde k nějakým duševním poruchám před zkrocením, jsou ny-ní díky zkrocení pod kontrolou, ale nejsou jím vyléčeny, je-li však zkrocení provedeno dostatečně brzy, je možné jím odvrátit smrt. Viz též jediná síla; utišování.
kronikářka: Mezi Aes Sedai druhá hodnost po amyrlinině stol-ci, fun-guje též jako sekretářka amyrlin. Volí ji doživotně věžová sně-mov-na, obvykle pochází ze stejného adžah jako amyrlin. Viz též amyr-linin stolec; adžah.
lán: Plošná míra, odpovídá 100 krát 100 krokům.
Lan; al'Lan Mandragoran: Strážce připoutaný k Moirain. Ne-koru-novaný král Malkieru, dai šan (pán bitvy) a poslední žijící mal-kierský šlechtic. Viz též strážce; Moirain; Malkier.
Lanfear: Ve starém jazyce "Dcera noci". Jedna ze Zaprodanců, prav-děpodobně nejmocnější z nich hned po Izmaelovi. Na rozdíl od ostatních Zaprodanců si své jméno vybrala sama. Říká se, že byla za-milovaná do Luise Therina Telamona a že nenáviděla jeho man-želku Ilienu. Viz též Zaprodanci; Drak.
Laras: Správkyně kuchyní v Bílé věži, centru moci Aes Sedai, v Tar Valonu. Žena s překvapivými znalostmi a šokující minulostí.
legue: Viz jednotky délky.
Leana: Aes Sedai z modrého adžah a kronikářka. Viz též adžah; kronikářka.
Liandrin: Aes Sedai původně z červeného adžah, z Tarabonu. Nyní je o ní známo, že patří k černému adžah.
Lini: Chůva urozené paní Elain a ještě předtím Elaininy matky Morgasy.
Loial, syn Arenta syna Halanova: Ogier z Državy Šangtai. Budoucí autor knihy o Draku Znovuzrozeném.
Logain: Muž, jenž se kdysi prohlásil za Draka Znovuzrozeného, nyní zkrocen a uvězněn v Bílé věži v Tar Valonu.
Luis Therin Telamon; Luis Therin Rodovrah: Viz Drak.
Malkier: Stát, kdysi jeden z Hraničních států, nyní pohlcen Mornou. Znakem Malkieru byl zlatý jeřáb v letu.
Manetheren: Jeden z deseti států, které vytvořily Druhou úmluvu, a také hlavní město tohoto státu. Jak město, tak stát byly úpl-ně zni-čeny za trollockých válek. Viz též trollocké války.
Mayene: Městský stát v Bouřlivém moři, který své bohatství a nezá-vislost odvozuje z toho, že ví, kde nalézt bohatá hejna olejovek, kte-ré ekonomicky soupeří s olivovými háji Tearu, Illianu a Tarabonu. Olejovky a olivy dodávají téměř veškerý olej do lamp. Současnou vlád-kyní Mayene je Berelain, první z Mayene. Znakem Mayene je zlatý jestřáb v letu.
Melain: Moudrá z klanu Jhirad Goshien Aielů. Chodí ve snech.
Merillin, Tom: Ne zcela obyčejný kejklíř.
míle: Viz jednotky délky.
Min: Mladá žena, která má schopnost rozpoznat význam aury, kterou občas vidí kolem lidí.
Moirain: Aes Sedai z modrého adžah, původem z rodu Damod-redů, i když nemá nástupnická práva na trůn. Byla vychována v krá-lov-ském paláci v Cairhienu.
Morgasa: Z milosti Světla královna andorská, obránkyně říše, ochránkyně lidu, hlava rodu Trakandů. Ve znaku má zlaté klíče. Zna-kem rodu Trakandů je stříbrný klenák.
Morna: Viz Velká Morna.
Mořský národ: Přesněji Atha'an Miere, Lidé moře. Obyvatelé ostro-vů v Arythském oceánu a Bouřlivém moři, na těchto ostrovech trá-ví jen málo času a většinu života tráví na lodích. Většina zámoř-ského obchodu se děje na lodích Mořského národa.
myrddraalové: Tvorové Temného, velitelé trolloků. Pokřivení po-tomci trolloků, u nichž se opět

projevuje lidský materiál použitý při stvoření trolloků. Fyzicky se podobají lidem, jenom nemají oči, nicméně vidí ve dne i v noci jako orel. Mají určitou moc, jež vyvě-rá z Temného, včetně schopnosti vyvolat pohledem ochromující strach a schopnosti zmizet všude tam, kde je nějaký stín. Jedna z je-jich mála známých slabostí je, že jen váhavě překonávají vodní to-ky. V různých zemích jsou známi pod různými jmény, například půllidé, bezocí, stínomilové, číhači, přízraky a mizelci.
nadání: Schopnost používat jedinou sílu v daných oblastech. Nejzná-mější je samozřejmě léčení. Některé, jako cestování, schopnost pře-nést se z jednoho místa na druhé, aniž by dotyčný musel překonávat mezilehlý prostor, byly ztraceny. Jiné, jako třeba věštění (schopnost předpovídat budoucí události, ale všeobecně), se nyní objevuje ne-jméně často. Jiné nadání, dlouho považované za ztracené, je snění, jež mezi jiným zahrnuje i výklad snílkových snů k předpovídání bu-doucích událostí přesněji, než se děje u věštění. Někteří snílci mají schopnosti vstoupit do Tel'aran'rhiodu, světa snů, a říká se, že i do snů jiných lidí. Posledním známým snílkem byla Corianin Nedeal, která zemřela 526 NE, nyní je tu však další žena s touto schopnos-tí, o níž však ví jen málokdo.
Niall, Pedron: Velící kapitán dětí Světla. Viz též děti Světla.
ogierové: Rasa nelidí, charakteristická značnou výškou (dva a půl sá-hu je typická výška dospělého samce), širokým nosem připomí-ná-jí-cím čenich a dlouhýma ušima se štětičkami na koncích. Žijí v ob-lastech nazývaných državy. Když byli po Rozbití světa z těchto držav vytrženi (ogierové nazývají tuto dobu vyhnanstvím), mělo to za násle-dek tak zvané toužení. Ogier, jenž je příliš dlouho mimo dr-žavu, one-mocní a zemře. Jsou vyhlášenými kameníky, kteří po Roz-bití vystavě-li mnoho lidských měst, ale sami považují stavebnictví za něco, co se naučili během vyhnanství a zdaleka ne tak důležité jako péči o stromy v državách, zvláště nesmírně vysoké velké stro-my. Své državy opouš-tějí zřídka, obvykle jen kvůli stavbě, a s lid-mi se příliš nestýkají. Lidé o nich mnoho nevědí a hodně lidí věří, že ogierové jsou jen stvořeními z pověstí. I když jsou považováni za mírumilovné tvory, kteří se jen zřídka rozhněvají, v některých starých příbězích se vypráví, že za trol-lockých válek bojovali po boku lidí, a jsou zde líčeni jako neúprosní nepřátelé. Většinou si ne-smírně váží znalostí a jejich knihy a příběhy často obsahují vědo-mosti pro lidstvo ztracené. Typický ogier se doží-vá nejméně tři až čtyřikrát vyššího věku než člověk. Člen této nelidské rasy se nazý-vá ogier. Viz též Rozbití světa; država; stromový zpěvák.
Ordeith: Ve starém jazyce "pelyněk". Jméno přijaté mužem, jenž ra-dí velícímu kapitánu dětí Světla.
Páteř světa: Vysoké pohoří jen s několika málo průsmyky, kte-ré od-děluje Aielskou pustinu od západních zemí.
pět sil: Existuje pět pramenů jediné síly, pojmenovaných podle toho, co se s nimi dá ovládat - země, vzduch (občas nazývaný vítr), oheň, voda a duch - a jmenují se pět sil. Každý, kdo vládne jedinou silou, je nejsilnější při používání jednoho, možná dvou z nich, a méně sil-ný při používání ostatních. Ve věku pověstí se duch mezi muži a že-nami vyskytoval rovnoměrně, ale lepší ovládání země a (nebo) ohně se mnohem častěji vyskytovala u mužů, vody a (nebo) vzdu-chu zase u žen. I když existují výjimky, ale síly země a ohně zača-ly být nejčastěji považovány za mužské síly, zatímco síly vzduchu a vody za ženské. Všeobecně nejde za jednu schopnost považovat plamen Tar Valonu: Znak Tar Valonu, amyrlinina stolce a Aes Se-dai. Stylizovaný obraz plamene. Bílá slza špičkou nahoru.
pravý zdroj: Hnací síla vesmíru, která otáčí kolem času. Je roz-dělena na mužskou polovici (saidin) a ženskou polovici (saidar), které pra-cují zároveň společně i proti sobě. Pouze muž může čerpat ze sai-dínu a pouze žena ze saidaru. Na počátku Času šílenství byl saidin poskvrněn dotykem Temného. Viz též jediná síla.
přijaté novicky: Mladé ženy, které se cvičí na Aes Sedai, a již do-sáhly jisté úrovně moci a prošly jistými zkouškami. Obvykle trvá pět až deset let, než je mladší novicka pozvednuta mezi přijaté. Při-jaté jsou poněkud méně vázány pravidly než novicky a mohou si do jisté míry vybírat oblasti studia. Přijatá novicka má právo nosit prsten s Velkým hadem, ale pouze na prostředníku levé ruky. Když přijatá povýší mezi Aes Sedai, rozhodne se pro některé adžah, zís-ká právo nosit šátek a může si prsten nasadit na kterýkoliv prst ne-bo ho v někte-rých situacích dokonce sundat. Viz též Aes Sedai.
přísahy, tři: Přísahy, které skládají přijaté před povýšením na Aes Se-dai. Pronášejí se, když adeptka drží hůl přísahy, což je ter'an-grial, který zavazuje. Jsou to: 1. Neříci jediné slovo, které by nebylo pravda. 2. Nevyrobit zbraň, s níž by mohl jeden člověk zabít dru-hého. 3. Nikdy nepoužít jediné síly

jako zbraně, pokud to nebude proti zplo-zencům Stínu, nebo v nejzazším případě při obraně živo-ta vlastního, života strážce či jiné Aes Sedai. Tyto přísahy se ne-vyžadovaly vždy, ale různé události před a během Rozbití vedly k tomu, že jsou nyní ne-zbytné. Druhá přísaha byla vlastně první při-jatou jako reakce na válku síly. První přísahu, je-li dodržována do písmene, lze často pečli-vým výběrem slov obejít. Má se za to, že druhé dvě přísahy jsou nepo-rušitelné.
Rhuark: Aiel, náčelník kmene Taardad Aielů.
Rhuidean: Místo v Aielské pustině, kam musí vstoupit každý muž, jenž se chce stát kmenovým náčelníkem, a každá žena, která se chce stát moudrou. Muži smějí vstoupit pouze jedenkrát, ženy dvakrát. Výpravu do Rhuideanu přežije pouze jeden muž ze tří. Počet pře-živších žen je značně vyšší u obou návštěv. Umístění Rhuideanu je Aiely přísně stráženým tajemstvím. Trestem, nařízeným pro Neaiela, který do údolí Rhuideanu vstoupí, je smrt, i když někteří z těch, kdo jsou u Aielů v milosti (jako třeba formani nebo kejklíři), mo-hou skon-čit pouze vysvlečení donaha, dostanou měch s vodou a je jim dovole-no pokusit se z Pustiny odejít.
Rozbití světa: Za Časů šílenství muži Aes Sedai, kteří zešíleli a ovlá-dali jedinou sílu tak, že si to dnes nikdo ani neumí představit, změ-nili tvář světa. Způsobili hrozná zemětřesení, srovnali horské hře-beny, vyzvedli nová pohoří. Tam, kde byla moře, vyzvedli pevninu, a tam, kde bývala pevnina, zřídili oceán. Mnoho částí světa bylo na-prosto vylidněno a ti, kteří přežili, byli roztroušeni jako prach ve vět-ru. O této katastrofě se příběhy, pověsti a dějiny zmiňují jako o Rozbi-tí světa. Viz též Čas šílenství; stovka rytířů.
sa'angrial: Kterýkoliv z mnoha předmětů, které umožňují usměrňo-vat mnohem větší díl jediné síly, než by jinak bylo bezpečné. Sa'angrial je podobný, ale mnohem, mnohem silnější než angrial. Množství jediné síly, které lze usměrnit pomocí sa'angrialu, ve srov-nání s množstvím jediné síly, které lze usměrnit pomocí angri-alu, od-povídá poměru mezi množstvím jediné síly, které lze usměr-nit s an-grialem, a množstvím, které lze usměrnit bez pomoci. Po-zůstatek věku pověstí, o jeho výrobě již není nic známo. Zůstala jich pouze hrstka, mnohem méně než angrialu.
sáh: Viz jednotky délky.
saidar; saidín: Viz pravý zdroj.
Sandar, Juilin: Chytač zlodějů z Tearu.
Seana: Moudrá z klanu Černý útes Nakai Aielů. Chodí ve snech.
Seanchan: Země za Arythským oceánem, odkud přišli Sean-chané.
Seanchané: Potomci vojáků, jež Artuš Jestřábí křídlo vyslal přes Arythský oceán. Věří, že každá žena, která je schopna usměrňo-vat, musí být pro bezpečnost ostatních ovládána, a každý muž, který do-káže usměrňovat, musí být ze stejného důvodu zabit.
Shayol Ghul: Hora ve Spálených zemích, místo věznice Tem-ného.
Síň služebníků: Ve věku pověstí velká sněmovní síň Aes Sedai.
Siuan Sanche: Dcera tairenského rybáře. Podle tairenských zá-konů byla posazena na loď do Tar Valonu ještě před druhým západem slunce od okamžiku, kdy byla objevena její schopnost usměrňovat. Pů-vodně z modrého adžah.
snílek: Viz nadání.
starý jazyk: Jazyk, jímž se hovořilo ve věku pověstí. - Obvykle se předpokládá, že se mu naučí všichni urozenci a vzdělanci, ale vět-šina zná jen pár slov. Překlad je často složitý, neboť jazyk umožňu-je mnoho maličko odlišných významů.
stoletá válka: Řada překrývajících se válek mezi neustále se měnící-mi spojenci, vyvolaná smrtí Artuše Jestřábí křídlo a následným bo-jem o jeho říši. Trvala od SR 994 do SR 1117. Válka vylidnila vel-ké části země mezi Arythským oceánem a Aielskou pustinou, od Bouřlivého moře k Velké Morně. Ničení dosáhlo takových rozmě-rů, že se do současnosti dochovaly jen zlomky záznamů. Velká říše Artu-še Jestřábí křídlo byla rozervána na kusy a na jejím místě se vy-tvořily současné státy. Viz též Jestřábí křídlo, Artuš.
stovka rytířů: Sto mužů Aes Sedai, ve věku pověstí jedněch z ne-jmocnějších lidí, kteří pod vedením Luise Therina Telamona pro-vedli poslední útok, jímž byla ukončena válka Stínu a Temný byl opět uzavřen do vězení. Protiútok Temného poskvrnil saidín. Stovka rytířů zešílela a nastalo Rozbití světa. Viz

též Čas šílenství; Roz-bití světa; pravý zdroj; jediná síla.
strážce: Válečník ve spojení s Aes Sedai. Pouto je součástí jedi-né sí-ly a díky ní válečník získává takové dary, jako je rychlé uzdravo-vání, schopnost ujít velkou vzdálenost bez jídla, vody a odpočinku, a schopnost na dálku vycítit skvrnu Temného. Dokud strážce žije, Aes Sedai, s níž je spojen, ví, že je naživu, ať je jakkoliv daleko, a když zemře, pozná okamžik a způsob jeho smrti. Spojení jí ne-prozradí, jak daleko strážce je, ani kterým směrem. Zatímco větši-na adžah věří, že Aes Sedai smí k sobě mít připoutaného pouze jed-noho strážce v dané chvíli, červené adžah se odmítají se strážci spojovat vůbec a zelené adžah věří, že Aes Sedai k sobě může při-poutat tolik strážců, kolik se jí zlíbí. Z morálního hlediska musí strážce s poutem souhlasit, ale je známo, že spojení bylo provede-no i proti jeho vůli. Co z tohoto spoje-ní získává Aes Sedai, je peč-livě uchovávaným tajemstvím. Viz též Aes Sedai.
šedý muž: Osoba (muž či žena), která se dobrovolně vzdala své duše, aby se mohla stát zabijákem ve službách Temného. Šedí muži vy-padají velice obyčejně, takže si jich ostatní lidé nevšimnou, dokud není pozdě. Většina šedých mužů jsou vskutku muži, ale menší po-čet tvoří ženy.
Tarabon: Stát na břehu Arythského oceánu. Hlavní město: Tan-chiko. Kdysi to byl významný obchodní stát, kromě jiného zdroj tka-ných koberců, barev a rachejtlí pro ohňostroje, které vyráběl cech oh-ňostrůjců. Nyní rozerván občanskou válkou, stejně jako válkou vede-nou zároveň proti Arad Domanu a lidem, kteří se přidali k Draku Zno-vuzrozenému.
Tarmon Gai'don: Poslední bitva. Viz též Dračí proroctví; Va-lerský roh.
ta'veren: Osoba, kolem níž kolo času splétá všechny okolní nit-ky osu-du, dokonce snad VŠECHNA vlákna osudu, aby vytvořilo síť osu-du. Viz též vzor věku.
tazatelé: Řád uvnitř dětí Světla. Jeho členové hodlají objevit pravdu polemikami a odhalováním Temných druhů. Obvykle při vy-šetřo-vání používají útrpné právo a obvykle zastávají názor, že pravdu již stejně znají, je jen třeba, aby se k ní oběť přiznala. Tazatelé si říka-jí ruka Světla, ruka, která vyhrabe pravdu, a občas jednají tak, jako by byli zcela odděleni od dětí a rady pomazaných, která dětem velí. Hla-vou tazatelů je hlavní inkvizitor, jenž sedí v radě pomaza-ných. Ve znaku mají krvavě rudou pastýřskou hůl.
Tear: Stát na břehu Bouřlivého moře. Též hlavní město tohoto státu a velký mořský přístav. Zástavou Tearu jsou tři stříbrné půlměsí-ce na děleném červenozlatém poli. Viz též Tearský Kámen.
Tearský Kámen: Velká pevnost ve městě Tear, o níž se tvrdí, že by-la postavena krátce po Rozbití světa, a to s použitím jediné síly. Bezpočtukrát byla obléhána, ale vždy bez úspěchu. O Kameni se dva-krát zmiňují Dračí proroctví. Jednou se v nich praví, že Kámen ne-padne, dokud nepřijde lid Draka. Na jiném místě stojí, že Kámen ne-padne, dokud Drak nesevře Meč, jehož se nelze dotknout, Callandor. Někteří lidé věří, že proroctví počítají s odporem vzneše-ných pánů k jediné síle a s tairenských zákonem, který zakazuje usměrňování. Přes tento odpor je v Kameni uloženo značné množ-ství angrialů a ter'an-grialů, dokonce snad větší než vlastní Bílá věž. Tato sbírka byla podle některých nashromážděna, aby byla umenšena sláva vlastnictví Cal-landoru.
Telamon, Luis Therin: Viz Drak.
Tel'aran'rhiod: Ve starém jazyce "neviděný svět" nebo "svět snů". Svět spatřovaný ve snech, o němž kdysi dávno lidé věřili, že proni-ká a obklopuje všechny možné světy. Na rozdíl od jiných snů, co se stane živým bytostem ve světě snů, je skutečné. Rána, utržená v tomto světě, zůstane i po probuzení, a ten, kdo tam zemře, se již ne-probudí.
temní druzi: Ti, kdo vyznávají Temného a věří, že získají veli-kou moc a dostane se jim odměny, dokonce nesmrtelnosti, když ho osvobodí z vězení.
Temný: Nejobvyklejší jméno používané ve všech zemích pro Šej'tana. Zdroj zla a protiklad Stvořitele. Uvězněn Stvořitelem v oka-mži-ku stvoření ve věznici v Shayol Ghulu. Pokus jej osvobodit z této věznice vyvolal válku Stínu, poskvrnění saidínu, Rozbití světa a ko-nec věku pověstí.
Temný, pojmenování: Vyslovení pravého jména Temného (Šej'tan) přiláká jeho pozornost a nevyhnutelně přivolá přinejlepším neštěs-tí, přinejhorším pohromu. Z toho důvodu se používá mnoho eufemismů, mezi nimi Temný, Otec lží, Oslepitel, Pán hrobů, Noční pastýř, Zhouba srdce, Zhouba duše, Jedovatý jazyk, Děs, Spalovač trávy, Požírač listí a Prašivec. Temní druzi ho nazývají Veliký pán Temnoty. O tom, kdo na sebe očividně přivolal smůlu, se často ří-ká: "pojmenoval Temného".
ter'angrial: Pozůstatek věku pověstí, který používá jedinou sílu. Na rozdíl od angrialů a sa'angrialů, každý

ter'angrial byl vyroben k nějakému určitému účelu. Například jeden zaručuje, že přísahy, v něm složené, budou zavazující. Některé používají Aes Sedai, ale jejich původní účel je většinou neznámý. Některé zničí schopnost usměrňo-vat jedinou sílu v každé ženě, která by je použila.
Torean: Vznešený pán Tearu. Muž, jenž touží po něčem, co mu ani jeho nesmírné bohatství, ani jeho obličej nemohou získat.
trolloci: Stvoření Temného, vytvořená během války Stínu. Mo-hutní postavou, nesmírně zuřiví, jsou pokřivenými křiženci lidí a zví-řat. Dělí se do jakýchsi kmenových tlup, z nichž nejvýznamnějšími jsou dha'bel, dhai'mon, ko'bal. Od přírody zlotřilí, zabíjejí pro pouhé potěšení ze zabíjení. Jsou nesmírně lstiví a nelze jim věřit, leda jsou-li k něčemu nuceni strachem.
trollocké války: Řada válek, první začala kolem roku 1000 PR, a tr-valy více než tři sta let, během nichž trollocké hordy pustošily svět. Nakonec byli trolloci pobiti či zahnáni zpátky do Velké Morny, ale některé státy přestaly existovat a jiné byly téměř vylidněné. Všech-ny záznamy jsou pouze útržkovité.
Tuatha'ani: Toulavý lid, také známi jako Cikáni či Kočovný lid, žijí-cí v jasně obarvených povozech a řídící se naprosto mírumi-lovnou filozofií, nazývanou Cesta listu. Věci, které Cikáni spraví, jsou čas-to lepší než nové. Patří mezi pár lidí, kteří mohou překročit Aiel-skou pustinu bez toho, aby byli obtěžováni, protože Aielové se jim důsledně vyhýbají.
usměrňování: Řízení průtoku jediné síly. Viz též jediná síla.
utišování: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou ženu, která mů-že usměrňovat jedinou sílu, od pravého zdroje. Žena, která byla uti-šena, pořád pravý zdroj cítí, ale nemůže se ho dotknout. Provádí se jen zřídkakdy, takže novicky se musejí naučit jména a zločiny všech žen, na nichž kdy bylo provedeno. Oficiálně je utišení vý-sledkem sou-du a odsouzení za zločin. Když k němu dojde náhodou, nazývá se to spálením. V praxi se však termín utišení používá v obou případech.
Valerský roh: Bájný předmět z cyklu pověstí Hledání rohu. Roh by měl být schopen povolat z hrobu mrtvé hrdiny zpět k boji se Stínem. Bylo svoláno nové Velké hledání valerského rohu a hledači složili přísahu hledačů v Illianu.
válka Druhého Draka: Válka vedená proti falešnému Draku Guairu Amalasanovi (939-43 SR). Během této války se vynořil mladý král jménem Artuš Tanreall Pendrag, později známý jako Artuš Jes-třábí křídlo, a dosáhl ohromné moci.
válka síly: Viz válka Stínu.
válka Stínu: Též známa jako válka síly, zakončila věk pověstí. Začа-la krátce po pokusu osvobodit Temného a brzy se rozšířila po celém světě. Ve světě, kde byla dokonce zapomenuta i vzpomínka na vál-ku, byla znovu objevena každičká stránka válčení, často pokřivená díky tomu, že se světa dotýkal Temný, a jediná síla byla používána jako zbraň. Válka skončila opětným uzavřením Temného do jeho věz-nice. Viz též stovka rytířů; Drak.
vědma: Na vesnici žena, kterou si do svého středu vybere žen-ský kroužek pro znalost takových věcí, jako je léčení a předpovídání počasí, jakož i pro zdravý rozum. Postavení značící velkou zodpo-vědnost a pravomoce, jak skutečné, tak mlčky předpokládané. Vše-obecně stojí na roveň starostovi, ale v některých vesnicích stojí nad ním. Na rozdíl od starosty je volena na celý život a jen zcela výji-mečně je vědma odvolána ze svého úřadu ještě před svou smrtí. Je téměř tradicí, že se sváří se starostou. Podle kraje může mít jiný ti-tul, jako strážkyně, léčitelka, moudrá žena, učitelka nebo moudrá.
věk pověstí: Věk zakončený válkou Stínu a Rozbitím světa. Doba, kdy Aes Sedai prováděly zázraky, o nichž dnes pouze sní. Viz též kolo času; Rozbití světa; válka Stínu.
Velká Morna: Oblast na dalekém severu zcela ovládaná Tem-ným. Prodlévají zde trolloci, myrddraalové a další tvorové náležející Stí-nu.
Veliký pán Temnoty: Jméno, kterým temní druzi oslovují Temného tvrdíce, že používání jeho pravého jména by bylo rouháním.
Velké hledání Valerského rohu: Cyklus příběhů soustředěných ko-lem pověstného pátrání po valerském rohu, odehrávajících se v le-tech mezi koncem trollockých válek a začátkem stoleté války. Je-li vyprávěn úplně celý, může vyprávění zabrat mnoho dní. Viz též Valer-ský roh.
Velký had: Symbol času a věčnosti, starý již v dobách, kdy za-čal věk pověstí, je tvořen hadem požírajícím vlastní ocas. Prsten ve tvaru Velkého hada dostávají ženy, které mají povýšit mezi přijaté

novicky Aes Sedai.
Verin Mathwin: Aes Sedai z hnědého adžah.
vznešení páni Tearu: Jednají jako rada. Vznešení páni Tearu jsou vládci státu Tear, který nemá ani krále, ani královnu. Jejich počet není přesně dán a během let se měnil od dvaceti na pouhých šest. Ne-plést s pány země, což jsou níže postavení tairenští páni.
vzor věku: Kolo času splétá nitky lidských životů do vzoru vě-ku, čas-to nazývaný prostě jen vzor, jenž tvoří podstatu reality toho které-ho věku. Viz též ta'veren.
Zaprodanci: Jméno dané třinácti nejsilnějším Aes Sedai z věku po-věstí, kteří za války Stínu přešli na stranu Temného, bylať jim na oplátku přislíbena nesmrtelnost. Podle jak pověstí, tak útržků záz-namů byli uvěznění spolu s Temným, když byla jeho věznice zno-vu uzavřena. Jejich jména se stále používají ke strašení dětí. Byli to Aginor, Asmodean, Balthamel, Be'lal, Demandred, Graendal, Izmael, Lanfear, Mesaana, Moghedien, Rahvin, Sammael a Semirhage.